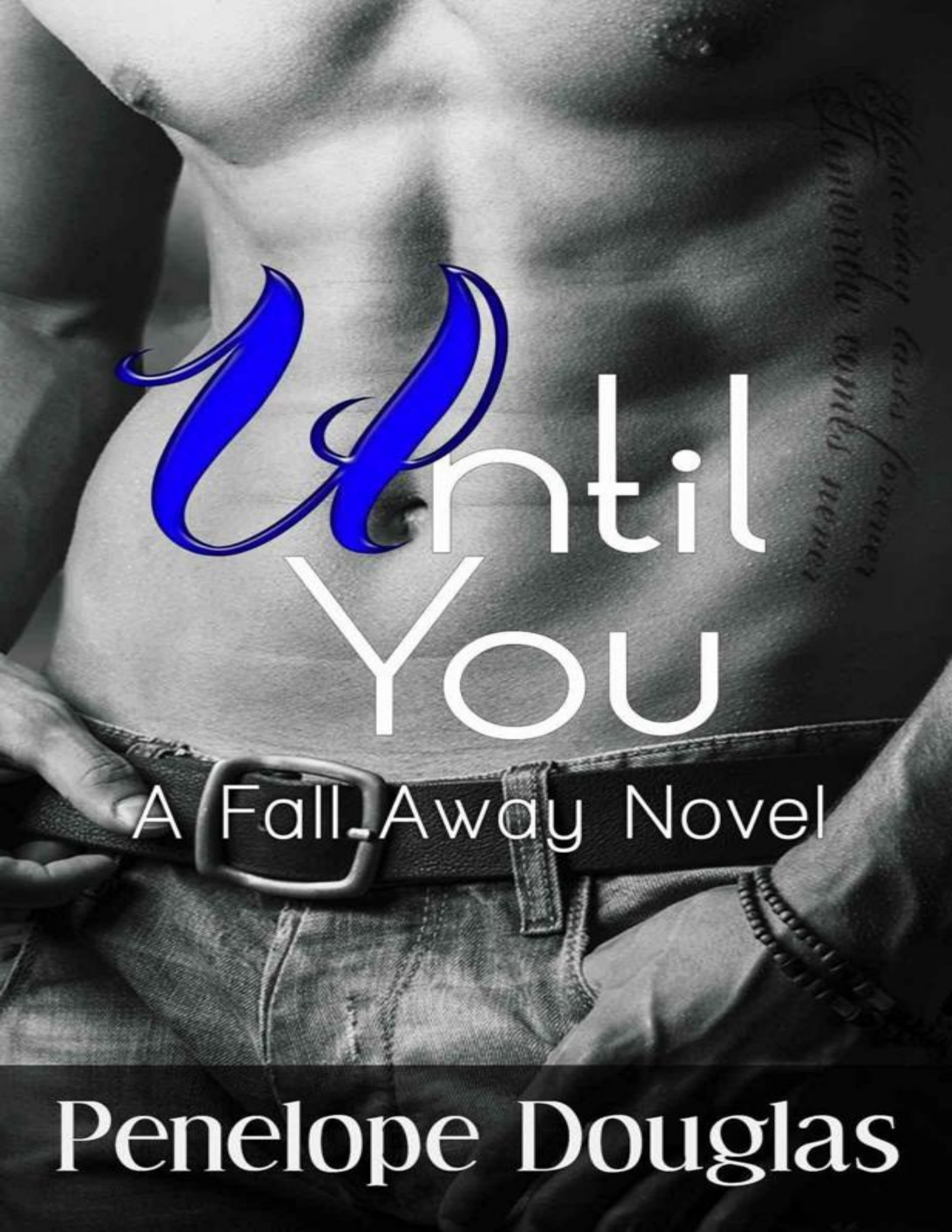

Until You
A Fall Away Novel
Penelope Douglas

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Fall Awag Roman1

Penelope Douglas

Telif Hakkı © 2013 Penelope Douglas

Kapak Tasarımı © 2013 Cover to Cover

Designs

Angela McLaurin tarafından İç Tasarım, Kurgusal Biçimler

ISBN-13: 978-1494289102
ISBN-10: 1494289105

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

table of contents

önsöz

bölüm 1

bölüm 2

bölüm 3

bölüm 4

bölüm 5

bölüm 6

bölüm 7

bölüm 8

bölüm 9

bölüm 10

bölüm 11

bölüm 12

bölüm 13

bölüm 14

bölüm 15

bölüm 16

bölüm 17

bölüm 18

bölüm 19

bölüm 20

bölüm 21

bölüm 22

bölüm 23

bölüm 24

bölüm 25

bölüm 26

bölüm 27

bölüm 28

bölüm 29

bölüm 30

bölüm 31

bölüm 32

bölüm 33

bölüm 34

bölüm 35

bölüm 36

bölüm 37

bölüm 38

bölüm 39

bölüm 40

bölüm 41

bully poem

teşekkür çalma listesi

yazar hakkında

note from the author

Bu kitabın hiç yazılmaması gerekiyordu.

Zorba'yı yayınladıktan sonra Jared'in hikayesinin de Tate'inki kadar önemli olduğunu fark ettim ve dürüst olmak gerekirse okuyucular onun bakış açısı için çok mücadele ettiler. Hikayenin onun tarafını bilmek istediler.

Bunun için sonsuza dek minnettarım. Bu kitabı yazmayı ve Jared'in büyümesini izlemeyi çok sevdim.

Bu roman TEK BAŞINA okunabilse de ben tavsiye etmem. Önce *Bully*'de Tate'in bakış açısını okumak, Jared'in tarafına duyduğunuz özlemi ve keyfi artıracaktır.

Bununla birlikte, eğer *Bully*'yi okuduysanız içinizi rahatlatmak istiyorum. Bakış açısı romanları aldatıcıdır ve kimse aynı hikayeyi iki kez satın almak için kandırılmak istemez.

Size farklı bir şey vermek için çok çalıştım. Bu

Bully'nin yeniden anlatımı değil.

Bu Jared'in hikayesi.

dedication

Bu roman sadece okuyuculara adanmıştır. Jared'e inandığınız ve bu kitabı istediğiniz için teşekkür ederim.

prologue

Benim adım Jared.

Benim adım Jared. Benim adım Jared.

Kalbimin çok hızlı atmasını durdurmaya çalışarak bunu defalarca tekrarladım. Gidip yeni komşularımızla tanışmak istiyordum ama gergindim.

Yan komşumuzda yaşayan bir çocuk vardı -muhtemelen benim gibi on yaşındaydı- ve beyzbol şapkası ve Chucks ayakkabı giydiğini gördüğümde gülümsemiştim. Mahallemdeki diğer kızlar böyle giyinmezdi ve o da güzeldi.

Penceremin pervazına yaslanmış, müzik ve ışıkla canlanan yandaki evi inceliyordum. Orada uzun zamandır kimse yaşamıyordu, hatta ondan önce sadece yaşlı insanlar vardı.

Evlerimizin arasında büyük bir ağaç vardı ama yeşil yaprakların arasından hâlâ görebiliyordum. "Hey, tatlım."

Başımı çevirdiğimde annemin yatak odamın kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. Gülümsüyordu ama gözleri yaşlıydı ve kıyafetleri buruş buruştu.

Yine hastaydı. Şişe içeceklerini her içtiğinde hastalanıyordu.

"Yeni komşularımız olduğunu gördüm," diye devam etti. "Onlarla tanıştın mı?"

"Hayır." Başımı salladım, pencereden dışarı baktım ve gitmesini diledim. "Bir kızları var. Erkek yok."

"Ve sen bir kızla arkadaş olamaz mısın?" Sesi çatallaştı ve yutkunduğunu duydum. Ne olacağını biliyordum ve midem sıkışmıştı.

"Hayır, yapamam."

Annemle konuşmayı sevmezdim. Aslında onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Çok yalnızdım ve o da beni kızdırıyordu.

"Jared-" diye başladı ama devam etmedi. Bir süre sonra koridorun sonundaki bir kapıyı çarparak uzaklaştığını duydum. Muhtemelen kusmak için tuvalete gitmişti.

Annem çok alkol alır, özellikle hafta sonları ve birdenbire yan komşunun sarı saçlı kızıyla tanışmak istemedim.

Havalı görünüyorsa ve bisiklete binmeyi seviyorsa ne olmuş?

Ya da yatak odasından gelen Alice in Chains sesini duyduğumu? En azından onun yatak odası olduğunu düşünüyorum. Perdeler kapalıydı.

Dik durdum, her şeyi unutmaya ve kendime yiyecek bir şeyler hazırlamaya hazırdım. Annem muhtemelen bu akşam yemek yapmayacaktı.

Ama sonra kızın perdelerinin açıldığını gördüm ve

durdum. Kız oradaydı. *Burası onun odasıydı*!

Ve nedense gülümsedim. Odalarımızın karşı karşıya olması hoşuma gitmişti.

Çift kapıyı açarken onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım ama sonra ne yaptığını görünce gözlerimi açtım.

Ne oldu? Deli miydi o?

Penceremi açtım ve gece havasına baktım. "Hey!" diye bağırdım ona. "Ne yapıyorsun?"

Başını yukarı kaldırdı ve dengede durmaya çalıştığı dalın üzerinde yalpaladığını gördüğümde nefesim kesildi. Kolları bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve ben de hemen penceremden çıkıp onun peşinden ağaca tırmanıyordum.

"Dikkatli ol!" Eğilip elleriyle kalın dalı tutarken bağırdım. Destek için başımın yanındaki dala tutunurken ağaca doğru süründüm.

Aptal kız. Ne yapıyordu o?

Altında sallanan ağaca tutunarak dört ayak ü z e r i n d e durarken mavi gözleri iriydi.

"Ağaçlara kendi başına tırmanamazsın," diye kestirip attım. "Neredeyse düşüyordun. Buraya gel." Elini tutmak için eğildim.

Parmaklarım anında karıncalandı, vücudunuzun bir parçası uykuya daldığında olduğu gibi.

Ayağa kalktı, bacakları titriyordu ve ikimiz de gövdeye doğru yürürken başımın üzerindeki bir dala tutundum.

"Bunu neden yaptın?" diye yakındı arkamdan. "Ağaçlara nasıl tırmanılacağını biliyorum. Beni korkuttun ve bu yüzden neredeyse düşüyordum."

Ağacın kalın, iç kısmına otururken ona baktım. "Elbette öyleydi." Ve ellerimi uzun, haki kargo şortumun tozuna buladım.

Sokağımıza, Fall Away Lane'e baktım, ama elimden onun hissini atamıyordum. Uğultu koluma ve tüm vücuduma yayıldı. Sanki tüm tüylerim diken diken olmuştu ve gülmek istiyordum, çünkü gıdıklanıyordum.

Orada öylece durdu, muhtemelen somurtuyordu ama birkaç saniye sonra yanıma oturdu. Bacaklarımız daldan birlikte sarkıyordu.

"Ee," diye konuşarak evimi işaret etti. "Orada mı oturuyorsun?"

"Evet. Annemle," dedim ve tam zamanında ona baktığımda gözlerinin düştüğünü ve parmaklarıyla oynamaya başladığını gördüm.

Birkaç saniye üzgün göründü ama sonra kaşları bir araya geldi ve ağlamamaya çalışıyormuş gibi göründü.

Ne dedim ben?

Üzerinde hâlâ bugün babasıyla birlikte nakliye kamyonunu boşaltırken gördüğüm tulum vardı. Saçları dağınıktı ve pantolonundaki kir dışında temiz görünüyordu.

Bir dakika boyunca orada oturduk, sokağa baktık ve rüzgârın etrafımızdaki yaprakları hışırdatmasını dinledik.

Yanımda çok küçük görünüyordu, sanki her an daldan düşecekmiş, kendini tutamayacakmış gibi.

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı ve neden bu kadar üzgün olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, o kendini daha iyi hissedene kadar hiçbir yere gitmek istemediğimdi.

"Babanı gördüm," diye başladım. "Annen nerede?"

Alt dudağı titredi ve başını kaldırıp bana baktı. "Annem ilkbaharda öldü." Gözlerinde yaşlar vardı ama sanki sert olmaya çalışıyormuş gibi uzun nefesler alıyordu.

Annesi ya da babası ölmüş bir çocukla hiç tanışmamıştım ve annemi sevmediğim için kendimi kötü hissediyordum.

"Benim bir babam yok," dedim ona, kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışarak. "Ben bebekken terk etmiş ve annem onun iyi bir adam olmadığını söylüyor. En azından annen seni terk etmek istemedi, değil mi?"

Aptalca göründüğümü biliyordum. Benden daha iyiymiş gibi görünmesini istemedim. Kendini iyi hissetmesi için ona her şeyi söylemem gerektiğini hissettim.

Hatta ona sarılmak, ki şu anda gerçekten yapmak istediğim şey

buydu. Ama yapmadım. Konuyu değiştirdim.

"Babanın eski bir arabası olduğunu gördüm."

Bana bakmadı ama gözlerini devirdi. "Bu bir Chevy Nova. Sadece eski bir araba

değil." Ne olduğunu biliyordum. Onun bilip bilmediğini görmek istedim.

"Arabaları severim." DC ayakkabılarımı tekmeleyerek yere düşürdüm, o da aynısını kırmızı Chucks'larıyla yaptı. Çıplak ayaklarımız havada bir ileri bir geri sallanıyordu. "Bir gün Loop'ta yarışacağım," dedim ona.

Gözleri canlandı ve bana döndü. "Döngü mü? O da ne?"

"Orası büyük çocukların gittiği bir yarış pisti. Lisedeyken oraya gidebiliriz ama bir arabamız olması gerekiyor. Gelip benim için tezahürat yapabilirsiniz."

"Neden yarışamıyorum?" Kızgın görünüyordu.

Ciddi miydi?

"Kızların yarışmasına izin verdiklerini sanmıyorum," dedim yüzüne gülmemeye çalışarak.

Gözlerini kıstı ve tekrar sokağa baktı. "Bana izin vermelerini sağlayacaksın."

Ağzımın kenarları kalktı ama gülmemek için kendimi zor tuttum. "Belki."

Kesinlikle.

Sıkmam için elini uzattı. "Ben Tatum, ama herkes bana Tate der. Tatum'u sevmiyorum. Anladın mı?"

Başımı salladım, elini elime aldım ve koluma yeniden bir sıcaklık yayıldığını hissettim. "Ben Jared."

1

6 Yıl Sonra ...

Kan, alt dudağımın üzerinden uzun bir kırmızı boya şeridi gibi yere dökülüyor. Ağzımda birikmesine izin veriyorum, çünkü her şey tükürmek için çok fazla acıtıyor.

"Baba, lütfen," diye yalvarıyorum, bedenim korkudan titrerken sesim de titriyor.

Annem haklıydı. O kötü bir adam ve keşke onunla yazı geçirmeme izin vermesi için onunla hiç konuşmasaydım.

Ellerim arkadan bağlı, titreyerek mutfağının zemininde diz çöküyorum. Kaşındıran ip derimi ısırıyor.

"Yalvarıyor musun, seni küçük amcık?" diye hırlıyor ve kayış sırtımı tekrar kırbaçlıyor.

Ateş kürek kemiklerime yayılırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ağzımı kapatarak, yanma geçene kadar burnumdan nefes alırken ses çıkarmamaya çalışıyorum. Dudaklarımdaki deri gerilmiş ve şişmiş gibi hissediyor ve kanın kaygan metalik tadı ağzıma doluyor.

Tate.

Yüzü zihnimde yanıp sönüyor ve onun olduğu yere, kafamın içine geri dönüyorum. Birlikte olduğumuz yere. Balık havuzunun etrafındaki kayalara tırmanırken güneş ışığı saçları rüzgârda uçuşuyor. Tökezlerse diye hep arkasından tırmanıyorum. Fırtınalı mavi gözleri bana gülümsüyor.

Ama babam araya girdi. "Yalvarmıyorsun! Özür dilemiyorsun! Bunca yıl o kaltağın seni büyütmesine izin verdiğim için başıma bunlar geldi. Artık bir korkaktan başka bir şey değilsin. Sen busun işte."

Saçlarımdan tutup beni gözleriyle buluştururken başım geriye doğru sarsılıyor ve kafa derim acıyor. Benim

Nefesindeki bira ve sigara kokusunu aldığımda midem bulanıyor.

"En azından Jax dinliyor," diye homurdanıyor ve midem bulantıdan titriyor. "Öyle değil mi Jax?" diye omzunun üzerinden bağırıyor.

Babam beni bırakıyor ve mutfağın köşesindeki derin dondurucuya doğru yürüyüp kapağına iki kez vuruyor. "Orada hâlâ yaşıyor musun?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken yüzümdeki her sinir acıyla ateşleniyor. Ağlamak ya da çığlık atmak istemiyorum ama babamın diğer oğlu Jax neredeyse on dakikadır dondurucuda. Tam on dakika ve hiç sesi çıkmıyor!

Babam bunu neden yapıyor? Bana kızgınken neden Jax'i cezalandırıyor?

Ama sessiz kalıyorum, çünkü çocuklarını böyle seviyor. İstediğini alırsa, belki kardeşimin çıkmasına izin verir. İçeride donuyor olmalı ve yeterince havası var mı bilmiyorum. Bir insan dondurucuda ne kadar yaşayabilir? Belki de çoktan ölmüştür.

Tanrım, o sadece küçük bir çocuk! Gözyaşlarımı geri kırpıyorum. Lütfen, lütfen, lütfen...

"Yani..." Babam kız arkadaşı Sherilynn'in yanına gidiyor, deli saçlı bir çatlak ve arkadaşı Gordon, bana tuhaf tuhaf bakan lanet olası ürkütücü bir serseri.

Her ikisi de mutfak masasında oturmuş, bugün menüde hangi ilaç varsa onun tadını çıkarıyor ve odadaki iki çaresiz çocuğa neler olduğuna hiç dikkat etmiyorlar.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Babam her birinin omzuna bir elini koyuyor. "Oğluma erkek olmayı nasıl öğreteceğiz?"

Sarsılarak uyandım, nabzım boynumda ve başımda çarpıyordu. Omzumun üzerinden bir damla ter süzüldü ve gözümü kırpıştırarak kendi odamı ve duvarlarımı gördüm.

Sorun yok. Zor nefes aldım. *Burada değiller. Sadece bir rüyaydı*.

Kendi evimdeydim. Babam burada değildi. Gordon ve Sherilynn çoktan gitmişlerdi.

Her şey yolunda.

Ama her zaman emin olmak zorundaydım.

Göz kapaklarım çok ağırdı ama doğruldum ve aceleyle odayı taradım. Sabah ışığı penceremden bir korna gibi içeri giriyordu ve ben de gözlerimi acı veren ışınlardan korumak için elimi kaldırdım.

Şifonyerimdeki boklar yere atılmıştı ama sarhoşken ortalığı dağıtmak benim için alışılmadık bir şey değildi. Dağınıklık dışında oda sessiz ve güvenliydi.

Uzun bir nefes verdim ve tekrar içime çektim, sağa sola bakmaya devam ederken kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Tam bir daire çizene kadar gözlerim sonunda yorganın altında yanımda duran yumruya takıldı. Bir gece önce alkolün etkisiyle gözlerimin arasında oluşan ağrıyı görmezden gelerek, bütün geceyi evimde geçirmesine izin verecek kadar aptal ya da sarhoş olan kişiyi görmek için battaniyeyi sıyırdım.

Harika.

Başka bir lanet sarışın.

Ne düşünüyordum ki ben?

Sarışınlar bana göre değildi. Hep iyi kızlara benziyorlardı. Egzotik ya da ilginç değillerdi. Fazla saf.

Komşu kızı gibi görünüyorlardı. Ve bunu

gerçekten kim ister ki?

Ama son birkaç gündür -kâbuslar yeniden başladığında- tek istediğim sarışınlardı. Sanki nefret etmeyi sevdiğim bir sarışın yüzünden kendimi yok etmek için hastalıklı bir çekim gücüm varmış gibiydi.

Ama itiraf etmeliyim ki kız ateşliydi. Cildi pürüzsüz görünüyordu ve güzel göğüsleri vardı. Sanırım Purdue'den yaz için eve dönmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Ona on altı yaşında olduğumu ve hâlâ lisede okuduğumu söylediğimi sanmıyorum. Belki uyandığında bunu ona söyleyebilirdim. Şaka olsun diye.

Başımı arkaya yasladım, onun çıldırmış görüntüsüne gülümseyemeyecek kadar acı

içindeydim. "Jared?" Annem kapıyı çaldı ve ben de başımı kaldırıp irkildim.

Başım bütün gece sanki biri çatal batırmış gibi zonkluyordu ve şu anda onunla uğraşmak istemiyordum. Ama yine de yataktan zıpladım ve yanımdaki kız kıpırdamadan kapıya yöneldim. Kapıyı hafifçe aralayıp anneme elimden geldiğince sabırla baktım.

Pembe bir eşofman altı ve uzun kollu bir tişört giymişti - aslında bir Pazar günü için güzeldi - ama boynundan yukarısı her zamanki gibi dağınıktı. Saçlarını topuz yapmıştı ve bir gün önceki makyajı gözlerinin altına bulaşmıştı.

Akşamdan kalmalığı muhtemelen benimkiyle yarışıyordu. Ayağa kalkıp hareket etmesinin tek nedeni vücudunun buna çok daha fazla alışmış olmasıydı.

Temizlendiğinde, aslında ne kadar genç olduğunu görebiliyordunuz. Arkadaşlarımın çoğu ona ilk baktıklarında kız kardeşim olduğunu düşündüler.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Onu içeri almamı beklediğini sanıyordum ama böyle bir şey olmayacaktı. "Tate

gidiyor." Sesi yumuşaktı.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

Bugün müydü o?

Birden sanki görünmez bir el midemi açmış gibi oldu ve acıdan irkildim. Akşamdan kalma olduğumdan mı yoksa onun gidişini hatırladığımdan mı bilmiyorum ama safrayı bastırmak için dişlerimi sıktım.

"Ne olmuş yani?" Tavırlara aşırı yüklenerek mırıldandım.

Bana gözlerini devirdi. "Ben de kıçını kaldırıp veda edersin diye düşünmüştüm. Bir yıl boyunca olmayacak Jared. Bir zamanlar arkadaştınız."

Evet, iki yıl öncesine *kadar...* Birinci sınıftan önceki yaz babamı ziyarete gitmiş ve eve döndüğümde *tek* başıma olduğumu fark etmiştim. Annem zayıftı, babam bir canavardı ve Tate de arkadaşım değildi.

Kapıyı annemin suratına kapatmadan önce başımı salladım.

Evet, sanki dışarı çıkıp Tate'e sarılıp veda edecekmişim gibi. Umurumda değildi ve ondan kurtulduğum için mutluydum.

Ama boğazımda bir yumru vardı ve yutkunamıyordum.

Binlerce tuğlanın ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissederek kapıya yaslandım. Bugün gideceğini unutmuştum. İki gün önceki Beckman partisinden beri neredeyse hiç durmadan sarhoş olmuştum.

Kahretsin.

Dışarıda çarpışan araba kapılarının sesini duyabiliyordum ve kendime olduğum yerde kalmamı söyledim. Onu görmeme gerek yoktu.

Bırak Fransa'da okusun. Onun gitmesi olabilecek en iyi şeydi. "Jared!" Annem alt kattan seslenince gerildim. "Köpek dışarı çıktı. Gitsen iyi olur.
git onu getir."

Harika.

Lanet köpeği dışarı saldığına bahse var mısın? Ve bahse girerim onu *ön* kapıdan çıkarmıştır. Kapı mı? Kaşlarımı birbirine o kadar yaklaştırdım ki gerçekten acıdı.

Dün geceki kot pantolonumu üzerime geçirdim, Purdue'lu kızın uyanıp uyanmadığını umursamadan yatak odasının kapısını sarsarak açtım ve merdivenlerden aşağı indim.

Annem açık ön kapının yanında bekliyordu, tasmayı bana uzatıyor ve çok zekiymiş gibi gülümsüyordu. Elinden kaptığım gibi dışarı çıktım ve Tate'in bahçesine doğru yürüdüm.

Madman de eskiden onun köpeğiydi ve başka bir yere gitmezdi.

"Bana veda etmeye mi geldin?" Tate ön bahçede, babasının Bronco'sunun yanında diz çöktü ve ben onun sevinçli ve kontrol edilemez kıkırdama sesiyle olduğum yerde durdum. Noel sabahındaymış gibi gülümsüyordu ve Madman boynuna sokulurken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Fildişi teni sabah güneşinde parlıyordu ve dolgun, pembe dudakları açıktı, güzel bir sıra beyaz dişi görünüyordu.

Köpeğin de mutlu olduğu belliydi, sersemlemiş bir şekilde kuyruğunu sallıyordu ve kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum.

Birbirlerini seven bir çifttiler ve midem kelebeklerle doldu.

Lanet olsun. Dişlerimi birbirine geçirdim.

Bunu nasıl yaptı? Onu mutlu gördüğüm için kendimi mutlu hissetmemi sağlamayı nasıl başarıyordu? Gözlerimi uzun uzun kırptım.

Tate köpeğe havlamaya devam etti. "Ben de seni seviyorum!" Madman onu dürtmeye ve yüzünü yalamaya devam ederken, sesi bir çocukla konuşuyormuş gibi tatlı ve boktan geliyordu.

Onu bu kadar sevmemeliydi. Son iki yılda onun için ne yapmıştı ki? "Deli adam, gel,"

diye havladım, köpeğe gerçekten kızmamıştım.

Tate'in gözleri bana kaydı ve ayağa kalktı. "Şimdi de köpeğe pislik mi yapıyorsun?" Kaşlarını çattı ve o anda ne giydiğini fark ettim.

On dört yaşındayken ona verdiğim Nine Inch Nails tişörtü, bilinmeyen aptalca bir nedenle göğsümü kabartmıştı.

Onda olduğunu unutmuşum.

Tamam. Pek sayılmaz. Sanırım *hala* onda olduğunu fark

etmemiştim. Muhtemelen ona verdiğimi bile hatırlamıyordu.

Madman'in tasmasını yakasına takmak için diz çökerek dudaklarımı hafifçe yukarı doğru büktüm. "Yine konuşuyorsun, Tatum."

Ona Tate demedim. O "Tatum "dan nefret ederdi, ben de ona öyle

seslendim. Yüzüme sıkılmış, üstün bir ifade yerleştirdim.

O olmadan daha mutlu olacağımı söyledim kendime. O bir hiçti.

Yine de kafamın arkasındaki o küçük sesi duydum. *O her şeydi.*

Başını salladı, uzaklaşmak için döndüğünde gözlerindeki acı açıkça görülüyordu.

Sanırım karşılık vermiyordu. Bugün değil. Cuma gecesi onu küçük düşürdüğüm ve arkadaşım Madoc'un suratına yumruk attığı parti bir kerelik bir olay olmalıydı.

"Uçakta bunu mu giyiyorsun?" Alay ederek sordum.

Çekip gitmeliydim ama onunla ilgilenmeyi bırakamıyordum. Bu bir bağımlılıktı. Bana

döndü, parmakları yukarı kalkmıştı. "Neden soruyorsun?"

"Sadece biraz özensiz görünüyor, hepsi bu." Ama bu koca bir yalandı.

Siyah tişörtü yıpranmıştı ama sanki sadece onun için yapılmış gibi fit vücuduna yapışıyordu ve koyu renk kot pantolonu kıçını sararak bana tam olarak çıplak nasıl görüneceğini söylüyordu. Uzun, parlak saçları ve kusursuz teniyle ateş ve şeker gibi görünüyordu ve aynı anda hem tıka basa doymak hem de yanmak istiyordum.

Tatum ateşliydi ama bunu bilmiyordu.

Ve sarışın olsun olmasın, benim tipimdi.

"Ama endişelenme," diye devam ettim.

"Anlıyorum." Gözlerini kısmıştı. "Neyi

anladın?"

Eğilerek, kendini beğenmiş bir sırıtışla onunla alay ettim. "Benim kıyafetlerimi giymeyi hep sevmişsindir."

Gözleri irileşti ve kızarmış teniyle sinirli olduğu anlaşılıyordu. Sert ve küçük yüzünün her yerinde öfke vardı.

Kendi kendime gülümsedim, çünkü buna

bayılmıştım. Yine de kaçmadı.

"Bekle." İşaret parmağını kaldırdı ve kamyona doğru yürümek için döndü.

Ön koltuğun altını kazarak, babasının orada tuttuğu acil durum çantasından bir şey çıkardı ve arabanın kapısını çarparak kapattı. Oflaya puflaya yanıma döndüğünde elinde bir çakmak olduğunu gördüm.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan tişörtünü çıkarmış ve seksi bir spor sütyeniyle mükemmel göğsünü ortaya çıkarmıştı.

Kalbim göğsümdeki lanet olası çarpıntıyla neredeyse yerinden çıkacaktı.

Vay anasını.

Nefes almadan, gömleği tutuşunu, çakmağı çakışını ve etek ucunu aleve daldırıp parça parça küle dönüşünü izledim.

Orospu çocuğu! Birden bire ona ne oldu böyle?

Bakışlarım onunkilere kaydı ve aramızdaki alevli maddeyi unutarak birbirimizi izlerken zaman durdu. Saçları vücudunun etrafında dans ediyordu ve fırtına dolu gözleri tenimi, beynimi ve hareket etme ya da konuşma yeteneğimi delip geçiyordu.

Kolları biraz titriyordu ve nefes alışları düzenli olmasına rağmen derindi. Çok gergindi.

Tamam, geçen gece Madoc'un burnunu kırması tesadüf değildi. Karşılık veriyordu.

Lisenin son iki yılını onun hayatını zindan ederek geçirmiştim. Birkaç yalan söyledim, birkaç randevuyu mahvettim, hepsi kendi zevkim içindi. Tate'e meydan okumak - onu liseden dışlamak - benim dünyamı döndürüyordu, ama o asla karşılık vermedi. Ta ki şimdiye kadar. Belki de şehirden ayrıldığına göre, tedbiri elden bırakabileceğini düşündü.

Yumruklarım yenilenmiş bir enerjiyle şişti ve birden bunu ne kadar özleyeceğimi düşünerek felç oldum. Ondan nefret etmeyi ya da onunla alay etmeyi değil.

Sadece. Bayan. Onu.

Ve bunu fark ettiğimde çenemi öyle bir sıktım ki ağrımaya başladı.

Orospu çocuğu.

Hâlâ bana sahipti.

"Tatum Nicole!" diye bağırdı babası verandadan ve ikimiz de gerçekliğe geri döndük. Koşarak geldi ve kızın elinden gömleği kaptığı gibi yere fırlattı.

Gözlerim onunkilerden ayrılmamıştı ama trans bozulmuştu ve sonunda nefes alabildim. "Bir yıl sonra görüşürüz Tatum," diye ısırdım, bunun bir tehdit gibi görünmesini umarak.

Babası içeri girip bir gömlek almasını emrederken çenesini yukarı kaldırdı ve sadece bana baktı.

Madman yanımdayken evime doğru yürüdüm ve alnımdaki serin teri sildim.

Lanet olsun. Sanki modası geçiyormuş gibi havayı içime çektim.

Neden bu kızı derimin altından çıkaramıyordum? Ateşli küçük piroteknikleri de onu temizlemeye yardımcı olmayacaktı.

Bu görüntü sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Gerçekten gittiğini fark ettiğimde korku beynimde kök saldı. Artık onu kontrol edemeyecektim. Her gün beni düşünmeden yaşayacaktı. İlgisini çeken herhangi bir pislikle randevuya çıkacaktı. Ve daha da kötüsü, onu ne görecek ne de haber alacaktım. Bensiz bir hayatı olacaktı ve ben korkuyordum.

Birdenbire her şey yabancı ve rahatsız edici gelmeye başladı. Evim, mahallem, bir hafta içinde okula dönme fikri.

"Siktir," diye homurdandım
nefesimin altında. Bu bokun
bitmesi gerekiyordu.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir sürü dikkat dağıtıcı şey.

İçeri girdikten sonra köpeği serbest bıraktım ve merdivenlerden yatak odama çıktım, yolda cebimden telefonumu çıkardım.

Arayan başka biri olsaydı Madoc bu kadar erken cevap vermezdi. Ama en iyi arkadaşı için sadece iki kez çaldı.

"Ben. Hâlâ. Uyuyorum," diye homurdandı.

"Okul başlamadan önce bir havuz partisi düzenlemeye hâlâ hazır mısın?" Şifonyerimdeki iPod yuvasından Buckcherry'nin *Crazy Bitch* şarkısını açarak sordum.

"Bunu şimdi mi konuşuyoruz? Okulun açılmasına daha bir hafta var." Sesi yüzünün yarısı yastığa gömülmüş gibi çıkıyordu ama bugünlerde böyle konuşuyordu. Tate geçen gece burnunu kırdıktan sonra burun deliklerinden birinden nefes almakta zorlanıyordu.

"Bugün. Bu öğleden sonra," dedim pencereme doğru
yürürken. "Dostum!" diye ağzından kaçırdı. "Dün geceden
beri hâlâ ölüyüm."

Doğrusu ben de öyleydim. Bir gece önce boğulmaya çalıştığım içki yüzünden başım hâlâ dönüyordu ama bütün gün bana eşlik eden düşüncelerimden başka bir şey olmadan oturmamın imkânı yoktu.

Tate bir yıllığına Fransa'ya gidiyor.

Ön bahçede sutyeniyle durup ateş yakıyordu.

Görüntüleri kafamdan silkeledim.

"O zaman spor salonuna git ve akşamdan kalmalığın acısını çıkar," diye emrettim. "Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var."

Bunu neden söyledim ki? Şimdi bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaktı ve ben insanların benim bokumu bilmesinden hoşlanmıyordum.

"Tate gitti mi?" diye sordu, neredeyse çekingen bir tavırla.

Omuzlarım gerildi ama onun yeni bir tişörtle evinden çıkışını izlerken ses tonumu değiştirmedim. "Onun hakkında konuşan kim? Parti veriyor musun, vermiyor musun?"

Hat birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Hı hı" diye mırıldandı. Sesi daha söyleyecekleri varmış gibi geliyordu ama akıllıca davranarak lanet çenesini kapatmaya karar verdi. "Tamam. Yine de dün gece gördüğümüz insanları görmek istemiyorum. Kimi davet ediyoruz?"

Garaj yolundan çıkan Bronco'ya ve bir kez bile dönüp arkasına bakmayan lanet olası sarışın sürücüye bakarken telefonu kulağıma götürdüm. "Sarışınlar. Bir sürü sarışın."

Madoc sessiz bir kahkaha attı. "Sarışınlardan nefret ediyorsun."

Hepsi değil. Sadece bir tane.

İçimi çektim. "Şu anda onların içinde boğulmak istiyorum." Madoc'un noktaları birleştirip birleştirmemesi umurumda değildi. O beni zorlamazdı ve bu yüzden en iyi arkadaşımdı. "Mesajları gönder ve içecekleri al. Ben biraz yiyecek alıp birkaç saat içinde geleceğim."

Yataktan gelen o saf, küçük iniltiyi duyduğumda arkamı döndüm. Purdue'lu kız -adını unuttum- uyanıyordu.

"Neden şimdi gelmiyorsun? Spor salonuna gidip malzeme toplayabiliriz," diye önerdi Madoc ama benim gözlerim yatağımdaki kızın çıplak sırtına takılmıştı. Kıvranışları battaniyeyi kıçının üstüne kadar itmişti ve yüzü bana dönüktü. Tek gördüğüm teni ve güneş ışığı saçlarıydı.

Ve telefonu Madoc'un yüzüne kapattım, çünkü o anda olmak istediğim tek yer yatağımdı.

2

Sonraki birkaç hafta, kullanmayı reddettiğim mükemmel bir paraşütle mağaraya dalmak gibiydi. Okul, annem, Jax, arkadaşlarım - hepsi tutunmam için etrafımdaydı ama beni her gün evden çıkaran tek şey bela vaadiydi.

Sinirli ve kızgın kıçımı İngilizce III dersine sürükledim ve neden hâlâ okula geldiğimi anlamaya çalıştım. Burası artık olmak istediğim son yerdi. Koridorlar her zaman insanlarla doluydu ama yine de boş görünüyordu.

Görünüşüm de berbattı. Sol gözüm mordu ve hatırlamadığım bir kavgadan dolayı burnumda bir kesik vardı. Ayrıca bu sabah nefes alamadığım için tişörtümün kollarını yırtmıştım.

Ne düşündüğümden pek emin değilim ama o anda mantıklı gelmişti.

Sınıfa geç girdiğimde Bayan Penley, "Bay Trent, oturmayın," diye emretti. Herkes çoktan oturmuştu ve ben durup ona baktım.

Penley'den de herkesten hoşlandığım kadar hoşlanıyordum ama yüzümün tamamına yayıldığından emin olduğum sıkıntıyı gizleyemiyordum.

"Affedersiniz?" Pembe bir kâğıda bir şeyler karalarken sordum. Bu rengin tam olarak ne anlama geldiğini bildiğim için iç çektim.

Kağıdı bana uzattı. "Beni duydun. Dekana git," diye emretti kalemini topuzunun içine sokarken.

Ve havlamasındaki ısırığı fark ederek canlandım.

Geç kalmak ya da okuldan kaçmak bir alışkanlık haline gelmişti ve Penley buna çok kızmıştı. Bu onun da yeterince zamanını almıştı. Diğer öğretmenlerin çoğu beni daha ilk haftadan göndermişti.

Gülümsedim, herhangi bir kargaşa olasılığı bedenimi coşkuyla sarmıştı. "Hayır, bu istekle 'lütfen' mi?" Kağıdı elinden kaparak alay ettim.

Sınıfta kahkahalar ve homurtular yükselirken Penley koyu kahverengi gözlerini bana dikti.

Yine de tereddüt etmedi. Hakkını vermeliyim.

Arkamı dönerek pembe fişi çöpe attım ve çıkarken arkamdan kapanıp kapanmadığını umursamadan ahşap kapıyı açtım.

Birkaç soluklanma ve fısıltı havayı doldurdu, ama bu yeni bir şey değildi. Bugünlerde çoğu insan benden uzak duruyordu ama meydan okumam artık eskiydi. En azından benim için. Bir pislik gibi davrandığımda kalbim artık çarpmıyordu. Çıtayı yükseltmeye susamıştım.

"Bay Caruthers!" Penley'in seslendiğini duydum ve arkamı döndüğümde Madoc'un da sınıftan çıktığını gördüm.

"Ayın o zamanı geldi, Bayan Penley." Sesi ciddiydi. "Hemen döneceğim."

Penley'nin sınıfından gelen kahkahalar bu kez oldukça netti.

Madoc benim gibi değildi. İnsanları severdi. Size bir yığın bok servis edebilirdi ve siz ketçap isteyebilirdiniz.

"Biliyor musun?" Yanıma koştu ve başparmağını ters yöne doğru salladı. "Dekan şu tarafta."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, tamam." Kim bilir ne kadar süre Dekan'ın ofisinde ter dökeceğime dair beyin fırtınasını uzaklaştırmak istercesine başını salladı. "Peki nereye gidiyoruz?"

Kotumun cebinden anahtarlarımı çıkardım ve güneş gözlüklerimi taktım. "Fark eder mi?"

"Peki parayla ne yapacaksın?" Madoc yeni mürekkebini kontrol ederken sordu.

Okulu kırıp kimlik sormayan dövmecilerin peşine düştük. *The Black Debs* adında bir yer bulduk - "debs" "debutantes "in kısaltmasıydı - etrafa bakıp tüm personelin kadın olduğunu fark edene kadar bana pek mantıklı gelmemişti.

On sekiz yaşın altındaydık, yani yasal olarak ebeveyn izni olmadan dövme yaptırmamız yasaktı, ama umurlarında değilmiş gibi görünüyordu.

Mary adında bir piliç Madoc'un sırtındaki "Fallen" yazısını yeni bitirmişti ama "e" harfi alev gibi görünecek şekilde mürekkeple yazılmıştı. Bana "o" gibi göründü ama bir şey söylemedim. Dövmemin ne anlama geldiği hakkında soru sormuyordu, bu yüzden bir solucan kutusu açmayacaktım.

"Şu anda parayla yapabileceğim çok şey var," diye cevap verdim, iğne keserken homurdandım.

Bir kaburga kemiğinin üzerinden derime doğru. "Annem paranın çoğunu üniversite fonuna yatırdı. Mezun olduğumda alabilirim. Ama bir kısmını şimdi alabildim. Yeni bir araba almayı ve GT'yi Jax'e vermeyi düşünüyorum."

Anne tarafından büyükbabam geçen yıl vefat etmiş ve bana Wisconsin'deki Geneva Gölü yakınlarında bir arazi ve bir kulübe bırakmıştı. Kulübe dökülüyordu ve aile için gerçek bir manevi değeri yoktu, bu yüzden annem ilgilenen bazı müteahhitlerin onu satın almasına izin vermeyi kabul etti. Paranın ç o ğ u n u bankaya yatırdı ve kilit altında tuttu.

Aslında ısrar ettiği için onunla gurur duyuyordum. Bu kadar sorumlu, yetişkin kararları vermesi normal değildi.

Ama üniversiteye gitmekle de hiç ilgilenmiyordum.

Liseyi bitirdiğimde her şeyin nasıl değişeceğini düşünmek istemiyordum. Telefonum çaldı ve susturdum.

Arka planda Crossfade'in *Cold* şarkısı çalarken gözlerimi kapattım ve iğnenin içimi oymasının keyfini çıkardım. Hiç gerilmemiştim ve dükkâna girdiğimden beri pek bir şey düşünmemiştim. Kollarım ve bacaklarım ağırlıksız hissediyordu ve omuzlarımdaki tonlarca yük kaybolmuştu.

Buna bağımlı olabilirim.

Gülümsedim, kendimi on yıl sonra dövmelerle kaplı olarak hayal ettim, çünkü sadece acıyı seviyordum.

"Bakmak ister misin?" Dreadlock'larla süslenmiş dövme sanatçım Aura, işini bitirdiğinde sordu.

Ayağa kalktım ve duvar aynasına doğru yürüdüm, gövdemin yan tarafındaki yazılara baktım.

Dün Sonsuza Dek Sürer. Yarın Asla Gelmez.

Kelimeler kafamda hiçbir yerden çıkmadı ama doğru hissettim. Senaryo kolayca okunamayacak kadar okunaksızdı ve benim istediğim de buydu.

Dövme benim içindi, başkası için değil.

Gözlerimi kısarak "Asla "nın sonundan dökülen küçük kan damlacıklarına baktım.

Aynadan Aura'ya kaşlarımı çatarak, "Bunu senden ben istemedim," dedim.

Güneş gözlüklerini taktı ve ağzına yanmayan bir sigara attı. "Sanatımı açıklamıyorum, evlat." Ve arka kapıdan çıktı. Sigara içmek için sanırım.

Ve haftalardır ilk kez güldüm.

Sana kendi kıçını teslim edebilecek bir kadını sevmelisin.

Ödemeyi yaptık ve biraz yiyecek alıp evime geri götürdük. Annem mesaj atmış ve işten sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkacağını söylemişti, bu yüzden evin bir süre bana kalacağını biliyordum. İçtiği zaman, uyuşana kadar eve gelmezdi.

Ve sonra -moralimi daha da bozmak için- Fransa'dan gelen bir bakım paketi vardı.

Ön kapı.

Tate'in babasına gönderilmişti ve yanlışlıkla buraya gelmiş olmalıydı. Annem öğle yemeği için evdeyken bizim olduğunu düşünerek bilmeden açmış. Eve geldiğimde yan kapıya götürmem için bir notla birlikte bana bırakmış.

Ama merakım beni yenmeden önce değil.

Madoc garaja gittikten sonra, çalışırken yemek yiyebilmek için karton kutunun kapaklarını açtım ve hemen tekrar kapattım. Kanımda şiddetli bir ateş yanıyordu ve haftalardır olmadığım kadar açtım. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordum ama Tate'in kokusu her yere sinmişti ve bu beni mahvediyordu.

Dövmeden aldığım kısa süreli keyif yavaş yavaş uçup gitti ve yerini anında sidik ve sirke aldı.

Kendimi araba işine boğmak için garajıma geri dönmeden önce onu babasının ön kapısının basamağına bıraktım.

Madoc'a, "El fenerini kaldır," diye emrettim.

Ben bujileri arabamdan sökmeye çalışırken o kaputun altına daha da eğildi. "Uğraşmayı bırak," diye yakındı. "Dikkatli olmazsan o şeyler kolayca kırılabilir."

Durdum ve İngiliz anahtarını daha sıkı kavrayarak gözlerimi ona diktim. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı; yargılamayı her yerinde hissedebiliyordum.

Neden ona havlıyordum?

Aşağı bakarak başımı salladım ve tıpaya daha fazla baskı uyguladım. Elim hemen gevşedi ve kopma sesini duyduğumda vücudum öne doğru fırladı.

"Kahretsin," diye homurdandım ve anahtarı kaputun altına fırlattım, orada dağınıklığın içinde bir yerlerde kayboldu.

Orospu çocuğu.

Arabanın kenarına tutundum. "Çıkarıcıyı getir."

Madoc arkasındaki alet tezgahına yaslandı. "Bu istekte 'lütfen' yok mu?" Bujiyi çıkarabilmem için aleti tutarken benim sözlerimi tekrarladı.

Uğraşması zor bir şeydi ve muhtemelen aradığı için sırtını sıvazlıyordu.

o.

"Biliyorsun..." diye başladı ve bir iç geçirdi. "Ağzımı kapalı tuttum, ama-" "O

zaman kapalı tut."

Madoc el fenerini kaputun altından çıkardı ve ben de geriye doğru sarsılarak yolumdan çekildim, Odanın öbür ucuna fırlatırken duvara çarpıp parçalandı.

Yüce Tanrım!

Her zamanki rahat tavrı yerini öfkeye bırakmıştı. Gözleri keskin ve nefesleri

hızlıydı.

Madoc çıldırmıştı ve çok ileri gittiğimi biliyordum.

Dişlerimi sıkarak geriye yaslandım, ellerimi arabanın üzerine koydum ve kendimi onun erimesine hazırladım. Nadiren geliyorlardı, bu da daha etkili olmalarını sağlıyordu.

"Batıyorsun dostum!" diye bağırdı. "Derslere girmiyorsun, herkesi kızdırıyorsun, rastgele bok kafalılarla sürekli kavga ediyoruz ve bunu kanıtlayacak kesiklerim ve morluklarım var. Ne oluyor lan?" Her kelime odayı dolduruyordu. Söylediği her şeyin bir anlamı ve doğruluğu vardı ama ben bununla yüzleşmek istemiyordum.

Her şey yanlış geliyordu.

Acıkmıştım ama yemek için değil. Gülmek istiyordum ama hiçbir şey komik değildi. Her zamanki heyecanlarım artık kalbimi hızlandırmıyordu. Genellikle tanıdıklığı ve temiz kesilmiş çimleriyle beni rahatlatan kendi mahallem bile çorak ve hayattan yoksun hissediyordu.

Lanet bir kavanozun içine tıkılmıştım, istediğim her şeyle boğuluyordum ama bana hava veren hiçbir şey yoktu.

"Sekiz ay içinde geri dönecek." Madoc'un sessiz sesi düşüncelerimin arasına girdi ve Tate'ten bahsettiğini anlamak için bir an gözümü kırptım.

Başımı salladım.

Hayır.

Bunu neden söylesin ki?

Bu onunla ilgili değildi. Ben. Yaptım. Değildi. İhtiyacım yoktu. Ona.

Yumruğumu İngiliz anahtarının etrafında sıktım ve sırtımı dikleştirdim, kendi sözlerini boğazına geri sokmak istedim.

Bakışları aleti tutan sağ elime kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü. "Ne?" d i y e meydan okudu. "Ne yapacağını sanıyorsun?"

Bir şeye vurmak istedim. Herhangi bir şeye. En iyi arkadaşıma bile.

Zil sesim cebimde titreşirken çıkmazı bozdu. Gözlerimi arkadaşımdan ayırmadan telefonumu çıkardım.

"Ne?" Telefonu kapattım.

"Hey dostum, bütün gün sana ulaşmaya çalıştım," dedi kardeşim Jax, biraz boğuk bir sesle.

Nefes alışım yavaşlamıyordu ve kardeşimin bana bu şekilde ihtiyacı yoktu. "Şu anda konuşamam."

"İyi," diye bağırdı. "Siktir git o zaman." Ve telefonu kapattı.

Lanet olsun, orospu çocuğu.

Telefonu sıktım, kırılmasını istiyordum.

Gözlerim Madoc'a kaydı, o da başını salladı, elindeki bezi tezgâhın üzerine fırlattı ve garajdan çıktı.

"Kahretsin," diye tısladım ve Jax'in numarasını çevirdim.

Eğer biri için dengeli olmam gerekiyorsa, o da kardeşimdi. Onun bana ihtiyacı vardı. İki yaz önce babamdan kaçtıktan sonra istismarı ihbar etmiştim. Kardeşimin, benim değil. Annesi bulunamadığı için o evden alındı ve koruyucu aileye verildi.

Sahip olduğu tek şey bendim.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım, telefonu açtığında 'merhaba' demesini bile beklemedim. "Buradayım. Sorun nedir?"

"Beni alır mısın?"

Evet, arabamın bujileri sökülmüşken olmaz. Ama Madoc muhtemelen arabasıyla hâlâ buradaydı. "Neredesin sen?" diye sordum.

"Hastane."

3

Çift kanatlı kapıdan içeri dalarken arkamdan bir hemşire, "Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi. Onu kontrol etmem gerektiğinden emindim ama elindeki panoyu kıçına sokabilirdi. Kardeşimi bulmam gerekiyordu.

Avuçlarım terlemişti ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu nerede bulacağımı söyledikten sonra telefonu kapatmıştı.

Onu daha önce bir kez yalnız ve incinmiş bırakmıştım. Bir daha asla.

Madoc arkamdan, "Yavaş o1 dostum," diye seslendi. "Birine nerede olduğunu sorarsak bu iş çok daha hızlı ilerler." Beni takip ettiğini fark etmemiştim bile.

Koridorlarda hızla ilerlerken ayakkabılarım muşambanın üzerinde gıcırdıyor, perdeleri ardı ardına indiriyordum.
Sonunda kardeşimi bulana kadar perde.

Yatağın üzerinde oturuyordu, uzun bacakları yana sarkıyordu ve eli alnındaydı. At kuyruğuna uzandım ve yüzüne bakmak için başını geriye doğru çektim.

"Ah, kahretsin!" diye homurdandı.

Sanırım daha nazik olabilirdim.

Kaşındaki dikişlere bakarken gözlerini kısarak floresan ışığa baktı.

"Bay Trent!" diye bağırdı arkamdan bir kadın sesi, ama ikimiz de babamızın adını paylaştığımız için bana mı yoksa Jax'e mi söylendiğinden emin değildim.

"Ona ne oldu böyle?" Jax'e sormuyordum. Suçlu başkalarıydı.

Kardeşim daha çocuktu ve benden sadece bir yaş küçük olmasına rağmen yine de küçüktü.

Ve boktan bir hayatı vardı.

Annesi Amerikan yerlisiydi ve ona hamile kaldığında henüz reşit değildi.
Babamızın masmavi gözlerine sahip olsa da, bakışlarının geri kalanı ondan geliyordu.

Saçları muhtemelen siyahtı ama biraz daha açık tonda görünüyordu ve sırtının yarısına kadar iniyordu. Bazı kısımları örülmüştü ve sonra her şey kafatasının ortasında bir at kuyruğuna geri getirilmişti. Teni benimkinden birkaç ton daha koyuydu ve her şey parlak gülümsemesinin gölgesinde kalıyordu.

Arkamdaki bir kadın boğazını temizledi. "Ona ne olduğunu bilmiyoruz," diye tersledi. "Bize anlatmayacak."

Kiminle konuştuğumu görmek için Jax'e dönmemiştim. Bir doktor ya da sosyal hizmet görevlisi olabilirdi. Ya da polis. Fark etmezdi. Hepsi bana aynı şekilde bakıyordu. Sanki bir dayağı hak etmişim gibi.

"Saatlerdir seni arıyorum," diye fısıldadı Jax ve dudağının da şiştiğini fark ettiğimde nefesimi içime çektim. Gözleri yalvarıyordu. "Doktorlar *onları* aramadan önce burada olursun sanmıştım."

Sonra sosyal hizmet görevlisi olduğunu anladım ve kendimi bir pislik gibi hissettim. Bugün bana ihtiyacı vardı ve ben yine her şeyi berbat etmiştim.

Onunla kadın arasında durdum ya da belki de kadının görüş alanından saklanıyordu. Bilmiyordum.

Ama Jax'in onunla gitmek istemediğini biliyordum. Boğazım düğümlendi ve içimdeki yumru o kadar şişti ki birinin canını yakmak istedim.

Tate.

O her zaman benim kurban seçimimdi, ama aynı zamanda sahip olduğum her iyi anıda da vardı. Beynim nefret ve umutsuzluğun dokunmadığı tek yerle yanıp sönüyordu.

Bizim ağacımız. Tate'in ve benim.

Kısa bir süre Jax'in kendini güvende, sıcak ve masum hissettiği bir yer olup olmadığını merak ettim. Bundan şüpheliydim. Hiç böyle bir yer deneyimlemiş miydi? Yaşar mıydı?

Kardeşim için hayatın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Elbette, on dört yaşındayken babamla geçirdiğim yaz boyunca bunun tadına bakmıştım, ama Jax'in bütün bir ömrü bu boktan şeylerle geçmişti. Yıllar boyunca kaldığı koruyucu ailelerden bahsetmiyorum bile. Sanki dünyanın efendisiymişim gibi bana bakıyordu ve cevaplar bende değildi. Hiçbir gücüm yoktu. Onu korumanın bir yolu yoktu.

Sosyal hizmet görevlisi Jax'e koruyucu babası Vince hakkında "Bunu sana Bay Donovan mı yaptı?" diye sordu. Yalan söylediğini anlayacağımı bildiği için cevap vermeden önce bana baktı. "Hayır," dedi.

ona söyledi.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüm kaslar yandı.

Yalan söylüyordu.

Jax, Vince'i korumak için yalan söylemiyordu. Dürüst olmadığında bunu anlayabileceğimi biliyordu. Bu

yalan söylemeden önce tereddüt edip bana bakmasıydı. Her zaman biliyordum.

Hayır, beni kandırmıyordu. Onu kandırıyordu. Jax

ve ben kendi hesaplaşmamızı yaptık.

"Tamam," dedi panodaki bayan - nihayet göz göze gelmek için arkamı dönmüştüm -, "bunu sizin için kolaylaştırayım. Bunu sana onun yaptığını varsayacağız ve başka bir yer bulana kadar seni bu gece bir grup evine yerleştireceğiz."

Hayır. Gözlerimi kapattım.

Jax için duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken, "Sizi lanet olası insanlar," diye boğuk bir ses çıkardım.

Kardeşim hayatı boyunca yabancı yataklarda yatmış ve onu gerçekten istemeyen insanlarla yaşamıştı. Babamız onu bok çukurundan bok çukuruna taşımış ve büyürken onu hep yarım yamalak yerlerde bırakmıştı.

Artık yeterdi. Jax ve ben birbirimize aittik. Birlikte daha güçlüydük. Geriye kalan küçük masumiyetinin çürümesi ve kalbinin iyi bir şeyin büyümesi için çok sertleşmesi sadece bir zaman meselesiydi.

O da benim gibi olacaktı ve ben bu insanlara onu herkesten çok sevebileceğimi haykırmak istiyordum. Çocukların sadece yemeğe ve uyuyacak bir yere ihtiyacı yoktu. Güvende hissetmeye ve istenmeye ihtiyaçları vardı. Güven duymaya ihtiyaçları vardı.

Vince bu gece bunu kardeşimin elinden almamıştı, çünkü Jax zaten ona hiç güvenmemişti. Ama Vince, Jax'in grup evine geri dönmesini sağlamıştı ve yine beni kardeşime ona yardım edemeyeceğimi hatırlatmak zorunda bırakmıştı. Onu koruyamazdım.

Ve lanet olsun, bu duygudan nefret ediyordum.

Cebimden bir tomar para çıkarıp kardeşime sarıldım ve parayı eline sıkıştırdım. Yüzüne bile bakmadan arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım.

Onun yüzüne bakmayı hak etmedim.

Ama bir şeyi biliyordum. Nasıl geri iteceğimi biliyordum.

"Düşündüğüm yere mi gidiyoruz?" Madoc yanıma doğru yürüdü ve hâlâ burada olmasına şaşırmadım.

O iyi bir arkadaştı ve ben ona hak ettiği kadar iyi davranmadım.

"Gelmek zorunda değilsin," diye uyardım.

"Benim için yapar mısın?" diye sordu ve ben ona aptalmış gibi baktım. "Evet." Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Madoc yarım saat sonra Donovan'ların evinin önüne geldi ve ben daha o durmadan arabadan atladım. Geç olmuştu, ev karanlıktı ve Madoc'un GTO'sunun derin gümbürtüsü tek ses olduğundan mahalle cansız görünüyordu.

Yüzümü ona döndüm ve çatının üzerinden konuştum. "Gitmen gerekiyor." Gözlerini kırpıştırdı, muhtemelen beni doğru duyup duymadığından emin değildi.

Geçtiğimiz ay, ona yaşatmam gerekenden çok daha fazla cehennemle sonuçlanmıştı. Elbette, savaşmak eğlenceliydi. Kız kıza kendimizi kaybetmek de kısmen eğlenceliydi, ama Madoc ben onu oraya götürmeden uçurumdan aşağı gitmezdi.

Kenara doğru yürür müydü? Tabii ki.

Yandan bakmak mı?

Kesinlikle.

Ama o adım atmazdı. Onu iten ya da düşmesine izin veren hep bendim. Yine de bu sefer ayağa kalkamayacaktı ve bu benim hatam olacaktı.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Gitmesini sağlamanın neredeyse imkânsız olduğunu bildiğim için yarım bir gülümseme verdim. "Sen iyi bir arkadaşsın ama seni de kendimle birlikte aşağı çekmeyeceğim."

Kotumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve 911'i aradım.

"Merhaba." Polisle konuşurken gözlerim Madoc'un üzerindeydi. "Weston'daki 1248 Moonstone Lane'deyim. Biri evimize zorla girmiş ve polise ihtiyacımız var. Ve bir ambulansa."

Telefonu kapattım ve yüzündeki şaşkın ifadeye baktım. "Yaklaşık sekiz dakika içinde burada olacaklar," dedim ona. "Git annemi uyandır. Bunu benim için yapabilirsin."

Birinin, muhtemelen yasal bir vasinin, beni kefaletle çıkarması gerekecekti.

Taba rengi ve kırmızı tuğlalı, iki katlı eve giden patikadan aşağı doğru yürürken İçeriden televizyon sesi geliyordu. Merdivenlerin önünde durakladım, Madoc'un arabayı sürdüğünü henüz duymadığım için sinirlenmiştim ama kalbimin neden hâlâ bu kadar yavaş attığına da şaşırmıştım.

Neden gergin değildim? Ya da heyecanlı?

Bir restorana girip milkshake sipariş etmek üzere de olabilirdim.

Tate ile, onu beklemenin verdiği o küçük heyecanla büyüdüm. Bu beni her gün tatmin etmeye yetiyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama o her zaman aklımdaydı. Sabahları onu ilk gördüğüm an ve gün içinde onunla herhangi bir etkileşim için yaşıyordum.

Gözlerimi kısarak evin içinden gelen televizyon ekranının canlı ışığına baktım ve derin bir nefes aldım.

Orospu çocuğu hâlâ uyanıktı.

Güzel.

Vince Donovan ve ben nadiren de olsa karşılıklı hoşgörüsüzlükle karşılaşıyorduk. Benimle bir serseriymişim gibi konuşur, kardeşime de aynı şekilde davranırdı.

Verandanın basamaklarını tırmanırken Madoc'un arkamdan arabayla geldiğini duydum. Ön kapıdan geçip oturma odasına doğru yürüdüm ve kapının önünde durdum.

Vince gözünü bile kırpmadan, "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Yanımdaki lambanın uzun, ahşap sapını tutarak kordonu duvardan çektim. "Kardeşimi incittin," diye sakince konuştum. "Buraya hesaplaşmaya geldim."

4

"Beni kurtarmak zorunda değildin." Dilimi ağzımın kenarındaki kesiğin tatlı sızısının üzerinde gezdirdim.

"Ben yapmadım," diye cevap verdi James, Tate'in babası. "Annen yaptı."

Arabayı sessiz virajlardan geçirerek mahallemize doğru yönlendirdi. Güneş ağaçların arasından süzülüyor, kırmızı-altın yaprakları ateş gibi parlatıyordu.

Annem mi? O da mı oradaydı?

Madoc ve James bütün gece karakolda benim serbest bırakılmamı beklemişlerdi. Tutuklandım, kayıt altına alındım ve bir hücrede uyudum.

Kurtarılmayı beklemek konusunda akıllıca bir söz: Sabaha kadar hiçbir şey olmaz.

Ama annem beni kurtardıysa, o zaman neredeydi?

"Evde mi?" Ben sordum.

"Hayır, değil." Bronco'nun vitesini küçülterek bir köşeyi döndü. "Sana yardım edecek durumda değil Jared. Sanırım bunu biliyorsun. Annenle dün gece karakolda konuştuk ve bir süreliğine Haywood Center'a gitme zamanının geldiğine karar verdi."

James'in mavi gözleri pencereden dışarıya odaklanmıştı, altında asla söylemeyeceği şeylerle dolu bir okyanus kaynıyordu.

Bu açıdan, o ve Tate bir ve aynıydı. Eğer James bağırırsa, çenenizi kapatıp dikkatinizi vermeniz gerektiğini bilirdiniz. Nadiren önemli olmayan bir şey söylerdi ve gereksiz konuşmalardan nefret ederdi.

James ve Tate'in yolun sonuna geldikleri çok açıktı. "Rehabilitasyon

mu?" Ona sordum.

"Zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?" diye karşılık verdi.

Başımı koltuk başlığına yasladım ve pencereden dışarı baktım. Evet, sanırım zamanı gelmişti. Ama endişe yine de kafamın içine doğru ilerledi.

Annemin nasıl yaşadığına alışmıştım. Benim nasıl yaşadığıma. James bizi yargılayabilir. Diğerleri benim için üzülebilir. Ama bu bizim normalimizdi.

Hiçbir zaman yoksul çocuklar ya da zor durumdaki insanlar için çok üzülen biri olmadım. Eğer bildikleri tek şey buysa, o zaman başka birinin baktığı gibi acı çekmiyorlardı. Bu *onların* hayatıydı. Elbette onlar için cehennemdi ama aynı zamanda tanıdıktı.

"Ne kadar süre için?" Hâlâ reşit değildim. O yokken bu işlerin nasıl yürüdüğünden emin değildim.

"En az bir ay." Arabayı garaj yoluna çevirdi ve sabah ışığı Tate'in ve benim pencerelerimiz arasındaki ağacı bir gölün üzerindeki güneş gibi parlattı.

"Peki bu beni nereye götürüyor?" diye sordum.

"Her şey sırayla," diye iç geçirdi arabadan inerken. "Bugün benimlesin. Duş alacaksın, yemek yiyeceksin ve gidip birkaç saat uyuyacaksın. Seni öğle yemeği için uyandıracağım ve sonra konuşacağız."

Ön merdivenlerden çıkmadan önce arka koltuktan bana bir çanta uzattı.

"Annen sana yedek kıyafet hazırladı. Tate'in odasına git, duş al, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Durdum. *Tate'in odası mı? Kesinlikle olmaz!*

"Onun odasında uyumayacağım." Kaşlarımı çattım, kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki nefesimi tutamıyordum. "Kanepede falan yatarım."

Ön kapının kilidini açmadan önce durakladı ve başını çevirerek bana aşırı bir "benimle uğraşma" ifadesiyle baktı.

"Üç yatak odamız var Jared. Benim, Tate'in ve diğeri de ofis. Tek boş yatak Tate'inki." Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi her hecede dişlerini gösterdi. "Orada uyuyacaksın. Hiç zor değil. Şimdi git duş al."

Birkaç saniye bakakaldım, dudaklarımı büzdüm ve gözümü kırpmadım. Bir karşılık bulmaya çalışmakla meşguldüm.

Ama ne yapacağımı şaşırmıştım.

Sonunda kocaman bir iç çektim, çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Bütün gece karakolda takılmıştı ve anneme yardım etmeye çalışıyordu.

İki yıldan uzun süredir ilk kez Tate'in odasına adım atacaktım. Ne olmuş yani? Bununla başa çıkabilirdim ve eğer orada olduğumu bilseydi Fransa'dan işeyip inlediğini duyardım.

Bu düşünceyle gerçekten gülümsedim ve kanım iki düzine peri çubuğu yutmuşum gibi ısındı.

Çok özlediğim o sıcak hissin tadını çıkararak gözlerimi kapattım. Kalbimi alan

pompalıyor ve "Hala hayattasın, pislik!" diye bağırıyordu.

James mutfağa doğru yönelirken ben de üst kata, Tate'in odasına çıktım, yaklaştıkça bacaklarım titriyordu.

Kapı açıktı. Her zaman açıktı. Tate'in benim gibi saklayacak bir şeyi yoktu. Dengesiz bir zeminde keşfe çıkan bir kaşif gibi yumuşak adımlarla içeri girdim ve odada bir daire çizerek neyin değişip neyin değişmediğinin envanterini çıkardım.

Bu kız hakkında her zaman takdir ettiğim bir şey, siyahla eşleştirilmediği sürece pembe renkten nefret etmesiydi. Duvarlar ikiye bölünmüştü; üst kısım siyah beyaz çizgili duvar kâğıdı, alt kısım ise kırmızıya boyanmıştı ve iki parçayı birbirinden ayıran beyaz ahşap bir bordür vardı. Yatağı, üzerinde siyah yaprak desenleri olan koyu gri renkteydi ve duvarlar seyrek olarak mumluklar, resimler ve posterlerle kaplıydı.

Çok düzenli ve çok Tate.

Ayrıca burada bana ait hiçbir şey olmadığını fark ettim. Arkadaş olduğumuz zamanlardan kalma hiçbir resim ya da hatıra yoktu. Nedenini biliyordum ama beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Çantamı bıraktım ve uzun zamandır sahip olduğu CD çalara doğru yürüdüm. Bir iPod yuvası vardı ama iPod gitmişti. Muhtemelen onunla birlikte Fransa'daydı.

İçimi kemiren bir merakla CD ç a l a r ı çalıştırmak için düğmelere basmaya başladım. Radyo dinlemediğini biliyordum, çünkü radyoda çalan çoğu müziğin berbat olduğunu düşünüyordu.

Silverhair'in *Dearest Helpless* şarkısı çalmaya başladı ve kendimi tutmaya çalıştığım kahkahanın göğsümde yarattığı titremeye engel olamadım. Yatağa geri dönerek uzandım ve müziğin beni sıkıca sarmasına izin verdim.

"Bu alternatif saçmalıkları nasıl dinleyebiliyorsun anlamıyorum, Tate."

Ona kaşlarımı çatarak yatakta oturuyorum ama yine de serbest kalmak isteyen gülümsememi kontrol edemiyorum. Ona zor anlar yaşatıyorum ama onu mutlu görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok.

Ve şu anda çok tatlı.

"Boktan değil!" diye karşı çıkıyor, gözlerini bana dikerek. "Her şarkısını eşit keyifle dinleyebildiğim tek albüm bu."

Ellerimin üzerine yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Çok mızmızca," diyorum ve o da gitar çalarken dudaklarını büzüyor.

Onu izlerken -her gün her dakika yapabileceğim bir şey- tamamen palavracı olduğumu biliyorum. Onun için milyonlarca Silverchair konserinde oturabilirim.

Aramızdaki şeyler değişiyor. Belki de sadece benim için, bilmiyorum. Umarım onun için de.

Daha önce dostça ve kolay gelen şey şimdi farklı. Son zamanlarda onu her gördüğümde, tek yapmak istediğim onu yakalayıp öpmek. Sanki bende bir sorun varmış gibi hissediyorum. Ne zaman şu anda giydiği gibi kısa, küçük jean şortlar giyse kanım kaynıyor. Hatta

onun bol, siyah Nine Inch Nails tişörtü beni tahrik ediyor.

Çünkü o benim.

Bir gün ödünç aldı ve bir daha geri vermedi. Ya da sanırım ona alabileceğini söyledim. Bir gece içinde uyuduğunu fark ettiğimde artık geri istemedim. O uyurken gömleğimin vücudunda olması fikri bana onun benim olduğunu hissettiriyor. Burada olmadığım zamanlarda bile ona yakın olmak hoşuma gidiyor.

Nakarat başladığında "Oooh, bu kısma bayılıyorum!" diye ciyaklıyor ve görünmez enstrümanıyla daha sert rock yapıyor.

Kalçalarını hafifçe sallaması ya da burnunu kıvırması bile pantolonumu sıkılaştırıyor. Ne oluyor be? Daha on dört yaşındayız. Bu fikirlere sahip olmamalıyım, ama lanet olsun, durduramıyorum.

Yani, kahretsin, dün matematik ödevini yaparken onu izleyemedim bile, çünkü yüzündeki dalgın ifade o kadar sevimliydi ki onu kucağıma almak için güçlü bir istek duydum. Ona dokunmamak berbat bir şey.

"Tamam, dayanamıyorum," diye mırıldanıyorum ve müziği kapatmak için yataktan kalkıyorum. Pantolonumda büyüyen ereksiyonu öldürmek için herhangi bir dikkat dağıtıcı.

"Hayır!" diye bağırıyor ama kollarımı kavrarken sesindeki kahkahayı duyabiliyorum.

Kolunun altına hafifçe vuruyorum, çünkü ne kadar gıdıklandığını biliyorum. Kıvranıyor ama artık ona dokunmuştum ve durmak istemiyorum. Birbirimizi ileri geri dürtüyoruz, her birimiz CD çalara ulaşmaya çalışıyoruz.

"Tamam, kapatacağım!" diye bağırıyor kahkahalar atarak, parmaklarımı karnında gezdirirken. "Sadece dur!" diye kıkırdıyor, içime düşüyor ve ellerim kalçalarında ve burnum saçlarında oyalanırken gözlerimi kapatıyorum.

Ondan istediğim şey beni korkutuyor. Ve korkarım bu onu da korkutacak. Babasını kesinlikle korkutacağını biliyorum.

Ama bekleyeceğim, çünkü başka seçeneğim yok. Hayatımın geri kalanında başka kimseyi istemeyeceğim.

Erkek gibi davranıp ona söylemenin zamanı geldi.

"Bu gece gölete gidelim," diyorum istediğimden daha yumuşak bir sesle. Sesim çatallaşıyor ve gergin miyim yoksa korkmuş muyum emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

Balık havuzumuz bunun olması gereken yer. Ona onu sevdiğimi söylemek istediğim yer. Oraya çok gideriz. Pikniğe ya da sadece yürüyüşe. Geceleri gizlice çıkıp bisiklete binmemiz alışılmadık bir şey değil.

Arkasına yaslanıyor ve rahat bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Yapamam.

Bu gece olmaz." Omuzlarım biraz çöküyor ama toparlanıyorum. "Neden?"

Bana bakmıyor ama saçlarını kulaklarının arkasına itiyor ve oturmak için yatağa doğru yürüyor. Dehşet beynimin içine büyük, şişman bir gergedan gibi giriyor. Bana bir şey söyleyecek.

sevmiyorum.

"Sinemaya gidiyorum," diyor dudaklarını büzerek. "Will Geary ile."

Yutkunuyorum, göğsümdeki gümbürtünün neredeyse bir kaburgamı kıracağını hissediyorum. Will Geary bizim sınıfta ve ondan nefret ediyorum. Bir yıldır Tate'in etrafında dolanıyor. Babası ve Tate'in babası birlikte golf oynuyorlar ve bu onun hayatının benim dahil olmadığım bir parçası.

Will Geary'nin benden bir üstünlüğü yok. Ailesinin daha fazla parası ya da daha iyi bir evi yok. Ama onun ailesi Tate'in ailesiyle ilgili ve benim ailem... yani, hiçbir şeyle ilgili değil. Tate'in babası beni bir ya da iki kez golfe götürmeyi denedi ama bu hiç tutmadı. Aramızdaki bağ araba tamir etmek.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak gözlerimi kısıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

Benimle her seferinde sadece bir saniyeliğine göz teması kuruyor. Rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. "Dün babalarımızın birlikte ne zaman golf oynadığını sordu."

"Oh," diye neredeyse fısıldıyorum, yüzüm ateşle doluyor. "Ve sen de evet

mi dedin?" Dudaklarını dişlerinin arasına kıvrıyor ve başını sallıyor.

Tabii ki evet dedi. Acele etmedim ve başka bir adam araya girdi. Ama hala

acıyor.

Eğer benimle birlikte olmak isteseydi, sanırım ona hayır derdi. Ama demedi.

Başımı salladım. "Çok güzel. İyi eğlenceler." Sesimin tonu muhtemelen umurumda değilmiş gibi görünmek için ne kadar çabaladığımı ele veriyor.

Yatak odasının kapısına doğru yürümeye başladım. "Dinle, gitmem gerek. Madman'in yiyeceğe ihtiyacı olduğunu unutmuşum, o yüzden markete gidiyorum."

O benim. Beni sevdiğini biliyorum. Neden dönüp ona söyleyemiyorum? Tek yapmam gereken 'gitme' demek ve zor kısım bitmiş olur.

"Jared?" diye sesleniyor ve ben duruyorum, odadaki hava neredeyse nefes alamayacak kadar yoğun.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." Duraklıyor ve devam ediyor: "Ama bu gece Will'le gitmemi istememenin bir nedeni olabilir mi?"

Titrek sesi konuşmaktan korkuyormuş gibi tereddütlüdür ve o an odayı kırık bir söz gibi doldurur. Sadece söyleyecek kadar cesur olursanız istediğinize sahip olabileceğinizi bildiğiniz andır. Her şeyin değişebileceği bir an ama reddedilme riskini göze alamadığınız için korkuyorsunuz.

"Tabii ki hayır." Arkamı döndüm ve ona gülümsedim. "Git. İyi vakit geçir. Yarın görüşürüz."

O gece Will'in onu öptüğünü gördüm ve ertesi gün babam arayıp yazın onu ziyaret etmek isteyip istemediğimi sordu.

Evet demiştim.

5

"Ye." Bar taburesine oturur oturmaz James bir tabak köfte ve patatesi yüzüme doğru itti.

Tate'in yatağında Silverchair dinlerken uyuyakalmıştım ve öğleden sonra ikiye kadar uyanmamıştım. Babası beni uyandırmak için kapıya vurdu.

Duş alıp yeni kıyafetlerimi giydikten sonra aşağıya indiğimde Tate'in şampuanından bile daha güzel bir kokuyla karşılaşıyordum.

Mutfaktaki orta adaya oturdum ve sanki yıllardır ev yemeği yememişim gibi yemekleri ağzıma tıkıştırdım. Sanırım yememiştim. Babamla geçirdiğim yazdan önce, alkolik annem bana pek iyi bakmıyordu. Ve o yazdan sonra, denese bile olmasına izin vermezdim.

"İşin yok mu senin?" Yemeğimi bitirmek için bir içki almadan önce sordum.

Cuma günüydü ve ben de okulu kaçırıyordum. Madoc ve ben dövme yaptırmaya gittiğimizde dün de okulu asmıştım.

Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"Bugün izin aldım," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Benimle uğraşmak için.

"Üzgünüm." Ve gerçekten üzgündüm. Bay Brandt iyi bir adamdı ve dramayı hak etmiyordu.

Ortadaki adanın karşısındaki tezgâha yaslanan James kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu,

ve bir konuşmanın yaklaştığını biliyordum. Bakışlarımı yemek tabağıma sabitleyerek kendimi hazırladım, çünkü Bay Brandt söz konusu olduğunda en iyisi susup kabullenmekti.

"Jared, annen en az dört hafta yok. O yokken sen burada kalacaksın.

uzakta."

"Evimde iyi olacağım." Denemeye değerdi. "On

altı yaşındasın. Bu yasadışı." "On yedi," diye

düzelttim.

"Ne?"

"Bugün on yedi yaşındayım." Ekim'in ikisiydi. Bu sabah hapishanede evraklarıma tarih atılana kadar fark etmemiştim.

Yine de bu bilgi James'i hiç duraksatmadı. "Bir yargıçla konuştum. İyi tanıdığım bir yargıçla. Dün geceki pisliğin kalıcı sicilinden silinmesi için bir tür tedavi üzerinde çalıştım."

Dün geceki dağınıklık mı? Bunu tanımlamak için garip bir yol. "Bir adamı neredeyse öldüresiye dövüyordum," diye alaycı bir şekilde tükürdüm. Bunu sicilimden nasıl sileceklerdi ki?

Koyu sarı kaşları birbirine çarptı. "Eğer bu doğruysa, o zaman neden nasıl olduğunu sormadın?"

Bir adamı neredeyse öldüresiye döverdim.

Evet, bu sözleri söylerken bile umurumda değildi. Ölseydi umurumda olur muydu?

James devam etti. "Eğer önemsiyorsanız, o iyi. Çok iyi değil ama yaşayacak. Bazı kaburgaları kırık, dün gece ameliyata girdiği için biraz iç kanaması var ama iyileşecek."

Bir süre hastanede kalacaktı ama onu o kadar kötü incitmediğim için mutluydum. Dürüst olmak gerekirse, dün gecenin büyük bir kısmı kafamın içinde boşa akan su gibi dönüp duruyordu. Ne kadar çok hareket ederse, o kadar çok şey kaybediyordum. Saldırının çoğunu zar zor hatırlayabiliyordum. Ona lambayla vurduğumu ve karnına birkaç kez tekme attığımı hatırlıyorum. Bana bir şeyler fırlattı ama sonunda yerde kalan o oldu.

Ta ki o aşağılık polis gelip dizini sırtıma dayayana, saçımı çekene ve beni kelepçelerken bana her türlü ismi söyleyene kadar.

Neden polisleri tekrar aramıştım? Hala emin değildim.

"Yani yargıç senin danışmanlık almanı istiyor." James'in bana uyarıcı bir bakış attığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu. "Karşılığında, bu son olay sicilinde yer almayacak."

"Kesinlikle hayır," diye başımı salladım ve şakasına güldüm.

Danışmanlık mı? Çoğu insan beni kızdırırdı. Ve benim pisliğime bulaşan insanlar beni gerçekten kızdırırdı. "Ben de ona böyle diyeceğini söylemiştim." James başını eğdi ve içini çekti. "Jared, sen gidiyorsun

kendin için sorumluluk almaya başlamalısın. Sen yanlış yaptın ve dünya sana hiçbir şey borçlu değil. Sırf parçalanmış bir aileden geliyorsun ve bunun sana kötü davranma ruhsatı verdiğini düşünüyorsun diye burnunu silecek değilim. Ben buna "Becer, kabul et ve ayağa kalk" politikası diyorum. Bir hata yap, kabul et ve yoluna devam et. Hepimiz hata yaparız ama bir erkek sorunlarını çözer. O

onları daha da kötüleştirmez."

Sadece yemeli ve çenemi kapalı tutmalıydım.

"Çuvalladın mı?" diye sordu, her yavaş hece bir meydan

okumaydı. Başımı salladım.

Tekrar yapar mıydım? Yapardım. Ama bana bunu sormadı.

"Güzel." Elini tezgâhın üstüne vurdu. "Şimdi kalkma zamanı. Devamsızlığın ve notların çöpe gitti. Liseden sonra gerçek bir hedefin yok -en azından benim söyleyebileceğim- ve sorumlu kararlar alma konusunda berbatsın. Disiplin isteyen ve çok fazla özgürlüğe ihtiyaç duymayan insanlar için gerçekten iyi bir yer var."

"Hapishane mi?" Alaycı bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Ve beni şaşırtarak, az önce beni alt etmiş gibi gülümsedi.

Kahretsin.

"West Point," diye cevap verdi.

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım. "Evet, doğru." Başımı salladım. "Senatörlerin çocukları ve Kartal İzciler mi? Ben öyle biri değilim."

Ne düşünüyordu ki? West Point askeri bir üniversiteydi. En iyiler oraya gider ve kabul edilmek için yıllarca lise özgeçmişlerini geliştirirlerdi. İlgileniyor olsam bile West Point'e asla giremezdim.

"Bu sen değil misin?" diye sordu. "Gerçekten mi? U y u m sağlama konusunda endişelendiğini düşünmemiştim.

Diğer herkes size uymak zorunda, değil mi?"

Anasını satayım... Nefesimi içime çektim ve başka tarafa baktım. Bu adam beni nasıl susturacağını biliyordu.

"Bir hedefe ve plana ihtiyacın var Jared." Dikkatimi vermekten başka çarem kalmasın diye adaya doğru eğildi. "Eğer geleceğe dair bir umudun ya da tutkun yoksa, bu sana aşılayabileceğim bir şey değil. Senin için yapabileceğim en iyi şey seni bir yöne doğru itmek ve meşgul etmek. Notlarını düzelteceksin, her derse gireceksin, bir iş bulacaksın ve..." -duraksadı- "haftada bir babanı ziyarete gideceksin."

"Ne?" *Bu da nereden çıktı şimdi?*

"Yargıç Keiser'e danışmanlığa gitmeyeceğini söyledim, o yüzden tek seçeneğin buydu. Tam bir yıl boyunca haftada bir ziyarete gitmen gerekiyor-"

"Şaka yapıyor olmalısın?" Sözümü kestim, kaslarım o kadar gergindi ki terlemeye başlamıştım. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu!

Ağzımı açtım. "Kesinlikle-"

"Bu 'kalk' kısmı Jared!" diye bağırarak sözümü kesti. "Seçeneklerinden birini kabul etmezsen ıslahevine gidersin... ya da hapse. Bu başını belaya soktuğun ilk sefer değil. Yargıç senin üzerinde bir etki bırakmak istiyor. Git her cumartesi bir hapishanede otur ve babanı oraya neyin soktuğunu değil ama orada olmanın ona neler yaptığını gör." Bana başını salladı.

"Hapis iki şey yapar Jared. Ya seni zayıflatır ya da öldürür ve ikisi de iyi

değildir." Gözlerim acıdı. "Ama-"

"Eğer gönderilirsen kardeşine hiçbir faydan dokunmaz." Ve meramını anlatmış olarak mutfaktan ve ön kapıdan çıkıp gitti.

Az önce ne oldu öyle?

Gri mermer tezgahın kenarını kavradım, duvardan sökmek ve bu sırada tüm dünyayı parçalamak istiyordum.

Sikeyim.

Nefes almakta zorlanıyordum, kaburgalarım her esnemede ağrıyordu.

O ibneyi her hafta ziyaret edemezdim! İmkânı yoktu! Belki de Bay

Brandt'a her şeyi anlatmalıyım. Her şeyi. Başka bir çözüm yolu

olmalıydı.

Tezgâhı itip yerimden kalkarak Tate'in odasına koştum, çift kapıdan sürünerek çıktım ve ağacın arasından kendi yatak odama geçtim.

Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme.

iPod*'umdan* Apocalyptica'nın *I Don't Care* şarkısını açtım ve kendi yatağıma çöktüm, karnımdaki delik yanmayı bırakana kadar nefes alıp verdim.

Tanrım, onu özledim.

Bu gerçek beni iğrendiriyordu ama doğruydu. Tate'ten nefret ettiğimde dünyam küçülüyordu. Diğer şeyleri görmüyordum: annemi, babamı ya da koruyucu ailedeki kardeşimi. Eğer o yine yanımda olsaydı, nefes alma krizleri ve patlamalarla dolu bir karmakarışık olmazdım.

Çok aptalcaydı, biliyorum. Sanki istediğim yöne itmem için yanımda olmalıymış gibi.

Ama ona ihtiyacım vardı. Onu görmem gerekiyordu.

Çocukluk resimlerimizi sakladığım başucu çekmecemin kulpunu tutmak için uzandım ama geri çektim. Hayır. Onlara bakmayacaktım. Onları saklamam yeterince kötüydü. Onları atmak ya da yok etmek imkânsızdı. Üzerimdeki etkisi mutlaktı.

Ve işim bitmişti.

Güzel.

Onların oyununu oynadığımı düşünsünler. Kardeşim en önemli şeydi ve Bay Brandt haklıydı. Hapiste onun için iyi değildim.

Ama hiçbir danışmana gitmeyecektim.

Nefes verdim ve doğruldum.

O zaman pislik bir babaydı.

Koyu renk yıkanmış bir kot pantolon, beyaz bir tişört giydim ve muhtemelen bir haftadır ilk kez saçlarıma jöle yaptım.

Merdivenlerden inip ön kapıdan çıktığımda Tate'in babasını garajında eski Chevy Nova'sından bir şeyler çıkarırken buldum. Tate ve ben yıllar önce arabada küçük işler yapmasına yardım ederdik ama araba her zaman sürülebilir durumdaydı.

Bagajı ve içindeki kişisel eşyaları temizliyor gibi görünüyordu.

"Arabamın bujilerini değiştirmem gerekiyor," dedim ona. "Sonra da bir iş için Fairfax's Garage'a gideceğim. Dönerken birkaç kıyafet alırım ve akşam yemeği için zamanında içeride olurum."

"Altıya kadar," diye belirtti ve bana yarım bir gülümseme sundu.

Güneş gözlüklerimi taktım ve gitmek için döndüm ama durdum ve geri döndüm.

"Bunların hiçbirini Tate'e anlatmayacaksın, değil mi?" Kontrol ettim. "Tutuklanmamdan, ailemden, burada kalmamdan?"

Bana sanki ona brokolinin mor olduğunu söylemişim gibi baktı. "Bunu neden yapayım ki?" Yeterince iyiydi.

6

Yirmi dört saat geçmeden başka bir polisin önünde durdum, üstüm arandı, ancak bu sefer başım belada değildi.

Bay Brandt'ın yargıç arkadaşına göre, ziyaretlere birkaç hafta içinde başlamam gerekmiyordu. Önce annemin onayını istediler ama benim beklemeye hiç niyetim yoktu. Ne kadar erken başlarsam, işim o kadar çabuk biterdi.

"Şu kapıların ardında anahtarlarınızı ve telefonunuzu koyabileceğiniz dolaplar bulacaksınız. O cüzdan zincirinden de kurtul evlat."

Neo-Nazi görünümlü infaz koruma memuruna emirlerini alıp kıçına sokacakmış gibi baktım. Keldi, hiç güneş görmemiş gibi beyazdı ve günde bir düzine Krispy Kremes'in insana yapacağı kadar şişmandı. Bokumun üzerimde olmasını istedim, çünkü babam olan hasta piçle göz göze geldiğim anda arkamı d ö n ü p buradan çıkıp gitmeyi bekliyordum.

Babam. Bu sözler üzerine midem bulandı.

"Bu nasıl çalışıyor?" İsteksizce sordum. "Bir kafeste gibi olacak ve bazı hava deliklerinden mi konuşacağız yoksa kullandığımız telefonlar mı var?"

Soru sormak benim tarzım değildi. Ya kendim çözerdim ya da susar ve beceriksizce ilerlerdim. Ama çarpık sikişi görme fikri kaslarımı gerdi. Neyin içine girdiğimi tam olarak bilmek istiyordum. Babamın önünde bir erkek gibi yürüyebileceksem, bu polise karşı çaresiz bir çocuk gibi görünmenin hiçbir anlamı yoktu.

"Hava delikleri olan kafesler mi?" diye alay etti rozetli Nazi. "Son zamanlarda biraz Prison Break mi izliyorsun?"

Şerefsiz.

Beni çift kapıdan içeri sokarken gülümsemesini engellemeye çalışıyor gibiydi. "Thomas Trent cinayet ya da tecavüz için burada değil. Ek güvenliğe gerek yok, evlat."

Hayır, tabii ki değil. Tehlikeli biri değildi. Hem de hiç.

Çenemi yukarı kaldırarak sakince kapıya doğru yürüdüm. "Adım Jared," diye düzelttim onu düzgün bir sesle. "'Çocuk' değil."

Ziyaret odası -eğer adı buysa- lise benzeri bir ortak alana sahipti. Banklar, masalar ve atıştırmalık makineleri odanın çoğunu dolduruyordu ve güney duvarı boyunca uzanan pencereler yeterince ışık alıyordu ama çok fazla değil.

Cumartesi günüydü ve salon tıklım tıklımdı. Kadınlar çocuklarını kucaklarına alırken kocaları, erkek arkadaşları ve sevgilileri gülümseyerek sohbet ediyordu. Anneler oğullarına sarılıyor, çocuklar tanımadıkları babalardan kaçıyordu.

Her şey mutlu bir şekilde korkunçtu.

Odayı tararken, babamın zaten burada olup olmadığından ya da oturup onu anons etmelerini beklemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Bakışlarımı aynı anda her yere yöneltmek istiyordum. Ben onun yerini bilmezken onun benim yerimi bilmesi hoşuma gitmiyordu. Ağzım kurumuştu ve kalbim kulaklarımda çarpıyordu ama kendimi yavaşlamaya ve her zaman yaptığım şeyi yapmaya zorladım.

Göz gezdirdim ve sanki buranın sahibiymişim gibi sakin ve rahat görünmeye

çalıştım. "Jared," diye bir ses duydum ve sustum.

Rüyalarımda hiç unutmadığım o hırçın sesti. Sesi hep aynıydı. Hasta.

Avına sinsice yaklaşan bir yılan gibi.

Yavaşça sesi takip ettim, ta ki gözlerim kırk yaşlarında, sarı saçları kulaklarının etrafında kıvrılmış, masmavi gözleri olan bir adama takılana kadar.

Kollarını masaya dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemiş, üzerinde haki bir düğme ve altında beyaz bir tişört olduğu halde oturuyordu. Muhtemelen pantolon da giymişti ama kontrol edecek kadar umursamadım.

Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Artık sinekkaydı tıraş olması ve cilt tonunun biraz daha sağlıklı olması dışında -uyuşturucu kullanmadığından olsa gerek- aynı görünüyordu. Saçlarında hâlâ biraz ak vardı ve bir zamanlar ortalama olan yapısı şimdi daha açık renkliydi. Mahkûmların hapishanede şişmanlama şansları olduğundan şüpheliydim.

Ama avuç içlerimi terleten kısmı bana bakış şekliydi. Ne yazık ki bu da değişmemişti. Gözleri soğuk ve mesafeliydi, içinde başka bir şey de vardı. Eğlence, belki?

Sanki bilmemesi gereken bir şey biliyor gibiydi.

Her şeyi biliyordu, diye kendime hatırlattım.

Ve aniden tekrar onun mutfağındaydım, bileklerim ipten yanıyordu ve

umutsuzluktan felç olmuş.

Elimi cebime attım ve ihtiyacım olacağını bildiğim tek şeyi çıkardım. Tate'in fosil kolyesi.

Onu yumruğumun arasına aldım, şimdiden biraz daha güçlü hissediyordum.

Teknik olarak annesine aitti ama bir gün mezarına bıraktığında ben almıştım. İlk başta kendime onu güvende tuttuğumu söyledim. Hayatta kaldığından emin olmak için. Sonra ondan sahiplenebileceğim başka bir parçaya dönüştü.

Artık bir tılsım gibiydi. Artık onu güvende tutmuyordum ama o beni zarardan koruyordu.

Gözlerimi iyice kısarak ona doğru yürüdüm, ne ürkek görünecek kadar yavaş ne de itaatkâr görünecek kadar hızlı. Kendi zamanımda, çünkü artık kararları o vermiyordu.

Daha oturmadan "Ee, ne yaptın?" diye sordu ve kıçımı koltuğa park etmeden önce bir an tereddüt ettim.

Oh, evet. Benimle konuşacaktı. O kısmı unutmuşum. Ama bu karşılık vermem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu ziyaretlerle nasıl başa çıkacağıma karar vermemiştim ama canı cehenneme. Önümüzdeki bir yıl içinde elli iki küçük buluşma ve bir noktada onunla konuşmaya karar verebilirim, ama lanet olası iyi ve hazır olana kadar başlamıyordum.

"Haydi," diye alay etti. "Vakit geçirelim bari."

Bir parçam, uyuşturucu ve alkol olmasa babamın -ne bileyim- kalbi varmış gibi davranacağını düşünüyordu. Ama o hala bir pislikti.

"Çaldınız mı?" diye sordu ama sonra kendi kendine konuşur gibi parmaklarını çelik masaya vurarak devam etti. "Hayır, açgözlü değilsin. Saldırı olabilir mi?" Başını bana doğru salladı. "Ama kaybedebileceğin savaşları seçmeyi hiç sevmedin. Daha zayıf biriyle belki. Bu yönden hep biraz korkak oldun."

Diğer elimi yumruk yaptım ve nefes almaya odaklandım.

Orada oturmuş, duymama izin verme nezaketini gösterdiği içsel düşüncelerini dinlemek zorunda kaldığımda, bu saçmalıkları sadece kıçından mı çıkardığını yoksa gerçekten bu kadar anlayışlı olup olmadığını merak ettim.

Açgözlü müydüm? Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Zayıf rakiplerle savaşmayı seçtim mi? Düşünmem bir dakika sürdü ama evet, yaptım.

Ama bunun tek nedeni *herkesin* benden daha zayıf olmasıydı. Herkes.

"O zaman uyuşturucu olmalı." Elini masaya vurarak beni irkiltti ve refleks olarak yere, gözlerinden uzağa baktım. "Buna inanırım. Annenle benim kanımızda var."

Herkese. Kendime hatırlattım.

"Beni tanımıyorsun," dedim, sesim alçak ve eşitti.

"Evet, kendine bunu söylemeye devam et."

Hayır. Ben iki yaşındayken beni terk etti ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bir yaz benimle birkaç hafta geçirmişti.

Beni tanımıyordu.

Tate'in kolyesini sıkarak ona sertçe baktım. Onu susturmanın zamanı gelmişti.

"Daha ne kadar varsın? Altı yıl daha mı?" Ben sordum. "Tekrar biriyle yatmadan önce saçlarına ak düşeceğini bilmek nasıl bir duygu? Ya da araba kullanmadan? Ya da bir okul gecesi on biri geçene kadar uyanık kalmak?" Küçümseyici sorularımın onu yerine geri iteceğini umarak kaşlarımı kaldırdım. "Beni tanımıyorsun ve hiç tanımadın."

Gözlerini kırpıştırdı ve ben de tekrar üzerime gelmesini göze alarak bakışlarını tuttum. Beni inceliyormuş gibi görünüyordu ve üzerimde bir keskin nişancı dürbünü varmış gibi hissediyordum.

"Nedir o?" Elimdeki kolyeyi işaret etti.

Yere baktım, parmaklarımı açık yeşil kurdelenin içinden geçirdiğimi fark etmemiştim. Avucumda bir şey olduğu belliydi ve aniden kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Gitmek istedim.

Tate ve babamı aynı düşüncede düşünmek ve babamın onun bir şeyini görmesi beni iğrendirdi.

Bir sihirbazın elinden çıkardığı çiçekleri bilir misiniz? O anda, o çiçekler gibi olmak ve saklanmaya geri dönmek istedim. Sadece sandalyeye gömülmek ve onun kirli gözlerinin altından çıkmak, kolyeyi de yanıma alarak güvende olmak istedim.

"Adı ne?" Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi ve kendime rağmen ürperdim.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda, her şeyi biliyormuş gibi gülümsediğini gördüm.

Beni yine parmağının altına almış gibiydi.

"Altı yıl, ha?" Dudaklarını yaladı. "O zamana kadar yirmili yaşlarında olacak." Başını salladı ve ben de alevleri gördüm, ne demek istediğini hiç anlamamıştım.

Anne. Şerefsiz.

Elimi masaya vurduğumda, sandalyemi geriye itip ona dik dik bakmak için ayağa kalktığımda etrafımızdakilerin soluk seslerini duydum.

Gözlerimden ateş ettiğim şey cehennem gibi yakıyordu.

Onun ölmesini istiyordum. Ve bunun acı verici olmasını

istedim.

Sıcak hava burnuma girip çıkıyor, uzaklardan gelen bir şelale gibi ses

çıkarıyordu. "Senin içinde ne sorun var?" Hırladım. "Kırık mı, ölü mü, yoksa

sadece uyuşmuş mu?"

Babam bana baktı, korkmamıştı, sonuçta onun için bir tehdit değildim ve ondan gördüğüm en içtenlikle cevap verdi. "Bilmiyor musun Jared?" diye sordu. "Sende var,

Sen de. İşe yaramaz çocuklarınız da öyle. Kimse bizi istemiyor. Seni istemediğimi biliyordum." Yüzüm gevşemedi. Sadece düştü ve nedenini bilmiyordum.

"Sana bir doğum günü hediyem var." Ben arabamdan inerken Tate'in babası elleri cebinde garaj yolumda belirdi.

Başımı iki yana salladım, babamla yaptığım ziyaretin ağırlığının tüm tenimi sardığını hissediyordum. Hapishaneden eve kadar hızla gelmiştim ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Şimdi olmaz," diye ısırdım.

"Evet, şimdi," diye karşılık verdi ve benim de onu takip edeceğimi varsayarak evine doğru yürümeye başladı. Ben de öyle yaptım. Sadece benimle uğraşmayı bırakmasını sağlamak için.

Arkasından iki arabalık açık garajına doğru ilerlerken, önümdeki felaketle birlikte hemen durdum.

"Ne oldu böyle?" Şok olmuş bir şekilde patladım.

Tate ve Bay Brandt burada yaşadıkları sürece bu garajda duran, tamamen restore edilmiş Chevy Nova tamamen hurdaya çıkmıştı. Tamamen değil. Ama tam bir enkazdı. King Kong ve Godzilla arasındaki bir beyzbol maçında kullanılmış gibi görünüyordu. Camlar kırılmış, lastikler yarılmıştı ve bunlar kolay şeylerdi. Kapı panellerini ve kaputu basketbol topu büyüklüğünde ezikler kaplamıştı ve deri koltuklar parçalanmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun."

Başımı ona doğru salladım ve kaşlarımı şaşkınlıkla birbirine yapıştırdım. "Doğum günün kutlu olsun mu? Deli misin sen? Bu araba dün harika durumdaydı. Şimdi bir hurda yığınına çevirdin ve onu alabilir miyim?"

Arabaya ihtiyacım olduğundan değil. Jax on altı yaşına girip ehliyet alır almaz benimkini alacaktı ve ben de büyükbabamın evinden gelen parayla her an yeni bir araba alabilirdim.

"Hayır, onu alamazsın. Tamir edebilirsin."

Teşekkürler.

"Bugünden sonra biraz otomotiv terapisine ihtiyacın olabileceğini düşündüm, bu yüzden balyozu kırmaya ve senin için bir proje icat etmeye karar verdim."

Hayatımdaki tüm yetişkinler kafayı mı bulmuştu?

James arabanın ön tarafına, bana doğru yürüdü. "Hissettiğin her şey, Jared... hayal kırıklığı, öfke, kayıp, her neyse..." diye devam etti, "eninde sonunda bir çıkış yolu bulacak ve bir gün bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın. Ama şimdilik sadece meşgul ol. Bu hiçbir şeyi tedavi etmez ama sakinleşmene yardımcı olur."

Yavaşça arabanın etrafında dolaşıp hasarı inceledikten ve ihtiyacım olan malzemeleri kafamda derledikten sonra bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Hâlâ bir ay öncesine göre daha iyi hissetmiyordum ve babamın bugün söylediği şeyler hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Aksine, şimdi daha kötü hissediyordum ama artık hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Ama Jax'in bana ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Sadece meşgul ol.

"Bu iş aylarımı alacak." Kaputa yaslanırken ona baktım. O da bana gülümsedi ve

eve doğru yürümeye başladı. "Buna güveniyorum."

Ben de daldım.

Derin.

Günden güne. Aylar geçtikçe, rutinden beslendim. Hiçbir şey düşünmeye vaktim kalmasın diye kendimi aktiviteye ve gürültüye gömdüm. Böylece umursayacak zamanım olmayacaktı.

Tate'in odasında kaldım. Yerde uyudum.

Annem ayıldı. Sonra bir erkek arkadaşı oldu.

Bir dövme daha yaptırdım. Madoc piercing yaptırdı....

bir yere. Derslere girdim ve notlarım yükseldi.

James ve ben West Point'te bir tur attık. Benim için değildi.

Babam kafamı karıştırmaya devam etti. Bazen çıkıp gidiyordum. Bazen de çıkmadım. Bazen kart oynardık, böylece o orospu çocuğunun konuşmasını duymak zorunda kalmazdım.

Rüyalar geceleri beni uyutmuyordu ama haplar işe

yaradı. Bir Boss 302 aldım. Beni meşgul etti.

Birkaç kızla takıldım. Sarışın yok.

Madoc ve ben The Loop'ta yarışmaya başladık. Beni meşgul edecek başka

bir şey. Jax'in iyi bir evi var. Onu her pazar görüyordum.

Evimde partiler vardı. Daha fazla gürültü.

Bay Brandt çalışmak için Almanya'ya gönderildi. Tate eve dönmeyecekti.

Denny's'deki Heartland Scramble'ı kaldırdılar. Güzel. Siktir. Her neyse.

Her şey üzerimden akıp gitti, çünkü hiçbirinin önemi yoktu.

Ta ki on bir ay sonra sıcak bir Ağustos gecesinde fırtınalı gözleri ve güneşli saçları olan bir kız içime yeniden hava ve ateş üfleyene kadar.

7

"Piper, hadi!" Göle doğru bağırdım. "Fırtına geliyor. Yola koyulalım."

"Gitme," diye seslendi Madoc arkamdan. "Benim evime gel. Partiyi oraya götüreceğiz." Kayalık sahilde bir piknik battaniyesinin üzerine uzanmış, muhtemelen adını bilmediği bir kıza sarılmıştı, bu sırada arabamın teybinden Godsmack'in *Love-Hate-Sex-Pain* şarkısı çalıyordu.

Bu öğleden sonra Swansea Gölü'ne yüzmek ve takılmak için yaklaşık altı kişiyle geldik, ancak hava kararmadan önce parti yirmi beşten fazla kişiye ulaştı. Sabah g a r a j d a çalışmam gerekiyordu, ben de bunu ayrılmak için bahane olarak kullanıyordum.

Gerçek şu ki, sadece sıkılmıştım. Artık toplum içinde içmiyordum. Partilere gidiyordum. Yabancı evlerde sızmak. Sarhoş olmadığım zaman bunların hiçbiri cazip gelmiyordu ve artık beni neyin cezbedeceğini düşünmüyordum. Sadece zamanın nasıl geçtiğini düşünüyordum.

"Ah bebeğim," diye inledi Madoc yanındaki kıza. "Kral boy olan tek şey Snickers değil."

Onun teninde yaşayabilmeyi dileyerek kendi kendime gülümsedim. Her gün onun doğum günüydü ve o beş yaşındaydı, Chuck E. Cheese'deki top havuzunda zıplıyordu. Onu görmek için arkamı dönmeme bile gerek yoktu.

Bu cümlenin işe yaradığını biliyordum. Kız kıkırdıyordu ve ben de kendi eylemim için hazırdım.

"Beni hemen eve götürmüyorsun, değil mi?" Şimdiki oyuncağım, Piper, salondan dışarı çıktı. Göl, uzun, siyah saçlarını sıkarken her tarafa su sıçratıyordu.

Evet, ben bir pisliğim. O bir oyuncak değildi, biliyorum. Hiçbiri değildi. Ama arabamın benimle onlardan daha fazla ilişkisi vardı, bu da onları geçici bir eğlence haline getirdi.

Piper da bizim gibi son sınıfa gidiyordu ve onu yıllardır okulda görüyordum ama hiç ilgimi çekmemişti. Yapışkan ve çok açık biriydi. Güzel olduğunu biliyordu ve

önemli olduğunu düşündüm.

Evet, ona karşı sıfır toleransım vardı. Ta ki... 4 Temmuz'da babasının geçen yıl beni tutuklayan pislik olduğunu öğrenene kadar. Beni kelepçeledikten sonra dizini omurgama sokan ve yüzümü yere sürtmeye çalışan dangalak polis.

Evet, sonra benim için oynayacak bir şey oldu.

"Ne düşünüyorsun?" Gerçekten sormadan sordum. Harika bir vücudu vardı ve hemen hemen her şeyden hoşlanmasını seviyordum. Çok fazla konuşmadığı sürece takılmaya devam ettik.

"Hey, bugünün ne olduğunu biliyor musun?" Madoc güldü, beni düşüncelerimden kopardı ve sözlerini geveledi. "Bir yıl önce bugün, o partide Tate denen kız burnumu kırdı. O da çok kızgındı."

Gerildim ama kimseye bakmadan tişörtümü çekmeye devam ettim.

"Jared, şimdiye kadar dönmüş olması gerekmiyor muydu?" Madoc sordu. "Yani, sadece bir yıllığına gitmiş olması gerekmiyor muydu?" diye sanki aptalmışım gibi işaret etti. "Bir yıl oldu."

"Kapa çeneni, sik kafalı." Gözlerimi devirerek ıslak giysilerimi almak için uzandım. Piper'ı sudan çağırmadan önce kot pantolonumu giymek için yakındaki ormana gitmiştim bile.

"Neden bahsediyor bu?" Piper orada öylece durdu, ama ben ona bir bakış bile atmadım.

"Tate. Jared'in komşusu," diye teklif etti Madoc. "Bizim okula gidiyor ama üçüncü sınıfta ayrıldı," dedi Madoc ve sonra bana döndü. "Peki, nerede o? O kızı özledim."

Ayağa kalktı ve yüzümü telefonuma gömmeme rağmen beni izlediğini biliyordum.

Salak. Sik kafalı. Lanet olası pislik arkadaş.

Başımı salladım. "Babası Almanya'da çalışıyor, tamam mı? Yedi aylığına orada bir göreve atandı ve Aralık ayına kadar eve dönmeyecek. Kızın okul yılına orada başlayacağını söyledi. Tamam mı, herkesin işine karışması gereken sik kafalı?"

Bay Brandt'ın şirketi onu geçen bahar Almanya'ya göndermişti, bu yüzden Mayıs ayından beri evi kontrol ediyor ve mektupları topluyordum.

Madoc bana sanki az önce ona tatlı olarak dondurma yiyemeyeceğini söylemişim gibi baktı. "Yazık oldu, dostum. Ama muhtemelen çok sevinmiştir," diye ekledi. "Bizden nefret ederdi."

Göğsümde bir eğlence sancıları belirdi. *Evet, kesinlikle öyle.*

Bay Brandt bana seyahatinden bahsettiğinde, o gece evimde bir parti daha vermiştim. Başka bir yerde sarhoş olmak yerine, evde sarhoş olmakta bir sorun görmüyordum. Ve yardımı da oldu.

Tate'in geçtiğimiz Haziran ayında okullar kapandığında Fransa'dan dönmesini bekliyordum ama Aralık ayına kadar dönmeyeceğini öğrendiğimde birisini duvara çarpmak istedim.

Ondan nefret etmeyi seviyordum ve eve dönmesini istiyordum.

Ama geçen sonbahardan beri yaptığım gibi ağrıyı yuttum. Harekete geçmeye ve hiçbir şey önemsizmiş gibi davranmaya alışmıştım.

Ve tekrar derinlere dalma zamanı gelmişti.

"Hadi gidelim." Piper'ın elini tuttum ve arabama doğru yola çıktım. "Ama hâlâ ıslağım. Üstümü değiştirmem lazım," diye sızlandı. "Evet," dedim gülümseyerek, "ben de yardım edeceğim."

Yollar cehennem gibi kaygandı. Bu yaz çok fazla yağmur yağmamıştı ve caddedeki tüm yağ birikintileri beni sürekli savuruyordu.

Ama benim de yavaşlayacak halim yoktu.

Acele etmemem gerektiğini bilmeme rağmen garaj yoluna doğru hızla ilerledim. Evimde beni sessizlikten başka bir şey beklemiyordu ve ben sessizliği sevmiyordum.

Garajı kapattıktan sonra mutfağa açılan kapıdan içeri girdim, siyah tişörtümü çıkardım ve çamaşır odasındaki sepete attım. Piper her tarafına bakıyordu.

"Hey, dostum," diye selamladım Madman merdivenlerden hızla inerken. "Gel bakalım."

İşini yapabilmesi için arka kapıyı açtım, kapıyı açık bıraktım ve ölü cep telefonumu şarja takmak için yukarı koştum.

Telefonu açar açmaz Tate'in babasından sesli mesaj geldiğini gördüm.

Neden arıyor?

Birkaç gün önce mesajlaşmıştık. Beni ve evini kontrol etmişti.

Şimdi ne istediğinden emin değildim ama her halükarda onu bu gece geri aramayacaktım. Başımı salladım, pencere camlarımdan gelen tiz bir cızırtı sıçramama neden oldu.

"Lanet olası ağaç." Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve panjurları açmak için yanlarına gittim. Tate'in penceresiyle benim pencerem arasındaki ağaç tam bir baş belasıydı. Sürekli budamak zorunda kalıyorduk çünkü evde delikler açmakla tehdit ediyordu. Bu bahar anneme kesmesini söylemiştim ama teknik olarak Brandt'ların arazisindeydi ve sanırım onlar da kalmasını istiyorlardı.

Bay Brandt normal bir şekilde budamaya devam etti ama asla çok fazla kesmedi. Kesildikten sonra bile dallara ulaşabiliyordum.

Pencereyi kaldırıp dışarı eğildiğimde, dalın üzerimdeki camlara doğru kaydığını gördüm. O gittiğine göre, bu işi yarın halletmem gerekecek.

Yağmur çarşaf gibi yağıyor ve sokak lambalarının parlak ışığında her şeyi parlatıyordu. Bakışlarımın dallardan oluşan labirentte dolaşmasına izin verdim, hangisinde bacağımı çizdiğimi ya da hangisinde Tate ile oturduğumu hatırlamaktan kurtuldum.

O lanet ağacı seviyordum ve kesilmesini istiyordum.

Ve sonra... Artık ağacı görmüyordum bile.

Gözlerim gece yarısı gökyüzündeki güneş ışığına takıldı ve kıpırdamadan durdum.

Tate mi?

"Ne oluyor be?" Nefes nefese ve gözümü kırpmadan fısıldadım.

Yatak odasında durmuş, açık Fransız kapılarının pervazına yaslanmıştı. Ve bana bakıyordu.

Şu anda ne görüyorum ben?

En azından Noel'e kadar Almanya'da babasıyla birlikte olması gerekiyordu.

Pencere pervazında kendimi desteklerken vücudumdaki her kas gerildi ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sanki alternatif bir evrendeydim, açlıktan ölüyordum ve o da lanet olası bir büfeydi.

Evindeydi.

Bir an için gözlerimi kapattım ve boğazımda düğümlenen kalp atışlarımı bastırdım. Aynı anda hem hasta, hem heyecanlı, hem de minnettardım.

Tanrım, o evde.

Küçük bir pijama şortu ve beyaz bir atlet giymişti. Bir yıl önce yatağa girerken giydiklerinden pek farklı değildi ama nedense onu görmek göğsümde şiddetli bir ateş yakmak gibiydi. Lanet olası ağacı parçalayıp üzerindeki tüm kıyafetleri soymak ve onu son üç yıl hiç yaşanmamış gibi sevmek istedim.

Saçları etrafına savruluyordu ve gölgede kilitlenmiş gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Ağzım kurumuştu ve vücudumdaki nefes ve kan akışı çok iyi hissettiriyordu. Ta ki geri

çekilip kapıları kapatana kadar.

Hayır. Onun gitmesini istemediğim için yutkundum.

Devam et. Git kavga çıkar, dedim kendi kendime ama başımı salladım.

Hayır. Sadece onu rahat bırak. Beni düşünmüyordu ve bunu aşmam gerekiyordu.

Kafamın içinde duvarları tırmalıyordum, büyümem ve onu kendi haline bırakmam gerektiğini biliyordum. Bırakın dedikodular ve eşek şakaları olmadan okula gitsin. Bırak mutlu olsun. Artık neredeyse yetişkindik ve bu önemsiz saçmalık sona ermeliydi.

Ama...

Son on saniye içinde kendimi bir yıldır hissetmediğim kadar canlı hissettim.

O yüzü görmek, bangır bangır çalan müziğiyle uyanacağımı bilmek ve sabahları koşu yapmak için evden çıktığını görmek...

Telefonum bir mesajla çaldı ve kontrol etmek için yanına

gittim. Tate'in babasından geliyordu.

Planlar değişti. Tate eve döndü. Noel'e kadar tek başına. Ona evin anahtarını geri ver ve nazik ol. Yoksa.

Gözlerimi kısarak metni tekrar tekrar okudum. Nefes
aldığımı bile sanmıyorum.
Yalnız mıydı? Noel'e kadar mı?
Gözlerimi kapattım ve bir kahkaha attım.
Ve birdenbire yarın uyanacağım için çok heyecanlandım.

8

"Korkmalı mıyım?" diye sordu annem, elimde küçük bir baltayla garajdan içeri girerken. "Her zaman," diye mırıldandım, onu mutfak tezgahında geçip merdivenlerden yukarı çıktım.

Birini tutmak yerine meseleyi kendi ellerimle halletmeye ve eve doğru uzanan küçük dalları kendim kesmeye karar verdim. Balta işimi görürdü.

"Sadece kendine zarar verme!" diye bağırdı arkamdan. "Seni yapmak çok zordu!" Ve tavan arasına çıkan merdivenden yukarı kaybolurken gözlerimi kimseye dikmedim.

Ayıldığından beri yarı yarıya iyi davranıyordu. Arada bir şaka yapmaya çalışırdı. Bazen gülüyordum ama onun önünde değil. Aramızda hala çok fazla rahatsızlık vardı, onarmak için ilgimi kaybettiğim bir çatlak.

Ama bir rutine girmiştik. O kendini dengede tuttu, ben de aynısını yaptım.

Karanlık üçüncü katımızdaki küçük pencereden sürünerek ağacın üzerine çıktım ve dalların ağırlığımı taşıyacak kadar kalın olduğu gövdeye doğru ilerledim. İçeride oturup fazla uzayan dalları keseceğimi ve işim bittiğinde yere ineceğimi düşündüm. Yukarıdan aşağıya doğru çalışmam ve sonunda penceremin önündeki dallara ulaşmam gerekiyordu - bu işe başlamamın tek nedeni buydu.

Ama başlamak için baltayı kaldırdığımda neredeyse düşürüyordum.

"Bana yaptığı muamelenin ön sevişme olduğunu mu düşünüyorsun?" Tate'in öfkeyle bağırdığını duydum ve durdum.

Ne? Ön sevişme mi?

"Evet," diye devam etti, ben de dinlemek için yaptığım işi bıraktım, "tüm okula İrritabl Bağırsak Sendromu olduğumu söylediğinde ve birinci sınıfta koridorda yürürken herkes osuruk sesleri çıkardığında ön sevişmeydi."

Gözlerim büyüdü ve nabzım ensemde atmaya başladı. Benim hakkımda mı konuşuyordu?

"Ve evet." Devam etti, göremediğim biriyle konuşuyordu. "İkinci sınıfta Matematik dersine bakkaldan bir kutu mantar enfeksiyonu kremi getirtmesi tamamen erotikti. Ama beni gerçekten azdıran ve onun için eğilmeye hazır hale getiren şey, dolabıma genital siğil tedavileri için broşürler yapıştırmasıydı ki bu, seks yapmadan cinsel yolla bulaşan bir hastalığa sahip olmak için tamamen çirkin bir şey!"

Oh, kahretsin.

Kesinlikle benden bahsediyordu.

Üstümdeki bir dalı tutarak kendimi ayağa kaldırdım ve Tate'in açık kapılarının görüş alanının dışında kalmaya dikkat ederek diğer tarafa tırmandım.

Başka bir kız konuşuyordu, muhtemelen arkadaşı K.C., ve ben karşılık vermekle ilgili bir şeyler yakaladım.

Konuşmalarına burnumu soktuğum için kendimi sapık gibi hissetmeye başlayarak başka bir daldan aşağı kaydım. Ama hey, benim hakkımda konuşuyorlardı ve bu beni ilgilendiriyordu.

"Sana yüzlerce kez söyledim, biz yıllarca arkadaştık," diye konuştu Tate. "Birinci sınıftan önceki yaz birkaç haftalığına gitti ve geri döndüğünde farklıydı. Benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Ve yumruklarım sıkıldı.

K.C.'nin benim saçmalıklarımı bilmesine gerek yoktu. Tate'in işimizi bu şekilde ortaya dökmeye hakkı yoktu. İçimdeki o tanıdık sidik ve sirke girdabı çalkalandı ve vücudumun ısındığını hissettim.

"Harika bir yıl geçireceğiz." Tate'in sesi şimdi daha alçak ve öncekinden daha güçlüydü. "Umarım Jared beni tamamen unutmuştur. Eğer unuttuysa, mezuniyete kadar ikimiz de huzur içinde birbirimizi görmezden gelebiliriz. Eğer unutmadıysa, o zaman en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım. Zaten aklımda daha önemli şeyler var. O ve Madoc denen pislik istedikleri kadar dürtebilirler. Onlara dikkatimi vermekten bıktım. Benim son yılımı alamayacaklar."

Umarım Jared beni unutmuştur.

Ve ona olan ihtiyacım yüzünden geleceğimi neredeyse çöpe mi atıyordum?

Onlara dikkatimi vermekten bıktım.

Benden nefret ediyordu. Benden sonsuza dek nefret edecekti ve ben de on dört yaşındayken onu istediğim için aptalın tekiydim.

Kimse bizi istemiyor. Seni istemediğimi biliyordum. Babamın sesi kafamın içine girdi.

Pencereme geri tırmandım ve beni görüp görmediklerini umursamadan sürünerek içeri girdim. Baltayı yere fırlatıp iPod'umdan Five Finger Death Punch'ın *Coming Down* şarkısını açtım ve Madoc'a mesaj atmak için telefonumu aldım.

Bu gece parti mi var? Annem 4 gibi gidiyor. Annem her Cuma gecesi Chicago'daki erkek arkadaşına kaçardı. Adamla hala tanışmamıştım ama neredeyse her zaman bütün gece orada kalırdı.

Hafta sonu.

Evet, bir dakika bile geçmeden mesaj attı.

İçecek? Ben sordum. Madoc'un babasının bodrum katında şarap mahzeniyle birlikte bir içki dükkânı ya da ona yakın bir yer vardı. Adam neredeyse hiç evde olmazdı, bu yüzden istediğimizi alırdık ve ben de yiyecekleri temin ederdim.

Tamamdır. 7'de görüşürüz.

Telefonumu yatağın üzerine attım ama yine çaldı.

Tekrar elime alıp Jax'ten gelen mesajı açtım.

Babam tekrar aradı.

Orospu çocuğu.

Babam Jax'in numarasını bulmanın yollarını arıyordu ve onu aramaması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa babamın hapiste olmasının nedenlerinden biri de onu taciz etmesiydi.

Ben hallederim, mesaj attım.

Saate baktığımda saatin daha sabahın onu olduğunu gördüm.

Sadece bugün git, dedim kendime. Bu haftayı atlatırsan yarın gitmek zorunda kalmazsın.

Babama yaptığım bu ziyaretler içimi kemiriyor ve onlardan korkuyordum. Bir haftadan diğerine bana ne söyleyeceği belli olmazdı. Son seferinde, benden kurtulmak için bir gün annemi kürtaj kliniğine nasıl bıraktığını tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı. Ve sonra, annem bunu yapmayınca ona nasıl saldırdığını. Hikayenin doğru olup olmadığını bilmiyordum ama hakaretlerin, hikayelerin ve sataşmaların beni geçip gitmesine izin vermeye çalıştım. Çoğu zaman öyle de oldu. Bazen de geçmiyordu.

Siktir et.

Üzerimdeki terli, siyah tişörtü çıkarıp yerine temiz, siyah bir v yaka giydim ve anahtarlarımı komodinin üzerinden kaptığım gibi merdivenlerden aşağı indim.

Mutfakta annemin yanından geçerken, "Ben biraz dışarı çıkıyorum," dedim. "Pazartesi görüşürüz."

Neredeyse bir yıldır buraya geliyor olmama rağmen ellerim titriyordu. O herifin yüzüne bakmaktan nefret ediyordum, özellikle de bu ziyaretleri olabildiğince berbat hale getirdiğinde. İşbirliği yaptığı için özel ayrıcalıklara sahip olduğunu biliyordum ama ağzından çıkan her iğrenç kelimeden zevk aldığından da hiç şüphem yoktu.

"Bugün Cuma. Seni yarına kadar görmemem gerekiyordu," diye homurdanarak ziyaret odasındaki masaya oturdu.

Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya ve ses tonumu dengelemeye zorladım. "Yine Jax'i arıyorsun. Artık dur."

Bana gülüp geçti. "Geçen sefer de böyle demiştin ama kontrol sende değil Jared."

Evet. Ben. Evet.

"Arama yapmana bile izin yok." Geçen sefer bunu müdüre bildirdikten sonra, telefonla denetimsiz görüşme yapma ayrıcalığını kaybetmişti.

Avuçlarını yukarı kaldırarak omuzlarını silkti ve "Yine de bir yolunu buluyorum" diye cevap verdi.

Sadece bir andı. Ama göğsümün çökmesi ve göz temasını kesmem için geçen sürede biliyordu. Haklı olduğunu ve benim güçsüz olduğumu biliyordu. Belki gardiyanlar iyilik yapmasına izin veriyordu, belki de ona yardım eden bir mahkûm arkadaşı vardı, ama ikimiz de onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorduk.

Onu asla durduramazdım.

"Onu rahat bırakın." Dudaklarım kıpırdadı ama kendi sesimi zar zor duydum.

"Seni daha çok rahatsız eden ne?" Eğildi ve mavi gözlerini kıstı. "Seni değil de onu aramam mı, yoksa beni durduramaman mı? Sana sürekli söylüyorum Jared, hiçbir gücün yok. Gerçekten yok. Kontrol sendeymiş gibi görünebilir, çünkü sen dışarıdasın ve ben buradayım, ama sana musallat olan benim. Tam tersi değil."

Ayağa kalktım ve elimi cebime soktum, fosil kolyeyi o kadar sert kavradım ki kırılacağını sandım.

"Siktir git," diye homurdandım ve dışarı çıktım.

9

"Oh, Jared," diye nefesimi tuttu Piper, ben boynunu yutarken. Saçlarını kavrayıp başını geriye çekerek parfümünün ve vücudunun içinde kaybolmaya çalıştım.

"Sana konuşmamanı söylemiştim," diye fısıldadım tenine karşı usulca. "Sana söyleneni yap."

Aşağıda *Boğa'ya şapka* çıkartılıyordu ve evin içinden ve dışından, her taraftan gelen sesleri duyabiliyordum.

Piper davet edilmeden partime gelmişti ve ben de teklif edileni kabul ettim. Gürültü, aktivite, dikkat dağıtma.

Yan komşunun dikkatini dağıtmak.

Babamın dikkatini dağıtmak.

O orospu çocuğu her şeye rağmen haklıydı. Beni uyanık tutan kabuslar mı? Sırf geceyi geçirebilmek için uyku haplarıyla bastırmak zorunda kaldıklarım? Hepsi benim zayıflığımdı.

"Özür dilerim," diye kıkırdadı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Bir elim onun gür, siyah saçlarına gömülmüştü, diğer elim ise külotunun içindeydi, o yatak odamın duvarına doğru kıvranırken parmaklarım onun içine doğru itiyordu.

Piper'la boğuştum, beni kendime getirecek büyülü vücut parçasını aradım. Elbisesinin üst kısmını sıyırdım, göğüslerini avuçladım, dudaklarını öptüm ama hiçbiri bana istediğim huzuru getirmedi.

Umarım Jared beni unutmuştur.

Piper'ı tuttum ve kollarımın arasına alarak yatağa taşıdım. Huzur onun içine girdiğimde gelecekti. O zaman mutlu bir şekilde kaybolacaktım.

"Jared!" Başımı kapıya vuran sese doğru salladım.

"Git başımdan!" Piper kemerimi çözerken bağırdım.

"O kız mı? Tate mi?" diye sordu arkadaşım Sam. "O aşağıda, dostum. Oraya gitsen iyi olur."

Yaptığım işi bıraktım ve doğruldum. "Ne

oluyor be?" Mırıldandım.

Neden benim evimdeydi? Gece yarısını gösteren çalar saate baktım.

"Tate?" Piper hâlâ yastıkların üzerine uzanmış bir halde, "Tate," dedi. "Hâlâ gittiğini

söylediğini sanıyordum." Yataktan kalktım. "Sadece giyin, Piper," diye ısırdım.

"Ne?" diye bağırdı ve ben de ona baktım. Dudakları ve burnu büzüşmüştü ve göğsü sert nefes alıp verişiyle inip kalkıyordu.

Piper'da bağlanma ve sorun yoktu. Bu yönünü takdir ediyordum. Ama

kızgındı ve açıklamak için durmadım. Hiç yapmadım. O daha iyi biliyordu.

Sıradan bir ilişkiden fazlasını istediğimi hiç belli etmedim, o da ya kabul eder ya da giderdi.

Kapıyı çekip açtığımda arkadaşım Sam koridorda bekliyordu, elleri cebinde ve kararsız görünüyordu.

"Üzgünüm, dostum." Ellerini havaya kaldırdı. "Madoc'un elleri kızın üzerinde. Seni çağırmam gerektiğini düşündüm."

Lanet olası küçük pislik. Sam'in yanından hızla geçip koridorda ilerledim, en iyi arkadaşımın kafasını tuvalete sokup onu uyandırmaya hazırdım. Tate'e karşı bir şeyler hissettiğinden oldukça emindim ama yıllar önce ona Tate'in yasak bölge olduğu söylenmişti.

Hem onun burada ne işi vardı ki?

Merdivenlerden inerken köşeyi döndüm ve hemen durdum, nefesim kesildiği için midem çökmüştü.

Yüce İsa.

O kadar güzeldi ki acıtıyordu.

Düşüncelere dalmıştı, yoksa o da beni görürdü.

Ellerimi başımın üzerinde kapı çerçevesinin iki yanına bastırdım. Sanki umurumda değilmiş gibi rahat görünmeye çalışıyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, bacaklarımın altıma çökmesini engellemek için desteğe ihtiyacım vardı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve bu anı durdurabilmeyi, dünya parçalanana kadar ona bakabilmeyi diliyordum.

Saçları daha açık, teni daha koyuydu, muhtemelen bu yaz güneşte kaldığı için ve vücudu daha da sıkılaşmıştı. Daha da büyümüştü. Kalçalarının arkasındaki şekil ağzımın kurumasına neden oldu. Burnu hâlâ küçüktü, cildi hâlâ kusursuzdu ve dolgun dudakları onu mükemmel bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu. Oyuncak bebeklerle hiç oynamamıştım ama bununla oynamak istediğimden emindim.

Bir.

Tam o anda, Tate'ten her şeyi istedim. Her şeyi. Öfkesini ve tutkusunu, nefretini ve şehvetini, bedenini ve ruhunu.

Her şeyi kontrol etmek istedim.

Sana musallat olan benim. Tam tersi değil. Babam yine kafamı işgal etti. O ve Tate hep oradaydı.

İkisi de beni istemiyordu ve ikisi de bana sahipti. Ama

birini kontrol edebiliyordum.

"Onun burada ne işi var?" Madoc'a bakarak ama Tate'in dikkatini bana doğru çektiğinin tamamen farkında olarak tersledim.

Madoc sessizliğini korudu ama ağzının kenarlarının bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

"'*O*' seninle konuşmak istedi." Tate'in sesi sakindi ama içinde bir parça küstahlık vardı. Kendi kendime gülümsedim, uzun zamandır kayıp olan adrenalinin kuru damarlarımı ısıttığını hissettim.

"Çabuk ol. Misafirlerim var." Ellerimi bırakarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sıkılmış görünmeye çalıştım.

Sam ve Madoc mutfağa doğru yöneldiler ve Tate çenesini kaldırmış, dimdik duruyordu. Dudakları büzülmüştü ve gözleri ateş saçıyordu.

Madoc'a ne olmuştu da onu bu kadar kızdırmıştı ya da belki de sadece bana kızgındı, emin değildim ama bir yıl boyunca ölü gibi dolaştıktan sonra nihayet kendime gelebilmiştim.

"Misafirlerim var. Misafirlerim var," diye tekrarladım, o hemen konuşmayınca.

"Evet, anlayabiliyorum." Arkama baktı ve Piper'ın hâlâ burada olduğunu anladım. "Bir dakika içinde onlara hizmet etmeye geri dönebilirsin."

Bakışlarımı kısarak onu kendime kilitledim.

Vay, vay, vay... Tate benim hakkımda kötü düşüncelere sahipti. Anla işte.

Piper yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü. Veda mı ediyordu? Bana burada olduğunu hatırlatmak için mi? Hiçbir fikrim yok ama böyle küçük şeyleri hep beklenmedik zamanlarda yapıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Sanki daha fazlasını istiyordu ve ben de bunu ona vermek zorundaydım.

Orada öylece durdum, bir şey beklemeyi bırakıp eve gitmesini diledim. Zaten Tate'in varlığı bana onunkinden daha çok iyi geliyordu.

Piper ipucunu alıp gittikten sonra Tate konuştu. "Weston'daki bir randevum için yaklaşık beş saat içinde kalkmam gerekiyor. Sizden kibarca müziğin sesini kısmanızı rica ediyorum."

Ciddi miydi? "Hayır."

"Jared, buraya komşuluk yapmaya geldim. Gece yarısını geçti. Kibarca rica ediyorum." Yalvarması çok hoştu.

"*Cuma* gecesi saat gece yarısını geçti," diye açıkladım, mümkün olduğunca küçümser görünmeye çalışarak.

"Mantıksız davranıyorsun. Müziğin kapatılmasını isteseydim, gürültü şikâyetinde bulunabilir ya da anneni arayabilirdim. Sana saygımdan dolayı geliyorum." Odanın etrafına bakındı. "Bu arada annen nerede? Döndüğümden beri onu görmedim."

Oh, Tate. Oraya gitme. Beni ya da ailemi tanıyormuş gibi davranma.

"Artık pek ortalıkta görünmüyor." Sesimi düz ve duygusuz tuttum. "Ve gecenin bir yarısı partimi bölmek için kıçını kaldırıp buraya gelmeyecek."

İçini çekti, sinirli görünüyordu. "Ben 'ayrılalım' demiyorum. Müziğin sesini kısmanızı istiyorum."

"Hafta sonları K.C.'lerde kal," diye önerdim, aile odasındaki bilardo masasının etrafında dönerken.

"Saat gece yarısını geçti!" diye ağzından kaçırdı. "Bu saatte onu

rahatsız *edemem*!" "Bu saatte beni rahatsız ediyorsun."

Kontrol geri gelmişti ve çenem bir gülümsemeyle seğirdi.

Sakin hissediyordum. Ve kim olduğumdan çok emindim. Güç, güven ve itimat yeniden üzerime hücum etti.

"Sen tam bir pisliksin," diye fısıldadı.

Durdum ve kızmış gibi yaparak ters ters baktım. "Dikkatli ol Tatum. Bir süredir yoktun, bu yüzden sana bir şans vereceğim ve iyi niyetimin seninle fazla ileri gitmediğini hatırlatacağım."

"Oh, lütfen," diye alay etti. "Varlığıma tahammül etmek büyük bir yükmüş gibi davranma. Yıllar boyunca senden çok daha fazlasına katlandım. Bana daha önce yapmadığın ne yapabilirsin ki?"

Bu meydan okuma beni o kadar mutlu etti ki neredeyse gülecektim.

"Partilerimi seviyorum Tatum. Eğlenmeyi severim. Eğer partimi alırsan, o zaman beni eğlendirmek zorunda kalacaksın." Sesimin bu kadar alçak ve açık bir şekilde istekli çıkması beni şaşırttı. Beni nasıl eğlendirebileceğine dair görüntüler kafamda uçuştu.

Ama Tate asla yapmazdı. O iyi bir kızdı. Dişlerini fırçalar ve diş ipi kullanırdı.

Elbiselerini ütülerdi. Ve kötü çocuklarla yatakta kötü şeyler yapmazdı.

Uzun, dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve beni küçümseyerek iğneledi. "Peki hangi iğrenç görevi yapmamı istiyorsunuz, söyler misiniz?" Elini dramatik bir şekilde havada salladı ve ne kadar farklı göründüğünü görünce kan beynime sıçradı.

Bana karşı daha önce de akıllı davranmıştı. Ve Fransa'dan önce, bazı riskler almıştı.

Ama her seferinde gergin ve gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Şimdi ise son derece rahat görünüyordu, sanki tüm bunlar zaman kaybıymış gibi.

Güzel.

Oyunumu hızlandırmak eğlenceli olmalı. Ve hoş bir dikkat dağıtıcı.

Onun önünde dururken, pantolonumda bir sıcaklık ve tanıdık tatlı bir sızı hissettim.

Kahretsin. Şu an sertleştin mi?

Aletim pantolonumun içinde zonkluyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Evet, vücudum onunkinden etkilendi. Ne olmuş yani? Etek giyen çoğu şeyden etkilenirdim. Ya da pijama şortları, siyah kapüşonlular ve Chucks'lar.

Duygularım Tate'le birlikte çılgına dönmüştü ama onu beceremeyeceğimi biliyordum. Ona üzerimde böyle bir güç vermem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekirdi.

Ama bu manzaranın tadını çıkaramayacağım anlamına da gelmiyordu.

"Çıkar şunu," dedim küçük siyah kazağının eteğini tutarak, "ve bana bir kucak dansı yap."

Gözleri irileşti. "Pardon?"

Sesinin daha gergin ve kendinden pek emin olmadığını fark ettim ve bu kulaklarıma müzik gibi geldi.

Ona meydan okurken bakışlarım sertleşti. "Remedy'yi açacağım -hâlâ en sevdiğin şarkı- sen de bana hızlı bir kucak dansı yapacaksın ve parti bitecek."

Partiyi gerçekten durdurur muydum? Hayır. Ona gerçekten istediğini vereceğim bir durum olmazdı.

Ve ona bu gerçeği öğretmekten zevk alacaktım. Yine de teklifimi k a b u l etmeyeceğini umuyordum. Beni yanlış anlamayın. Vücudunun benimkine sürtünmesi hiç fena olmazdı ama onu öylece becerip gidemezdim. Tate'le ince bir çizgide yürüyordum ve ikincisini isteyeceğimi biliyordum.

Bir dakika boyunca bana baktı, o tatlı ve acımasız yüzünden birkaç duygu geçti. Bunu gerçekten düşünüyormuş gibi göründüğü için düşünceli. Sonra sadece aşağılanacağını fark ettiğinde öfke. Burada kendisi için gerçekten bir kazanç olmadığını kabul ettiğinde yenilgi. Ve cam gibi gözlerinden hüzün geçtiğinde kayıp. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değildi. Ve sonra farklı bir şey.

Kaşları gevşedi ve çenesini aşağı eğerek bana baktı.

Kahretsin.

Bu görünümü biliyordum. Her zaman

takarım. Meydan okuma.

Arkasını döndü, saçları omzunun üzerinden uçuştu ve avazı çıktığı kadar bağırarak evi inletmeye başladığında kalbim yerinden ç ı k a c a k gibi oldu.

"Polisler!" diye bağırdı oturma odasına doğru. "Polisler! Herkes dışarı çıksın! Polisler arka kapıdan giriyor! Kaçın!"

Orospu çocuğu!

Evimde takılan tüm sarhoş ve kafası güzel aptalların kaçışlarını çaresizce izledim.

Ne oluyor be? Ona gerçekten inandılar!

Boynumdaki sıcaklık arttı ve kalbimin vücudumdan fırlamasını engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

İnsanlar evden dağıldı, mutfaktan, oturma odasından ve ön kapıdan sanki yangın varmış gibi kaçıştılar. Çoğu reşit değildi, bu yüzden tetikte olmak için sebepleri vardı, ama yine de? Bu aptalların en azından önce etraflarına bakacaklarını düşünürdünüz.

Ama hayır, sadece kaçtılar.

Ve kısa sürede evim neredeyse boşalmıştı. Çoktan sızmış olanlar ve üst kattaki yatak odalarında saklananlar hariç.

Kan damarlarımdan sıcak şeker gibi pompalanıyordu, acı neredeyse dayanılmazdı ama ağzımı öyle sulandırıyordu ki daha fazlasını arzuluyordum. Onda bir şeyler değişmişti ve şimdi bana meydan okuyordu.

Tabii ki evet.

Hedefime yaklaşırken gülümsedim ve küçümseyici bir iç çektim. "Seni hemen gözyaşlarına boğacağım," diye söz verdim.

Bana baktı, neredeyse eğleniyordu. "Beni zaten sayısız kez ağlattın." Ve orta parmağını bana doğru kaldırdı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve parmağıyla gözünün kenarını okşadı. "Bu benim, akıtacağın son gözyaşını siliyorum."

Ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

Ağzım kapanmıyordu ve gözlerimi boş kapı aralığından ayıramıyordum.

Vay anasını.

Boğazımda karıncalanma başladı ve gülmeye başladığımda nefesim kesildi.

Orospu çocuğu, ben de gülümsüyordum.

Bunu bana söylediğine inanamadım. Bu kesinlikle bir meydan okumaydı.

Oh, bebeğim. Başladı.

"O farklı biri." Madoc arkamdaydı ve gülümsememi göz kırparak

uzaklaştırdım. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Ona dokundun mu?"

Ses tonum tehditkârdı.

"Üzgünüm, dostum." Sanki ellerini ondan uzak tutması on kez söylenmemiş gibi bana baktı. "Unutmuşum. Bir daha olmayacak." Omuzlarını silkti ve mutfağa doğru yürüdü.

Evet, olmasa iyi olur.

Tate'e gerçekten asılıyor muydu bilmiyordum. Sam ona dokunduğunu söyledi ama Madoc sınırları bilen iyi bir arkadaştı.

Neyin peşinde olduğundan emin değildim.

Bir kez daha ön kapıya baktım, Tate'in nasıl başı dik, sesi sabit ve onda hiç görmediğim bir özgüvenle dışarı çıktığını hatırladım.

Oyun başlasın.

Omuzlarım gevşedi ve merdivenleri tırmanıp yatağa girdim. Bu sefer uyku tulumum olmadan.

hap ve babamı düşünmeden.

10

Madoc, okul koridorunun tam ortasında kendini ayarlarken, "Ah, sanırım aletim kırıldı," diye inledi.

Yanımdan geçen birkaç arkadaşıma başımı sallamadan önce ona başımı salladım.

"O zaman kızlarla takıl, göt herif," diye şaka yaptım. "Muhtemelen senin hoşlandığın erkeklerden daha yumuşaktırlar."

Son sınıfın ilk gününde koridorda yürürken kimsenin hissetmediği bir esintinin üzerime çöktüğünü hissettim. Madoc fetihleriyle övünüyordu, istediğim dersleri almıştım ve hapishane ziyaretlerini neredeyse bitirmiştim.

Tate geri döndüğünden ve partimdeki kaçamağından bu yana bir hafta geçtiğinden beri ben de huzur içinde uyuyordum. Neredeyse mutlu hissediyordum.

"Yani," diye konuştu Madoc. "Tate'in şimdiden küçük bir hayran kulübü var. Konuşulanları duyduğunuzu varsayıyorum."

Benim vardı. Diğer erkeklerin onun hakkında söylediklerini duyduğum birkaç şeyden ne kadar nefret etsem de, bunlar ille de kötü şeyler değildi. Kimse göğüslerinden ya da kıçından bahsetmemişti, bu yüzden onları kaldırıma vurmak zorunda kalmayacaktım.

Hayır, sadece ne kadar güzel göründüğünden bahsettiler. Şimdi kendini nasıl taşıdığı hakkında. Yurtdışında kazandığı özgüvenden emindim.

Ve gördüğü ilgi hoşuma gidiyordu. Ne de olsa ne kadar yükselirse o kadar sert düşüyordu.

"Tatum kendi hayran kulübünde bile değil," diye mırıldandım.

Biraz yiyecek aldık ve kafeteryadaki her zamanki masamıza oturduk. Madoc, *The Breakfast Club*'daki atlet gibi yemek yiyordu. Aldığı sandviçler, pizzalar, cipsler, Gatorade'ler ve kekler için neredeyse iki tepsiye ihtiyacı vardı, oysa ben gün içinde büyük öğünler yemekten nefret ederdim. Bir sandviç

ya da burrito ve birkaç içki her zamanki gibi.

Sonuç: Madoc öğleden sonraki derslerinde uyuyakaldı ve ben de işime enerjik bir şekilde devam edebildim.

"Peki bunu nasıl yapıyoruz?" Sam ve arkadaşı Gunnar arabayı masaya park edip yemeklerini yemeye başladıklarında sorusunu bana yöneltti.

Su şişemin kapağını yerine koyup elimin tersiyle dudaklarımı silerken ona baktım, benim kaçırdığım hangi konuşmayı başlattığından emin değildim. "Neyi nasıl yapıyoruz?"

"Tate," dedi sanki bilmem gerekiyormuş gibi. "Bu yıl onu yalnız bırakıyor muyuz, bırakmıyor muyuz?" Sandalyemde arkama yaslandım. "Ben istediğimi yaparım. Yardımına ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Şşşt," diye tısladı Madoc. "İşte orada." Çenesini ilerideki kapılara doğru salladı, bakışlarım onu takip etti.

Sıraya doğru yürüdü ve tepsisini aldı, ben de her şeyin envanterini çıkardım. Savaş planım için tabii ki.

Vücudu yavaşça, neredeyse metodik bir şekilde hareket ediyordu. Sırtının ne kadar sert göründüğüyle ilgili bir şey vardı.

Rahat değildi.

Umarım bendim. Umarım beni burada, onu izlerken hissetmiştir.

Onun hareketlerini izlemek hoşuma gidiyordu ama buradaki diğer erkeklerin de muhtemelen aynı manzarayı izlediğini fark edince gerildim.

Güzel bir manzaraydı ve bakmadan edemedim.

Eskiden saçları düz dururdu ama geçen hafta onu birkaç kez gördüğümde artık daha dalgalı bir stili tercih ediyor gibiydi. Yukarıdaki ışıklar saç tellerini uçlarına kadar parlatıyordu. Uzun, ince gömleği bir yandan poposunu kapatırken diğer yandan kot pantolonunun beline takılmış, dar kot pantolonunun içinde arkası görünür olmuştu.

"Peki," diye söze girdi Madoc, "bu sefer daha iyi bir şeyle gel. Randevuyu sabote etmek çocukça."

Ne?

Sonra başladığını hatırlamadığım bir tartışmayı sürdürdüğünü fark ettim.

"Kendinizi onunla bir projede eşleştirin ya da başka bir şey yapın," diye devam etti. "Birlikte geçireceğiniz bu tür bir zamanla yapabileceğiniz çok şey var."

Birlikte vakit geçirmek mi?

Oh, evet. "Tate'in saldırı planı" hakkında konuşuyorduk.

"Bu ön sevişme değil, Madoc." Tate'in K.C.'yi düzelttiği gibi ben de Madoc'u düzeltiyordum. "Onunla takılmak istemiyorum."

Uzak bir masaya doğru yürüdüğünü ve oturduğunu gördüm... sırtı bana dönüktü.

Dudaklarım yukarı kalktı.

Benimle göz teması kurma riskini almak istemedi ve bu bir zaferdi.

Madoc gülmeye başladı, yemeğini yutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. "Haklısın," diye öksürdü, gözleri sulanmıştı. "Ona nasıl baktığını gören herkes onunla takılmak istemediğini bilir." Başını iki yana salladı. "Hayır, şu anda ona sanki onu bağlayıp kocaman bir şaplak atmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Aptal herif.

Böyle şeylerle ilgilenmezdim, ya da... ilgilendiğimi düşünmezdim. Hiç denemedim. Deneyebilirim, sanırım. Her şeyi en az bir kere denemelisin.

Kristal meth hariç.

"Hayır mı?" diye meydan okudu, ben cevap vermeyince bana baktı. "O zaman sanırım bu seni kıskandırmayacak."

Sandalyesini geriye itti, masanın etrafından dolaşıp yemekhanenin diğer tarafına doğru yürürken ayaklarını yere sürttü. Tate'e doğru.

Orospu çocuğu.

Kırık sikini kesip Madman'e yedirecektim.

Kısa siyah kollarım pazularımı gerdi ve vücudumdaki neredeyse tüm kasları gerdiğimi fark ettim.

Madoc'un Tate'e yaklaşıp kulağına eğilerek konuşmasını öfkeyle izledim. Elbette ne dediğini duyamıyordum ama Tate'in sırtının dikleştiğini gördüm ve rahatsız olduğunu anladım.

Güzel.

Ama kendimi iyi hissetmiyordum. Onun damarına basarak kafayı buluyor gibiydim ama başkalarının da beni örnek almasından hiç hoşlanmıyordum. Madoc geçen yıl partide onun göğsü hakkında yorum yaptığında - burnunu kırmadan hemen önce - neredeyse taşaklarını kesecektim.

Zaman zaman onunla alay etmeme yardım etmek bir şeydi, ama vücudu hakkında konuşmak - hem de herkesin içinde

-Sinirimi bozdu. Bunu ben bile yapmadım. Ona yumruk atmasaydı, ben atardım.

Eli sırtından aşağıya doğru kaydı ve ben elimi yumruk yaptım.

Allah kahretsin! Bu konuşmayı daha yeni yapmadık mı?

Gözlerimi kırpmadan elinin vücudunda gezinmesini ve kıçına doğru inmesini izlerken burnumdan hava girip çıkıyordu.

Sandalyemden fırladım ama Tate yerinden sıçrayıp Madoc'u omuzlarından tutarak diziyle taşaklarına vurunca hemen durdum.

Vay anasını!

En iyi arkadaşımın yaralı bir hayvan gibi inleyerek dizlerinin üzerine çökmesine gülmemeye çalışarak hızlı ve kısa nefesler aldım.

Tate onu çevreledi ve ben de onu izlemek için oturdum.

"Bana dokunma ve benimle konuşma," diye alay etti. "Gerçekten seninle çıkacağımı mı sandın?"

Ona çıkma mı teklif etti?

"Kızların konuşmalarını duyuyorum," diye devam etti, "ve sanılanın aksine, iyi şeyler küçük paketlerde gelmez." Sesi güçlüydü, sanki içinde tamamen rahatmış gibiydi. Serçe parmağını eğlenen kalabalığa doğru kıvırarak Madoc'un küçük bir aleti olduğunu ima ettiğinde herkes espriyi anladı.

"Yine de teklifin için teşekkürler Madoc," dedi tatlı bir şarkıcı sesiyle.

Tepsisini alarak kalabalığa doğru ilerledi, yemeğini fırlattı ve odadaki tüm gözler onu takip ederken kapılara yöneldi. Benimkiler bile.

Madoc ya da ben bir şey yaptığımızda nasıl ağladığını ya da çekip gittiğini hatırlayarak tekrar arkama yaslandım. Şimdi yine on yaşındaki Tate dünyamı sarsıyordu.

Çift kapının önünde durdu ve arkasını dönüp doğrudan bana bakarken gözlerimi ona diktim. Gözleri zon yaparak aramızdaki mesafeyi yok etti ve beni yüzünün tam ortasına getirdi, böylece teninin kokusunu alabiliyordum.

O her şeydi. Oyunumu biliyordu, benimle eşleşti ve onu alt etmek büyük bir zevk olacaktı. Ancak o zaman ona ya da başka birine ihtiyacım olmadığını kanıtlamış olacaktım.

Dekanlardan biri olan Bay Sweeney kafeteryaya geldi ve ne olduğunu öğrenmek istedi, ben de araya girdim ve Madoc'un bir sandalyenin üzerine düştüğünü açıkladım. Aptalca bir yalandı, biliyorum ama öğretmenlerin çok fazla gücü yok. Eğer bir çocuk bir şey iddia ediyorsa ve diğerleri de bunu destekliyorsa, bu doğru olmalı. Tate'in başının belaya girmesini istemedim.

Benden başka kimseden değil.

Öğleden sonraki ilk ders başlamadan önce Madoc'la dolabının önünde karşılaştım ve onu kolundan tutarak köşedeki boş sınıfa sürükledim.

"Oha!" diye uludu, muhtemelen aniden ortaya çıkmama şaşırmıştı. "Sakin ol!"

Meraklı gözlerden uzaklaşır uzaklaşmaz arkamı döndüm ve yumruğumu karnına indirdim. Parmak eklemlerimin derisi gerildi ama Madoc yumruğa boyun eğdi ve acısının çok daha kötü olacağını biliyordum.

Öksürüp kamburunu çıkararak duvara yaslandı ve ben onun üzerinde durdum. İşin garip tarafı, gergin ya da kızgın bile değildim. Biraz sinirlenmiştim ama onun dışında hareketlerime ve duygularıma tamamen hâkimdi.

Neden dayak yediğini biliyordu ve artık Tate'e dokunmamak konusunda blöf yapmadığımı da biliyordu. "Bu sefer beni duydun, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı, kaşlarını birbirine kenetledi ve midesini tutarken midesi bulanıyor gibi görünüyordu. Bir sonraki dersime giderken cebimden telefonumu çıkardım ve patronuma öğleden sonra işe gelemeyeceğime dair mesaj attım. O bir arkadaştı ve nadiren de olsa beni rahat bırakırdı.

sürpriz bir izin gününe ihtiyacım vardı.

İş gürültü ve dikkat dağıtmaydı. Artık Tate vardı ve son zamanlarda kafamı oldukça meşgul ediyordu.

Öğleden sonranın geri kalanını daha sonra olacaklar için coşkulu bir açlık içinde geçirdim.

11

Madoc'un egosu bir günde iki kez darbe aldığı için ciddi şekilde zedelenmişti. Sonic'te geç bir öğle yemeği ya da erken bir akşam yemeğiyle yaralarını sarabilsin diye okuldan sonra yola çıktık. Şahsen patenli kızların onu yemekten daha çok neşelendirdiğini düşünüyorum.

Saat dört buçuk gibi eve gitti, ben de okula döndüm. Tate'in bu öğleden sonra kros antrenmanı vardı. Bugün erken saatlerde kaptan Jess Cullen'a sormuştum ve Tate'in kros takımındaki yerini geri almak için seçmelere katılması gerekiyordu.

Kızların soyunma odasının kapısına kadar yürüdüm, dışarıda durdum ve bekledim. Ellerimi ceplerime sokup başımı duvara yaslayarak fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkardım.

Tanrım, bunu kaçırmışım.

Babam kısa bir süreliğine aklımdan geçti, ama artık neredeyse önemsiz görünüyordu. En başta neden ona bu kadar çok ilgi göstermiştim ki?

Saçları ıslak ve elinde spor çantası olan bir kız dışarı çıktığında vaktin geldiğini anladım. Bayanlar hâlâ temizlik yapıyor olabilirdi ama en azından duşlarını bitirmiş olmalıydılar.

Daha önce görmediğim bir şeye sahip olduklarından değil, bazıları yakından, ama şaka yapmakla kendimi tutuklatmak arasında ince bir çizgi vardı.

Kapıdan geçip sola döndüm ve köşeyi döndüm. Tıpkı erkekler soyunma odasında olduğu gibi birkaç sıra vardı, bu yüzden koridorda sinsice ilerledim, her dolap sırasına baktım ve güneş ışığı sarışını taradım.

Saç kurutma makinelerinin çalıştığını ve arkadan gelen konuşmaları duydum, demek ki giyinen çok fazla kız kalmamıştı.

Ama kesinlikle bazı nefes alışlar ve kendilerini örtmek için hızlı hareketler vardı.

Kızlardan biri sütyenini örtmek için tişörtünü yukarı kaldırdı ama kim olduğumu fark edince tekrar indirdi. Beni aşağı yukarı tararken dudakları yukarı kıvrıldı. Beni tanıyor gibi göründüğü için iki kez baktım. *Beni tanıyor* gibiydi ama şu anda hatırlayamıyordum. Geçtiğimiz yıl karmakarışıktı ve nadiren biriyle ikinci kez görüşüyordum. Bunu kullanabilirdim. Çok ateşliydi. Muhtemelen yapardım ama bir ay mı yoksa bir yıl önce mi olduğunu söyleyemezdim.

Bir sonraki koridora geldiğimde durdum, midem bulanıyordu.

Tate dolabındaydı, bir havlu dışında çıplaktı.

Bir an için zamanlamayı daha iyi planlayamayacağımı düşündüm. Sonra daha kötü bir zamanlama olamayacağını hatırladım. Sikim lanet bir pusula gibi doğrudan onu gösteriyordu.

Gözlerimi sertleştirip kaşlarımı çatarak konuştum, ona h a d d i n i bildirmeye hazırdım.

"Çık dışarı. Tatum kalıyor," diye odadakilere emrettim.

Herkes ciyakladı ya da hızlı bir nefes çekti ve Tate'in kafası yukarı kalktı, gözleri kocaman oldu. Havlusunu sanki zihnimle ondan koparabilecek gücüm varmış gibi sıkıca kavradı.

Eğer sadece....

Herkes koşuşturarak uzaklaştı ve olay çıkarmadan dağıldıkları için minnettardım. Belki bize biraz mahremiyet sağlamak için dışarıya ya da birkaç sıra öteye gittiler ama tek umursadığım onların gitmiş olmasıydı ve Tate'in bir cankurtaran halatı yoktu.

İzole edilmişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı, ben yavaşça ona yaklaşırken yüzü güzel bir öfkeyle çarpılmıştı.

"Tatum?" Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru yayılan sıcaklıkla vücudum öfkelendi. "Dikkatini çektiğimden emin olmak istedim. Anladım mı?"

Dudaklarını yaladı, dişlerinin arasından nefes aldı. Hayal kırıklığı içinde gerilen ağzı bile mücadele dolu görünüyordu.

"Ne söyleyeceksen söyle. Burada çıplağım ve çığlık atmak üzereyim. Bu senin için bile çok ileri gidiyor!"

Asla çok uzağa değil. Ondan beslenerek ne kadar yükseğe uçabileceğimin bir sınırı yoktu.

Geri çekilmeyi bırakmıştı ve kısa bir süre nedenini merak ettim. Ama kendimi durdurmak yerine, yardım edemedim ama biraz daha yaklaştım.

Bir süre öylece durduk, ikimiz de geri çekilmek istemiyorduk ve göğsünün her inip kalkışında ondan sıcaklık yayılıyordu.

Ve sonra onu gördüm.

Göz kapakları hafifçe titredi, nefesi kesildi ve bana bakmadı. Korkudan değil.

ama utançtan. Bir şeyden utanıyordu.

Oh, Tanrım.

Yüzündeki o istek parıltısı. İşte buydu. Ve lanet

olsun, o anı ben de istiyordum.

Gözlerimle vücudunda dolaşırken bronzlaşmış teninin karamel tonuna baktım ve terle kaplandığında nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamadım. Omzuyla birleşen boynunun kıvrımı, köprücük kemiğinin dibindeki su damlacıkları, neredeyse havludan dışarı fırlayacak olan dolgun göğüsleri... her şey beni sertleştirdi.

Tanrım. Kendine gel.

Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturdum ve kendimi onu olduğu gibi düşman olarak görmeye zorladım.

Onlara dikkatimi vermekten bıktım.

"Geçen hafta partimi sabote ettin." Yüzüne vurdum, ama yerinde durdu. "Ve arkadaşıma saldırdın. Hem de iki kez. Gerçekten de bu okulda bir güç oluşturmaya mı çalışıyorsun Tatum?"

Kafamda, o 'Tate'ti. Her zaman. Ama artık ona böyle hitap edemezdim. Bu aile ve arkadaşlar için bir lakaptı ve biz ikisi de değildik.

Ateş ve buzun mükemmel karışımı olan gözleri üzerimde keskinleşti. "Bence zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

"Tam tersine." Omzumu onun yanındaki dolaplara yasladım. "İster inan ister inanma, seni pataklamaktan daha ilginç uğraşlara yöneldim. Bu koridorlarda senin kendini beğenmiş, ben herkes için çok iyiyim diyen suratın olmadan çok huzurlu bir yıl geçirdim."

Ve bu doğruydu. Huzurluydu. Ölüm gibi huzurlu. "Nesin sen,

büyük, kötü Jared, tehdit altında mı hissediyorsun?"

Ne oluyor lan?

İşte bu beni kızdırdı.

Dolaplardan fırladım ve onu kollarımın arasına aldım.

"Bana dokunma," diye ağzından kaçırdı ve ben de sırıttım. Yine bana bakmıyordu.

Başımı bir yılan gibi hareket ettirerek gözlerini yakalamaya çalıştım.

Saçlarının ıslak telleri yüzüne yapışmıştı ve ben onu sanki bir et parçasıymış ve açlıktan ölüyormuşum gibi yavaşça içime çektim. "Eğer sana elimi sürersem," diye tehdit ettim alçak bir sesle, "bunu isteyeceksin."

Şu lanet koku. Bir çeşit çiçek ve kivi gibiydi. "Öyle mi?" Alay ettim. "İstiyor musun yani?"

Durakladı, biraz şaşırmış, biraz kafası karışmış ve sonra da çok kızmış görünüyordu. "Sıkıldım." Ses tonu belirsizdi ama gözleri kararlıydı. "Bana ne istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Biliyor musun? Geri döndüğünde takındığın bu yeni tavır? Beni şaşırttı. Eskiden oldukça

donuk hedef. Tek yaptığın kaçmak ya da ağlamaktı. Şimdi içinde biraz mücadele var. Bu yıl seni yalnız bırakmaya hazırdım. Ama şimdi..." Sustum.

Sırıttı. "Ne yapacaksın? Sınıfta bana çelme mi takacaksın? Gömleğime O.J. mi dökeceksin? Benim hakkımda dedikodu mu yayacaksın, böylece kimseyle çıkamayacak mıyım? Ya da belki siber zorbalık yaparsın. Bunların artık beni rahatsız edeceğini mi sanıyorsun? Beni korkutamazsın."

Bebeğim, seni çoktan yakaladım.

En azından ben öyle sanıyordum. Çok ciddi şeyler söylüyordu. Elbette, Fransa'ya gitmeden önce de bir şeyler yapmaya başlamıştı ama bunun ülkeden ayrılmanın bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Güvende olduğunu hissetmişti. Sanırım güvendeydi de. Bulunduğum yerden yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ama şimdi geri dönmüştü.

Bir elimi başının üzerine, dolaplara dayadım ve eğildim. "Beni alt edebilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun?" Bir yanım ona meydan okuyacağını, bir yanım da yerde kalacağını umarak sordum.

"Başladı." Ve bu söz havada "Piyangoyu kazandınız" sözleri gibi süzülüyordu.

Tabii ki evet.

"Tatum Brandt!"

İkimiz de kendi küçük dünyamızdan dışarı fırladık ve Koç Syndowski ile kros takımının yaklaşık yarısının bize baktığı sıranın sonuna baktık.

Oh, kahretsin.

Şansıma neredeyse gülecektim.

Tate havlusuyla. Ben de yakınında duruyordum. Daha iyi planlayamazdım ve bu dönüşü tahmin edemediğim için biraz utandım.

Bu onun sözde "Son senemi almıyorlar" oyun planında iyi görünmeyecekti.

"Koç!" Tate soluk soluğa h a v l u s u n u tuttu ve konuşmaktan başka bir şeyden suçluymuşuz gibi görünmemizi sağladı.

Pürüzsüz, Tate.

Ancak cep telefonlarıyla fotoğraf çeken kızları gördüğümde eğlencem kısa sürdü.
Midem hemen boşaldı.

Hayır, hayır....hayır.

Tate benimdi, ne istersem onu yapardım. Ve onun havluyla çekilmiş fotoğraflarının tüm okula gönderilmesini istemedim!

"İkinizin bunu yapabileceği başka yerler de var." Koçun sesi, parmağını sallayıp bizi yemek yemeden yatağa gönderecekmiş gibi geliyordu. "Bay Trent?" Gözleriyle beni azarladı. "Gidin buradan!"

Resimlerle ilgili öfkemi içime gömdüm ve içeri girdiğim gibi dışarı çıktım. Sanki ben

oranın sahibiydi.

12

Günler sonra, lanet bir roller coaster'dan daha fazla iniş çıkış yaşıyordum. Tate varlığımın tamamen farkındaydı ve beni her gördüğünde sinirleniyordu. Onu becerdiğim için bana yumruk atmaya çalışan dangalaklar, sanki o her yere atlayabilecek bir sürtükmüş gibi.

Lanet olası cep telefonu, internet, teknoloji ve bok! En

kötüsü de kendimi suçlu hissetmemdi.

Heyecanlanmalıydım. Özellikle de dün benim sınıflarımdan birine transfer olduğu ve artık onunla her an sevişebileceğim için.

Ama bu yıl işler farklıydı ve o fotoğraf da yardımcı olmamıştı. Erkekler onu istiyordu. Hem de o kadar çok istiyorlardı ki, sümük yediği, bitlendiği, hatta evinde insan kadavrası parçaladığı gibi saçma sapan şeyler bile bu arzuyu yok edemiyordu.

Boş ver. Artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu ve neden y a p m a k isteyeyim ki? Çıkıp çıkmaması neden umurumda olsun ki? Umursamadım.

Onun neredeyse çıplak bir fotoğrafının siber uzayda dolaşması beni çok rahatsız etti.

Tate her şeyi benim planladığımı düşünecek ve onu aşağılamaktan heyecan duyacağımı bilecekti. İzin ver o zaman. Bu benim avantajıma oldu.

Ama bu mutlu olduğum ya da sorun etmediğim anlamına gelmiyordu.

"Toni, bebeğim. Benimle gel." Amigo kaptanı Toni Vincent'ı dirseğinden yakaladım ve onu spor salonunun çift kapısından dışarı çıkardım.

"Oh, bakın h a f t a l a r sonra kim benimle konuşuyor." Alaycı tonu şakacıydı ama

Sinirlendim.

O ve ben geçen yıl birkaç kez takılmıştık ve o kendinden emin ve eğlenceli olsa da, ben bir ilişki içinde değildim. Beni zorlamaya çalıştı.

Yine de ukalaydı ve sertliğini nasıl kullanacağını biliyordu. Bu yönüne hayranlık duyuyordum. "Konuşmadığımız zaman daha iyiyiz," diye mırıldandım onu duvara yaslarken.

Bana bir santim bile vermek istemiyordu ama yeşil gözlerini indirmeden önce küçük bir gülümsemenin belirdiğini gördüm. Tekrar yukarı baktığında bakışları sabitti. "Peki, ne istiyorsun?"

"Amigo blogu," diye belirttim. "Tatum ve benim resmim mi? Kaldır onu."

"Neden kaldırayım ki?" diye alay etti. "Çok tıklanıyor."

"Çünkü ben sana söylüyorum," diye emrettim, hiç flört etmiyor ya da rol yapmıyordum. "Bugün." Ve onu orada bıraktım, bunu yapacağını biliyordum.

O günün ilerleyen saatlerinde son dersim olan Edebiyatta Film Temaları'na doğru yola çıktım. Bu dönem Penley'den alabileceğim tüm dersler için kayıt yaptırmıştım. Çok tatlıydı ve geçen yıl ona karşı davranışlarımdan dolayı kendimi diğer öğretmenlerden daha kötü hissediyordum. Benim için fazladan çaba sarf eden öğretmenler saygımı kazanırlardı ve geçen sonbahar ona karşı olan davranışımdan sonra, ona iyi bir öğrenci olduğumu göstermek için elimden gelen her fırsatı değerlendirmeye karar vermiştim. Ya da en azından iyi bir çocuk.

Her ne kadar denese de dersleri benim en sevmediğim derslerdi. Edebiyattan ve yazmaktan nefret ederdim ve içinde Patrón ya da hızlı bir araba olmadığında kendimi toplum içinde ifade etmekten kesinlikle nefret ederdim.

Ama artık en çok bu dersi iple çekiyordum. Tate iki koltuk önümde oturuyordu ve bütün ders boyunca kafasının arkasında bir delik açabilirdim.

"Columbia'ya girmeye çalışıyorum, tıp hazırlık. Peki ya sen?" Tate, onun yanında oturan Ben Jamison'a sordu ve ben de yardım edemedim ama arkalarından konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Birkaç yere başvuruyorum," diye yanıtladı Ben. "Matematik ya da fen bilimlerinde kafam çalışmıyor. Bu benim için bir iş olacak."

Peki iş tam olarak nedir? Yunan Edebiyatı mı?

"Umarım biraz matematik seviyorsundur. İş, ekonomi ile birlikte gider, biliyor musun?" Tate benim düşüncelerimi yineledi ve Ben ona bakınca homurdandım, gözleri genişti ve açıkça kafası karışmıştı.

Aptala gülmemek için kalemimi çiğnedim. Tate'in sırtı sertleşti ve dinlediğimi bildiğini anladım.

"Yani..." diye devam etti, beni görmezden gelerek, "Mezunlar Günü Komitesi'ndesin, değil mi?" "Evet. Geliyor musun?" Ben sordu ve onun cevabını beklerken nefes almayı

bıraktım.
Ben ona sormayı deneyebilir. Belki de kızın onunla ilgilenip ilgilenmediğini ölçüyordu.

Başka biriyle. Birinci sınıfta onunla ilgilendiğini hatırlıyorum, ama kolayca vazgeçirilmişti. Stevie Stoddard dedikodusunu, yani Tate'in bekâretini okulun en pis çocuğuna kaptırdığına dair başlattığım dedikoduyu duyunca bir daha ondan söz etmedi. Zayıftı ve takipçiydi.

Ama kızlar onu severdi. Neden? Hiçbir fikrim yok. Kilisedeki film geceleri kadar sıkıcı görünüyordu. Yine de hoş biriydi. Anneme getirdiğin adam.

"Göreceğiz," diye yanıtladı Tate. "Bir grup ayarladınız mı, yoksa bir DJ var mı?"

"Bir müzik grubu iyi olurdu ama genellikle tek bir müzik türü çalıyorlar, bu yüzden herkesi memnun etmek zor. Bir DJ'imiz olacak. Sanırım herkes buna karar verdi. Partiyi iyi bir karışımla devam ettirecek: pop, country...."

Tamam, Tate ve müzik dersi. Hayranları grubun adını derilerine kazımaktan başka bir şey yapmıyorsa, o grup dinlemeye değmez. Etrafta zıplamaktan ve kafanızı vurmaktan daha fazlasını içeren herhangi bir müzik, onun için Kenny G kadar heyecan vericidir.

Benim için de öyle. Bu aynı fikirde olabileceğimiz bir alan.

"Oh.... pop ve country? Yanlış olmaz." Samimi görünmeye çalıştı ve Ben Jamison gibi bir balon kafa için muhtemelen işe yaradı, ama örtbas kokusunu alabiliyordum.

Kıs kıs gülmeme engel olamayıp bana ters ters bakmak için arkasını döndüğünde yüzümü telefonuma gömdüm.

Ama ben ona bakmayınca arkasını döndü.

"Demek pop ve country seviyorsun?" diye tekrar Ben'e hitap etti ve kendimi sinirlenerek kalemime vururken buldum.

Penley hangi cehennemde?

Ben'in "Çoğunlukla taşra," diye cevap verdiğini duydum.

Sadece başını salladı, umarım ortak bir noktaları olmadığını fark etmiştir.

"Biliyor musun," diye devam etti, "bu dönem burada *Altıncı His* filmini izleyeceğimizi duydum. Gördünüz mü?"

"Ah, evet. Uzun zaman önceydi. Anlamamıştım. Gerilim-gizem türü filmlerin büyük bir hayranı değilim. Ben komedileri severim. Belki *Borat*'ı izlememize izin verir."

"Hey, Jamison?" Tate'in bu adamın pantolonuna girmeye çalışmasını dinlemekten bıkmış bir halde araya girdim. "Bruce Willis'i seviyorsan, *Unbreakable* iyi bir film. Bir şans vermelisin.... yani gerilim filmleri hakkındaki fikrini değiştirmek istiyorsan."

İşte orada. Şimdi Tate daha iyi şeylere geri dönebilir. Çenesini kapatmak gibi. Tate, Bruce Willis'i severdi. Aksiyon ve gerilim filmlerini severdi.

Ve onun hakkında böyle şeyler bildiğimi hatırlamasını istedim.

"Pekâlâ sınıf," dedi Bayan Penley nihayet içeri girerek. "Dağıttığım pakete ek olarak, Trevor size bir pusula şablonu veriyor. Lütfen üst kısmına adınızı yazın ama

Kuzey, Doğu, Güney ve Batı boşluğunu çevreleyen alanlar."

Karıştırılan kâğıtların sesi odayı dolduruyordu, eğitimin montaj hattı harıl harıl çalışıyordu. Kâğıtlar ve paketler sıralardan aşağı dökülürken, her öğrenci bir tanesini sanki Dodge'dan çıkış biletiymiş gibi kaptı ve hepsinin gidecek bir yeri vardı.

"Tamam." Bayan Penley ellerini birbirine vurdu. "Size verdiğim paketlerde önemli monologların yer aldığı filmlerin listeleri var. Monologları ve monologların sinema ve edebiyattaki önemini tartışmaya başladığımıza göre..."

Zihnim bulanıklaştı ve Penley'nin sesini duydum ama kelimeleri duyamadım. Gözlerim Tate'in sırtına odaklanmıştı ve ne olduğunu anlamadan kendimi kaybetmiştim.

Tüm saçlarını toplayıp uzun bir atkuyruğu yapmıştı; dalgalı saçları sırtından aşağıya bir şelale ya da ....leash gibi dökülüyordu.

Yumruklarımı sıktım.

Tanrım.

Sikimi göremiyordum ama azgın olduğumda normalde olduğundan iki kat daha fazla şiştiğine yemin edebilirim.

Ordu yeşili Five Finger Death Punch tişörtü çok dar değildi, ama ince sırtına ince bir şekilde dökülüyor ve güneşte kızarmış tenini tamamlıyordu. Omzunda, yakasının sürtündüğü boyun kıvrımındaki deri p a r ç a s ı n ı öpmek için neredeyse kan kaybediyordum.

Küçük bir dövme için iyi bir yer olur diye düşündüm.

Saç, kıyafet, iyi kız ve kötü kızın, kurtuluş ve tehlikenin mükemmel bir karışımıydı. Kendime yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ondan ne kadar nefret etsem de, onun tadına bakmak istiyordum.

Duyduğuma göre kızgın seks oldukça iyiymiş.

"Başla!" diye bağırdı öğretmen ve ben de kafamı kaldırıp kendimi kaptırdığım fanteziyi göz kırparak uzaklaştırdım.

Oh, kahretsin. Herkes oturduğu yerden kalktı ve ellerinde kâğıtları ve kalemleriyle odanın içinde dolaşmaya başladı.

Kalkmam mı gerekiyordu? Kot pantolonuma bakıp gözlerimi kapadığımda kalbimi korku kapladı. *Evet, böyle bir şey olmayacak.*

Ve - kahretsin! - Tate'in arabamdaki, hademenin dolabındaki, yatağımdaki lanet görüntülerini durduramıyordum...

Şu anda ayağa kalkmamın imkânı yoktu, bu yüzden derin nefes aldım ve İngiliz dönem eserleri ve dönme dolaplar gibi sıkıcı şeyleri düşünmeye çalıştım.

Neyse ki Ivy Donner geldi ve benim kâğıdıma 'Doğu' kısmına kendi adını, onun kâğıdına da benim adımı yazdı. Bu iyi bir şeydi çünkü ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kanım lav gibi akıyordu. Çok kızmıştım.

Tate babamın dikkatini dağıtmak için iyi bir şeydi ama beni bu kadar sert bir şekilde tahrik etmesine ihtiyacım yoktu.

Bir yangın tatbikatında bile kendimi utandırmadan odadan çıkamayacak kadar hızlıydım.

Yüzümdeki çatık kaşları ve nefes alış verişimi düzgün tutmaya odaklanarak, kendimi sakinleştirmeye çalışırken iki kızın daha kâğıdımdaki boşlukları doldurmasına izin verdim. Sanırım bir pusulada eşler bulmamız ve her bir ana yön için isimleri değiştirmemiz gerekiyordu. Her neyse.

"Bayan Penley, bir Kuzey'i kaçırıyorum. İki kişiyle daha üçlü yapsam sorun olur mu?" Tate'in odanın önünden sorduğunu duydum.

İnsanlar homurdandı, diğerleri güldü. Ben ikisini de yapmadım. Sadece ona bakmamaya ya da onu bir üçlü grupta hayal etmemeye çalıştım, böylece bu lanet olası sertleşmeyi kaybedebilirdim.

"Hey, Tate," diye seslendi Nate Dietrich, sesi boğuk çıkıyordu. "Seninle üçlü yapacağım. Pusulam her zaman kuzeyi gösterir."

"Teşekkürler, ama sanırım sağ elin kıskanacak," diye karşılık verdi ve tüm sınıf bu sefer ona değil, onun için güldü.

"Kuzeye ihtiyacı olan var mı?" Bayan Penley bağırarak şakalaşmayı böldü.

Kağıdıma baktım ve orayı da boş bıraktığımı gördüm. Ama hiçbir şey söylemedim. Yapmak istediğim son şey ona yardım etmekti.

Ama sonra iki koltuk önümde solda oturan Ben'in Kuzey'ini sildiğini gördüm ve sanırım aptal olmaya kararlı bir şekilde başımı salladım.

"O benim Kuzey'im olabilir," dedim olabildiğince sakin bir şekilde.

Ben'in hakkını vermeliydim. Pis bir hareket yapmıştı ama Tate'i istiyordu ve onun peşinden gidiyordu.

Neden peşini bırakamadım?

"Pekala, Tate. Devam et o zaman." Bayan Penley elini uzatarak Tate'e oturmasını işaret etti.

Bana bakmadı, sadece koltuğuna gömüldü ve kağıdının üzerinde gezinerek açıkça ölümümü planladı. Sırıttım, nefretinin tadını çıkarıyor ve kendimi yeniden kontrol altında hissediyordum.

Şimdi... İkinci raunda hazırdım.

13

"Oh, bakın. Köpek... ve Deli Adam."

Başımı çimenlerden kaldırdım ve K.C.'nin yan taraftaki Tate'in yürüyüş yolunda yürüdüğünü gördüm. Madman ve ben yürüyüşümüzü yeni bitirmiştik ve dişleri ile eldivenli elimin karıştığı erkek erkeğe bir mücadelenin ardından ön bahçeme yığılmıştık.

"Hanginizin daha terbiyeli olduğuna karar veremediğimi biliyorsunuz." Yiyecek gibi görünen şeylerle dolu plastik torbalar taşıyordu ama Tate'in ön merdivenlerine varmadan durdu. "En azından o insanların üstüne sıçmıyor." Çenesini Madman'e doğru salladı.

K.C. bana The Vampire Diaries dizisindeki, evrendeki her sorunun kendisiyle bir ilgisi varmış gibi davranan sarışın hatunu hatırlattı.

Evet, yargılama. Madoc diziyi seviyor, ben değil.

Mesele şu ki, bazı insanlar başrolde olduklarını düşünüyorlar, oysa aslında sadece yardımcı oyuncular.

"K.C.?" Dirseklerimin üzerine yaslandım ve ona tembel ve kendinden emin bir sırıtış fırlattım. "Ne kadar kötü olabileceğimi görmekten daha kötü ne var biliyor musun?"

İçini çekti ve zamanını boşa harcıyormuşum gibi kalçasını dışarı çıkardı. "Ne?"

"Ne kadar iyi olabileceğimi görmek için." Sesim çimenlerin üzerinde ve bacaklarının arasında ipek gibi süzülüyordu.

Küstah ifadesi düştü ve biraz kaybolmuş görünüyordu. Muhtemelen flört edip etmediğimi anlamaya çalışıyordu ya da belki de sadece kendi lanet adını hatırlamaya çalışıyordu.

Kendi kendime

güldüm. Evet, bu onu

susturdu.

Çoğu insana tahammülüm yoktu ama küstahlıktan gerçekten nefret ederdim. Eğer bir kız konuşmak için aynı anda hem burnunu kıvırmak hem de kaşlarını birbirine yapıştırmak zorunda kalıyorsa, o zaman konuşmayı gerektirmeyen aktiviteler için mükemmeldi.

K.C. Tate'in evinin merdivenlerini hızla çıktı ve sanki peşinde bir zombi ordusu varmış gibi kapının zilini çaldı.

Yere yığılıp gözlerimi kapattığımda zihnimde canlandırdığım görüntü göğsümü titretti.

Öğleden sonra güneşi azalıyordu ve dokuzdan dokuza eve dönenler ile akşam yemeği yiyenler arasındaki huzurlu sükûnet başlamıştı. Günün bu saatlerini severdim.

Batıdaki ışık göz kapaklarımın ardında turuncu ve yeşillerden oluşan bir kaleydoskop yarattı ve ben içinde değil ama etrafında var olduğum bu mahallenin yanılsamasını özümsedim.

Madman elimi yaladı, ben de bu jeste kulaklarının arkasını kaşıyarak karşılık verdim. Tate ön kapısını açtı, boğuk sesler. Çim biçme makinesinin sesi sokağın aşağısından geliyordu. Arabalar geçti. Çocuklar yemeğe çağırdı.

Ve kendimi birkaç dakikalığına bunun bir parçası olmaya bıraktım.

Sokağımızı çok severdim ve hep sevecektim. Her küçük evin kendine has sırları vardı ve bu da onu mükemmel kılıyordu. Sokağın karşısındaki Bay Vanderloo'ya gülebilirdim, çünkü her gece garajına kaçar ve ailesi uyuduktan sonra esrar içerdi. Üç ev aşağıdaki Bayan Watson, kocasının UPS görevlisi gibi giyinip kapısına bir şeyler getirmesini severdi. Sonra da onu yatak odasına götürürdü.

Tate'in babasının bile bir sırrı vardı.

O yokken birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca, her Perşembe akşamı Mario'da tek başına yemek yediğini keşfettim. Tate'in İtalyan restoranının anne ve babasının ilk randevularını gerçekleştirdikleri yer olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Bunu hala yaptığını bilip bilmediğini bilmiyordum.

Bacağım titreyerek düşüncelerimi böldü ve telefonumu almak için elimi cebime attım. Sinirle gözlerimi kısarak ekrana dokundum ve cevap verdim.

"Evet?" Kibar olmaya gerek yoktu. Kim olduğunu biliyordum.

"Merhaba. Stateville Hapishanesi'ndeki bir mahkumdan size ödemeli bir çağrı var. Kabul edecek misiniz?"

Hayır.

"Evet."

Sanki Varolmayan Ülke'den çıkarılmışım ve şimdi etrafım silah zoruyla beni hapseden bir düzine askerle çevriliymiş gibi hissederek operatörün geçiş yapmasını bekledim.

Babamın neden aradığını biliyordum. Daha önce sadece bir kez aramıştı ve bu seferki de aynı lanet nedendi.

"Yarın geldiğinde... hesabıma para yatır," dedi, sormadı. Derin bir nefes aldım.

"Peki bunu neden yapayım?"

"Nedenini biliyorsun," diye hırladı. "Seçme şansın varmış gibi davranma."

Ona verecek param yoktu. Başka seçeneğim olmayabilirdi ama bir sorunum vardı.

"O zaman bunu hak etmem gerekecek ve bunu yarın geceye kadar yapamam." Bu gece bir yarışa k a t ı l m a k için çok geçti. "Onun yerine Pazar günü ayakta olacağım."

Ve telefonu kapattı.

Gözlerimi kapattım ve telefonu sıktım, onun yüzü, kalbi ve gücü olmasını istedim.

Jax'i aramayı bırakması için ona verdiğim paranın tek seferlik bir şey olması gerekiyordu. Ama öyle olmadı.

Jax'e bir mola verirdi, ama her zaman tekrar ararı.

Ben de sırf Jax ara versin diye ödemeye devam

ettim.

Seçme şansın varmış gibi davranma. Sözleri sanki o günün acısını hâlâ hissedebiliyormuşum gibi kulaklarımı deldi. Beni bodrum merdivenlerinden aşağı itmeden önce bana söylediği sözlerin aynısıydı.

Jax'i onlarla birlikte bulmadan hemen

önce. Doğrulup sokağıma baktım.

Lanet olsun ona.

Sakinliğimi geri kazanmaya çalışarak tekrar mahalle manzarasına odaklandım. Kare şeklindeki yeşil çimenlerin kenarları artık pürüzlü görünüyordu, yeşilin canlılığı azalmıştı. Tüm evler ölü gibiydi ve nefes alışım beni korkutmaya başlamıştı.

Sonra yukarı baktım.

Tate'in ayakları Fransız kapılarının dışındaki parmaklıklara dayanmış, açılı bir şekilde duruyordu ve ben ona odaklandım. Geri kalanı gizliydi ama yine de onu izledim. Orada olduğunu biliyordum. Her zaman ondan yayılan enerjiyi hissediyordum. Buna nefret diyebilirsiniz. İster şehvet deyin. Ama aşk değildi.

Ama yeterliydi ve buna ihtiyacım vardı.

Bedenimden çıkan nefes gittikçe sessizleşti. Şurup yerine su gibi akıp gitmeye başladı ve sonunda ayağa kalkıp eve geri döndüm.

Loop'taki yarışları organize eden Zack Hager'ı arayarak yumruğumu sıkıp açtım ve iğneleri çıkarmaya çalıştım.

"Hey, yarın gece yarışabilir miyim?"

"Şey," diye durakladı, "zaten üç yarışım var. Ama Jones çekildi, bu yüzden Diaz'ın bir rakibe ihtiyacı var."

"Beni de listeye ekle o zaman." Paraya ihtiyacım olacaktı. Büyükbabamın evinden gelen parayla arabayı satın aldıktan sonra, annem p a r a n ı n geri kalanını bir üniversite hesabına bağlama sözünü yerine getirmişti. Elimdeki tek nakit para işimden kazandığımdı ve bu da Thomas Trent'in sigaralarını ve ekstra atıştırmalıklarını karşılamaya yetmiyordu.

Zack'le telefonu kapattıktan sonra Madoc'a o gece için evimde bir parti düzenlemesi için mesaj attım ve yağını iki kez kontrol etmek için arabamı garajdan çıkardım.

Parti başlayana kadar dikkatimi dağıtacak başka bir şey olmadığı için kardeşimi almak üzere Weston'a gittim. Yeni koruyucu ailesi geceyi benim evimde geçirmesine izin verme konusunda oldukça iyiydi, bu yüzden onu bazen partilere ve yarışlara getirdim.

"Bebek Jared'e bakın!" Arabadan indiğimizde Madoc bağırdı. Madoc hazırlık yapmak için erkenden evime gelmişti ve görünüşe bakılırsa parti çoktan başlamıştı.

Jax omzunu Madoc'un göğsüne çarparak güldü. "Evet, genç erkeklerden hoşlandığını duydum." "Sadece senin kadar güzellerse prenses."

Madoc kollarını kardeşime dolayıp onu arkadan kuru bir şekilde becerirken gözlerimi devirmiştim.

Madoc'un Jax'e neden "bebek Jared" dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun görünüşümüzle hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerimiz farklıydı, saç stillerimiz farklıydı ve ikimizin de farklı kişilikleri vardı. Jax vahşiydi, gülümsemekten ve anı yakalamaktan asla korkmazdı.

Gerçi boylarımız neredeyse aynıydı. O biraz daha zayıftı ama yine de sadece on altı yaşındaydı.

Yapabiliyorken kadınların ilgisinin tadını çıkarsam iyi olacaktı, çünkü onun yanında kadınlar birkaç yıl içinde beni odada fark etmeyecekti bile.

Umursadığımdan değil. Jax'in her şeye sahip olmasını istiyordum, çünkü bunu hak ediyordu.

Garaj yolundan yukarı doğru yürürken mahalleyi taradım ve etrafımdaki yaşam ve gürültü ışıltısına baktım. Babam daha önce aradığında, sokağın nabzı gözlerimin önünde çürümüştü. Her şey hasta görünüyordu.

Ama şimdi Tate'in penceresine baktığımda, ışığının yandığını gördüğümde göğsümdeki gümbürtü beni daha da yukarılara taşıdı.

"Hey, sence bu gece biraz hareket görecek miyiz?" Madoc kolunu boynuma doladı ve çenesini Tate'in evine doğru salladı.

En son partimi dağıttığı zamandan bahsediyordu.

Penceresine bakarak gülümsedim. "Sanırım numaraları bitti."

Ve evim olarak bilinen reşit olmayanların gürültülü kargaşasına doğru yürüdük.

Ağzını bırakıp boynuna doğru bir öpücük bıraktığımda "Oh, nasıl öpüşüleceğini biliyorsun," diye nefes nefese kaldı.

Bu kız -adının Sarah olduğunu söylemişti- tatlı ama tamamen yozlaşmış görünüyordu. Neyse ki kimse Piper'ı davet etmemişti, bu yüzden bu gece partinin sunduğu her şeyin tadını çıkarmak için yalnız kaldım.

Onu banyo kapısının arkasına doğru bastırdım ve bir daha asla yapamayacakmışım gibi besleniyordum.

tatmin olmak.

Onu tanımıyordum. Bir arkadaşımın arkadaşı olarak ortaya çıktı ve iki kasaba ötedeki okula gidiyordu. Saçları yumuşaktı, dudakları daha yumuşaktı ve bir beyni varmış gibi davranıyordu.

Sonunda harekete geçmeye karar verdiğimde, yaklaşık bir saatimi sarhoş olarak ve onun seksi, askısız siyah elbisesiyle müzik eşliğinde hareket edişini izleyerek geçirmiştim. Onu buraya getirmek uzun sürmemişti ve benim de çıkmak için acelem yoktu.

Elim ince bedeninde aşağı doğru kayarken dudaklarım tatlı kokulu ve pürüzsüz boynunu okşadı. Sıkı karnına doğru inerken göğüs uçlarını hafifçe okşadığımda sertleşti.

Kalça kemiğinin üzerinden geçtim ve arkasına uzanıp kıçını avuçladım, onu yavaş ve derin öperken sikimle buluşması için yukarı çektim. Tadı güzeldi. Sarhoş değildi ve sigara da içmiyordu.

"Ben bir sürtük değilim," dedi usulca ve ben de ona bakmak için başımı kaldırdım.

Evet, bu kısma alışmıştım. Kızlar genellikle "çok kolay" oldukları için kendilerini suçlu hissederlerdi, sanki bir erkeğin seksten zevk alabileceği ama kızların alamayacağı bir çifte standart varmış gibi.

Ve daha da kötüsü? Bu standardı devam ettirenler kızlardı. Erkekler "sürtük" kelimesini kullanmazdı. Biz yargılamadık. Bana hiçbir konuda güvence vermesine gerek yoktu.

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ben sadece... bir süreliğine kaybolmak istiyorum."

Sonra bakışlarını kaçırdı, sanki görmemi istemediği bir hikâye gözlerinden kaçacakmış gibi. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de kimsenin benimkini bilmesini istemiyordum.

"Kaybolma konusunda iyiyimdir," diye önerdim. "Buraya gel."

Dudaklarımız tekrar bir araya geldi ve elim yavaşça bacaklarının arasına daldı, kendimi istediğim anın içinde kaybettim. Gözlerimin ardında kimsenin görmesini istemediğim bir hikâye vardı.

"Jared?"

Kulağıma fısıldadığını duyuyorum ve sesinin içinde sürünmek istiyorum.

"Jared?" Elimi tutuyor ve uyluklarından yukarı, sıcaklığına doğru götürüyor. "Beni hissediyor musun?"

Tanrım, fısıltısı çaresiz. Sanki tüm kontrolünü kaybetmiş ve uçurumun kenarından taşacakmış gibi hırıltılı ve nefessiz. Arzu ve gözyaşlarını uzakta tutan en küçük iplik gibi, çünkü her an kopacak ve istediği şey için yalvaracak. Bu acı bir işkence.

Gözlerimi açıyorum ve umduğum mavi gözlerin beni istediğini görüyorum. Dudakları titriyor ve hafif bir ter tabakası yüzünü parlatıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızın içinde ateş ve ihtiyaç var.

"Tate?" Sesim çatlıyor, ona bu şekilde dokunmama izin verdiğine inanamıyorum.

"Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun? Seni. Her zaman seni bebeğim," diye yalvarıyor ve alnını çeneme dayıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kanım bu anı sonsuza dek yaşama ihtiyacıyla şiddetle kaynıyor.

Eli kot pantolonumun üzerinde, onun etrafında bir türlü indiremediğim aletimin üzerinde dururken tenimde elektriklenme hissediyorum.

"Sen de beni istiyorsun," diye inliyor, dilinin ucu çenemin üzerinde ıslak, sıcak bir iz bırakıyor. "Bunu hissedebiliyorum. Bizi mahvetme bebeğim. Seni seviyorum."

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Beni seviyor musun?" Çılgınca soruyorum.

Beni sevmiyor. Sevemez.

"Her zaman sen. Her zaman senin. Şimdi, al onu," diye emrediyor.

Açlığa daha fazla dayanamıyorum ve bana ait olanı ele geçiriyorum. Onun tatlı dudaklarını yiyorum, ter ve sıcaklık içinde eriyoruz ve birbirimiz için bu tehlikeli aciliyete dalmaktan başka bir şey istemiyoruz.

Hepsini istiyorum. Her şeyini.

"İyi misin?" diye bir ses, güçlü ve net bir şekilde araya girdi.

Gözlerimi kırptım ve kendimi hâlâ banyoda, alnım başka bir kızın omzuna yaslanmış halde buldum. Kirpiklerim kalınlaşmıştı ve bir bulanıklık vardı.

Ne oluyor lan?

Ağlıyor muydum?

Yüce İsa. Orospu çocuğu!

"İyi misin?" diye tekrar sordu.

Dik durarak, seks yapmak üzere olduğum kıza baktım. Kahverengi gözleri bana bakıyordu.

Mide bulantısı midemde acımasızca yuvarlandı, alkol vücudumu hoş bir sisten acıya dönüştürdü.

"Hayır, iyi değilim," diye mırıldandım ve lavabonun kenarına tutunmak için döndüm.

"Sadece dışarı çık. Kendimi hasta hissediyorum." "Birini çağırmamı ister misin?"

"Sadece git!" Bağırdım ve o hızla kapıdan çıkarken ben gözlerimi kapadım ve vücudumdaki tüm kasları sertleştirerek hastalığın yok olmasını diledim.

Ama birkaç saniye sonra işim bitmişti. İşte buradaydım, banyoya kapanmıştım, neredeyse gözyaşları içindeydim. Peki neden?

Kontrolden çıktım. Ben de öyleydim. Her zaman kontrolden çıktım.

Diş fırçamı tutucudan alıp boğazıma tıktım ve bugün yediğim her şeyi tuvalete boşalttım. Çoğu son dört saatin alkolüydü ve lavaboyu yana doğru kavrayıp eğildiğimde cehennem gibi yanıyordu.

"Jared, iyi misin?" diye biri içeri daldı.

"Allah kahretsin!" Bağırdım. "İnsanlar beni rahat bırakamaz mı?" Kalanını tükürdüm

Midemden gelen sesi duydum ve kapıdaki kişiye baktım.

Kahretsin.

"Jax," diye başladım ama bitiremedim. Büzüşerek uzaklaşıyordu.

Bir daha konuşmadı. Sadece başka tarafa baktı ve kapıyı kapatarak banyodan çıktı. Ve o anda, lanet olası babamızdan daha iyi değildim.

Yüzündeki ifadeyi biliyordum. Daha önce de görmüştüm. Hatta kendim bile takmıştım. Gözlerime bakamayacak kadar korkmuş. Geldiğin gibi sessizce ayrılmak. Sarhoş delinin radarından uzak kalmaya çalışmak.

Gargara yaptım, tişörtümü çıkardım ve dinlenmek için banyonun duvarına yaslandım. Ondan özür dilemeden önce sakinleşmem gerekiyordu. Beni bir daha öyle göremezdi.

Orada bir iki dakika kaldım, kafamı toparlamaya ve midemi yatıştırmaya çalıştım.

Ama odadan çıkmak için ayağa kalktığımda tüm ev sessizliğe gömüldü. Işıklar söndü, müzik kapandı ve tek duyduğum kızgın partililerin yüksek sesli havlamalarıydı.

"Ne oluyor be?" Banyo kapısından çıkıp yatak odama doğru ilerledim.

Yerdeki pisliğin üzerinde tökezleyerek komodinde bir el feneri buldum ve açtım.

üzerinde.

Dışarıda fırtına yoktu ve faturalarımızı zamanında ödedik. Elektrikler neden kesikti ki? Pencereye doğru yürürken Brandt'ların verandasının ışığının yandığını gördüm.

Mahalle.

Ve sonra Tate'i gördüm.

Hayır. Ona bir mermi gibi odaklandım.

Silueti perdenin arkasındaydı ve ben biliyordum. Ne yaptığını biliyordum.

Merdivenlerden güçlükle indim ve evimin ve bahçemin etrafında düşüp gülen sarhoş pisliklerin arasından geçerek arka kapıdan çıktım, klima ünitesine atladım ve çitin üzerinden atladım.

Babasının eve göz kulak olmam için bana bıraktığı anahtar hala anahtarlığımdaydı, ben de pantolonumdan çıkardım ve beni duyup duymadığını umursamadan arka kapıdan içeri daldım.

Nasıl olsa yakında evde olduğumu öğrenecekti. Tanrım! Evimin elektriğini kestiğine inanamıyorum.

Kanım içimde siklonik bir rüzgâr gibi dönüyordu ama ister inanın ister inanmayın, kolay geliyordu. Güçlü olduğum yer burasıydı.

Burada olmam mı gerekiyordu? Hayır. Ona ulaştığımda ne yapacaktım ya da ne söyleyecektim? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu dövüşü ben istedim.

Tırabzanın etrafından dolanarak merdivenleri hızla çıktım ve Tate'in odasına geri döndüğünü gördüm.

Elindeki bir sopa mıydı?

Evet, bu yardımcı olacaktı. Benden güvende değildi ve artık bunu biliyordu.

Fransız kapılarından kaçmaya çalıştığını görmek için kapısını tam zamanında açtım. "Hayır, yapamazsın!"

Yüzünü bana dönerek sopayı kaldırmaya çalıştı ama o daha sopayı sallamaya hazırlanırken ben ona yetişmiştim. Sopayı elinden kaptığım gibi onun alanına girdim, havada asılı kaldım ama dokunmadım. Aramızdaki bir karışlık havadan üzerime dalga dalga sıcaklık yayıldı.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da kızgındı. Ama nefesi sert ve derin değildi. Hızlı ve sığdı. Korkmuştu.

"Çık dışarı! Delirdin mi sen?" Odadan çıkmak için etrafımdan dolanmaya çalıştı ama ben önünü kestim. "Evimin elektriğini kestin." Sesimi alçak ve eşit tuttum. Onun korkmasını istemiyordum.

benden. Onu incitecek değilim. Ama bir iyiliğin diğerini hak ettiğini bilmesi gerekiyordu.

"Kanıtla," diye kestirip attı.

Oh, bebeğim. Yüzüm gevşedi ve çok sahte ve ürkütücü bir gülümseme düzenledim. Benimle bu şekilde oynamak istemiyordu.

"Buraya nasıl girdin?" diye tersledi. "Polisi arayacağım!"

"Anahtarım var," diye karşılık verdim, yüzündeki şaşkın

ifadenin tadını çıkararak. "Evimin anahtarı sende nasıl

olur?"

"Sen ve baban bütün yaz Avrupa'daydınız," dedim gözlerimi kısarak. "Postayı kim aldı sanıyorsun? Baban bana güveniyor. Güvenmemeliydi."

James Brandt'ın kızıyla olan ilişkim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğinden emindim. Tate aramızdaki durum hakkında sızlanmıyordu, çünkü eğer sızlansaydı, birkaç uzvumun eksik olacağından emindim.

"Çık dışarı," diye emretti, yüzünde tiksinti ve öfke okunuyordu ve ben yumruklarımı sıktım.

Fransız kapılarına sırtını dayayana kadar ona doğru ilerledim, aşağıya indim ve burada kontrolün gerçekten kimde olduğunu ona bildirdim.

Ders bir, Tate. Bana söyleneni yapmam. "Sen meraklı bir kaltaksın, Tatum. O lanet kıçını çitin kendi tarafında tut."

Gözlerini kırpmadan gözlerime baktı. "Mahalleyi uyanık tutmak insanları sinirli yapıyor."

Onun cesaretine neredeyse gülecektim. Ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu ve ben de iki elimi başının iki yanına koyarak benim sıkletimde bile olmadığını ona gösterdim.

Neden kolumun altından çıkmadı, hiçbir fikrim yok. Bunu yarı yarıya bekliyordum. Yerinde kaldı ve ne yazık ki bu ikimiz için de zor oldu sanırım. Göz göze, burun buruna, nefesini tadarak, oda gerginlik ya da nefretle doluydu. Belki ikisi birden, belki de başka bir şeydi.

Tanrıya şükür, gözlerini ilk kaçıran o oldu. Gözleri düştü ve bir an için onu yakaladığımı sandım.

Ta ki... gözleri üzerimde gezinmeye başlayana kadar ve ben kaskatı kesildim. Her yerimde.

Ateşli bakışlarının üst kolumdaki fener dövmesinin üzerinden geçerek gövdemdeki yazıya, çıplak karnıma ve çıplak göğsüme doğru bir yol çizmesini izledim.

Ve lanet olsun, gözleri iyi hissettiriyordu.

Ne halt ediyorsun, Tate?

Banyodaki hayalimden görüntüler aktı ve kendi bakışlarım kontrolsüzce onun üzerine düşmeye başladı.

Siyah atletinin altından ve mükemmel göğüslerinin üstünden harika bir manzaranın tadını çıkardım. Küçük boxer şortunun kemerinin kıvrıldığı yerden karnının bir kısmını görebilmek hoşuma gidiyordu. Adımı inlerken sesinin nasıl çıkacağını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama onun gözlerinin içine bakmanın en güzel manzara olmasından nefret ediyordum.

Beni gördü, gerçek beni ve o an gerçekten var olduğumu hissettiğim tek andı. Ama aynı zamanda tüm çirkinliği ve kafa karışıklığını da gördü.

Beni ezik yapan her şeyi gördü.

İşte o zaman ne yaptığını anladım. Benimle bir oyun oynuyordu. Bana bakarak, neredeyse kendimi kaybetmemi sağlıyordu.

Derin bir nefes alarak dışarı çıkmak için arkamı döndüm. "Başka kimse şikayet etmiyor, o yüzden neden çeneni kapatıp bu işin peşini bırakmıyorsun?"

"Anahtarı bırak," diye karşılık verdi ve ben de durdum.

Acı bir kahkaha attım. "Biliyor musun, seni hafife almışım. Henüz ağlamadın, değil mi?" "Bu hafta başlattığın dedikodu yüzünden mi? Hiç şansın yok."

Evet, o resimlerin benim fikrim olduğunu sanıyordu.

"Lütfen, sanki dedikodu yaymak zorundaymışım gibi. Bunu senin kros arkadaşların yaptı. Ve onların resimleri. Herkes kendi sonucunu çıkardı." Tekrar ona doğru yürüdüm ve yüzüne baktım. "Ama seni sıkıyorum. Sanırım oyunumu hızlandırmalıyım."

Tehdit aramızdaki havada asılı kaldı.

Dudakları büzülmüştü ve gözleri yanmış olmalıydı. Alevler saçıyorlardı.

Kaybetmeye hazırdı. 3-2-1'de.

"Ben sana ne yaptım ki?" diye bağırdı.

Omuzlarımı silktim, ona gerçeği söylemek istemiyordum. "Neden bir şey yaptığını düşündüğünü bilmiyorum. Çok yapışkandın ve ben de buna katlanmaktan bıktım, hepsi bu."

O yapışkan değildi. Dürüst değildi ve güvenilmezdi.

"Bu doğru değil. Yapışkan değildim." Nefes nefese kaldı. "Ben senin evinde olduğum kadar sen de benim evimdeydin. Arkadaştık." Bana büyük bir üzüntüyle baktı. Yüzü gergindi ve gözlerinde yaşlar birikmişti.

Hepsi lanet bir yalan.

Gülümsedim ama gülümsememde eğlenceden çok öfke vardı. "Evet, rüyanı yaşamaya devam et." "Senden nefret ediyorum!"

Ve işte oradaydı.

"Güzel!" Kalbim çılgınca atarken ona doğru ilerleyerek bağırdım. "Nihayet! Çünkü seni görmeye dayanamayalı uzun zaman oldu." Ve avuç içimi başının yanındaki duvara vurdum.

İrkildi ve kalbim doğruca mideme indi.

Kahretsin.

Onu korkutmuştum.

Bunu neden yaptım ki? Bir

santim geri çekildim.

Bir şeye vurmak istemiştim ama ona değil. Ve bunu yapmaya yaklaştığımı bile düşünmesini istemiyordum. Asla. Hiçbir kıza vurmamıştım ve hayatım boyunca da vurmayacaktım.

Lanet olsun. Şu an bana bakmıyordu.

Aramız hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Eskiden kuyruğunu kıstırıp kaçardı. Fransa'dan önce. Ya da Fransa'ya gideceğini bilmeden önce.

Ve o çekildiğinde, ben de gücü keserdim.

Tatmin olabilirdim.

Ama şimdi... şimdi, daha güçlü olan ben değildim. Benimle kafa kafaya verip meydan okumayı kabul ediyordu.

İkimiz de orada durduk ve sonunda başını kaldırıp gözlerime baktı. Onun mavi okyanusunda bir şey geçti. Umutsuzluk mu? Pişmanlık mı?

Ve son olarak, karar.

Pencereden dışarı bakmak için arkasını döndüğünde gözlerim hâlâ ona dikilmiş, bir şey söylemesini bekliyordum.

"Oh, bakın. Polis," dedi hafif bir sesle. "Neden burada olduklarını merak ediyorum."

Omzunun üzerinden baktığımda, evimin önünde park etmiş, ışıkları yanıp sönen iki siyah-beyaz araç gördüm. Birkaç polis memuru yokuşu tırmanarak bahçeme girdiler ve etraftaki kargaşaya baktılar.

Orospu çocuğu.

Evine girdiğimde onları arayacak zaman yoktu. Daha önce şikayette bulunmuş olmalı.

Şu anda, onu bağlayıp kocaman bir şaplak atmak ister gibi bakıyorsun.

Madoc'un aptalca değerlendirmesi doğruydu. Kesinlikle kocaman bir şaplağı hak ediyordu.

"Söz veriyorum haftaya kadar gözyaşlarına boğulacaksın." Yapmam gerekeni yapacaktım. Ses tonum

Sakin, kararlı ve nihai bir şekilde odadan çıktım, planlarımı yapmaya başlamıştım bile. "Anahtarı bırak," diye bağırdı arkamdan.

Ama ben asla bana söyleneni yapmam.

14

Herkesi evimden çıkardıktan sonra polisler bana kocaman bir ceza yazdılar ve annemi aradılar.

Ama tüm bunlar beni Orta Doğu'daki savaş kadar etkiledi.

Polislerle sorun mu? Eski haber.

Sahip olmadığım para için sıkıştırılmak mı? Çocuk oyuncağı.

Jax ve Madoc annem eve gelmeden önce evi temizlememe yardım ettiler ve sonra duş alıp yattım, Jax'in boş yatak odasında uyumasına izin verdim.

Şu anda aklımdaki tek şey Tate'ti. Yapmayı düşündüğüm şeyin çok ileri gidebileceğine dair her türlü ipucu aklımdan çıkmıştı. Gerçekten beni incitmeye mi çalışıyordu? Hayır. Ben onu incitmeye mi çalışıyordum? Kesinlikle.

Ama hepsi bir oyundu.

Umurunda değildi ve yıllar önce paylaştığımız hiçbir şey onun için bir şey ifade etmiyordu. Onu ne zaman zorlasam, bunun gerçekte onu kötü hissettirmekle bir ilgisi yoktu. Bu, aklımın ve kalbimin onun kontrolünde olmadığını kendime kanıtlamakla ilgiliydi.

Ve eğer onu kafamdan ve kalbimden söküp atabilirsem, onun hakkında hissettiğim iyi olan her şeyi öldürebilirsem, o zaman güçlüydüm.

"Hey, K.C.?" Tate'in en yakın arkadaşının çalıştığı Spotlight Sinemaları'ndaki gişeye doğru yürüdüm. "Nasıl gidiyor?"

Kitabından başını kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Benimle konuşma, Bok-Beyinli." "Ah."

Gülümsedim ve ona küçümseyici bir baş selamı verdim. "Aferin sana."

K.C. Tate'in en iyi arkadaşıydı. Tek arkadaşı, gerçekten. Onu kazanmak, muhtemelen baştan çıkarmak,

Tate'i parçalara ayıracaktı ve kafamın içinde bunu durdurmam için bana bağıran sesi görmezden geliyordum.

Bu çok ileri gidiyordu.

Bir zamanlar sevdiğim bir kızı incitmek için birini mi kullanacaktım? Küçüklük konusunda kimden ders aldım ben?

Tate'in eve dönüşü inişler ve çıkışlar getirdi. İnişlerim bir yıldır hissettiğimden daha iyiydi, ama düşüşlerim beni yine lanet duvarlara tırmalattı. K.C. ikincil hasardı.

Bunu yapabilirim.

"Büyük boy patlamış mısır ve kola alabilir miyim lütfen?"

K.C. gözlerini devirdi ve yemeğe doğru yürüdü.

Tezgâhtan aşağıya, onun bir kovaya patlamış mısır doldurduğu yere doğru yürüdüm.

İşte başlıyoruz.

"Bu gece Liam'la Loop'a mı gidiyorsun?" Erkek arkadaşını sordum.

Gözlerini görevinden ayırmadan başını salladı. "Beni orada ne sıklıkla görüyorsun Jared?" diye sordu sinirlenerek. "Bir grup küçük çocuk penislerinin büyüklüğü hakkında inleyip duruyor, pardon, yani motorlarının büyüklüğü hakkında, ve ben bunu eğlenceli mi bulmalıyım?"

"Sakin ol." Ellerimi kaldırdım. "Liam yarıştığı için onu desteklemek için orada olursun diye düşünmüştüm."

Şimdi yukarı baktı. "Yarışıyor mu?"

"Evet," dedim ses tonumu soğukkanlı tutmaya çalışarak. "Nate Dietrich'le yarışıyor. Sana söylemedi mi?"

Çenesini kaldırdı, pek de memnun görünmüyordu, patlamış mısırı tezgâha çarptı ve gazoz almak için arkasını döndü.

Erkek arkadaşı, oldukça iyi bir adam olmasına rağmen, aynı zamanda oldukça acınası biriydi. İşkencenin ilk beş dakikasında çok gizli bilgileri ele verecek türden bir adamdı. Ona hiç saygı duymuyordum.

Tüm zayıflıklarının yanında bir tane daha öğrendim. Birkaç hafta önce bir gece Loop'ta, yanında bir kız olduğunu gördüm.

Bu da benim K.C.'yle olan ilişkimi bozmak, onu yanıma çekmek ve Tate'i kızdırmak için biletimdi.

"Üzgünüm," diye teklif ettim. "Muhtemelen senin sahnen olmadığını biliyordur. Dışarısı çok çılgın oluyor. Bazı kızlar bayılır. Bazıları nefret eder," diye mırıldandım, konuşma beni sıkmış gibi görünmeye çalışıyordum. Ama içimden gülüyordum. K.C.'nin tepkisini daha iyi tahmin edemezdim.

Konuşmayı reddederek bana yemeğimi uzattı, ben de ona bir yirmilik verdim ve para üstünü aldım.

Yemeye niyetim olmayan şeyleri kaptığım gibi kalmaya niyetim olmayan bir tiyatroya doğru yürürken arkamı döndüm ve masum görünen kaşlarımı kaldırdım.

"K.C.?" Adını söylediğimde başını kaldırdı. "Evans'ta oturuyorsun, değil mi?" "Evet."

"Yolumun üzerinde. Bu gece ona sürpriz yapmak istersen seni seve seve bırakırım."

Ellerim terlemişti, ya da belki de içki bardağının buğusuydu, ama gerçekten gergindim. Eğer reddederse -ya da yarışı onaylamak için Liam'ı ararsa- boku yerdim.

"Hiç sanmıyorum."

Midem bulandı ama yine de omuzlarımı silktim ve sıkı bir gülümseme sundum.

"Bu sadece bir yolculuk, K.C. Tate ve benim alışılmadık bir ilişkimiz var. Herkese karşı böyle değilim ve bunu sen de biliyorsun." Yeşil gözlerini tuttum, tekerleklerin döndüğünü görüyordum. Yapmalı mıydı, yapmamalı mıydı? Bunu düşünüyordu ve bu iyiye işaretti. "Ama tamam," diye yumuşadım, "okulda görüşürüz."

Uzaklaşırken K.C.'nin kararını verdiğini duyar gibiydim.

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Fikrini değiştirmesini beklemiyormuşum gibi aniden durdum ve arkamı döndüm. "Yedi buçuk gibi çıkıyorum."

"Pekâlâ." Başını salladı, sesi biraz daha kibardı. "Yedi buçuk. 1128 Evans," diye açıkladı.

"Bir teşekkür iyi olurdu," diye takıldım.

"Evet, olurdu." Ve görevine geri döndü.

Sinemaya girdikten sonra yemeğimi birkaç genç kıza uzattım ve arka çıkışa yöneldim.

"Ne?"

K.C.'nin çığlığı muhtemelen Rus sonarına takılmıştı ve Madoc'la ben de arkamıza yaslanıp gösteriyi izledik.

"K.C.!" Erkek arkadaşı -ya da belki eski erkek arkadaşı- kızıl saçlı kızın kollarından sıyrıldı ve kız arkadaşına doğru koştu.

Loop'a tam zamanında varmıştık. Hatta Madoc benden önce gidip mesaj atarak Liam'ın bu gece yarışlarda ve yan parçasıyla birlikte olduğunu teyit etti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" K.C. bağırdı.

"Lütfen-" diye başladı Liam ama Madoc onun sözünü kesti.

"Göründüğü gibi değil mi?" diye bitirdi Liam gülerek.

"Kapa çeneni, lanet olası!" Liam Madoc'a bağırırken arkadaşım daha da sert bir şekilde güldü. Liam K.C.'ye uzandı ama o geri çekildi. "Dokunma bana. Sana güvenmiştim!" "Dostum, ellerini çek." Ben araya girdim.

Liam bana bakmadı ama ellerini kendine sakladı. "Neden buradasın?" diye sordu.

K.C.'ye kekeledi.

Ama K.C. soruyu duymazdan geldi. "Kim o?" Liam'ın Camaro'suna yaslanmış olan kızıl saçlıya baktı.

"Lütfen," diye alaycı bir şekilde yalvardı hiç de etkilenmiş görünmeyen kızıl saçlı. "İki aydır görüşüyoruz. O kadar da parlak değilsin, değil mi?"

K.C. kendini kaybetmek üzereydi, ben de onu nazikçe kolundan tuttum ve geriye, karmaşanın dışına doğru götürdüm.

"Beni eve götürür müsünüz, lütfen?" Nefes alış verişi düzensizdi, utanmış ve kalbi kırılmış görünüyordu.

Ben bir pisliğim.

"Evet," diye iç geçirdim, birden kendimi gerçekten boktan hissettim. "Önce benim yarışmam gerekiyor ama Madoc beklerken arabasında oturmana izin verecek, tamam mı? Bana on dakika ver."

Muhtemelen neyin peşinde olduğumu merak ederek gözlerini deviren Madoc'a başımı salladım.

Yarıştan sonra K.C.'yi eve bıraktım, muhtemelen onun kadar kötü hissetmiyordum ama kesinlikle iyi hissetmiyordum.

Yaptığım hiçbir şey doğru değildi ama lanet olsun, Tate'in dünyasını yıkmak için elimdeki tek plan buydu.

"K.C., gerçekten üzgünüm."

"Bundan haberin var mıydı?" Gözyaşlarını ve rimel izlerini silmek için parmaklarını kullandı. Neredeyse kusacak gibi hissediyordum. "Kesinlikle hayır," diye yalan söyledim. "Bilseydim de sana söylemezdim. Üzgünüm, bu bir erkek kuralı." Ve bu kısmı doğruydu. Bir arkadaşınızın kız arkadaşı aynı zamanda arkadaşınız değilse, o zaman karışmazsınız.

"Ugh," diye homurdandı, şimdi üzgün olmaktan çok kızgındı.

"Hey, bak. İster inan ister inanma, acı çektiğin için gerçekten üzgünüm," diye teklif ettim, evinin önünde dururken. "Git çikolata ye ya da internetten alışveriş yap. Kızlar kendilerini daha iyi hissetmek için ne yaparlarsa yapsınlar. Ben de gelecek hafta sonu bir yarışta onun kıçını tekmeleyeceğime söz veriyorum. Eğer kendini iyi hissedersen izlemeye bile gelebilirsin."

Ama yaptığım şaka ortamı yumuşatmadı. "Ondan çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Haklı bir noktaya değindiğini bilsem de Liam'dan daha iyi olduğumu düşünüyordum. Neden bilmiyorum. Belki de Liam'ı omurgasız gördüğüm içindir. Eğer yalan söylediysem, bunun iyi bir sebebi vardı. Artık istemediğim bir şeyi bırakamayacak kadar zayıf olduğum için değil.

Ama öyleydim, değil mi? Tate'in gitmesine izin veremezdim.

"Evet," diye yanıtladım sonunda. "Kız arkadaşlarımı aldatmam, çünkü bir ilişki istediğim izlenimini vermem. Bak," diye başladım, emniyet kemerimi çıkararak. "Kızları sakızdan daha hızlı bitiriyor olabilirim ama bunun nedeni onların değersiz ya da tek kullanımlık olduklarını düşünmem değil, tamam mı? Hepsi benim yüzümden. Daha fazlası için iyi olmadığımı biliyorum, o zaman neden insanların içeri girmesine izin vereyim?"

Ve ilk defa K.C. için rol yapmıyordum. Ona gerçeği söyledim.

Onun pantolonuna girmeye çalışmıyordum ve onu ya da benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyordum.

Uzun zamandan beri ilk defa birine karşı dürüst olma konusunda tamamen rahattım.

Bakışları pencereden dışarı sabitlenmişti. "Sanırım asla bilemeyeceksin," diye fısıldadı neredeyse, sanki kendi kendine.

Hayır, biliyorum, diye düşündüm kendi kendime. İnsanların içeri girmesine izin verdiğinde neler olduğunu çok iyi biliyorum. "Bırakmayı denemelisin," diye önerdim boğazımı temizleyerek. "Ağlamak için bir neden yok.

Başkasıyla birlikteyken seni düşünmeyen biri. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Bir süre öylece oturdu ve sonunda bana sıkı bir gülümseme sundu.

Arabadan inerken, "Hâlâ hıyarın tekisin," dedi ama yüzünde sadece şaka yaptığını gösteren küçük bir sırıtış yakaladım.

Sonraki iki gün boyunca, yavaş yavaş K.C.'nin hayatına girdim, ona endişeli mesajlar attım ve samimi görünmeye çalıştım. Aramızdaki iletişimi Tate'e açıklayıp açıklamadığından emin değildim ama Tate'in her halükarda öğrenmesini sağlamam an meselesiydi.

15

"Getirdiğin için teşekkür ederim." K.C. kaskını açtı ve bana gülümsedi.

Pazartesi gecesiydi ve mesaj atıp beni bırakır mısın diye sorduktan sonra onu işten almıştım.

Oraya gittiğimde, doğal olmayan bir şekilde sevecen davranmaya başladı. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, koluma dokunuyordu. Henüz tanışmamıştık.

Motosikletime binmeden önce arkasına baktım ve eski sevgilisinin birkaç arkadaşıyla birlikte sinema lobisinde bizi izlediğini gördüm.

İşte o zaman ne yaptığını anladım.

Gülümsedim, aslında beni kullandığı için onunla

gurur duyuyordum. Ve ilgilendim.

Tate bugün bana kem gözle bakıyordu ve K.C.'nin erkek arkadaşını kıskandırmasına yardım ederken onu kızdırmaya devam edebilirsem - aslında onunla o kadar ileri gitmek zorunda kalmadan

-O zaman rahattım.

Kaskı elinden aldım ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Yarın görüşürüz."

Gülümsemesiyle birlikte küçük bir iç çekti.

K.C. iyi bir kızdı ve midemdeki düğümler çözüldü.

Motorumun motorunu çalıştırdım, kaskımı taktım ve nereye gideceğimi

bilmeden hızla uzaklaştım. Artık hiç evde olmak istemiyordum.

Belki de hep evde olmak istemişimdir.

Tate yan odada yalnızdı ve düşüncelerimin nereye gittiğine engel olamıyordum. İkimiz de

Babası ülke dışındaydı ve annem beni çoğu zaman tek başıma bırakıyordu ve lanet olası kirli zihnim her zaman Tate ile yapamayacağım şeylerle ilgili fikirler üretiyordu. Her gece birbirimize elli metreden daha az mesafede uyuyakalıyorduk ve kafamın içindeki kemirici his beni çığlık atmaya hazır hale getiriyordu.

Tüm o boşa harcanan zaman.

Çalıştığım garajda birkaç saat geçirdikten, Madoc'la takıldıktan ve bisikletime biraz bakım yaptıktan sonra, sonunda Tate'in muhtemelen uyuduğuna ikna oldum. Parlak ışığın ısıttığı yatak odasına bakıp orada ne yaptığını merak etmek zorunda kalmayacaktım.

Ya da ne giydiğini.

Kırmızı ışıkta durduğumda dikiz aynamı kontrol ettim ve bir kez daha baktım.

Bu...?

Arkamda bir Honda S2K

vardı. *Beyaz bir 2005 Honda*

S2K. Lanet olsun.

Kalbim boğazıma kadar tırmandı.

Bu adamları tanıyordum ve gidonu sıkarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Weston'dan gelen Vin Diesel özentisi aptallar nasıl zarifçe kaybedeceklerini bilmiyorlardı. Geçen hafta Loop'ta arabanın sahibiyle yarışmış ve onu yenmiştim. Adil olmayan bir yarış olduğu konusunda büyük bir gösteri yapmıştı ve görünüşe bakılırsa bunu atlatamamıştı.

Arkamdaki tek araba onlardı ama bana geniş bir alan bırakmışlardı.

Işık yeşile döndü ve ben gaza basar basmaz Honda da yeşile döndü.

Lanet olsun. Başımı salladım, korkularım doğru çıktı. *Bu gece olmaz.*

Kapüşonumun ön cebinden telefonumu çıkarıp Madoc'u aradım. "Hey,"

dedim tekrar aynaya bakarak, "daha eve gelmedin mi?"

"Hayır."

Dur işareti için yavaşlarken hızlıca konuştum. "Geri dön ve evime doğru git. Hızlı ve Öfkeli türünden bir kuyruk var. Biraz desteğe ihtiyacım olabilir."

"Beş dakikaya oradayım." Ve telefonu kapattı.

El yordamıyla telefonu cebime geri soktum. Debriyajı bıraktığımda gazı kökledim ve köşeyi hızla döndüm. Soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı ve vücudumu motosiklete yapışık tutmak için gidonu sıkıca kavradım.

Kahretsin.

Kalbim neredeyse göğsümde çarpıyordu ama gözlerimi yoldan ayırmadım, arkama bakmak için bile.

Madoc beni desteklemeden oraya gitmek için acele etmiyordum ama bunu riske atmak istemedim.

Ben hala motorumu sürerken de bir şeyler başlatırlardı.

Bir arabanın içindeydiler. Savunmasız olan bendim.

Garaj yolumdan hızla çıkarken, Honda'nın ön kaldırıma hızla çarparak durduğunu görmek için tam zamanında kafamı çevirdim.

Kısa boylu, sinekkaydı tıraşlı sürücü ve arabanın sahibi Ryland Banks hemen arabadan indi.

Tate.

Gözlerimi onun evine diktim, korku içimi kavradı ve kendime vurma isteğiyle dişlerimi sıktım.

Neden onları buraya geri getirdim?

Tate yalnızdı ve şimdi güvende değildi. Bu adamların ne tür silahlar taşıdığını kim bilebilirdi?

Kaskımı çıkarıp çimenlikte ilerledim ve daha fazla yaklaşmadan önlerini kestim. Güvende tutmak istediğim her şey arkamdaydı ve orada kalacaktı.

Onların alanına girdim. "Ne aradığınızdan emin değilim ama burada değil," diye homurdandım ve onlara doğru yöneldim.

"Paramızı geri istiyoruz," diye emretti Ryland, sanki dayanacak bir ayağı varmış gibi.

"Aş artık bunu," diye alay ettim. "Kumar oynadın ve bedelini herkes gibi sen de ödüyorsun." Alanıma girmeye çalıştılar ama ben ayaklarımı sabit tuttum.

"Bu adil bir yarış değildi!" Diğeri, daha uzun boylu ve daha esmer olan, işaret parmağını teneffüsteki ispiyoncu gibi yüzüme doğru kullandı.

Homurdandım.

İki tür aptal vardı. Sarhoş olup ağaçlara vuran aptallar ve sadece ağaçlara vuran aptallar. İlki Madoc'tu. Bu adamlar ikincisiydi.

"Evet, haklısın," diye güldüm. "Arabanın hiç şansı yoktu. Bir dahaki sefere doğru lastikleri getir. Bu sokak yarışı değil."

"Siktir git!" Ryland havladı. Göğsüme vurdu ve geriye doğru tökezlerken nefesim kesildi.

Ona geri dönerek, gözümü diktim. "Mülkümden defol."

Tam o sırada Madoc'un GTO'sunun gürültüsünü duyabiliyordum ve sokağımdan hızla geçerek görüş alanıma girdiğinde omuzlarımı biraz gevşettim.

Dışarı çıkıp koşmaya başlamadan önce arabayı kapattığını bile düşünmedim.

Tanrı'ya şükür.

Bu adamlardan hiçbir şekilde korkmuyordum ama aptal da değildim. İkiye karşı bir ve elimde silah olarak sadece kaskım vardı.

Şiddetli bir darbe neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu ve bir ağrı başımı sarstı.

Kahretsin. Vurulmuştum.

Hayır. Enayi yumruğu aslında.

Korkak orospu çocukları.

İkisi de bana saldırdı, yüzüme yumruklar savurdular ve aynı anda milyonlarca lanet şey oluyordu.

Kollar bana doğru uçuşuyor... beni sıkıştırıyor... Düşmek üzereyim...

Başım hâlâ darbeden dolayı çınlıyordu ve kendime gelmem çok uzun sürdü.

Vücudumu ileri fırlattım, omzumu karınlarından birine sapladım ve kavgayı yere indirdim.

Madoc diğerini yakalamış olmalı, çünkü arkamdan gelen başka kimse yoktu.

Adamı -Ryland'ı- boynundan yakalayıp sırt üstü yatırırken çenem kapandı ve burnumdan hava girip çıkmaya başladı.

Homurtular havayı doldurdu ve çiyden kayganlaşmış çimen, üzerine tırmanmaya çalışmamı zorlaştırdı. Serin bir geceydi ama ter alnımdan aşağı ağustos ayının ortasındaymışım gibi süzülüyordu.

Yumruk üstüne yumruk attım, parmak eklemlerim darbenin etkisiyle yanıyordu. Ellerini yukarı kaldırdı, yumruklarından birini diğerinin içine sardı ve karnıma indirdi.

Nefesim kesildi ve o da bu kısa aradan yararlanarak kot pantolonundan bir sustalı çıkardı ve beni pazumdan bıçakladı.

Lanet olsun!

Vücudumu geriye doğru savurdum, uzağa doğru eğildim.

Kesiğin sıcak acısı hızla yayıldı ve kolum soğudu. Bunun gece havasına çarpıp tenimi soğutan kan olduğunu fark ettim.

Ama geri kalan her yerim çok sıcaktı, kanım çok sert pompalanıyordu. Yerdeki kaskımı kaptım ve onunla alnına bir darbe indirdim.

Sert.

Bıçağı yere düştü ve titreyen elleriyle kanayan saç çizgisini kapattı.

Lanet olası korkak.

Kavgayı severdim, belayı da severdim ama bıçak çekmek? Bu

bende onun camından daha fazlasına zarar verme isteği

uyandırdı.

Ayağa kalktım ve kan akışını durdurmak için kolumu kavradım, kaskı onun boktan Honda'sına taşıdım ve ön camını öyle bir p a r ç a l a d ı m ki sanki bir kış boyu donmuş gibi göründü.

Ağzımdaki kanın tadına bakarak ve yerdeki bok parçasının üzerinde gezinerek geri yürüdüm. "Artık Loop'ta istenmiyorsun." Sesimin güçlü çıkmasını istiyordum ama nefesim hâlâ düzensizdi.

Ve parmak uçlarımdaki kesikten lanet olası kan damlıyordu. Muhtemelen dikiş atılması gerekiyordu.

Madoc ilk adamı kanlar içinde ve baygın halde arabanın yanına bırakmıştı ve şimdi de diğerini bahçemden almak için adım atıyordu.

"Jared." Neredeyse fısıltıyla söylediğini duydum.

Gözlerimi ona çevirdim ama sonra başka bir şeye konsantre olduğunu gördüm. Bakışlarını Brandt'ların bahçesine doğru takip ederken nefes almayı bıraktım.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Tate orada, verandasına çıkan yürüyüş yolunda duruyordu.

Orada durmuş bize bakıyordu. Biraz korkmuş, biraz kafası karışmış ve lanet olası iç çamaşırlarıyla!

Ne oluyor be?

Madoc buradaydı. Bilinçsiz de olsa iki adam daha buradaydı. Kanım

kaynadı ve sıcaklık hemen pantolonuma hücum etti.

Çenemi sertleştirdim ve sertçe nefes aldım.

Dar, siyah bantlı bir tişört ve şu pamuklu çocuk iç çamaşırlarından giymişti. Kırmızı olanlardan. Kahrolası kırmızı.

Üstü örtülüydü ama zar zor.

Yine de önemli değildi. Hâlâ her şey seçilebiliyordu ve o mükemmeldi. Kıyafetleri karşısında kalbim o kadar hızlı ve sert çarpıyordu ki, üzerindekileri çıkarıp ellerimi hemen şimdi ve burada vücuduna sokmak istiyordum.

Beni öldürmeye mi çalışıyordu?

Gir şu lanet eve, Tate! Tanrım.

Sonra gözlerim sağ elindeki silaha kaydı.

Silah

mı?

Hayır.

Bacaklarını ve etrafına dökülen güzel saçlarını unutarak gözlerimi kısmıştım.

Bize yardım etmiyordu. Bunu yapmazdı.

Polisleri falan bekliyordu.

Tate'in umurunda bile değildi ve burnunu ait olmadığı bir yere sokuyordu. Ama

sonra gözümü kırptım.

Eğer polisleri arasaydı, külotuyla ve silahla dolaşıyor olacağından şüpheliydim. Neden bize yardım etsin ki?

Belki de buraya iç çamaşırlarıyla benimle alay etmek için gelmemiştir. Belki de o kadar acelesi vardı.

Ama ben daha düşüncelerimi gözden geçiremeden kızgın bir kaşını kaldırdı ve

ön verandasına geri döndü ve evinin kapısından içeri girdi, bana kıçının harika bir görüntüsünü verdi.

Madoc güldü ve ben de evime doğru yürümeye başlamadan önce omzunu ittim.

Sertleşmiş ve kanlı bir kolum vardı ve önce neye ihtiyacım olduğundan emin değildim: dikiş mi yoksa soğuk bir duş mu?

Madoc polisi aramakla tehdit etmişti, bu yüzden Ryland ve arkadaşı hızla uzaklaştılar -kırık ön cam ve hepsi- bu sırada ben annemi uyandırdım.

Onu uyandırmaktan nefret ediyordum, onu strese sokmaktan nefret ediyordum ama teknik olarak hala onun sağlık sigortasında reşit değildim, bu yüzden ona hastanede ihtiyacım vardı. Madoc kanayan burnuna bakmak için eve gitti ve benim de yatağa girebilmem için on dikiş atılması ve annemin iki saat boyunca beni azarlaması gerekti. Üç saat sonra uyandığımda, uyumadan öncekinden daha fazla düğüm içindeydim.

Tate'in elinde lanet bir silah var.

Onun oyunu neydi?

Telefonumu şarj cihazından alarak, kafamın içinde bana yavaşlamamı söyleyen sesi silkeledim.

Bugün yardımıma ihtiyacın var mı? K.C.'ye mesaj attım.

Cevap vermesi sadece bir saniye sürdü.

Yardım mı? Liam, ben de karşılık verdim.

Hadi onu kıskandıralım.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve cevabını bekledim.

Yan tarafta Tate'in Bronco'sunun çalıştığını duydum ve saate bakıp hâlâ erken olduğunu gördüm.

Laboratuvar.

Tate'i sabahları ve bazı öğleden sonraları kimya laboratuvarından çıkarken görüyordum. Muhtemelen ilkbaharda Bilim Fuarı'nda yarışacaktı ve araştırma yapması gerekiyordu. Üniversite başvurularında iyi görünecekti.

Muhtemelen gelecek yıl Columbia'ya başvurmaya hazırlanıyordu. New York her zaman gitmek istediği yerdi.

K.C. cevap yazmadı, ben de telefonu yatağa bıraktım ve duşa girdim. Kolum

sıkıca sarılmıştı ama yine de temizlenmem gerekiyordu.

Duştan sonra havluyu belime sardım ve banyo aynasının önünde durup dövmelerime baktım. Annemin bir gece önce bana nasıl bağırdığını hatırlayarak gülümsemekten kendimi alamadım.

Kavga! diye bağırdı. *Tutuklanmak! Ve* iznim *olmadan dövme* yaptırmak*!*

Bu en kötüsüydü.

O bizi hastaneden eve götürürken ben sadece içimden gülmüş ve başımı arabaya yaslayıp uyumaya çalışmıştım.

Dövmeleri seviyordum ve daha fazlasını yaptıracaktım. Sırtımdaki yaraların -babamın bana verdiği yaraların- kapanmasını istiyordum.

Odama geri dönüp saçlarımı kuruttum ve bir mesaj daha aldığımı fark ettim.

Senin çıkarın ne? K.C. sordu. Ona

gerçeği söyleyemedim.

Eğlenceliydi.

Bilmiyorum, mesaj attı. **Tate zaten bana kızgın.**

Tate bilmeyecek, diye yalan söyledim ve giyinmek için telefonu yatağın üzerine fırlattım.

16

"Bu gece bize gelmek ister misin?" Ön kolumu K.C.'nin başının üzerindeki duvara dayadım ve ona doğru eğildim, neredeyse dokunuyordum.

Parmaklarımı şortuyla tişörtünün arasından görünen deri parçasında gezdirirken nefesi kesildi. "Ne yapacağız?" diye sordu, tamamen tahrik olmuş ve çaresiz görünüyordu.

Aptal eski erkek arkadaşı kafeteryadaydı ve biz de çift kapının dışında, birbirimizin alanında sıcak bir şekilde duruyorduk.

Sırtı duvara dönüktü ama onu görebiliyordu ve beni de kesinlikle görebiliyordu.

Keşke Tate de bunu görebilseydi.

Elimi sırtında gezdirirken dudaklarım onunkinden sadece bir saç teli kadar uzakta duruyordu, öldürmek için dalmak üzereydim. "Monopoly oynayabiliriz," diye önerdim, bedenimi onunkine bastırarak. "Ya da Wii."

Gözleri büyüdü ve dudakları kasıldı, kahkahasını tutmaya çalışıyordu. İlişkiye girmek üzereymişiz gibi görünsek de konuşmamız bunu sağlamadı.

"Bilmiyorum," diye inledi. "Wii'de pek iyi değilim."

"O kadar da zor değil." Fısıltım dudaklarında gezindi. "İzle."

Onu kendime çektim, uzun uzun ve yavaşça öptüm.

İnce bedeni b e n i m k i y l e birleşti ve ben kulağına doğru bir çizgi çizerken başını yana eğdi.

Ellerimde çok kolaydı. Küçük, yumuşak, çektiğimde eğiliyordu... Ne yapacağını biliyordu.

K.C. kesinlikle masum değildi. Bunu hissedebiliyordum.

Ama şu anda kolay bir hedefti ve ben bunun için gitmedim.

Ve... kesinlikle onunla öpüşürken bir yerlerde kalp atışlarımı kaybettiğimi hissettim.

Tanrım.

Dudaklarım ve ellerim harekete geçti. *Öpmek, öpmek, ısırmak, sıkmak*... ve hiçbir şey olmadı.

Ne oluyor be?

Onunla ilgilenmediğimi biliyordum, ama kahretsin! Bir tür sarsıntı hissetmeliydim. Bir tür tepki. Ne de olsa göğüsleri vardı.

Ama hayır. Hiçbir şey yoktu. Ben ölmüştüm. Edebiyat ödevimi yapıyordum. Golf oynuyordum. Golften nefret ederim.

İşte o zaman kaşlarımı birbirine yapıştırdım, hala onu öpüyordum ve birkaç haftadır hiçbir kızı takip etmediğimi fark ettim.

İkinci zil çaldı. K.C. sıçradı ve ben de arkama yaslandım, son zamanlarda sadece Tate'in yanındayken ereksiyon olduğum gerçeğiyle hâlâ rehin tutuluyordum.

İsa.

K.C.'den uzaklaştım ve çenemi ona doğru eğdim. "Daha sonra gelmek istersen mesaj at. Liam bunu duyacak." *Ve Tate seni görecek,* diye düşündüm kendi kendime. "Bütün gece evde tek başına oturduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?"

Bunun onu zorlayacağını biliyordum.

Ama cevap vermeye fırsat bulamadan, Liam'ın göreceğini bildiğim için kıçına bir tokat attım.

K.C. sadece gülümsedi, dönüp sınıfa koşmadan önce gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Koridorda kayboluşunu izlerken içimi çektim.

Derse gitmeyecektim. Bu sabah lanet danışmanla bir toplantım vardı. Üniversite konuşma zamanı.

Hayır, aslında o geçen seneydi. Şimdi, herhangi bir plan yapmadığım için, bir karar ver ya da kendi yatağını kendin yap ve içine yat konuşmasıydı.

"Hey, dostum." Madoc ben daha kımıldamadan kafeteryanın kapısından içeri girdi. "Kaçan K.C. miydi? Daha dokunmadın mı?" Gatorade'inin kapağını kapattı.

Benimle yürüyeceğini bildiğim için döndüm. "Gelmediğimi kim söylüyor?"

"Çünkü bir kızı becerdikten sonra onunla hiç görülmedin. İsimlerini unutmadan önce prezervatifin çıkmasını beklediğinden bile şüpheliyim."

Çıkmam gereken merdivenin önünde durdum. Ciddi miydi? *Ondan* yargılayıcı bir ton mu? "Peki ya sen?" Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak sordum.

Madoc muhtemelen benim attığımdan daha fazla gol atmıştı.

"Evet, evet. Biliyorum." Omuz silkti. "Sadece söylüyorum, bir kızı yatağa atmak için hiç bu kadar uğraşmak zorunda kalmamıştın."

Madoc morarmış göz kapaklarının arasından beklentiyle bana baktı.

"Acelem yok. Bir süre bununla oynamak isteyebilirim." Madoc'a gerçeği söyleyemezdim.

Kimseye bir şey söylemedim.

Sanki bunu hiç düşünmemişim gibi, "Tate çok kızacak," dedi. "Bütün

mesele bu."

Madoc başını salladı. "Demek plan buydu."

Ne yaptığımı sanıyordu ki? Gerçekten K.C. ile çıktığımı mı?

Yeterince. "Dün gece bana destek olduğun için tekrar teşekkürler." Konuyu değiştirdim ve merdivenleri tırmanmak için döndüm.

Ama Madoc tekrar konuştu. "Bu şey mi?" diye başladı ve ben durdum. "Tate ile mi? Bunu neden yapıyoruz? Daha önce de sorduğumu biliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyorsun. Anlamıyorum."

Yüce İsa.

Yüzümü ona döndüm, bu konu hakkında konuşmayı bırakmıştım.

Daha önce de birçok kez sormuştu ve her seferinde farklı bir nedenle o kızı hedef almıştım.

Oyun oynamayı

severdim. Kontrol

istiyordum.

Onu koruyordum.

Tekrar etmeye değmek bir yana, beni tatmin eden bir cevabım bile olmadı. Kafamda her zaman mantıklı görünüyordu, ancak yüksek sesle söylemek kulağa çılgınca geliyordu.

Ama Madoc meraklı olduğu kadar oyuna da yatkındı. Yıllar boyunca ne zaman bir dedikoduyu yaymak ya da Tate'le uğraşmak için yardım istesem, her zaman yardıma koşardı. Benim isteğimle ve kendi iradesiyle.

Bir yıl önceki partide kızın anahtarlarını havuza atmış ve kız da adamın burnunu

kırmıştı. Hepsi onun fikriydi.

Bu yılki ilk partimde "Polisler mi?" diye bağırdı. Ona ellerini onun üzerine koymasını söyledim mi?

Gözlerimi ona diktim. "Bence sen her şeyin ötesine geçiyorsun. Ben sana söylemeden onunla uğraşıyorsun, neden umursuyorsun?"

Gülümsedi ve gergin bir kahkaha atarak beni başından savdı. "Bu benimle ilgili değil. O kızı asla düşman edinmek istemedim. Dün gece bizi desteklemeye hazırmış gibi dışarı çıktı. Ateşli, atletik, sert ve silah kullanabiliyor. Sevilmeyecek nesi var?"

Omuzlarımdaki ve kollarımdaki tüm kaslar esnedi. Madoc'un insanların onu nasıl görmesini istediğimden uzaklaşması hoşuma gitmiyordu ve ona salyalarını akıtmasından nefret ediyordum.

Merdivenlerden geri indim, botlarım neredeyse damarlarımda pompalanan kan kadar sert bir şekilde fayanslara vuruyordu ve en iyi arkadaşıma doğru eğildim.

"Ondan uzak dur."

Ellerini kaldırdı ve beni sakinleştirmeye çalışır gibi gülümsedi. "Hey, dostum, endişelenme. Burnumu kırdı ve taşaklarıma tekme attı. Sanırım o gemi çoktan kalktı." Gözlerini kıstı ve kafası karışmış görünüyordu. "Ama madem onu istemiyorsun, neden başkası şansını deneyemiyor?"

Neden, gerçekten mi?

Yıllar boyunca Tate'e yaptığım şeyler nefret, öfke ve kontrol ihtiyacından kaynaklanıyordu.

Ama diğer erkeklerin ona yaklaşmasına izin vermemek? Bu bir oyun değildi.

Bu, başka birinin ağzının ya da ellerinin onun üzerinde olmasından rahatsız olmamamla ilgiliydi. Ve bu saçmalığı bırakmam gerekiyordu.

"Artık onun yoluna çıkmayacağım," dedim sakince. "Okuldaki her erkekle çıkmak ve sevişmek istiyorsa, keyfine bakabilir. Benden bu kadar."

"İyi o zaman," dedi Madoc, koca ağzını geniş bir sırıtışla gererek. "Çünkü dün gece Ben Jamison'la çıktığı söyleniyor."

Duvarlar içine kapandı. Madoc gittikçe küçüldü.

Ben ve Tate mi? Hayır, hayır, hayır.

Uzun kollu siyah t e r m a l i m beni boğuyordu ve geçen sonbahardan beri ilk kez nefes almak için lanet olası kolları tekrar sökmek istedim.

"Sorun değil," diye kestirip attım, konuşmak için çenemi zar zor açarak. "Daha az umursayamazdım. Hepsi ona sahip olabilir."

Ama bir saniye bile bunu kastetmedim.

Tate ve K.C. öğle yemeğinde yine birbirlerine girdiler. Onları dışarıdaki piknik masalarında yemek yerken görebiliyordum ve ikisi de yoğun bir şekilde konuşuyorlardı, Tate uzaklara bakıyor, başını sallıyor ve K.C. özür diler gibi bakıyordu.

Her ne kadar kendime her şey bittiğinde buna değeceğini söylesem de, yine de kendimi bok gibi hissediyordum. K.C., Tate'e erkek arkadaşından intikam almak için beni kullandığını söylemiyordu. Söyleseydi, muhtemelen kavga etmiyor olurlardı. Tate'in bunu sorun etmeyeceğinden değil ama muhtemelen öğle yemeğini zar zor yiyor ve kaşlarını çatıyor olmazdı.

Hayır, Tate K.C. ve benim takıldığımızı sanıyordu.

Okula genital siğilleri ya da bitleri olduğunu söylemek kaba ama yine de komikti. En iyi arkadaşını çalmaya çalışmak zalimceydi. Bu onu gerçekten incitebilirdi.

Kendime *tam* da *istediğim şeyi* söyledim.

Ama gün geçtikçe kendimi onun her hareketinden büyülenirken yakaladım. Kıymetli kalemlerini metodik bir şekilde açması, postacı çantasından bir şey almak için eğildiğinde saçlarının omzuna düşmesi ya da otururken veya kalkarken vücudunun bükülmesini izlemek. Her ten parçası, her gülümsemesi ve dudaklarını her yalayışı midemden aletime doğru bir şimşek fırtınası yarattı ve neredeyse Fransa'ya geri dönmüş olmasını dileyecektim.

En azından ondan nefret edebilir ve her saniye onu becermek istemeyebilirdim.

Madoc buna nefret sikişi derdi. Bir keresinde bana hiç kimseyi sevmediğini, ama bir keresinde gerçekten nefret ettiği biriyle seks yaptığını ve bunun şimdiye kadarki en iyi seks olduğunu söylemişti.

Tutku, ceza, öfke... Kulağa çekici ama tehlikeli bir karışım gibi geliyordu.

Günün son dersine, Tate ile paylaştığım derse girerken nefesimi verdim ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Git."

Kapıdan girer girmez Tate'in sesini duydum ve dikkatimi masasına yaslanmış, onun alanını dolduran Nate Dietrich'e verdim.

"Bu senin son uyarın," diye devam etti, aynı anda hem kızgın hem de utanmış görünüyordu.

"Jared haklı," diye homurdandı Nate ve tekrar ayağa kalktı. "Buna değmezsin."

Ve ben onun kıçının üzerindeydim. "Otur, Nate."

Hızla öğrencilerle dolan sıraların arasında durduğumuzda kaşlarını kaldırmış ve şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü.

"Hey, dostum, alınma." Ellerini kaldırdı. "Eğer onunla işin bitmediyse..."

Kollarım bu adamı taşaklarından tutup buradan çıkarma ihtiyacıyla gerildi.

Ya onunla işim bitmediyse?

Ve tam o anda, saklanmak için içime kapanmak istedim.

Boğazım düğümlendi.

Ne oluyor be?

Canının yanmasını istedim. Canının

yanmasını istemedim. Ondan nefret ettim.

Onu seviyordum.

Vücudunu yüzlerce farklı şekilde ihlal etmek istedim. Onu güvende tutmak istedim.

Şu anda kafamın ne kadar karışık olduğunun bir sınırı yoktu ama kesin olan bir şey vardı. O bir çöp değildi.

Yıllar boyunca benim yüzümden çok fazla tacize uğramıştı. İnsanlar kolayca manipüle edilebiliyor. Kabul edilmek isterler ve dedikodu müjde olarak kabul edilir. İnsanlara birinin klitorisini deldirdiğini ya da köpek yediğini söyleyin ve arkanıza yaslanıp okulun konuşmalarla dolup taşmasını izleyin.

Ancak üçüncü ve son sınıfa geldiğimde çocukça söylentilerim bozuk bir prezervatif kadar etkili olmaya başlamıştı. Erkekleri Tate'ten uzak tutmak istemiştim ama bu artık pek işe yaramıyordu.

Onun güzel olduğunu görüyorlardı ve şimdi, soyunma odası olayından sonra, onu bir sürtük olarak da görüyorlardı.

Ve ilk defa bu kıza eziyet etmekten huzur bulmuyordum. Sadece onu kollarıma alıp gülümsemesini görmek istiyordum.

Gözlerim kısıldı ve bu adamın sikine dart atabileceğim mükemmel bir dünya diledim. "Onunla bir daha konuşma," diye emrettim. "Git." Ve çenemi, gidip saklanması gereken bir köşeye doğru salladım.

Ondan daha mı iyiydim?

Hayır. Ama o bokla sonra ilgilenirim.

Nate uzaklaşırken Tate sinirli bir şekilde iç geçirdi ve dudaklarının gerildiğini görmek için gözlerimi tam zamanında ona çevirdim. Çatık kaşlarını gördüm, bana yönelik olduğunu biliyordum ama o konuştuğunda nedenini anlamaya fırsatım bile olmadı.

"Bana iyilik yapma," diye alay etti. "Sen sefil bir pisliksin Jared. Ama sanırım ailem benden nefret etseydi ben de sefil olurdum. Baban seni terk etti ve annen de senden kaçıyor. Ama onları kim suçlayabilir ki, değil mi?"

Nefes almayı bıraktım ve oda üzerime doğru daraldı.

Az önce ne dedi o?

Ona baktım, kendimi parçalanmış ve ölü hissediyordum, böyle bir şey söylemenin tamamen Tate'e aykırı olduğunu biliyordum ama doğruyu söylediğini de biliyordum.

Nefes almayı unutmadım. Sadece artık istemiyordum.

Odadaki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyordum ve insanlar ellerinin arkasından fısıldaşıyor, bana gülüyorlardı. Açığa çıkmıştım ve herkes beni tanıyordu.

Ama etrafıma baktığımda kimsenin bize dikkat bile etmediğini fark ettim.

Gözlerim ona dikildi ve ondan neden nefret ettiğimi hatırladım.

İyi bir kız gibi görünmek için paketlenmişti, ama hata yapmayın - içinde bir orospu vardı.

"Pekâlâ sınıf," diye seslendi Bayan Penley kapıdan içeri girerken. Hiçbir şey söylemedim ve yerime oturmaya devam ettim.

"Lütfen pusulalarınızı çıkarın ve doğunuza bakın. Ben 'başla' dediğimde lütfen malzemelerinizi alın ve bugünkü tartışma için o kişinin yanına oturun. Masaları yan yana ya da yüz yüze taşımaktan çekinmeyin. Başlayın."

Orada oturuyordum ve daha pusulamı çıkarmaya fırsat bulamadan Ivy Donner üzerime gelmişti. Ama konuşmalarını zar zor duyuyordum.

Tate, Ben Jamison'a katılıyordu ve masalarını yüz yüze getiriyorlardı.

Garip olan şey, ona bakarken hiçbir şey hissetmememdi. Sanki uyuşmuş gibiydim. İki dakika önce ona sarılmak ve üzgün olduğumu söylemek için duyduğum ihtiyaç şimdi tamamen yok olmuştu.

Ve dahası? Kızgın bile hissetmedim.

Tate benim için kaybolmuştu. Umurumda değildi.
Bok gibiydim. Bu da umurumda değildi.
Arada bir bana bakıyordu. Onu istemiyordum. Ondan nefret etmiyordum.
I. Sadece. Umursamadım. Umursamadım.

17

"Dur!" K.C. güldü. "Hile yapıyorsun!"

"Ben hile yapmam." Orada durdum, sırıttım ve bilardo ıstakama yaslandım. "Atışı ben yaptım. Bir tane daha alırım."

K.C. ve ben aile odasındaki bilardo masamda karşı karşıya geldik ve onun hayal kırıklığı beni gerçekten gülmeye itti.

Havuz Köpekbalığı K.C. Kimin aklına gelirdi ki?

Okuldan ve Tate'le yaşadığım olaydan sonra iş yerinde sakinleştim ve eve döndüm.

Evimin önüne geldiğimde, Brandt'ların yan tarafına park etmiş siyah bir Lincoln fark ettim ve hemen homurdandım.

Tate'in büyükannesi.

Normalde, Tate'in etrafında müdahale eden bir yetişkin olduğu için sinirlenirdim.

Ama öyle olmadı.

Büyükannesi herkesin işine karışırdı ve ziyarete geldiğinde her zaman benimle konuşmaya çalışırdı. Şu anda tek başına olduğu için Tate'le kalmaya geleceğini bilmeliydim. Sadece uzun kalmamasını umuyordum.

K.C. sekiz civarında gelmişti ve beşinci bilardo oyunumuza devam ediyorduk.

"Altı dedin," diye itiraz etti. "Altı ve on değil! Aynı anda iki topu cebe koyamazsın. Söylediğin atışı yapmak zorundasın."

"Buna harika olmak deniyor." Ben de karşılık verdim.

Bana kaşlarını çattı ve hayal kırıklığıyla dudaklarını büktü.

Hayal kırıklığı sevimli bir şeydi ve bu gece çok güzel bir dağınıklık içindeydi. Uzun kahverengi saçları

Benimkinden daha açık tonda, gevşek bir at kuyruğu vardı ve makyaj yapmamıştı.

Eğer bir kızın senden hoşlanmadığını gösteren daha açık bir işaret varsa, o da buydu.

"Peki." Omuz silktim ve sinirlenmiş gibi yaparak ellerimi havaya kaldırdım. "Atışını yap."

Parlak gülümsemesi gibi gözleri de parladı ve sırasını almak için masanın üzerine eğildi.

Saat ona yaklaşıyor olsa da gitmesi için acele etmiyordum.

Oynadığımız beş oyundan dördünü kazandı ve ben taşaklarımı yeniden taktırmak için acil servise gitmek zorunda kalacağımı düşündüm. Biyoloji birinci sınıfta "Iyy" demeden tek bir şeye dokunamayan gergin bir kızın nasıl sert bir bilardo oyuncusu olmayı öğrendiğini merak ediyordum.

Oturma odasına doğru yürüdük ve kolumu boynuna dolayarak onu nazikçe içeri çektim.

"Sana bir şey sormam gerekiyor?"

Uzun bir iç geçirdi. "Evet, ben de." Ona

baktım. "Önce sen."

Kanepeye çökerek kucağındaki ellerine baktı. "Beni Tate'e ulaşmak için kullandığını biliyorum Jared. Onu kızdırmak ya da..." ve bana baktı, "kıskandırmak için."

Bacaklarım sertleşti ve oturmadım. Kollarımı kavuşturarak yağmurun sıçrattığı pencereye doğru yürüdüm ve alışkanlıkla Tate'in karanlık yatak odasının pencerelerine baktım.

Yapma.

"Jared," diye devam etti, "ben de seni kullanıyorum. Liam'ı geri istediğimden bile emin değilim ama evde oturup onu beklemediğimi de bilmesini istiyorum. Bu yüzden bu gece buraya gelme teklifini kabul ettim. Tate meşgul olduğunu söyledi ve ben de evde kalmak istemedim."

Arkamı döndüm ve başımı yana eğerek ona baktım. "Liam'ı kıskandırmak için herhangi bir erkeği kullanabilirdin, K.C. Neden ben? Benimle takıldığını düşünmesinin Tate'i inciteceğini biliyordun."

Neredeyse kanepenin içinde eridiğini görebiliyordum. Yüzü düştü ve yavaşça dizlerini göğsüne doğru çekerek onlara sarıldı.

"Annem..." diye fısıldadı neredeyse, "zorba." "Zorba" kelimesi çok basitmiş gibi başını salladı. "Kıyafetlerimi seçiyor, telefonumu kontrol ediyor, derslerimi seçiyor ve hatta..." Ama nefesi kesildi ve kuru bir hıçkırığa boğuldu.

Ağzım kurudu ve hareketsiz kaldım.

Tanrım.

Neyi söylemiyordu?

Başparmağını kullanarak gözyaşlarını yakaladı. "Her neyse, Liam'dan sonra kendim olmaktan bıktım. Zayıf olmaktan ve itilip kakılmaktan bıktım. Jared Trent'in Liam'ın derisinin altına başka hiçbir şeyin giremeyeceğini düşündüm."

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı ve ne dediğini anladım. İkimiz de

kontrol istiyorduk.

"Ama bunun Tate'i inciteceğini biliyordun," diye tekrarladım, hâlâ sözde en iyi arkadaşını incitmesi için bir neden arıyordum.

"Evet," diye iç geçirdi. "Planın bir parçası değildi, ama sanırım ikinizin oynadığı bu oyunu tersine çevireceğini düşündüm. Tabiri caizse işleri yoluna koyar."

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım. "Arkadaşını kaybetme riskine rağmen mi?" diye sordum.

Ama bir kahkaha atarak beni şok etti. "O kadar da güçlü değilsin Jared." Yere baktı ve sonra usulca devam etti, "Tate ve ben iyi olacağız. Yine de bunu bilmemeli. O kim olduğunu biliyor. Aptal ya da güvensiz değil. Liam'la bu oyunu oynadığım için beni yargılamasını istemiyorum. Kimsenin bilmesini istemiyorum."

Ayaklarını tekrar halının üzerine koydu ve doğruldu, gözlerimin içine baktı. "Jared, onunla sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kötü biri olmadığını biliyorum. Geri döndüğünde her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. İkiniz bu karmaşayı aşmış olurdunuz."

Yanına otururken "Biz bunu aştık," diye iddia ettim.

K.C. gözlerini yarıklara indirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Onu seviyorsun," dedi, sormadı ve yüzüm kızardı.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Güzel." Ellerini dizlerine vurdu ve ses tonu birden aydınlanarak beni şaşırttı. "Ben Jamison Cuma gecesi yarışta olacak. Büyük ihtimalle Tate'i de getirecek. Pençelerini içeride tutabilir misin?"

Kollarımı kanepenin arkasına dayadım, yoksa yumruklarımın şiştiğini görecekti.

Her ne kadar umursamamaya çalışsam da Madoc, K.C. ve diğer herkes bana Tate'in hayatına devam ettiğini hatırlatıp duruyordu.

"Kimin ne yaptığı umurumda değil K.C." dedim duygusuzca.

Ben önüme bakarken o da birkaç saniye bana baktı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu, elleriyle solmuş kot pantolonunu düzeltirken. "Benim için yarış boyunca buna eşlik eder misin? Liam, Madoc'a karşı yarışacak ve ben sadece-"

"Evet," diye kestim sözünü, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Tamamdır."

Liam'ı kıskandırmak istiyorsa, yardım edebilirdim. Çok onurlu bir amaç değildi ama eğlenceliydi.

"Film mi?" Konuyu değiştirmeye çalışarak önerdim.

"Tabii. Dans filmlerini sever misin?"

O anda neredeyse onu evimden kovuyordum.

Dışarıda yoğun bir yağmur yağıyordu ve hava enerjiyle doluydu. Gece yarısına doğru ayrılırken K.C.'ye başını örtmesi için bir sweatshirt verdim ve sonra evi kilitleyip koşarak üst kattaki odama çıktım.

Yıllardır ilk defa o ağaca çıkmak istedim.

Tate ve ben fırtınalarda ya da herhangi bir zamanda ağaca tırmanır ve içinde otururduk. Gerçi onu yıllardır ağaçta görmemiştim.

Pencereyi yukarı kaydırarak başımı rüzgâr ve yağmurun içine uzattım ve hemen donakaldım.

Cehennem.

Tate ağaçtaydı.

Parmaklarım pencere pervazını sıktı.

Aklıma gelen ilk şey bir melek oldu. Saçları dalgalı ve parlak. Sarkan bacakları, uzun ve pürüzsüz. Olduğu yerde mükemmel görünüyordu, bir tablo gibi.

Sonra Şeytan'ın da bir melek olduğunu hatırladım.

Sen sefil bir pisliksin Jared. Bugünkü sözleri beni itiraf etmek istediğimden daha fazla yaraladı.

"Fırtına sırasında bir ağaçta oturmak mı?" Onunla alay ettim. "Sen bir çeşit dahisin." Kafasını kaldırdı ve bana doğru döndü.

Gözlerindeki bakış -en azından benim görebildiğim kadarıyla- genelde bana olduğu gibi kızgın değildi. Bana tamamen bakmıyordu. Hayır, gözleri temkinli ve biraz da üzgündü.

"Öyle düşünmek hoşuma gidiyor, evet," dedi, tekrar benden uzaklaşarak.

Tavırları beni şaşırtmıştı. Çekingen değildi ama ilgi çekici de değildi. Bugün bana söyledikleri için kendini kötü mü hissediyordu?

Onun merhametine ihtiyacım yoktu. Onun lanet öfkesini istiyordum.

Benim için üzülme.

Orada oturmasını ve yaptığı şeyi kabullenmesini istedim. Özür dileme ve utanma. *Bana kız, Tate.*

"Ağaç mı? Şimşek mi? Bir şey çağrıştırıyor mu?" Onu kışkırtmaya devam ettim. Şimşekli bir fırtına sırasında ağaçta oturmanın tehlikeli olduğunu biliyordum ama bu çocukken yüzlerce kez yapmadığımız bir şey değildi.

"Daha önce senin için hiç önemli değildi," diye konuştu, pırıl pırıl sokağımıza bakarken sesindeki duygu kaybolmuştu.

"Ne? Fırtına sırasında bir ağaçta mı oturuyorsun?"

"Hayır, benim canım yanıyor," diye karşılık verdi ve beni susturdu.

Lanet olsun ona.

Vücudumdaki her lanet kas gerildi ve onu sarsmak ve bağırmak istedim*, "Evet, ben*

"Başına kötü bir şey gelse bile umurumda değil!"

Ama yapamadım.

Umursuyordum - lanet olsun - ve bu yüzden bir duvarı yumruklamak istiyordum. Yaptığı her şey neden umurumdaydı ki? Kiminle çıktığı? Kimi becerdiği?

Ama sanırım ailem benden nefret etseydi ben de mutsuz olurdum.

Sözleri beynime dokunaçlar gibi yayıldı ve onun hakkında düşündüğüm iyi olan her şeyin hayatını emdi. Her anıyı.

Onu kalbimden ve kafamdan söküp atmak zorundaydım.

"Tatum?" Neredeyse tereddüt edecektim ama gerisini zorla söyledim. "Ölü ya da diri olman umurumda değil."

Ben de ona sırtımı döndüm ve sonunda çekip gittim.

18

K.C. ertesi gün öğle yemeği için yine hışımla masama geldi. Bu konu hakkında konuşmadı, ben de sormadım ama Tate ya da Liam'la ilgili olduğunu düşündüm.

Liam'ı daha az umursayamazdım. Tate'i daha az umursamaya çalıştım.

"Az önce Zack'ten bir mesaj aldım." Madoc geldi ve bir sandalyeyi arkaya doğru yatırdı. "Derek Roman hafta sonu için şehre dönecek. Cuma gecesi seninle yarışmak istiyor."

İçten içe inledim, kaybedeceğimi düşündüğüm için değil, Roman kocaman bir sik kovası olduğu için.

Evet, benim son birkaç yılda Tate'e yaptığımı, bu adam buraya geldiğinde okulun yarısına on kere yaptı. Kazanabilirim ya da kaybedebilirim, ama arabamı çiziksiz bitirmek bir mucize olurdu.

Omuz silktim. "İyi. Başa baş bir yarış olacak, bu yüzden bahisler büyük kazanç getirecek."

Ve paraya ihtiyacım vardı. Babam her hafta benden para istiyordu ve bu para cep harçlığı değildi. Yine de akıllıydı. Para istiyordu ama asla açgözlülük yapmıyordu. Canımı acıtacak kadar ama veremeyeceğim kadar değil.

"Liam'la yarışıyorsun, değil mi?" K.C. Madoc'a sordu.

Masanın üzerinden ona baktı ve sırıttı. "Buna yarış diyebilir miyiz bilmiyorum. Daha çok hadım etme gibi."

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Endişeli

görünüyordu. Gerçekten mi?

Madoc göğsünü sandalyesinin arkalığına yasladı. "K.C.?" Sesi alçaktı ve

Husky. "Şu anda seni çıplak hayal ediyorum."

Ve kendimi tutamadım. Alnımı elime gömdüğümde bir homurtu çıktı ve göğsüm kahkahalarla patladı.

"Ugh!" K.C. tiksintiyle homurdandı. Ayağa kalkarak kesik jean eteğini düzeltti ve kafeteryanın kapısına doğru yürüdü ama Madoc ve ben hâlâ kendimizi kontrol edemiyorduk.

Tanrım, o en iyisi.

"K.C., bekle!" Arkasından bağırdım, aslında onu geri getirmeye çalışmıyordum. Madoc ayağa kalktı, hâlâ kıkırdıyordu. "K.C., hadi ama. Sadece bir şakaydı." Ama o arkasını dönmedi.

Ve gülmeye devam ettik.

Tate ve ben gün boyunca birkaç kez göz göze gelmiştik. Gözlerindeki fırtına çiselemeye başlamıştı ama bunu düşünmek için zaman harcamadım.

Yapamazdım. Aramızdaki şey bitmişti. Onun için uzun zaman önce bitmişti ama benim için bir an önce bitmesi gerekiyordu.

Tema dersi sakin geçti ama Penley sıralarımızı daire şeklinde dizmemizi istedi, böylece karşımda oturan Tate'i mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Arada bir bana bakarken yakalıyordum onu, gözlerinin ardındaki düşünceler belirsizdi.

Masalarımızı normal yerlerine yeni yerleştirmiştik ve Bayan Penley önümüzdeki iki hafta içinde sahnelememiz gereken monologlardan bahsediyordu. Buradan defolup gitmeye ve Madman'i göle götürmeye hazırdım. Zavallı köpek son zamanlarda işim, okulum ve hafta sonları gitmem yüzünden ihmal edilmişti. Bazen Jax'le vakit geçirirken onu da yanıma alıyordum ama genellikle onunla takılabildiğim tek zaman yatağımda uyumak oluyordu.

Aklımdan bir an için Tate'in onu ara sıra götürmek isteyip istemediği geçti - adama biraz daha fazla ilgi gösterdim - ama bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım.

Arkadaş değildik ve ondan bir bok istemiyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, oturduğu yerde kaykıldığını fark ettim ve başımı kaldırıp bana baktığını gördüm.

Gözlerini kırpıştırdı, yere baktı ve üzgün, kaybolmuş ve başka bir şeymiş gibi tekrar yukarı baktı. Pişmanlık ya da umutsuzluk gibi bir şey. Neden üzgündü? Gözlerimi kıstım ve başka tarafa bakmaya çalıştım. Ona neler olduğunu bilmeme gerek yoktu.

"Şimdi sınıf," diye konuştu Penley, dikkati hâlâ yazdığı kâğıt parçasına odaklanmıştı. "Zorbalık karşıtı toplantının yirmi dokuzunda olduğunu unutmayın. İlk derse gitmek yerine

dönem, git-"

Tate'in eli havaya kalktı. "Bayan Penley," diye araya

girdi. Öğretmen başını kaldırıp baktı. "Evet, Tate?"

"Dersin bitmesine beş dakika kaldı." Sesi kibardı. "Şimdi monologumu sergileyebilir miyim?"

Ne oluyor be?

Bu projenin bitmesine daha vardı ve Penley de dahil olmak üzere herkesin gözleri

yuvalarından fırladı. Tate ne halt ediyordu?

"Şey, henüz bir not vermeyi beklemiyordum. Kompozisyonunu hazırladın mı?" Penley sordu.

"Hayır, bunu son teslim tarihine kadar alacağım, ama şimdi gerçekleştirmeyi gerçekten

çok isterim. Lütfen." Dişlerim birbirine vurdu.

"Tamam." Penley isteksiz bir iç geçirdi. "Hazır olduğunuzdan eminseniz..."

Harika.

Şu anda yapmak istediğim son şey Tate'e bakmak ya da onun sesini duymaktı. Çünkü onu izlememenin çok zor olacağını biliyordum.

Gürültü. Boşluk. Dikkat dağınıklığı.

Koltuğumda kamburlaşarak bacaklarımı uzattım ve bileklerimi çaprazladım. Kalemimi elime alıp defter kâğıdıma bastırdım ve üç boyutlu küpler çizmeye başladım.

"Fırtınaları severim," diye başladığını duydum ama gözlerimi çizdiğim çizgilerden ayırmadım. "Gök gürültüsü, sağanak yağmur, su birikintileri, ıslak ayakkabılar. Bulutlar içeri girdiğinde baş döndürücü bir beklentiye kapılıyorum."

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım. Tate yağmuru severdi.

"Yağmurda her şey daha güzeldir. Bana nedenini sorma." Sesi hafif ve doğaldı, sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibiydi. "Ama sanki bambaşka bir fırsat alanı gibi. Eskiden kendimi bir süper kahraman gibi hissederdim, tehlikeli derecede kaygan yollarda bisikletimi sürerken ya da belki bir Olimpiyat sporcusu bitiş çizgisine ulaşmak için zorlu sınavlara katlanırken."

Durakladı ve ben de kalemimi kaldırdım, aynı kutuyu tekrar tekrar çizdiğimi fark ettim.

"Güneşli günlerde, bir kız olarak, hala o heyecan verici duyguyla uyanabilirim. Tıpkı senfonik bir yağmur fırtınası gibi beklentiyle başımı döndürürdün. Güneşte bir fırtınaydın, sıkıcı, bulutsuz bir gökyüzünde gök gürültüsüydün."

Şüphe derimin altına doğru ilerledi ve nefesim sığlaştı. Bu bir monolog

değildi.

"Kapınızı çalabilmek için kahvaltımı olabildiğince hızlı bir şekilde kürekle yaptığımı hatırlıyorum. Bütün gün oynardık, eve sadece yemek ve uyku için gelirdik. Saklambaç oynardık.

arardın, beni salıncakta iterdin ya da ağaçlara tırmanırdık."

Elimde değildi. Gözlerim onunkilerle buluştu ve lanet kalbim... Sanki uzanıp onu avucunun içinde sıkıyor gibiydi.

Tate.

Benimle mi konuşuyordu?

"Senin yardımcın olmak bana yeniden evimi hissettirdi." Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ben on yaşındayken annem öldü. Kanserdi ve onu gerçekten tanıyamadan kaybettim. Dünyam çok güvensizdi ve korkuyordum. Sen her şeyi yeniden yoluna koyan kişiydin. Seninle birlikte cesur ve özgür oldum. Sanki annemle birlikte ölen parçam seninle tanıştığımda geri gelmişti ve artık acı çekmiyordum. Sen yanımdayken hiçbir şey canımı acıtmıyordu."

Nefesimi tutamadım. Bunu neden yapıyordu? Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum.

"Sonra bir gün, birdenbire seni de kaybettim. Acım geri döndü ve benden nefret ettiğini gördüğümde midem bulandı. Yağmur fırtınam gitmişti ve sen zalimleştin. Hiçbir açıklaması yoktu. Sadece gitmiştin. Ve kalbim paramparça oldu. Seni özledim. Annemi özledim."

Boğazımın düğümlendiğini hissettiğimde yanağından bir
damla gözyaşı süzüldü. Bana eskiden olduğu gibi bakıyordu,
sanki ben her şeyiymişim gibi.

Onu izlerken zihnimde yığınla bok dönüp duruyordu.

Güçlü olduğumu kanıtlamak için yaptığım tüm o saçmalıklar. Beni istemeyen birine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için. Göğsümdeki çarpıntıyı yatıştırmaya çalışarak yutkundum.

Beni sevmiş miydi?

Hayır.

Yalan söylüyordu. Öyle olmak zorundaydı.

"Seni kaybetmekten daha kötüsü beni incitmeye başlamandı. Sözlerin ve davranışların okula gelmekten nefret etmeme neden oldu. Beni kendi evimde bile rahatsız ediyorlardı."

Gözleri daha fazla yaşla doldu ve ben de onu kırmak
istedim. Acı çekiyordu. Ben perişan haldeydim. Peki ne
için?

"Her şey hâlâ acıtıyor ama hiçbirinin benim suçum olmadığını biliyorum," diye devam etti ve dudaklarını sert bir çizgiyle inceltti. "Seni tanımlamak için kullanabileceğim pek çok kelime var ama üzgün, kızgın, sefil ve zavallı kelimelerini içeren tek kelime "korkak". Bir yıl içinde ben gitmiş olacağım ve sen de varlığının zirvesini lisede yaşamış bir serseriden başka bir şey olmayacaksın." Gözleri yine bana dikildi ve sesi güçlendi. "Sen benim fırtınam, gök gürültüsü bulutum, sağanak yağmurdaki ağacımdın. Bunların hepsini sevdim ve seni de sevdim. Ama şimdi... sen lanet bir kuraklıksın. Tüm şerefsizlerin Alman arabası kullandığını sanırdım ama meğer Mustang kullanan şerefsizler hâlâ yara izi bırakabiliyormuş."

Ellerim birbirine dolandı ve kendimi dar bir alana sıkışmış, bir çıkış yolu arıyormuş gibi hissettim.

Sınıfın onu alkışladığını bile zar zor fark ettim. Herkes onun

"Performans" harikaydı. Ne halt edeceğimi bilemedim.

Beni önemsiyormuş gibi davrandı. Sözleri bana eskiden aramızda iyi olan her şeyi hatırladığını söylüyordu. Ama sonu... sanki bir veda gibiydi.

Eğildi, saçları eğilmesiyle birlikte etrafına döküldü ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Sanki kendini iyi hissediyordu ama iyi hissettiği için suçluydu.

Okul zilinin uzaktan gelen sesi ile yerimden kalktım, tekrar oturduğu sıranın yanından geçtim ve kendimi lanet bir tüneldeymişim gibi hissederek odadan çıktım. İnsanlar etrafımda koşuşturuyor, Tate'i iyi bir iş çıkardığı için tebrik ediyor ve sanki dünyam yıkılmıyormuş gibi işlerine devam ediyorlardı.

Etrafımdaki her şey beyaz bir gürültüydü. Sersemlemiş bir halde koridorda yürürken kulaklarımı dolduran tek ses kendi kalp atışlarımdı.

Alnımı Penley'in sınıfının karşısındaki serin, fayanslı duvara dayadım ve gözlerimi kapattım.

Orada bana ne yapmıştı öyle?

Zar zor nefes alabiliyordum. Ciğerlerime hava girmesi için zorladım.

Hayır,

hayır...

Siktir et.

Yalan söylüyordu. Hepsi bir numaraydı.

On dört yaşımdayken tek istediğim oydu. Ve ben onun için çığlık atarken o beni düşünmüyordu. O yaz babamın yanındayken beni özlememişti. Beni o zaman da istememişti, şimdi de istemiyor.

Döndüğüm gün ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, beni hiç düşünmemişti bile.

Lanet olsun, Tate. Yapma bunu. Kafamı karıştırma.

Tanrım, artık ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Onu yalnız bırakmak istedim. Onu unutmak istedim. Ama sonra unutmadım.

Belki de sadece ona sarılmak ve kim olduğumu hatırlayana kadar onu içime çekmek istiyordum.

Ama yapamadım. Tate'ten nefret etmem gerekiyordu. Ondan nefret etmeliydim, çünkü tüm enerjimi harcayabileceğim bir yerim olmazsa tekrar kendimden geçerdim. Babam bana sahip olacaktı ve benim ona odaklanmama gerek kalmayacaktı.

"Görüşürüz, Jared."

Arkamı döndüm ve göz kırptım. Ben bana seslenmişti ve o da yanındaydı.

Bana bir hiçmişim gibi bakıyordu. Sanki o benim hayatımdaki her şeyin odak noktasıyken ben onun hayatının odak noktası değilmişim gibi.

Yumruklarımı sıktığımı görmesinler diye kapüşonumun cebine soktum. Artık toplum içindeyken bunu yapmak benim için doğal bir şeydi. Öfkemi kontrol altında tutmak için

Kimse altında ne kaynadığını fark etmesin diye.

Dişlerim birbirine vurdu. *Bana zarar veremezdi.*

Ama onların koridorda kayboluşunu izlerken burnumdan çıkan hava ısınıyordu.

Onunla birlikte gidiyordu.

O sınıfta bana haddimi bildirmişti. Benden

kurtuluyordu.

Parmaklarımdaki kemikler ağrıyana kadar yumruklarımı sıktım.

"Beni bırakır mısın?"

Hayal kırıklığım öfkeye dönüşme tehdidiyle çenem anında sertleşti. Piper

olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yoktu.

Bugünlerde aklımdaki son şey oydu ve keşke ipucunu alıp geri çekilse diye düşündüm. Ama sonra onun tek bir şey için iyi olduğunu hatırladım.

"Konuşma." Arkamı döndüm ve yüzüne bile bakmadan elini tutup onu en yakındaki banyoya sürükledim. Hayal kırıklığımı gidermem gerekiyordu ve Piper da bunu biliyordu. Su gibiydi. Onu hangi kap tutuyorsa onun şeklini alıyordu. Bana meydan okumadı ya da talepte bulunmadı. Sadece almak için oradaydı.

Okuldan sonraydı. Bir kabine daldım, bir koltuğa oturdum ve onu üstüme yatırdım. Sanırım kıkırdadı, ama dürüst olmak gerekirse, onun kim olduğu, nerede olduğum veya herhangi birinin bizi içeri alabileceği umurumda değildi. Derinlere dalmam gerekiyordu. Kendi düşüncelerimi bile duyamadığım bir mağaranın derinliklerine. Kafamın içinde *onun* sarı saçlarını ve mavi gözlerini bile göremiyordum.

Tate.

Piper'ın küçük pembe hırkasını yırttım ve ağzına saldırdım. İyi hissettirmedi. Öyle olması gerekmiyordu. Bu benim kurtulmamla ilgili değildi. Ödeşmekle ilgiliydi.

Atletinin askılarını tuttum ve her şey beline oturana kadar kollarından aşağı çektim, sütyeni de onunla birlikte geldi. Göğsü benim için serbestti ve o inlerken ben de içine daldım.

Sana sahip olduğumu bilseydim hiçbir şey acıtmazdı.

Tate'ten kaçmaya çalışıyordum ama o bana yetişiyordu. Piper'ı kendime daha çok çektim ve tenini içime çektim, onun başka biri olmasını istiyordum.

Benden nefret ettiğini görünce midem bulandı.

Kalbim artık vücudumda bir yuva istemiyormuş gibi çarpmaya devam ediyordu ve sakinleşemiyordum. Ne oluyor lan?

Piper arkasına yaslandı ve bana sürtünmeye başladı ve ellerim her yerdeydi, kaçış yolu bulmaya çalışıyordu. Kontrolümü bulmaya çalışıyordum.

Ve kalbim paramparça oldu. Seni özledim.

Piper'ın kıçını kavradım ve boynuna saldırdım. Tekrar inledi ve bir şeyler söyledi ama ben duyamadım. Kafamın içinde tek bir ses vardı ve ne Piper'ın ne de başka bir kızın sesi onu bastıramayacaktı.

Bunların hepsini sevdim ve seni sevdim.

Ve sonra durdum.

Bütün hava beni terk

etmişti. *Tate beni*

sevmişti.

Gözlerindeki yaşlardan mı, ses tonundan mı, yoksa onu neredeyse herkes kadar iyi tanımamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Ama doğruyu söylediğini biliyordum.

Beni sevmişti.

"Sorun nedir, bebeğim?" Piper kollarını boynuma dolamıştı ama ona bakamıyordum. Orada öylece oturdum, göğsüne doğru nefes alıp verdim, tuttuğum şeyin Tate olduğunu birkaç saniyeliğine bile olsa kendime inandırmaya çalıştım.

"Jared. Neyin var senin? Okul başladığından beri garip davranıyorsun." Onun mızmız sesi. Neden insanlar ne zaman susacaklarını bilmezler ki?

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Sadece kalk. Seni eve götüreceğim" dedim.

"Eve gitmek istemiyorum. Bir aydır beni görmezden geliyorsun. Aslında bir aydan fazla!" Gömleğini ve kazağını geri çekti ama hâlâ hareket etmiyordu.

Derin bir nefes aldım ve midemde patlayan sinirleri yutmaya çalıştım.

"Binmek istiyor musun, istemiyor musun?" 'İster al ister alma' diyen bir bakışla onu sıkıştırarak söyledim. Piper soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Madoc'a hiçbir şey anlatmadım ve bu kızla da anlatmaya başlamayacaktım.

Eve vardığımda ruh halim kötüden daha kötüye gitmişti. Piper'ı bıraktıktan sonra arabayı sürdüm. Biraz müzik dinlemem, kafamı boşaltmam ve göğsümdeki bu ağrıdan kurtulmaya çalışmam gerekiyordu.

Tate'i suçlamak istedim. O acı çekerken her zaman yaptığım gibi görmezden

gelmek. Ama yapamadım. Bu sefer yapamadım.

Gerçeklerden kaçmak diye bir şey olmayacaktı. Dikkatimi dağıtmak için bir partiye ya da bir kıza dalmak yok.

Gerçek şu ki... Keşke parktaki o güne geri dönebilseydim. Onun canının yanması gerektiğine ilk karar verdiğim balık havuzuna. Bunu farklı şekilde yapardım.

Onu itmek yerine, yüzümü saçlarına gömer ve beni gittiğim yerden geri getirmesine izin verirdim. Hiçbir şey söylemesine ya da yapmasına gerek kalmazdı. Sadece dünyamı doldururdu.

Ama o günkü öfkem ona olan sevgimden daha derindi ve şu anda yaptığım şeyle yüzleşemiyordum. Onun benden nefret etmesiyle, annemin benimle neredeyse hiçbir şey yapmak istememesiyle ve babamın her Cumartesi gününü bana ne kadar ezik olduğumu hatırlatarak geçirmesiyle yüzleşemiyordum.

Siktir et. Hepsinin canı cehenneme.

Evime girdim, kapıyı kapattım ve anahtarlarımı odanın diğer ucuna fırlattım. Madman'in yerde koşuşturan patileri dışında her yer bir kilise kadar sessizdi.

Kot pantolonumu tırmalamaya ve ilgi çekmek için inlemeye başladı.

"Şimdi olmaz dostum," diye çıkıştım ve mutfağa doğru yürüdüm. Madman beni sakinleştiremiyordu ve bir şeylere vurmak istiyordum. Buzdolabını çekip açtığımda annemin kapıya bir not yapıştırdığını fark ettim.

Bu gecelik bu kadar. Pizza sipariş et. Seni seviyorum!

Ve kapıyı tekrar kapattım. *Hep gitti.*

Buzdolabının iki yanını kavradım ve başımı paslanmaz çeliğe bastırdım. *Önemli değildi,* dedim kendime. Her şey yolundaydı. Boktan bir ailem vardı ama kimin yoktu ki? Tate'i kendimden uzaklaştırmıştım ama dışarıda başka kızlar da vardı. Hayatımda ne halt edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama sadece on sekiz yaşındaydım ya da neredeyse on sekiz.

Her şeyi. Öyleydi. İyiydi.

Kenarları daha sıkı kavradım, yalana inanmak için kendimi zorladım.

Sonra kendimi gördüm, bir mutfakta yalnızdım ve elimde bir buzdolabı vardı. Kendime hayatımın iyi olduğunu söylüyordum.

Sikeyim.

Çelik kapılara vurmaya başladım. Avuç içimi tekrar tekrar cihaza vururken vücudumdaki her kas boğulacakmış gibi hissediyordu. Deli adam bağırdı ve koşarak uzaklaştı.

Annemin üstte oturduğu her şey devrildi ya da paramparça oldu ve ben devam ettim. İki elimi de kullanarak defalarca duvara çarptım.

Sana sahip olduğumu bilseydim hiçbir şey acıtmazdı.

Kafamı karıştırıyordu. Neden onu unutamıyordum?

Durdum, omuzlarım çöktü, ciğerlerime hava girip çıkmaya zorladım ama asla yeterli olmadı. Merdivenlerden yukarı çıkmak için arkamı döndüm. Eğer annem gece için gittiyse, Jack'i getirmenin bir zararı yoktu. O bir alkolik olduğu için bu pisliği saklıyordum. Ama bu gece bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Acıyı hazmedemiyordum. Baş edemiyordum ve uyuşmaya ihtiyacım vardı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ön kapının açık olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

Daha önce çarptığımda kilitlenmemiş olmalı. Ve şüphesiz Madman dışarı çıktı.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım. Sertçe.

Müthişti. Köpek bile gitmişti.

Odama girdikten sonra Madoc'la birlikte babasından kalan zulaya gittik ve bir şişe çıkardık.

Kapüşonumu ve tişörtümü çıkarıp botlarımı tekmeledim ve şişenin vidasını açtım, kafamın içindeki sesini bastırmak için büyük yudumlar yuttum.

Ama pencereme doğru yürürken, anında durdum.

İşte oradaydı.

Dans etmek.

Gözlerini kapatıyor ve etrafta zıplıyor.

Aklıma mor gecelikli bir görüntüsü geldi ama ne olduğunu çıkaramadım.

Gülünç görünüyordu ve benden daha iyi dans edemezdi. Şeytan kulaklarını havaya kaldırıp müzik eşliğinde çığlık attığında neredeyse gülecektim. Göğsüm ona sarılma isteğiyle kabardı.

Tam o anda onu geri istedim.

Ama ona ne söyleyecektim ki? Ona her şeyi anlatamazdım. Her şeyi değil.

Şişeyi tekrar dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kapattım ve safrayı boğazıma geri ittim.

Söyleyecek bir şey yoktu. On dört yaşındayken tanıdığı adam gitmişti. Ailem beni terk etmişti. O beni terk etmişti.

O saksocunun dediği gibi tek başımaydım.

Nefretin ve cehennemin yakıcı ısırığı boynuma ve kafamın içine doğru ilerledi, sinirlerim o kadar kötü yandı ki sadece nefes almak için derimi yırtmak istedim.

Şişeyi odanın diğer ucuna fırlattım ve yere dökülmeden önce duvara çarptı.

Lanet olsun!

Odadan çıkıp merdivenlerden inerken çılgına döndüm. Sandalyeleri tekmeledim, resimleri parçaladım, çanak çömlek ve kristallere saldırdım. Her şeyi paramparça ettim, ateş demirini her şeye ve her şeye salladım. Annemin bana gülümserken çektirdiği her resim ve mutlu bir evimiz olduğu izlenimini veren her heykelcik yerle bir oldu. İki saat içinde, ben kaybolmuş ve bitkin bir haldeyken ev baştan aşağı parçalanmıştı.

Her şey bittiğinde ev bir felaketti ve ben ter içinde kalmıştım. Ama uçurtma gibi uçuyordum. Ben onlara zarar verirsem kimse bana zarar veremezdi.

Mutluluktan uyuşmuş ve sakin bir halde, yanıma aldığım bir şişe Jack ile arka verandaya çıktım ve yağmurun beni serinletmesine izin verdim. Orada ne kadar kaldığımı b i l m i y o r d u m ama sonunda nefes alıyordum ve bu iyi hissettiriyordu. Beş yaşında bir çocuk gibi davranmak ve bir şeyleri kırıp dökmek için söylenecek bir şey var. Sonunda kontrol tekrar üzerime yerleşmişti ve orada öylece oturdum.

ve kafamın içindeki sessizliği içime çekerek içtim. "Jared?"

Başımı çevirdim ve hemen nefesim kesildi. *Tate mi? Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır... O burada mıydı? Hem de lanet bir şort ve atletle?*

Gitmesini umarak arkamı döndüm. Ona karşı kendimi kaybetmek istemiyordum. Ya da aptalca bir şey yapmak. Sonunda sakinleşmiştim ama kafam şu anda onunla uğraşacak kadar düz değildi.

"Jared, köpek dışarıda havlıyordu. Kapı zilini çaldım. Duymadın mı?"

Kahretsin, çok yakındı. Çekimi hissedebiliyordum. Yaklaşmak istedim. Dünü bile hatırlayamayana kadar onun kollarına gömülmek.

Önümde, yağmura doğru yürüdü ve parmaklarım karıncalandı. Onu istiyorlardı. Yukarı baktım, sadece bir anlığına, çekime karşı koyamadım.

Aman Tanrım. Sırılsıklam olmuştu. Bakmaya devam edersem ne yapacağımı bildiğim için tekrar aşağıya baktım. Islak gömleği vücuduna yapışmıştı ama kollarını kavuşturarak bunu gizlemeye çalışıyordu. Bacakları damlayan suyla parlıyordu ve şortu sıkı, ıslak kalçalarına yapışmıştı.

"Jared? Bana cevap verir misin?" diye bağırdı. "Ev darmadağın olmuş."

Ona tekrar bakmayı denedim. Neden? Kim bilir? Onu her gördüğümde kalbimi ve bedenimi içine gömmek istiyordum.

"Köpek kaçtı," diye boğuldum. *Ne oluyor be?*

"Yani öfke nöbeti mi geçirdin? Annen eve bunu yaptığını biliyor mu?"

İşte o zaman duvar tekrar yükseldi. Annem. Tate bana kendimi kontrol edemiyormuşum gibi bakıyordu. Sanki zayıfmışım gibi.

Artık onu incitmek istemiyordum ama içeri girmesine de izin vermiyordum.

"Neden umursuyorsun ki? Ben bir hiçim, değil mi? Bir ezik mi? Ailem benden nefret ediyor. Bunlar senin sözlerin değil miydi?" *Evet, bu daha kolaydı. Sadece geri it.*

Gözlerini kapattı, utanmış görünüyordu. "Jared, o şeyleri asla söylememeliydim. Ne yapmış olursan ol-"

"Özür dileme," diye araya girdim, ayağa kalkıp onun üzerinde sallanırken. "Ayaklarına kapanmak seni acınası gösteriyor."

Bana bir şeyler bağırdı ama eve geri dönerken ne dediğini algılayamayacak kadar sersemlemiş ve sinirlenmiştim.

Beni içeri kadar takip etti ve köpeği kuruladığım sırada onu duymazdan geldim. Ama sonra şişemi kanalizasyona boşaltmak için acele ettiğinde kontrolü tekrar elimden aldı.

Ne?

"Orospu çocuğu!" Ona doğru koştum ve Jack'i elinden almaya çalıştım. "Bu seni ilgilendirmez. Sadece git." Beni bu halde görmesini istemiyordum. Onun umurunda olmamalıydı.

Ben. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Ve ona da ihtiyacım yoktu! Şişeyi salladım ve vücudu benimkiyle aynı hizaya geldi.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ve kızgındı, daha da ateşliydi. Gözlerinde bir ateş vardı ve dolgun alt dudağı yağmurdan parlıyordu. Bunu hiçbir şey için durdurmak istemedim. Tüm enerjimi onun üzerinde kaybetmek istiyordum.

Birden fazla şekilde.

Elini kaldırdığını gördüm ve elinin acısıyla başım yana doğru sarsıldı ve bir an öylece afallamış bir halde durdum.

Bana vurdu!

Şişeyi düşürdüm. Yine de umurumda değildi ve onu tezgahın üzerine çektim. Ne yaptığımı bilmiyordum ama kontrolüm dışındaydı. Ve ilk defa, bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Gözlerime baktı, vücudu benimkine karşı kıpırdanırken bir saniye bile başka tarafa bakmadı. Onu bu şekilde tutmamalıydım. Onunla bu çizgiyi aşmamalıydım. Ama Tate üç yıldan uzun bir süredir ilk kez kollarımdaydı ve onu bırakmayacaktım. Ona baktıkça ve ona dokunmama izin verdikçe, tamamen onun olmuştum.

Aynı anda hem nefret ediyor hem de seviyordum. "Bugün beni mahvettin."

"Güzel," diye meydan okudu ve onu tutuşum daha da sıkılaştı.

Onu tekrar kendime çektim. "Beni incitmek mi istedin? Bundan zevk mi aldın? İyi hissettirdi, değil mi? Bu mu?"

"Hayır, bundan zevk almadım," diye fazla sakin bir şekilde cevap verdi. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Sen hiçbir şey değilsin Ben."

Hayır. "Öyle söyleme." Onu tamamen uzaklaştırmamıştım. O hâlâ benimleydi, değil mi?

Eğildiğinde tatlı nefesinin kokusunu alabiliyordum, dudakları sıcaklık ve seksle nemlenmişti. "Hiçbir şey," diye tekrarladı, benimle alay ederek ve anında lanet bir kaya kadar sertleştim. "Şimdi, çekil-"

Ağzına girdim, tatlı iniltisini içime çektim. Benimle sikişiyordu ve hepsi bu kadardı. Kokusu, teni, her şey dünyamı istila etmişti ve doğru düzgün göremiyordum. Başım sersemlemişti, sanki suyun altındaydım, ağırlıksız ve sessizdim. Tanrım, tadı çok güzeldi.

Alt dudağını emdim, yıllardır ulaşmak için can attığım şeyin tadına baktım. Ve onun her yerini tatmak istiyordum. Çok hızlı gidiyordum ama kendimi kontrol edemiyordum. Sanki şu anda tüm kayıp zamanı sığdırmam gerekiyordu.

Göğsünü benimkine bastırmıştı ve ben de bacaklarının arasındaydım. Öpücükler arasında nefesimi tutmaya çalıştım. Olmak istediğim yer burasıydı ve bunu neden daha önce fark etmemiştim ki? Bana karşı koymuyordu ve boynunu bana doğru uzatıp beni içeri davet ettiğinde gülümsedim. Tutuşumu bıraktım ve ellerimi vücuduna soktum, onu kalçalarıma doğru çektim, böylece ne kadar çok

onu istiyordu.

Bacaklarını bana dolamıştı ve ben de onun yumuşak, sıcak tenine hayranlıkla ellerimi kalçalarında gezdirdim. Ellerim ya da ağzım onun her yerinde olana kadar hareket etmeyecektik.

Boynunu öptüğümde yüzümü tekrar dudaklarına götürdü ve ben de onun verdiği karşılıktan zevk aldım. Bunu o da benim kadar istiyordu.

Tabii ki evet.

Bunu hak etmediğimi biliyordum. Onun daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Ama kendimi bu kıza gömecektim ya da hayatımı bunun için harcayacaktım. Onu yeterince yaklaştıramıyor ya da yeterince hızlı öpemiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Kulağının altındaki küçük noktaya daldım, kokladım ve onun için acı çektim. Vücudu bedenime sarılmışken kendimi yıllardır hissetmediğim kadar özgür hissediyordum.

"Jared, dur." Başını benden çekti ama ben devam ettim. *Hayır. Sen. Ben. Ve lanet bir yatak. Şimdi.*

Onu götürmek üzereydim ki, "Jared!" diye bağırdı. Dur dedim!" Ve beni itti.

Tökezleyerek geri çekildim, transımdan şok olmuştum. Kan aletimden Niagara Şelalesi gibi akıyordu, vücudum onun için çığlık atıyordu. Orada durdum, onu bana geri getirmek için ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum, ama bana bir şans vermedi. Tezgâhtan atladı ve koşarak evden çıktı.

Lanet olsun.

Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesin olan bir şey vardı. İşimiz bitmemişti.

19

"Ciddi misin sen?" Madoc'un arabasının camına doğru eğildim, sürücü koltuğunda oturmuş Pink dinliyordu.

"Benim müziğim seni ilgilendirmez." Konuşmayı orada bitirdi ve önündeki yola bakmaya devam etti.

Cuma gecesiydi, Tate'le öpüşmemin üzerinden iki gün geçmişti ve Loop'ta Madoc'un Liam'a karşı yapacağı yarış için hazırlanıyorduk. O piliç müziği dinliyordu ve ben gülmemeye çalışıyordum.

Pink'in çok ateşli olmadığından değil, ama şahsen ben kendimi kaptırdığımda daha yüksek sesli bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

K.C. bu gece benimle geldi. Onun durduğunu bildiğim tarafa baktım ve Tate ile konuştuğunu görünce gerildim.

Göğsüm bir sıcaklık hücumuyla şişti.

"Dostum, neden gülümsüyorsun?" Madoc'un sesini duydum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar ona çevirdim. Orada oturmuş, direksiyonu tutuyor ve gözlerini bana dikmişti.

"Gülümsüyor muydum?" Yüzüm tekrar yerine oturdu.

"Evet ve bu çok garip. Sadece kelebeklerin kanatlarını koparırken gülümsüyorsun," diye mırıldandı ama sonra kaşlarını birbirine sıkıştırdı ve omzunun üzerinden arka pencereye bakmak için döndü. "O burada mı?"

"Kim?"

"Eziyet etmekten hoşlandığın kelebek," diye alay

etti. "Siktir git," diye homurdandım ve arabama

geri döndüm.

Tate ile oyun planım değişmişti ve ona kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ben de açıklamadım.

Ama Tate'e eziyet etme fikrimin nasıl değiştiği aklıma geldikçe dudaklarım kıvrıldı. Tanrım, onu istiyordum.

Hepsi buydu. Sade ve basit.

O öpücük -ilk öpücüğümüz- tam bir işkenceydi ve ben daha fazlasını istiyordum.

O öpücükle beni cezalandırmıştı. Bana neler yapabileceğini göstermişti. Birlikte neler yapabileceğimizi. Ve bu sadece bir tattı.

Arabamın kaputuna sırtımı yasladığımda K.C. bana doğru yürüdü. "Selam, ya."

Tate.... siktiğimin Ben Jamison'ının peşinden gitti. İçimi çektim ve gözlerimi K.C.'ye çevirdim.

"Merhaba, sen." Kolumu omzuna doladım ama nedenini bilmiyordum.

K.C. ve ben hâlâ bir ilişkimiz varmış gibi davranmaya devam ediyorduk ama o Liam'ı kızdırmak isterken, ben bundan ne elde edeceğimi bilmiyordum.

"Hey, dostum." Ben bana başını salladı.

Gözlerinden kan akmasını istedim.

"Hey, nasıl gidiyor?" diye sordum ve onun cevap vermesine fırsat vermeden dikkatimi tekrar piste çevirdim.

Yoğun bir sessizlik havayı doldurdu ve çenem bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi.

Gerginliği patlamaya hazır bir kabarcık gibi hissedebiliyordunuz ve ben bundan büyük keyif alıyordum. K.C.'nin rahat olup olmaması umurumda değildi ve Ben ya da Tate'in de rahat olmasını istemiyordum.

Onunla görüşmesini hiçbir evrende kabul edemem.

Ya da herhangi biriyle, muhtemelen.

Ama K.C. zorlamaya karar verdi.

"Ve Jared, bu Tatum Brandt," diye alaycı bir şekilde bizi tanıştırdı. "Merhaba deyin."

Evet, tanışmıştık.

Kolumu K.C.'nin beline doladım -çünkü ben bir pisliğim- ve sanki daha az umursamıyormuşum gibi gözlerimin yavaşça Tate'e kaymasına izin verdim.

Burnumdan çıkan hava ısındı ve çenemi ona doğru eğip başka tarafa bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Muhtemelen bu kadar medeni olabildiğim için rahatlamıştı ama hepsi rol icabıydı. İçim yanıyordu ve aynı anda hem bir şeyleri öpmek hem de her şeye vurmak istiyordum.

Ben'in onunla gerçekten bir şansı olduğunu düşünmesi beni kızdırdı. Ve kıyafeti beni gerçekten kızdırdı.

Kısa, siyah bir okul kızı eteği ve ince, beyaz bir gömlek - muhtemelen bir atlet - giyiyordu. -Üzerine de gri bir ceket.

"Ve biz hazırız!" Zack pistten seslendi ve herkes Liam ve Madoc'un yarışacağı toprak yolu temizlemeye başlarken ona baktım.

Tate piste doğru birkaç adım attı ve ben de hemen kolumu K.C.'den çekip cebimdeki fosil kolyeye uzandım. Düzenli olarak üzerimde taşıdığım bir şey değildi, sadece Pazar günleri ve yarışlarda takıyordum.

"Hazır mısın?" diye seslendi bir kız pistten.

Motorlar çalıştıkça kalabalık çılgınca tezahürat yapıyordu. Muhtemelen çoğunun bunun boktan bir yarış olduğundan haberi yoktu.

Madoc'un GTO'su Liam'ın Camaro'suna

karşı mı? Yakın bile değil.

Camaro'lar işi halledebilirdi, ancak Liam aracını modifiye etme konusunda çok bilgisizdi. Madoc'ta bu vardı.

"Hazır mısın?" Kız bağırdı ama benim gözlerim kalkışı izlemek için dönmüş olan Tate'e

takılmıştı. "Başla!"

Tezahüratlar patladı ve ben arabamın arkasında dururken herkesin vücudu pisti görmemi engelledi. Bunun bir önemi yoktu. Kimin kazanacağını biliyordum ve şu anda izlemek i s t e d i ğ i m tek bir kişi vardı.

Tate sırtı bana dönük duruyordu ve ilk kez gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalmamıştım. Artık onu istediğim için suçluluk duymuyordum ve bakacaktım.

Ayak parmaklarının üzerinde durmuş, diğer seyircilerin başlarının üzerinden bakmaya çalışıyordu. Bacaklarındaki kaslar esnedi ve ellerimin onun üzerinde olmasını istedim.

Teninin pürüzsüz hatları ve sadece iki gece önce o bacakların bana nasıl sarıldığının anısı, onu arabamın kaputunda aynı pozisyona getirme isteği uyandırdı.

Uzun zaman önce Tate'in artık on dört yaşında olmadığını fark ettim. Yani o yaşta bile güzeldi ama ikimiz de çocuktuk.

Eskiden kafamın içinde gizlice dolaşan küçük arzular ve dürtüler tam anlamıyla fantezilere dönüşmüştü.

Artık onları eğlendirecek yaşa gelmiştik.

"Kahretsin!" K.C. birkaç metre önümde küfretti. "Bira döktüm."

Tate ne olduğunu görmek için arkasını döndü ve onun yerine benim gözlerimi gördüğünde tüm dünya durdu.

Diğer kızlardan farkı buydu. Bana bakması

hoşuma gidiyordu.

Ceketini çıkarıp hâlâ bakmadığım K.C.'ye fırlattı. Sanırım gömleğini mahvetmişti ve onu örtecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Ve lanet olsun.

Sertçe yutkundum.

Tate'in beyaz atleti ince ve dardı; meme uçlarının geceye karşı sertleştiğini görebiliyordum. Hava.

İki kere bakmış olan Ben'e baktım. Ona bakmamaya çalışıyordu ama bu çok zordu.

Lanet olsun. Dişlerimi sıktım.

Oraya gidip onu eve kadar götürme fikri cazip geliyordu.

Ve eğer ona öyle bakmaya devam ederse, dişlerini kaşıkla sökecektim. İkisi de yarışa geri döndü ve K.C. Tate'in ceketini giydi.

Madoc ve Liam nihayet dördüncü virajı döndüler, ancak Madoc ağır bir kazanç elde etti. Geçerken bitiş çizgisine ulaştığında, kalabalık alkışladı ve ellerini havada salladı; bahislerinden ve gösteriden memnun oldukları belliydi.

Ben, arabaların yarattığı hava akımına gülen Tate'e gülümsedi. Madoc'tan nefret ediyordu, bu yüzden onun kazanmasından ziyade sahneden etkilendiğini varsaydım.

Gülüştüler ve konuştular, birbirleriyle tamamen rahat görünüyorlardı.

Gerçekten mi?

Tate rahat etmek istemedi. İtilmek istiyordu. Birinin ellerinin ve ağzının üzerinde olmasını, onu çıldırtmasını istiyordu. Yağmur altında sevişmek istiyordu.

Ve şu anda, olmadığı biri olmaya çalışıyordu.

K.C.'yi belinden tutarak kendime çektim ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Liam için, hatırladın mı?" Bunu hiç de onun için yapmadığımı fısıldadım.

Tate'i kıskandırmaya çalışmak aptalcaydı ama tepki verip vermeyeceğini görmek istedim. Geçen ay boyunca bu konuda kesinlikle çok iyi olmuştu.

K.C. gergin bir şekilde Tate'e baktı ve ben onun fazla düşünmesinden korkuyordum. Liam'ın önünde oynaşmak sorun değildi ama muhtemelen Tate'in gözünün önünde bir şey yapmakta büyük sorun yaşıyordu.

Birkaç dakika sonra pes etti ve kollarını boynuma doladı. Daveti kabul ettim ve çenesinin altını öpmek için eğildim.

Yüzümü boynuna gömdüm, kulağına kadar yumuşak, yavaş öpücükler bıraktım, beynim bedenime ne yapmam gerektiğini söylüyordu.

Açıkçası Madman'i öpmeyi tercih ederdim ama Tate'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Dur dedim kendime. *Tate arkadaşını mıncıkladığını görürse ona dokunmana izin vermez.*

"Herkes yolu boşaltsın!" Zack'in bağırdığını duydum ve büyük bir hevesle başımı kaldırdım. "Trent ve Roman, kıçınızı kaldırıp başlangıç çizgisine gelin."

Elimi yüzümde gezdirdim.

Sonunda.

Etrafta dolaşıp arabama tırmandım, motoru çalıştırdım ve vücudumun altında gök gürültüsünü hissettim. İki şey için yaşıyordum: Tate'e eziyet etmek ve pistin altını üstüne getirmek.

Loop'ta kazandığım her şey babama gitse de yarışmayı hâlâ seviyordum. Pedalı hissettiğimde ayağım titriyordu ve ellerim arabamın manevralarında mükemmel bir şekilde ustalaşmıştı. Direksiyonu kullanabiliyor ve makineyi tam istediğim şekilde yönlendirebiliyor, kaydırabiliyor ve döndürebiliyordum.

Hayatımı sevdiğim zaman haftada bir kez iki dakikaydı.

Boss 302'mi piste çıkardığımda hoparlörlerimden Papa Roach'un *Still Swingin'* şarkısı yükseliyordu. Siyah Mustang'im şarjlıydı, hızlıydı ve tamamen bana aitti. Annemin büyükbabamın evinden kalan parayla almama izin verdiği tek şeydi. Parası ödenmişti ve insanlardan uzaklaşıp kaybolmak istediğimde tek çıkış noktamdı.

Üniversite birinci sınıf öğrencisi ve eski sınıf arkadaşım Derek Roman, arada bir yarışmak için şehre geri dönüyordu. 2002 model Trans Am'ini benimkinin yanına çekti ve parmaklarım direksiyonda sıkıştı.

Biraz ağırlık taşıyordu. Bazı insanlar bu gece onun lehine bana karşı bahis oynadı. Biraz aşağılayıcı ama işime yaradı. Oranlar ne kadar küçükse, kazanç o kadar büyük olur.

"Pekâlâ!" Zack seslendi, sesi derin ve emrediciydi. "Gecenin ana etkinliği için pisti boşaltın."

20

Üniversitelilerin okula dönmesiyle birlikte, yaz dönemine kıyasla daha az yarış düzenleniyor. Madoc'unki ve benimki bu geceki tek yarışlardı.

Kotumun cebine uzanarak fosil kolyeyi çıkardım ve dikiz aynama astım. Tate'in dikiz aynasından beni izlediğini fark ettim ve boğazım düğümlendi. Görüp görmediğini bilmiyordum ama kesinlikle görmesini istemiyordum. Annesine ait olan kolyeyi açıklaması zor olacaktı.

On metrelik bir sopayla dokunamayacağım birkaç seksi kızdan biri olan Devon Peterson, kısa okul kızı eteği ve spagetti askılı gömleğiyle arabalarımızın önüne geldi. Okulda benden bir sınıf gerideydi ve eğer ilgilenirsem müsait olduğunu açıkça belirtmişti.

Ben değildim.

Aslında alçakgönüllü ve iyi biriydi ama herkese karşı iyiydi. Sorun da buydu. Bazen iyi vakit geçirmenin risk almaya değmeyeceğini bilmeniz gerekir.

"Hazır mısın?" diye seslendi, gözleri bana parlıyordu.

Gel hadi. Hadi, hadi. Debriyajı tutarken sol dizim sallanıyordu. Kızlar

yok, aileler yok... Sadece ben, hepsinden kaçıyorum.

"Set mi?"

Roman ve ben motorlarımızı

hızlandırdık. "Hadi!"

Bacaklarım harekete geçti, biri debriyajı bıraktı ve diğeri tüm gücüyle gaza bastı. Roman ve ben pistte havalanmadan önce lastikler kısa bir an için döndü. Midem bulandı ve bu duyguya gülümsedim.

Bu boku sevdim.

Direksiyonu kavrayarak, ikinci vitese ve ardından doğrudan üçüncü vitese geçerken debriyaja tekrar bastım. Sık sık unutur ve yarışmadığım zamanlarda yaptığım gibi vites atlamaya çalışırdım ama bunu bir pistte yapamazsınız. Annem geçen yıl yeni bir araba aldığında çok sinirlendi - manuel bir araba - ve ben ona nasıl kullanacağını öğrettim.

"Vitesleri atlayabilirim de ne demek? Jared, onları kullanman gerekmediği sürece oraya koymazlar."

Ona başımı salladım ve bunun sinirlenmeye değmeyeceğini anladım.

Dördüncü vitese geçtiğimde Boss tekrar sarsıldı ve müziğin ve arabanın beni binlerce parçaya ayırıp rüzgâra savurmasına izin verdim. İstesem bile hiçbir şey hakkında düşünemiyor ya da endişelenemiyordum.

Yaşadığım yer burası. Patron benimle kavga etmezdi. İçerisi ve dışarısı bana aitti.

Roman ve ben kafa kafaya hücum ettik ama ilk dönemeç yaklaşıyordu. Hafif bir avantajım vardı ama o yavaşlamıyordu.

Siktiğimin piçi.

Bir gün bu adama hak ettiği dayağı atmak zorunda kalacaktım. Lanet dönüşü birlikte yapamayacaktık ve o da bunu biliyordu. Birimizin yavaşlaması gerekecekti ve bu o olmayacaktı.

Ve bunu bildiğimi de biliyordu.

Direksiyonu kırdım ve frene bastım, arkasına ve iç şeride geçtim. Tam kıçının dibinde, sertçe nefes aldım ve başımı sallayarak öndeki ayağımın arabasına çarpmasını engellemeye çalıştım.

Direksiyonu sola kırarak ilk dönemeci döndüm, tozu dumana kattım ve kalbim boğazımda düğümlenirken arabanın arkasının kaydığını hissettim.

Ama Roman'ın arabası daha fazla kaydı.

Tekrar ikinci vitese geçip gaza basarak Godsmack'in *I Stand Alone* şarkısını açtım ve havalandım.

Her saniye kanım damarlarımda daha güçlü titreşiyordu ve kazanıp kaybetmem umurumda değildi. Hiçbir şey bunu benim için mahvedemezdi ve hiçbir şey daha iyi hale getiremezdi.

Her dönüşte Derek Roman önümü kesip beni arkaya çekiyordu ya da ben istediğimden daha fazla spin atıyordum. Her iki durumda da öne geçemiyordum, çünkü o pislik yarışmak yerine çarpışan arabalarla oynamayı tercih ediyordu.

Pislik herif. Gergin olduğum için değil, çok kızdığım için dakikada binlerce kez nefes alıp veriyordum.

Benim kazandığımı görmektense arabalarımızın hurdaya döndüğünü görmeyi tercih eder.

Gaza basıp direksiyonu kavradım ve Roman'la birlikte ileriye doğru atıldık. Kalabalık uçarak geçti.

ve sonunda bitiş çizgisini geçerken midem bulandı.

Bir nefes verdim ve dişlerimi sıkarak arabayı yavaşlattım. Kaybettiğimden emin değildim ama kazandığımdan da emin değildim.

Ve bu noktada, gerçekten umurumda değildi.

Bir şeye vurmak istedim ve o da Roman'dı.

Arabadan dışarı fırlarken kollarım çelik çubuklar gibi kaskatı kesilmişti ve arabanın etrafında dönerek onunla yarı yolda buluştum.

"Sen bir pisliksin," diye bağırdım.

Lütfen. Bir salla.

Neredeyse burun burunaydık. Roman benimle hemen hemen aynı boydaydı ama tam olarak değil.

"Benim şeridime giriyordun!" diye alay etti. "Ya da belki de arabanı nasıl kullanacağını bilmiyorsundur."

Neredeyse gülecektim.

"Pistte şerit yok." *Salak.* "Ve kimin kaslarıyla başa çıkamayacağından bahsetmeyelim."

Yağlı, siyah saçları arkaya kaymış Roman parmağıyla yüzümü işaret etti. "Bak sana ne diyeceğim, Prenses. Biraz taşaklandıktan ve eğitim tekerleklerini çıkardıktan sonra geri gel. O zaman benimle yarışacak kadar erkek olursun."

Sesi çöp tenekelerinin birbirine çarpması gibiydi ve çenesini kapatması gerekiyordu.

"Yeterince erkek mi?" İki büklüm olmuş yüzümün, duyduğum en aptalca şeymiş gibi görünmesini sağlayarak sordum. Toplanan kalabalığa hitap etmek için dönerek ellerimi havaya kaldırdım. "Yeterince erkek misin?"

Onlar daha iyi biliyordu, çoğu sınıf arkadaşımdı.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, Piper kalabalığın arasından çıkıp doğruca bana yöneldi. Vücudunu benimkine yapıştırıp elini kıçıma koyarak beni yavaş ve derin bir şekilde öptüğünde kalabalık heyecanını bastırmak için mücadele etmedi.

Sanki görünmez bir çift kol beni geri çekiyor, onun elinden kurtarmaya çalışıyordu ve kendime yüzmeyi değil dalmayı hatırlatmak zorunda kaldım.

Onu tuttum ve ellerimi yanlarında gezdirdim, dilinin sıcaklığının benimkine dokunduğunu hissettim. İhtiyacım olan şey buydu.

Piper kolaydı.

Ama kalabalık gösterimiz karşısında kükrediğinde dudaklarım gerildi ve

öpüşmemiz sertleşti. Tadı kül gibiydi.

Tate aklımdan geçti ve onun ağzının anısı da öyle.

Kendimi Roman'a haddini bildirmeye adadığımda kalabalık daha çok tezahürat yaptı ama bu tamamen yanlıştı.

"Tamam!" Zack kalabalığı yarıp geçti. "Yoldan çekilin, yoldan çekilin."

Piper bana sırıttı ve tökezleyerek kalabalığın ve onu bekleyen kıkırdayan arkadaşlarının arasına geri döndü. "Dinleyin. Hem iyi hem de kötü haberlerimiz var." Zack etrafına bakındı, daha çok

Roman ve benden çok kalabalığa. "Kötü haber şu ki beraberlik kararı aldık."

Herkes homurdandı ve birkaçı küfretti.

Aman Tanrım. Bir nefes verdim.

"Ama iyi haber şu ki," diye ekledi aceleyle, "bu çıkmazı çözmek için bir yolumuz var."

Sonra da boğazımda safra birikmesine neden olan iğrenç bir sırıtış attı. Zack sinsi olabiliyordu. "Rövanş mı?" Umarım.

"Sayılır." Gülümsemesi genişledi. "Eğer bu işi halletmek istiyorsanız, arabalarınız tekrar yarışacak, ama... sürücüler siz olmayacaksınız."

Gözlerim yandı. Gözlerimi kırpamadım.

Ne oluyor lan?

"Affedersiniz?" Roman, Zack'in alanına girerek ağzından kaçırdı.

"Olağanüstü sürücüler olduğunuzu biliyoruz," diye güvence verdi Zack. "Yarış bunu kanıtlamak için yeterince yakındı. Bakalım kim daha iyi bir makineye sahip."

Yeter artık.

"Peki arabaları kim kullanacak?" diye bağırdım.

Zack'in dudakları inceldi. "Kız arkadaşların." *NE?*

"Ah, evet!" diye güldü kalabalığın içindeki bir salak, sanki çok eğlenceli olacakmış gibi. Hiç kimse, ama hiç kimse arabamı kullanmıyordu!

Seyirciler sesleri duymak için daha da yaklaştılar ve evet, sesler yükselecekti. Roman ve ben bu fikrin berbat olduğu konusunda hemfikirken, kalabalığın çoğu birkaç kızın yarıştığını görmek için seve seve para kaybedecekti.

"Dostum! Böyle bir şey olmayacak!" Roman kaşlarını çattı ve kız arkadaşına baktı. Çok tatlıydı, ama minyon esmer, sadece bir mopedi sürecek kadar kas gücüne sahipmiş gibi görünüyordu, o kadar.

Tate'in ona karşı ne yapacağını düşünerek kendi kendime gülümsedim.

Hayır. Sakın oraya gitme.

"Zack," diye iç geçirdim. "Benim bir kız arkadaşım yok. *Asla* bir kız arkadaşım olmadı." "Peki ya birlikte geldiğin o küçük güzel şey?"

Başımı çevirdim ve K.C.'ye sinirli bir bakış attım. Onun hakkında konuştuğunu düşündüm.

Dikkatimizin ona odaklandığını görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"O sadece benim ribaundum," diyerek ellerini kaldırdı ve şaka yaptı. Kalabalık ağızlarını kapatıp güldü ve sanki incinmem gerekiyormuş gibi benimle alay etti.

K.C. onun zekâsı karşısında gülümsemekten kendini alamadı ve ben de Zack'e kaşlarımı kaldırarak anlamasını umdum.

"Kimse benim arabamı kullanamaz," dedim.

Roman, "Ben de Prenses'e katılıyorum," diye söze girdi. "Bu çok aptalca."

"Kalabalık zaten ikinizi yarışırken gördü. Eğlenmek istiyorlar. İnsanların paralarını alabilmeleri için bu meseleyi halletmek gibi bir niyetiniz varsa, o zaman benim yöntemimle oynayacaksınız. Beş dakika içinde başlangıç çizgisinde olun ya da gidin." Uzaklaşmak için döndü ama durdu. "Oh, eğer istersen ön koltukta oturabilirsin... bilirsin, manevi destek için." Son sözler dudaklarından dökülürken dağıldı.

Sik kafalı bize gülüyordu.

"Bu saçmalık." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve Madoc'a doğru yürüdüm. Roman kalabalığa doğru yürürken K.C.

Doğruldum ve parmaklarımı tekrar tekrar yumrukladım. Eğer Zack arkadaşım olmasaydı, onu kesmek zorunda kalabilirdim.

İhtiyacım olan para için olmasa bile, yine de bu işin içinden çıkamazdım. Meydan okuma, meydan okumadır. Roman çekilmiyorsa, ben de çekilmiyordum.

"Hey, dostum. Senin yerine ben sürebilirim," diye konuştu Madoc. "Sadece onlara gizli ilişkimizden bahsetmemiz gerekecek."

Beni neşelendirmeye çalışıyordu ama ayağını ağzına sokarak daha faydalı olabilirdi.

Araba kullanabilen kızlar tanıyordum. Çalıştığım garajda iyi bir kalabalıkla tanışmıştım ve orada burada birkaç kişiyle karşılaşmıştım ama bu gece burada tanıdığım tek kızlar yattığım ya da ders aldığım kızlardı.

Ve hiçbirine güvenmedim.

K.C. sanki bilmiyormuşum gibi, "Jared, senin yerine yarışamam," dedi. "Başka biri olmalı."

Vardı.

Ve ona sorma fikri beni öğürtüyordu. Sadece hayır demekle kalmayacak, muhtemelen sorduğum için yüzüme tükürecekti.

Seçme şansın varmış gibi davranma.

Kahretsin.

İşte o zaman arabaya atlayıp uzaklaşmak istedim. Zor kararlar vermek ve başkalarının ihtiyaçlarının kendi ihtiyaçlarımdan önce gelmesini kabullenmek canımı yakıyordu ama... başka seçeneğim yoktu.

Sonra kafamda başka bir babanın -daha iyi bir babanın- sesini duydum.

Bir erkek ne yapılması gerektiğini bilir ve sadece yapar.

Kardeşim birilerinin ona sahip çıkmasını hak ediyordu ve onun hayatını daha iyi hale getirmek benim elimdeydi.

Başımı arkaya yatırdım ve iç çektim.

Bu acıtacaktı.

"Arabamı kullanmasına azıcık bile güvenebileceğim tek bir kişi var." Döndüm ve Tate ile göz göze geldim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"O mu?" Madoc, K.C. ve lanet Ben kısa sürede onu takip etti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona doğru yürüdüm. "Evet, sen."

"Ben mi?" Sesi alçaldı, sanki az önce aptalca bir şey sormuşum gibiydi. Artık şaşırmıyordu.

"Sana bakıyorum, değil mi?" Hafifçe hırladım.

Yüzü dümdüz oldu ve beni görmezden gelerek sevgilisine bakarken gözleri meydan okurcasına kısıldı. "Ben, şu şenlik ateşine erken başlayabilir miyiz? Burada sıkıldım."

Arkasını dönüp kalabalığın arasından çıkmadan önce bir cevap beklemedi.

Başka birini seçmemin imkânı yoktu ve Derek Roman'a yenilmeyecektim.

Peşinden gittim ve dirseğine yapıştım. "Seninle konuşabilir miyim?"

Ona zar zor bakabiliyordum ve sesimi mırıldanarak çıkarıyordum. Bu, üç yılı aşkın bir süredir yalvarmaya en çok yaklaştığım andı.

"Hayır," diye tükürdü.

Kindar, küçük.

Omuzlarımı geriye attım, bana yardım etmemek için her türlü hakka sahip olduğunu biliyordum ama yine de tavrı beni kızdırdı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım var."

Biraz nefes aldığını gördüm ve bir an için yere baktı. En azından onu duraklatmıştım.

"Peki ya yarın bana ihtiyacın olmadığında?" diye meydan okudu. "Yine çizmelerinin altında bok mu olacağım?"

Kalbim küt küt atıyor ve göğsüm ağrıyordu.

Asla boktan biri olmadın.

K.C. arkamdan yüksek sesle, "Yapacak," diye konuştu.

"K.C.!" Tate dişlerini gösterdi. "Benim adıma konuşamazsın. Ve bunu yapmayacağım!" diye doğrudan bana bağırdı ve öfkesi içimi ısıttı.

Bana mutfak tezgahını hatırlattı ve o gece yaptığım gibi onu tekrar susturmak istedim.

K.C. Tate'le tartışarak, "Sen istiyorsun," dedi.

"Belki de," diye alay etti. "Ama benim bir gururum var. Benden hiçbir şey alamayacak."

Sikerim böyle işi.

"Teşekkür ederim," dedim dişlerimin arasından. "Ne için?" Tate hırlayarak karşılık verdi.

Yüzüne vurdum ama geri adım atmadı. "Bana ne kadar hayal kırıklığı yaratan, kendine hizmet eden bir kaltak olduğunu hatırlattığın için."

"Bu kadar yeter! İkiniz de!" Ben Tate'in geniş ve öfkeli gözlerine bakarken Madoc tartışmamızı böldü. Aramıza girdi ve Tate ile bana ters ters baktı. "Şu anda ikinizin arasındaki geçmiş umurumda değil ama o arabada kıçlara ihtiyacımız var. İnsanlar çok para kaybedecek."

"Jared?" Bana baktı ve devam etti. "Çok para kaybedeceksin. Ya Tate?" Ona baktı ama o hâlâ kaşlarını çatmış beni çiğneyip duruyordu. "Daha önce herkesin sana kötü davrandığını mı sanıyorsun? Bu gece buradaki insanların üçte ikisi Jared üzerine bahis oynadı. İlk tercihinin onu reddettiğini duyduklarında, okul yılınızın geri kalanı Jared ya da benim parmağımızı bile kıpırdatmamıza gerek kalmadan cehenneme dönecek. Şimdi ikiniz de şu lanet arabaya binin!"

Gözlerim yere düştü, kendimi biraz çocuksu ve çokça şaşkın hissediyordum.

Madoc genellikle ünlem işaretleriyle konuşmazdı. Onu birkaç kez kızgın görmüştüm ve öğretmen sesini çok nadir çıkarırdı.

Her zaman bir şeyler sakladığı izlenimine kapılmışımdır. Daha fazlasını.

Herkes sessizdi. Patlamayı gören birkaç seyirci bile. "Bana kibarca sorması gerekiyor," diye emretti Tate.

"Ne?"

İyiydim. İlk seferinde.

Tamam, belki de değildim.

"Lütfen demesi gerekiyor," diye benden başka herkese seslendi. Başımı salladım ve kendi kendime güldüm.

Tanrım, ele avuca sığmaz biriydi.

"Tatum." Ona bir sonraki yemeğimmiş gibi baktım. "Benimle gelir misin, lütfen?"

Gözleri yine kısıldı ama bu sefer heyecanla parlıyordu. Bu fırsatın üzerine çok hızlı atlamak istemiyordu ama bunu yapacaktı ve ben de bunu biliyordum.

"Anahtarlar?" diye sordu, elini uzatarak.

Onları avucuna bırakıp, arabamın sürücü tarafına doğru koşarken onu pistte takip ettim.

Kalabalık pisti boşaltırken Roman Trans Am'ini yerine yerleştirmişti. Tate direksiyona geçerken etrafımızdan ıslıklar yükseliyordu.

İkimiz de battık ve kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimin verdiği öfke sakinliğimi bozdu. Daha önce hiç yolcu tarafına oturmamıştım.

Gözlerimi önümde tutamadım ve ellerini ovuşturan Tate'e kaydılar.

tekerleği yukarı ve aşağı.

Lanet olası koltuğumda oturmuş, elleri lanet olası direksiyonumda olan görüntüsü çok fazlaydı.

Yer değiştirdim, aletim kendini kontrol edemiyordu. Her zamanki gibi, onun etrafında.

Onu arabamda görme fikrinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de ne kadar seksi görüneceğini bildiğimden ya da kalbimin atmasına neden olan iki şeyin bir araya gelme düşüncesinden, ama kot pantolonum daraldı.

Derin bir nefes aldım, aniden lanet arabamın yağmurla çarpmasını ve koltuğumda bana binerken vücudunun terle parlamasını istedim.

Çok güzeldi ve bir şeyi bu kadar çok isteyip elde edemeyeceğimi bilmek hayatımın en kötü anıydı.

En azından henüz değil.

Anahtarı çevirerek geri vitese taktı ve kolunu koltuğumun arkasına koyup omzunun üzerinden bakarak arabayı yerine oturtmasını sadece hayranlıkla izleyebildim. Direksiyonu kolayca çevirdi ve pedallara yumuşak bir şekilde manevra yaptırdı, her fren yaptığında ve vites değiştirdiğinde bacaklarını esnetti.

Porno izlemek gibiydi.

Tate rahat ve mutluydu ve dudaklarının kenarında bir gülümseme oynaşıyordu. Gülümsüyordu. Benim yanımda.

Yine omuzlarıma bir ağırlık çöktü ve ona yaptığım her şey için kendimi kötü hissettim. Ona ve kendime.

"Gülümsüyorsun," dedim, durmasını dileyerek ve asla durmayacağını umarak. Onu gülümsetmek istiyordum ve bunu hiç yapmadığının hatırlatılmasından nefret ediyordum. "Konuşarak bunu benim için mahvetme, lütfen."

Yeterince adil.

Boğazımı temizledim. "Yani, baban ikimize de sopa kullanmayı öğretti ve Bronco manuel, bu yüzden o kısımla ilgili herhangi bir sorunuz olmadığını varsayıyorum, değil mi?"

"Hiç." Gözleri ileride kaldı. Yarı söylediklerimle meşgul, yarı da arabanın verdiği hisle büyülenmiş gibiydi. Parmakları birbirine vuruyor ve gözleri etrafındaki her yere takılıyordu.

Ona ne yapması, ne zaman yavaşlaması ve nasıl dönmesi gerektiğini anlattım ama o sadece başını sallayarak cevap verdi.

Zack, muhtemelen kadın sürücüler Devon Peterson'ın onlara kıçını sallamasıyla ilgilenmeyeceği için arabaların önüne geldi ve işte o zaman kalbim karnıma düştü.

Kahretsin!

Tate uzandı ve fosil kolyeye dokundu. Kolyesi, annesi içindi.

çalmış ve saklamıştı.

Siktir, siktir, siktir.

Kan kulaklarıma doğru pompalanıyordu ve sesimi sabit ve sakin tutmak için her şeyi yapmam gerekiyordu. Hâlâ orada olduğunu unutmuştum.

"İyi şans tılsımı," diye açıkladım, emniyet kemerimi bağlayıp gözlerimi kaçırarak. "Sen oraya bıraktıktan birkaç gün sonra aldım. Çalınır ya da mahvolur diye düşündüm. O zamandan beri yanımda taşıyorum."

Ama onu bunca yıldır sakladığımı bilmesinden daha kötüsü, onu geri isteyeceğini bilmesiydi. Ne de olsa onu saklamaya hakkım yoktu.

Elini bıraktığında, sürücü tarafındaki camdan sessizce dışarı baktığını gördüm. Ne düşünüyordu acaba? Bilmek istiyordum ama asla sormayacaktım.

"Biz. Biz. Hazır mıyız?" Zack'in sesi beni irkilterek gerçekliğe döndürdü ve Tate başını tekrar öne çevirdi.

Elimi uzattım ve iPod'umda Bullet for My Valentine'dan *Waking the Demon*'ı buldum ve sesini açtım.

Gürültü, hareketlilik, dikkat dağınıklığı.

İkimiz de sessiz bir şekilde ön camdan dışarıya odaklandık.

"Hazır mısın?" Zack bağırdı ve Tate motoru çalıştırırken ben de gülümsedim. "Hazır mısın?" Müziğin sesini tekrar açtım ve kendimi hazırladım.

En iyisini umuyordum ama Tate intikam almak için bebeğimi bilerek çarpmaya karar verirse şaşırmazdım.

"Git!"

Gaza bastı, sertçe nefes aldı ve anın heyecanıyla vahşi bir gülümsemeye dönüştü. Belki farklı bir arabanın verdiği histi, belki de rekabetin verdiği heyecandı ama kendini kaptırmıştı. Gözleri avıymış gibi yolu izliyor, parmakları vites kolunu sert ve hızlı bir şekilde çalıştırıyordu.

Onun kaslarının benim kaslarımı tutuşunu izledim ve başımı salladım.

Porno.

"İlk tur hızla geliyor," diye konuştum, kafamı tekrar oyuna verdim.

Tate hiçbir şey söylemedi ama frene basıp ilk virajı dönmeye başladığında nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu.

Adrenalin göğsümde birikti ve dişlerimi sıktım, ona daha fazla yavaşlaması için bağırmaya hazırdım. O öndeydi -bu pek de sürpriz değildi- ama yoldan çıkarsa Trans Am kolayca yetişebilirdi.

Dikiz aynasını kontrol ettiğimde Roman'ın arabasının hızlandığını gördüm ve direksiyonu daha sıkı kavradım.

Kahrolası Roman. Eğer dönüşe kadar Tate gitmemiş olsaydı, bize çarpacaklardı.

"Gaza bas!" Arabayı düzelttikten sonra bağırdım. "Ve bu kadar sert dönme. Kendini düzeltmek için zaman kaybediyorsun."

"İlk sırada kim var?" diye kibirli bir şekilde cevap

verdi. "Kendini beğenmişlik yapma."

Ama o dinlemedi. Sadece müziğin sesini açtı ve vitesi altıncı vitese taktı. İleri doğru fırladık ve ben gerildim ama gerginlikten değil.

Şu anda kendimi çaresiz hissetmiyordum, ki bu garipti. Normalde kontrolün bende olmasını isterdim ve ön koltukta oturmak canımı sıkardı ama şimdi? Onu izlemek hoşuma gidiyordu.

"Bir sonraki dönüş yaklaşıyor. Yavaşlamalısın," diye emrettim.

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ama arabanın motoru yavaşlamıyordu.

O ne halt ediyordu?

Ona kaşlarımı çattım ve sesimi daha da kalınlaştırdım. "Tatum, yavaşlamalısın." Evet, bu işe

yaramadı.

Dönüşe yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı ve Tate virajda savrulup direksiyonu önce sola, sonra sağa ve sonra tekrar sola kırarak merkeze gelirken iki elimle çaresizce ön paneli kavradım. Hızlıydı, o ve araba bir bütündü. Pürüzsüz ya da temiz değildi. Hızlı ve tehlikeliydi.

"Bunu bir daha yapma." Onun güvende olmasını istedim.

Nasıl olsa kazanacaktı. Roman'ın arabası arkadaydı ve kız arkadaşının muhtemelen yediği dil darbelerine bakarak içim burkuldu.

Tate'in dikkatsiz olmasına gerek yoktu. En azından arabada.

Bir sonraki dönüşte ona birkaç emir daha verdim, o da bunları duymazdan geldi ve son dönüşte önemli bir kazançla ilerledik. Saatte otuz mile kadar yavaşlayan Tate bana baktı ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Bu iyi mi, Bayan Daisy?"

Gözleri bir meydan okumayla parladı.

Gülmemeye çalışıyordu ve ben gözlerimi onun dolgun, büzülmüş dudaklarından alamıyordum.

O anda yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silip atacağımı biliyordum. Kendimi onun içine

gömerken Tate'in nefes nefese ve çaresiz kalmasını istiyordum. Şaka yok, alay yok,

Söz yok. Sadece gözlerindeki ben.

"Tatum?" Ben de ona meydan okudum. "Rakibinle oynamayı bırak ve şu lanet yarışı kazan artık."

"Evet, Bayan Daisy."

Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım.

Tanrım, onu tekrar ellerime almak için sabırsızlanıyordum.

Tate bitiş çizgisini o kadar yavaş geçti ki kalabalık Madoc'un kükremesinden daha fazla kükredi.

ve benim yarışlarımı bir araya getirdi. Seyirci sürüsü arabanın etrafında dolanırken arabayı durdurdu.

Boss'u boşta bırakıp e-freni çekerek arkasına yaslandı ve koltuğa yaslanarak rahatladı.

"Teşekkür ederim Jared." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, tatlı ve içtendi. "Benden bunu yapmamı istediğin için teşekkür ederim."

Boğazım düğümlendi.

Uzanıp dikiz aynamdaki kolyeyi çıkardı ve ince boynuna geçirdi. Yüzü düşünceli ama rahattı.

Hava ısınmıştı ve sadece biz vardık. Tate

ve Jared.

Elimi s a ç l a r ı m ı n arasından geçirip dejavu hissinden kurtuldum ve tezahürat yapan kalabalığa kapımı açtım.

Durdum ve yere baktım. "İblisi uyandırmak..." Mırıldandım. Yarışmak için neden bu şarkıyı seçtiğimi bilmiyorum, ama bana ne kadar uygun olduğunu anladım.

"Teşekkür ederim Tate," diye fısıldadım ona bakarak.

"Tatum" ona uymuyordu. Aslında hiç uymamıştı.

O Tate'ti ve hep öyle kalacaktı.

21

"Siz ikiniz hâlâ arkadaş mısınız?" Çok sarhoş bir Madoc yarıştan sonra şenlik ateşinde kolunu boynuma doladı.

Kimden bahsettiğini biliyordum.

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Sıcak biramdan bir yudum aldım ve gözlerimi ileri diktim.

Tate ve ben geldiğimde birbirimize hoş geldin demiştik ama bu gece onunla tekrar konuşmam gerektiğini biliyordum.

O kolyeyi geri almaya kararlıydım. Yarın babamı görmem gerekiyordu.

"Eminim her şey yoluna girecektir," diye umursamazca iç geçirdi. "Artık bir erkek arkadaşı olduğuna göre, bence ikiniz de birbirinizden nefret etmekten daha ilginç uğraşlara yöneleceksiniz."

Fincan elimde çatladı. "Onun erkek arkadaşı yok."

"Yapacak," diye karşılık verdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu gece ona elini sürmeye çalışacak."

Hayır.

Tate ve Ben bu gece arkadaş olarak birlikte değillerdi. Bunu biliyordum. Ama Madoc'un bunu yüksek sesle söylemesi midemi öfkeyle yaktı.

"Şu adamları görüyor musun?" Çenesini salladı ve elini Tate ile Ben'in sohbet ettiği gruba doğru salladı. "Hepsi ellerini onun eteğine sokmak istiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sadece nefes al.

"Ve er ya da geç," diye devam etti Madoc, "onlardan birine izin verecek."

Lanet olsun ona.

Yutkundum ve kırmızı plastik bardağı tutuşumu gevşettim.

Madoc, vermek istediği zararı vermiş olarak uzaklaştı.

Sadece kafamı karıştırmaya çalıştığını biliyordum, ama haklıydı ve yarıştaki yüksekliğim düzenli bir akış halinde kafamdan akıp gitti.

Beni asla affetmezdi.

Onun bir geleceği vardı, benimki ise şüpheliydi.

Ama ateşin karşısında hemen bana bakan Tate'e baktım ve bu yaşamak için ihtiyacın olduğunu bildiğin sudan uzaklaşmaya çalışmak gibiydi.

İçmekten başka çare yoktu.

Kafamı bir sonraki adımda ne yapacağıma odaklayamadan kolların boynuma dolandığını hissettim.

"T a n r ı m , seni özledim." Tatlı kokulu bir beden bana doğru bastırdı ve yumuşak, nemli dudaklar boynuma doğru inledi.

Piper.

Sakince kollarını çözdüm. "Nate Dietrich ile meşgul olduğunu duydum," diye meydan okudum ama umurumda değildi.

Y ü z ü m e doğru geldi. "Birkaç kez çıktık. Ama ben tamamen s e n i n l e ilgileniyorum," dedi eğilerek. "Senin için bir sürprizim bile var."

"Peki neymiş o?" Onunla dalga geçtim.

"Oh, ne güzel." Ellerini birbirine vurdu. "İlgileniyorsun."

"Şuradaki kızı görüyor musun?" Şenlik ateşinin karşısındaki kısa, siyah şortlu ve atletli kızıl saçlı kızı işaret etti.

"Peki ya o?" Bunun nereye varacağından emin olmadan sordum. "Sen, ben *ve* o evinize dönmeye ne dersiniz?" *Ne?*

Gözlerimi kırptım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Az önce teklif mi etti-

"Ben çoktan hallettim. O oyunda. Hepimiz oynayabiliriz ya da..." sesini alçalttı, "izleyebilirsin."

Gözlerimi kapattım ve elimi yüzümde gezdirdim.

Aman Tanrım. Lanet olası bir üçlü. Ciddi miydi?

Kalbim yerinden fırladı ve çenemin gergin bir gülümsemeyle seğirdiğini hissettim. Üçlü seks henüz yapmadığım bir şeydi ve hangi erkek bunu istemezdi ki?

Yatakta iki kızla birlikte olduğum bir görüntü zihnimde canlandı ve iki kız da Tate'e benzeyince midem bulandı.

Bir Piper'a, bir de karşıdaki çok seksi olan ve bana "sik beni" bakışları atan kıza baktım ve bir şeyleri yumruklamak istedim.

Yere baktım ve onların istediklerini istemediğimi fark ederek göz kırptım.

teklif ediyorum.

Aslında bunu düşününce banyo yapmak istedim.

İsa.

Bir gün bunun için kendimden nefret edecektim.

Piper'ın ellerini tekrar üzerimden çektim. "Dur." Ve geri çekildim.

"Ne?" diye ağzından kaçırdı, sesi şaşkın, gözleri kızgındı.

Başımı salladım. "Eve sağ salim git, tamam mı?" Ve uzaklaştım.

"Yeter artık," diye mırıldandım. Ve Tate'i aramaya koyuldum.

Ben'in sevgilisi olması umurumda

değildi. Benimle geliyordu.

Kulaklarımı herhangi bir sese karşı tetikte tutarak toprak ve ıslak yapraklar arasında ilerledim. Flörtünü kaybettiğini itiraf eden çakırkeyif Ben'e rastladıktan sonra Tate'i aramak için ormana, otoparka doğru koştum.

Şenlik ateşinin etrafında değildi ve orada pek arkadaşı da yoktu.

Ya da herhangi bir yerde, sik kafalı.

Yüksek sesli, gırtlaktan gelen bir inilti ormanda yankılandı ve başımı feryada doğru çevirdim.

Ne oldu? Kahretsin.

Koşmaya, kütüklerin üzerinden atlamaya başladım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "Okulumuzdaki çocuklar neden bu kadar pislik?" Bir sesin hırladığını duydum.

Tate.

Sola döndüm ve devrilmiş dallar ve ıslak yapraklardan oluşan bir karmaşanın içinden geçtim. "Kahretsin!" Bir erkek sesi duydum. "Seni lanet orospu!"

Ağaçların arasından sıyrıldım ve devrilmiş ağaçlar ve kesilmiş ağaç gövdelerinden oluşan bir açıklığa geldim.

Önümdeki manzarayı seyrederken aldığım her zor nefesle göğsüm kabardı.

Tate, yerde gözle görülür bir acı içinde yatan Nate Dietrich'in buruşmuş halinin üzerinde durdu. Bir eliyle gözlerini kapatmış, diğer eliyle de kasıklarını tutuyordu.

Orospu çocuğu.

"Tatum!" Öfkeden çok korkunun verdiği acıyla bağırdım. Eğer ona saldırdıysa, bunun nedeni tehdit edilmiş olmasıydı.

O öldü.

Etrafında döndü ve ben kendimi kontrol etmek için mücadele ettim. Nate çoktan bastırılmıştı ama yırtık atletinin askısını görünce bütün kaslarım gerildi.

"Sana zarar verdi mi?" Neredeyse sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

Bir elini omzunun ve yırtık gömleğinin üzerine koydu. "Denedi. Ben iyiyim." Bana zar zor bakıyordu.

Gömleğimi çıkardım ve ona fırlattım.

"Bunu giy," diye emrettim. "Şimdi."

İtaat etmekte acele etmedi, bunu beklediğimden değil, ama sinirlerim tepemdeydi ve söyleneni yapmazsa Tanrı yardımcısı olsun.

Tek başına, ormanda. Karanlıkta.

Bu kadar dikkatsiz olduğu için onu boğazlamak istedim.

Hâlâ yerde yatan Nate'e doğru yürüdüm. "Çok kötü bir hafızan var, Dietrich. Ben sana ne demiştim?" Eğildim ve yüzüne baktım.

O gün sınıfta ona yaptığım uyarı açıkça anlaşılmamıştı.

Gömleğini avuçladım ve yumruğumu karnına indirmeden önce onu ayağa kaldırdım. Vücudundaki tüm hava dışarı çıkmaya zorlanırken, kamburlaşarak çöktü.

Ve durmadım.

Nate Dietrich'i yumrukladım, yere serdim, vurdum ve bağırsaklarını deştim, vücuduna ve yüzüne vurdum, ta ki o bu hakaretlere dayanmaktan başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar.

Öfkem tüm gücüyle üzerine çökerken, elimdeki ağrı kemiklerimi titretti ve koluma yayıldı.

Aşağılık pislik!

O kötü biriydi ama ben değildim*,* kendime sürekli bunu söylüyordum. Nate ve benim aramda bir fark vardı.

Nate ona dokunmuştu.

Bunu hiç yapmamıştım.

Ona cinsel tacizde bulunmuş.

Soyunma odası olayım sadece onunla dalga geçmek içindi.

Ona defalarca durmasını söylemişti.

Ağladığını görmüştüm, durmamı istiyordu.

Nate'e vurdukça artık onun yüzünü değil, kendi yüzümü görüyordum. "Dur."

Tate'in arkamdan bağırdığını duydum. "Jared, dur!"

Nefes alması bitene kadar durmak istemiyordum ama Tate'i buradan çıkaracaktım. Şimdi.

Nate'i dirseğinden tutup çektim ve yere fırlattım. "Bu iş bitmedi," diye söz verdim, kanlı gözü, burnu ve ağzı için en ufak bir suçluluk hissetmiyordum. Dudaklarının içi kanla kaplıydı ve yere yığılmış, nefes nefese inliyordu.

Gözleri korkmuş görünen ve göğsü korkuyla inip kalkan Tate'e baktım.

Onu burada ilk bulduğumda sahip olmadığı bir korku.

"Seni eve götürüyorum." Tartışmaya açık değildi.

"Hayır, teşekkürler. Beni bırakacak biri var," diye itiraz etti çenesini yukarı kaldırarak. *Arabası mı var?* Aynı anda hem gülmek hem de hırlamak istedim. *Tanrım, onu susturmak hoşuma gidecekti.*

"Aracınız," ona bakmak için döndüm, "sarhoş. Şimdi, randevun sarhoş olduktan ve neredeyse tecavüze uğradıktan sonra zavallı büyükanneni uyandırıp seni almak için ıssız bir yere gelmesini istemiyorsan - ki bu arada babanın yalnız kalmana güvenmesi için harikalar yaratacağından eminim - o zaman lanet arabaya bineceksin, Tate."

Arabama doğru yürümek için döndüm, gerekirse onu omzuma atmaya tamamen hazırdım.

22

Otoyolda hızla ilerleyip kasabaya dönmeye başladığımız anda, "Senin derdin ne?" diye ağzından kaçırdı.

"*Benim* sorunum mu?" Kızgındım ve o da bunu anlayabiliyordu. "Seni eve bırakacak kadar ayık kalamayan o salak Ben Jamison'la şenlik ateşine geliyorsun, sonra da karanlıkta ormana dalıp Dietrich'in tacizine uğruyorsun. Belki de sorunu olan sensin."

Toparlan, göt herif.

Nate'in ona neler yapabileceğini -yapabileceğini- düşündüğümde öldürmek istedim. Tate çok inatçıydı. Çok bağımsızdı.

Kendi yeteneklerini yanlış değerlendirdi ve kendini tehlikeye attı.

"Hatırlarsan, durumu kontrol altına almıştım," diye alay etti. "Bana yaptığınızı düşündüğünüz iyilik sadece kendi öfkenizi tatmin etti. Beni bu işin dışında bırak."

Yanaklarımı emdim, yoğun havayı içime çektim ve yola odaklandım.

Ellerim direksiyonu kavrarken araba altımda kükreyerek bizi daha da hızlandırdı.

"Yavaşla," diye emretti ama onu duymazdan geldim.

"Başa çıkamayacağın durumlar olacak, Tate." Onu ikna etmeye çalışıyordum ama nereye varacağımı ben bile bilmiyordum. Hayatının geri kalanında benim yarattığım kapalı kutuda var olamazdı ve onu her şeyden koruyamazdım. Er ya da geç gidecekti.

"Nate Dietrich bu gece ona yaptığın şeyi pek hoş karşılamayacaktı," diye devam ettim. "Bunun son olacağını mı sanıyordun? Senin peşinden yine gelecekti. Sen burnunu kırdıktan sonra Madoc'un ne kadar çok bir şeyler yapmak istediğini biliyor musun? Sana zarar vermek istemedi ama misilleme yapmak istedi."

Kendini gözünde fazla büyütmüş. Bazı erkekler kadınları mağdur etmeyi umursamıyordu.

Besbelli.

"Yavaşlaman gerek."

"Hayır, hiç sanmıyorum Tate," d i y e güldüm. "Tam bir lise deneyimi yaşamak istiyordun, değil mi? Futbolcu erkek arkadaş, sıradan seks, umursamaz davranışlar?"

Ben de o cevap vermeye fırsat bulamadan farlarımı kapattım.

Önümüzdeki yol karardı ve Tate kendini koltuğa geri iterken küçük bir nefes verdi.

Korku ve heyecanın adrenalini damarlarımda dolaşıyordu. Bu, o uzaktayken yaşamak istediğim türden bir duyguydu. Bana yaşadığımı hissettirdi.

Ayın donuk, acınası ışığı ağaçların arasından içeri süzülüyordu ama çok az şeyi aydınlatıyordu.

"Jared, kes şunu. Işıkları aç!" Sesi çatallaşmıştı ve korkmuştu. Ona b a k m ı y o r d u m ama yine de onu görebiliyordum ve bir eli gösterge panelinde çarpışmaya hazırlanıyordu.

"Jared, arabayı hemen durdur!" diye yalvardı ve ben bu sesten nefret ettim. "Lütfen!"

"Neden? Bu eğlenceli değil mi?" Cevabı zaten bildiğim halde üsteledim. "O koltukta kaç tane ciyaklayan havai kafa oturttuğumu biliyor musun? *Bayıldılar*."

Ve sen farklısın.

"Dur. Arabayı. Arabayı!" diye bağırdı.

"Bundan neden hoşlanmadığını biliyor musun?" Başımı çevirip ona baktım ve hızlı bakışlarla görünmez yola geri döndüm. "Çünkü sen onlar gibi değilsin, Tate. Hiçbir zaman da olmadın. Neden herkesi senden uzak tuttuğumu sanıyorsun?"

Hemen ağzımı kapattım ve inledim.

Bunu neden söyledim ki?

Gözleri irileşti ve sonra kurşun gibi daraldı.

İşte başlıyoruz. 3-2-1'de.

"Durdur şu lanet arabayı!" diye bağırarak yumruklarını kalçalarına vurdu ve ardından koluma vurdu.

Otoyolda bıraktığım yüzlerce dolar değerindeki lastikler için dişlerimi sıkarak irkildim ve frene bastım.

Patron gıcırdayarak durdu, ben çalıların arasına uçmamızı engellemek için direksiyonu kırarken hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Lanet olsun.

Vites küçülttüm, e-freni çektim ve arabayı durdurdum.

Tate kapısını açtı ve oturduğu yerden fırladı, ben de öyle, eve yürümenin akıllıca bir fikir olduğuna karar verirse peşinden gitmeye hazırdım.

Ama kaçmadı.

Bana vurmaya hazır görünüyordu. Gözlerinden gelen cehennem ateşinin ve nefretin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Arabaya geri dön." Konuşmasına fırsat vermeden sözünü kestim.

Yolun ortasındaydık ve her an başka bir araba gelebilirdi. "Bizi

öldürebilirdin!" diye bağırdı.

Seni asla tehlikeye atmam.

Gömleğim çıplak omzundan düştü ve gömleğinin yırtık askısının dışarı çıktığını gördüm.

Avucumu arabanın tavanına vurdum, kafamın içinde öfke ve aşk savaşıyordu. "Bin şu lanet arabaya!" diye bağırdım.

"Neden?" diye sordu, sesi kısık ve çatlaktı.

Ciddi miydi?

"Çünkü eve gitmen gerekiyor." *Duh.*

"Hayır." Başını salladı, gözyaşlarına boğuldu ve kalbimi kırdı. "Neden herkesi benden uzak tuttun?"

"Çünkü sen geri kalanımıza ait değildin. Hâlâ da değilsin," diye karşılık verdim.

O daha iyiydi.

Ama görünüşe göre bu cevap hoşuna gitmemiş.

Ben onu durduramadan arabamın içine girdi ve anahtarlarımı kontaktan kaptı.

Şaşkınlık içinde, açık arabasının kapısından dönüp yolun kenarındaki kayalık hendeğe doğru koşmasını izledim.

Anahtarlarım. Ne oluyor be?

Parmaklarım onu sallamak ya da öpmek için kaşınıyordu.

Ona yavaşça yaklaştım, kısmen sinirlenmiş, kısmen de içindeki mücadeleye hayran kalmıştım.

Çok güzel bir kadındı. Saç telleri gözlerinin üzerine düşüyor ve küçük parçalar ya rüzgârdan ya da ağır nefes alışından dolayı yüzünün etrafında uçuşuyordu. Yüzündeki öfkeli tutkuyu görmek, ona zorbalık yapmanın yaptığı gibi beni de güçlendirdi.

Ve tüm bunları onu incitmek yerine ona yakın olarak nasıl hissedebileceğimi düşündüğümde, boşa harcanan zamanın ağırlığıyla yere çakıldım - hayır, yere çakıldım.

Mideme bir kaya gibi oturdu.

"Ne yapıyorsun?" Kızgın görünmeye çalıştım.

"Bir adım daha atarsan anahtarlarından birini kaybedersin. Araba anahtarı olup olmadığından emin değilim ama eninde sonunda ona ulaşacağım." Kolunu başının arkasına doğru eğdi ve ben de durdum.

Fuuuuuck.

"Arabana binmeyeceğim." Sesi düzgün ve güçlüydü. "Ve gitmene izin vermeyeceğim.

Bana gerçeği söyleyene kadar buradan ayrılmayacağız."

Etrafımdaki hava yoğunlaştı ve kendimi bir mağaradaymışım gibi hissettim.

Her yerde duvarlar vardı. Ona her şeyi anlatamadım.

Özür dileyebilirim. Açıklamaya

çalışabilirdim. Ama anlatamazdım-

Kahretsin! Kolunu daha da kaldırıp ilk anahtarı fırlatmak için yüklendi ve elimi u z a t ı p durmasını işaret ettim.

Yedek anahtar en az iki yüz dolar tutardı. Kalbim daha

hızlı atıyor, kulaklarımda yankılanıyordu.

"Tate, bunu yapma."

"Aradığım cevap bu değildi," diye karşılık verdi ve anahtarı yolun kenarındaki ormana doğru fırlattı. Yoğun karanlığın içinde kayboluşunu tamamen çaresiz bir şekilde izledim.

"Kahretsin, Tate!"

Yüzükten bir anahtar daha çıkardı ve onu da arkasına yerleştirdi. "Şimdi konuş. Benden neden nefret ediyorsun?"

Tanrım. Anahtar gitmişti. Belki arabamın anahtarı. Belki de sadece evin anahtarı. Okulun anahtarıysa da siktir et.

Başımı salladım ve neredeyse gülecektim. "Senden nefret mi ediyorum? Senden hiç nefret etmedim."

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı ve sesi düştü. "O zaman neden? Yaptığın onca şeyi neden yaptın?"

Neden bu kadar kabaydım? Neden seni yalnız bıraktım? Neden arkadaşlığımızı mahvettim? Önce hangi korkunç şeyin açıklanmasını istedi?

"Birinci sınıf." Derin bir nefes aldım ve başladım. "Danny Stewart'ın seni Cadılar Bayramı dansına davet edeceğini söylediğini duydum. Asla yapmadığından emin oldum, çünkü arkadaşlarına göğüslerinin her birinin bir avuçtan fazla olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlandığını da söyledi."

Ayrıca o gün burnunu da kanatmıştım. Hala nedenini bilmiyor.

"Yaptıklarım hakkında iki kez düşünmedim bile," diye devam ettim o sessizliğini korurken. "Stevie Stoddard hakkındaki o dedikoduyu yaydım, çünkü Danny'ye ait değildin. O bir pislikti. Hepsi öyleydi."

"Yani beni koruduğunu mu düşünüyordun?" diye ağzından kaçırdı, ikna olmamıştı. "Ama bunu neden yaptın ki? O zamana kadar benden zaten nefret ediyordun. Bu, yaz için babanın yanından döndükten sonraydı."

"Seni korumuyordum," dedim gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırarak. "Kıskanıyordum."

Onu koruyor olsaydım, dönüp o dedikoduyla ona kendim zarar vermezdim. Mesele onu güvende tutmak değildi. Başka kimsenin ona dokunmasını istememekle ilgiliydi.

Devam ettim, "Liseye başladık ve birdenbire tüm bu çocuklar seni sevmeye başladı.

Sen. Bildiğim tek şekilde üstesinden geldim."

"Bana zorbalık ederek mi?" diye meydan okudu. "Bu hiç mantıklı değil. Neden benimle konuşmadın?" "Konuşamazdım. Konuşamazdım." *Sana güvenemedim.*

"Şimdiye kadar iyi gidiyorsun," diye bastırdı. "Tüm bunların neden başladığını bilmek istiyorum. Neden bana zarar vermek istedin? Şakalar, partilerden kara listeye alınma? Bunlar diğer erkeklerle ilgili değildi. *Benimle* sorunun neydi?"

Derin nefes aldım, kendime biraz zaman kazandırmaya çalıştım. Oraya gidemezdim. Şimdi olmazdı. Onunlayken olmaz.

Bir nefes verdim ve yalan söyledim. "Çünkü sen oradaydın. Çünkü incitmek istediğim kişiyi incitemedim, bu yüzden seni incittim."

Lütfen öyle kalsın.

"Ben senin en iyi arkadaşındım." Yavaşça konuştu ve bana tiksintisini hissettirdi. "Bunca yıl..." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Tate, o yıl babamla boktan bir yaz geçirdim." Yaklaştım. "Geri döndüğümde aynı çocuk değildim. Yakın bile değildim. Herkesten nefret etmek istiyordum. Ama seninleyken, bir şekilde sana hâlâ ihtiyacım vardı. Beni unutmaman için sana ihtiyacım vardı."

Bunun bir kısmı kontrolle, bir kısmı da öfkemle ilgiliydi ama en önemlisi onun gitmesine izin verememekle ilgiliydi. Onun hayatında olmaya ihtiyacım vardı. Beni görmesine ihtiyacım vardı.

"Jared, böyle davranmana neden olacak ne yapmış olabilirim diye kafamda evirip çevirdim. Ve şimdi bana tüm bunların sebepsiz olduğunu mu söylüyorsun?"

İçeri girmeye devam ettim.

"Hiçbir zaman yapışkan ya da baş belası olmadın, Tate. Yan odaya taşındığın gün, hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünmüştüm." Sesim neredeyse fısıltıya dönüştü ve gözlerim yere kaydı. "Seni çok sevmiştim. Baban nakliye kamyonunu boşaltıyordu ve ben de gürültünün ne olduğunu görmek için oturma odamın penceresinden dışarı baktım. Sen oradaydın, sokakta bisiklet sürüyordun. Kırmızı bir beyzbol şapkası ile tulum giymiştin. Saçların sırtından aşağı dökülüyordu."

O zaman bile Tate'in benim için önemli olduğunu biliyordum.

Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra annesinin vefat ettiğini öğrendim. Babam hayatımda yoktu ve Tate'le anında bağ kurduk. Müzik ve film gibi ortak noktalarımız vardı.

Ve gerisi bizim kontrolümüz dışındaydı. Birbirimizi bulmuştuk.

"Bu hafta monoloğunuzu okuduğunuzda, ben ....." Bir nefes verdim. "O zaman seni gerçekten etkilediğimi anladım ve tatmin olmak yerine kendime kızdım. Bunca yıl senden nefret etmek istedim, birinden nefret etmek istedim. Ama seni incitmek istemedim ve monologa kadar bunu gerçekten fark etmemiştim."

Önüne geçtiğimde kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. O kadar yakınımdaki vücudunun sıcaklığı bana doğru yayılıyordu ve kollarımı beline dolayıp onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. Geçen gece nasıl hissettiğini hatırlamak bana sadece şunu düşündürdü

istediğim her şeyin.

"Bana her şeyi anlatmıyorsun." Başı dönüyor gibi görünüyordu, sanki o anın yarı içinde yarı dışındaydı.

Uzanıp bir elimle yüzünü kavradım ve tek bir sıcak gözyaşını sildim. "Hayır, değilim." Sesim zar zor duyuluyordu.

Gözleri kapalıydı ama devam etmeye çalıştı. "Sırtındaki yara izleri," diye başladı. "Kötü bir yaz geçirdiğini ve geri döndüğünde herkesten nefret etmek istediğini söylemiştin, ama kimseye bu kadar kötü davranmadın-"

"Tate?" Sözünü kestim ve aramızda kalan bir santimi kapattım, göğüs göğüse buluştuğumuzda nefeslerimiz senkronize oldu. Tek görebildiğim dolgun ve yumuşak dudaklarıydı. "Bu gece daha fazla konuşmak istemiyorum."

Orada durmuş, yaklaşmamı izliyordu ve o an bir araya gelmeye ya da ayrılmaya kıl payı kalmıştı.

Dudaklarımı dudaklarında istiyordu ama bunu istemesi hoşuna gitmeyebilirdi.

Lütfen beni durdurmayın.

Teni soğuk ipeğe dokunmak gibiydi, tereyağı gibi pürüzsüzdü ve elimi saçlarında dolaştırdım. Sonra sanki uyanmış gibi sarsıldı.

"Artık konuşmak istemiyor musun?" Güçlü sesi büyüyü bozdu ve bacaklarım gerildi, bana tekrar vurmasını bekledim.

"Ben biliyorum," diye bağırdı ve ormana bir anahtar daha fırlatmak için döndüğünü gördüğümde hemen harekete geçtim.

Lanet olsun!

Kollarımı vücudunun etrafında dolayarak, onu çırpınarak göğsüme çektim.

Lanet olsun! Açıklamıştım! Beni hemen affetmeyeceğini biliyordum ama neden hâlâ bu kadar üzgündü? *Daha ne istiyordu?*

Özür dilemeyeceksin. Yalvarmayacaksın!

Babamın mantrası. O yaz defalarca tekrarlandı.

Bana öğrettiği neredeyse her şeyden nefret ediyordum ama bu, uygulamaya kararlı olduğum bir dersti. Özür dilemek bir zayıflık işaretiydi.

Ama Tate'i geri istedim.

Kalbim sadece onun için atıyordu ve onu kaybetmektense hayatımı ondan nefret ederek, onu severek, onunla sevişerek ve nefes alarak geçirmeyi tercih ederdim.

Özür dilemelisin, sik kafalı.

"Şşşt, Tate," diye fısıldadım kulağına. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Özür dilerim," dedim ve acı hapı yutarken gözlerimi kapattım.

Bir o yana bir bu yana döndü. "Üzgün olman umurumda değil! Senden nefret ediyorum!"

Hayır.

Hâlâ iki kolumla onu sabitlerken ellerimle parmaklarını açtım ve anahtarlarımı çıkardım.

Onu bıraktım ve öne doğru bir adım atıp bana doğru döndü.

"Benden nefret etmiyorsun," diye meydan okudum sırıtarak, o daha konuşmaya fırsat bulamadan. "Etmiş olsaydın bu kadar üzgün olmazdın."

"Git kendini becer," diye karşılık verdi ve dönüp tepinerek uzaklaştı.

Nereye gittiğini sanıyordu ki?

Karanlıkta, ıssız bir yolda eve gitmesine izin vereceğimi sanıyorsa, aklını kaçırmış demektir.

Ayaklarımı yere vurarak peşinden gittim, onu döndürdüm ve daha önce yapmak istediğim gibi omzuma attım. Sert bir şekilde yere düştü, karnı omzuma çöktü ve onu orada tutup eve yürümek için büyük bir istek duydum.

Arabayı siktir et.

Yani, neredeyse.

"Beni yere bırak!" Ayaklarını tekmeledi ve sırtıma yumruk attı, ben de parmaklarımın yerinde kalmasını isteyerek tutuşumu sıkılaştırdım.

Kıçı başımın yanındaydı ve lanet olsun, kısa eteğinin içindeki pozisyonundan yararlanmak istiyordum.

Ama o anki ruh haliyle muhtemelen sikimi keserdi. "Jared!

Şimdi!" diye emretti, sesi alçak ve emrediciydi.

Arabaya ulaştığımda onu tekrar dik konuma getirdim ve kıçını arabanın kaputuna yerleştirdim. Hemen aşağı indim, ellerimi kalçalarının her iki yanına yerleştirdim ve eğildim.

Çok yavaş.

Geri çekilmem gerektiğini

biliyordum. Ona zaman

vermeliydim. Güvenini tekrar

kazanmalıydım.

Ama onun tadına bakmıştım ve nefes almaktan vazgeçmeyi tercih ederdim.

Kuralları hâlâ ben koyuyordum ve daha fazla zaman kaybetmiyorduk.

"Sakın kaçmaya kalkma," diye uyardım. "Hatırladığın gibi, seni burada tutabilirim."

Bu bir tehdit değildi. Sadece hatırlamasını istedim. O mutfak tezgahında beni nasıl yuttuğunu, benim onu istediğim kadar beni istediğini.

Çenesini aşağı eğdi, tereddütlü görünüyordu. "Ben de biber gazı kullanmayı ve burun kırmayı biliyorum," diye karşılık verdi ve kendine güvenmiyormuş gibi temkinli bir mesafe bırakarak arkasına yaslandı.

Nabzının boynunda attığını görebiliyordum ama kaçmaya çalışmıyordu.

Onu izleyişimi seyretti ve göğsü sığ nefeslerle inip kalkarken o an durdu.

Benim onu istediğim gibi o da beni istiyordu ama beni istemesinden hoşlanmıyordu.

Darmadağındı ve ben buna bayıldım.

Bunu sana ben yapıyorum. Başka kimseye değil.

"Ben Nate ya da Madoc değilim... ya da Ben."

Yüzünü ararken burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Sırtımdan aşağı bir ter çizgisi düştü ve aletim zonklayarak yanıyormuşum gibi hissettirdi.

Ağzım onunkinin üzerinde gezinirken "Yapma," diye fısıldadı.

Oh, yapmayacağım. Yapacaksın.

"Söz veriyorum. Sen istemedikçe olmaz." Ertesi gün bana boyun eğdiği için üzgün hissetmesi berbat olurdu. Bu suçlamayı istemiyordum. O da en az benim kadar bu işin bir parçası olacaktı ve benim için çıldırmasını ve kafasının karışmasını istiyordum. Ve sonra teslim olmasını istedim.

Sanırım başından beri peşinde olduğum şey buydu.

Dudaklarımı yüzünde ve boynunda gezdirdim, onu içime çektim ama asla öpmedim. Yine de onun tadını alabiliyordum.

Dudaklarım yumuşak yanağını sıyırdı ve küçük bir inilti çıkardığında tam dudaklarına dokunmak üzereydim.

Sikeyim.

Ağzımın yüzünde, çenesinde, boynunda gezindiği her saniye, dişlerimin ona batmasını engellemek için savaştım. O kadar acıkmıştım.

"Seni şimdi öpebilir miyim?" Yarı sordum, yarı yalvardım. Evet demedi ama hayır da demedi.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Benim olanı hissetmek istiyorum. Her zaman benim olanı."

Lütfen.

Nefesi kesilmişti ve bununla mücadele ettiğini söyleyebilirdim. Zayıf bir şekilde beni itti ve arabadan atladı.

"Benden uzak dur," dedi yolcu tarafına yönelirken.

Evet, hayır.

Gülüşümü sessiz tutmaya çalıştım. "Önce sen," diye takıldım.

23

"Bana iki tane ver." Babam değiş tokuş için iki kart koydu ve dudaklarım hafifçe büküldü.

"Nasılsın?", "Neyin var?" ya da "Doğum günün kutlu olsun evlat." yok. Hiçbir şey yok.

Bugün on sekiz yaşındaydım ve babam açıkça

hatırlamıyordu. Ya da umursamıyordu.

Destenin üstünden iki kart daha çıkardım ve masanın üzerinden ona doğru fırlattım.

Canı cehenneme. On dakika gitti, elli dakika kaldı.

Geldiğimden beri sessizdik. Her zamanki gibi sadece gerektiğinde

konuşuyorduk. Ve midem hala bulanıyordu.

Dün gece Tate'le yaşadığım olaydan sonra kendimi harika hissediyordum. Rahat, heyecanlı, sakin.

Ama her hafta, hapishaneye gelmeden önce hastalanıyordum ve dün geceki kafam artık yerinde değildi. Babamın b a n a söyleyeceği iğrenç şeylerin korkunç beklentisi midemi bulandırıyordu. Sabahları asla bir şey yiyemiyordum. Ve çoğu zaman ellerim o kadar kötü titriyordu ki araba kullanmak çok zordu.

Bu yüzden dün gece Tate'i bıraktıktan sonra arabayla gitmeyi tercih ettim. Vücudum onun için düğümlenmişken uyumamın imkânı yoktu, bu yüzden oradan siktir olup gittim. Crest Hill'e gittim. Bir motelde kaldım ve ziyaret saati başlar başlamaz buraya geldim. Genelde gittikten sonra sakinleşirdim. Eve yaklaştıkça kendimi daha güvende hissediyordum.

Haftalarca süren ziyaretleri kusmadan atlatmamı sağlayan tek şey kolyeydi.

Ve dün gece onu geri almamıştım.

Ancak şu anda içim asitle kaplanmıştı ve boğazımda bir iz bırakıyordu. Canım yanıyordu ve onu düşündüğümü görmemesini umarak yutkunmaya devam ediyordum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyordum. Biri senin ne düşündüğünü nasıl görebilirdi ki? Ama babam beni okumakta ustaydı ve beni zayıf hissettiren tek kişiydi.

"Peki nerede?"

Sorusunu duymazdan geldim.

Neden bahsettiğini kim bilebilirdi ki, ama beni konuşturmasına izin verdiğimde hep üzülürdüm. Sadece çenemi kapadım ve nefes aldım.

"Bugün hariç her ziyaretinde neredeyse bir elini pantolonunun cebinde tutuyorsun. Orada lanet olası bir güvenlik battaniyesi gibi ne tutuyorsun ve neden birdenbire yanında değil?"

Dudağımı çiğnedim, ayağımı yere vurdum ve sonra kartlarımı kafamın içinde tekrar tekrar söylemeye çalıştım.

2-4-5-6-7. Maça, maça, maça, maça, kupa.

Yüksek tavanları ve yanlardaki uzun koridorlarıyla oda, anlam veremediğim konuşmalarla yankılanıyor ve ziyaretçilerin telaşı havayı dolduruyordu. Pencerelerden ışık sızıyordu ama bu hiçbir şeyi daha mutlu hissettirmiyordu.

"Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun." Babam bir kart daha bıraktı ve sessizce konuştu. "Ben bir pisliğim Jared. Seni sertleştirdim ama aynı zamanda güçlü de yaptım. Bir daha kimse seni incitemeyecek, çünkü sen dokunulmazsın. O kız için bile ulaşılmazsın."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve kartlarım avucumun içinde buruştu. Hışırtılı kahkahasının derin gümbürtüsü Tate'i kafamdan söküp aldı.

"Paranı aldın," diye homurdandım, dudaklarımı büzerek. "Kapa çeneni."

Sadece başını salladı ve kartlarını düzenlemeye devam etti. "Seni biliyor mu? Ne kadar korkak olduğunu? Kardeşini nasıl terk ettiğini?"

Jax.

"*O' diye* biri yok." Yalanım bir mırıltı olarak çıktı.

"Haklısın," diye karşılık verdi. "Her zaman yalnız olacaksın, çünkü b u n u n daha iyi olduğunu biliyorsun. Ve onunla evlenecek birini bulacak ve onu senin olmayan bebeklerle

dolduracak." Midem çöktü ve düşünemedim.

Elimdeki kartları masaya vurdum ve sandalyemden fırlayarak babamın çenesine bir yumruk indirdim. Yumruğumdaki ağrı koluma yayıldı ve onun sandalyesinden yere düşmesini izledim, hala gülüyordu.

Burnumdan nefes alırken göğsüm kabardı.

"Gelecek hafta son ziyaretim," dedim ona. "Ben seni özlemeyeceğim ama senin beni

özleyeceğini biliyorum." "Bu kadar yeter." Kolumdan tutulmadan önce bir ses duydum.

Kafamı kaldırdığımda, benden biraz daha uzun boylu, siyah saçlı ve açık renk gözlü bir muhafızın kaşlarını çattığını gördüm.

Kolumu ondan çektim. "Merak etme. Ben gidiyorum." Arkamı döndüm, dışarı çıkarken çenem çimento gibi sertti.

"Merak etme Jared," diye bağırdı babam arkamdan. "Birbirimizden uzaklaşmayacağız. Ben her zaman senin aklında olacağım."

Ziyaretten eve döner dönmez annemi mutfakta elinde bir pastayla buldum.

"Hayatta olmaz. Hiç havamda değilim." Ses tonum sertti ve onu kırmak istememiştim ama mutfaktan geri çekildim ve merdivenlere doğru yürüdüm.

"Jared, lütfen," diye bağırdı arkamdan.

Durdum, göğsümdeki her kas o kadar gerilmişti ki çığlık atmaya hazırdım ve dönüp mutfağa geri döndüm.

Annem mutfak masasının diğer tarafında duruyordu, kahverengi saçları yüksek bir topuz yapmıştı ve kolları iki yanındaydı. Kot pantolon, topuklu ayakkabı ve kısa bir ceket giymişti.

Sandalyenin arkalığını ahşap parmaklarımın altında gıcırdayana kadar kavradım, ona baktım ve istediğim kavgayı yutmaya çalıştım.

"Çabanı takdir ediyorum," dedim ona. "Gerçekten takdir ediyorum. Ama gerçek bir aileymişiz gibi davranmak zorunda kalmadan da gayet iyi geçiniyoruz. Sen kendi işini yap. Ben de benimkini."

Midem düğümlendi ve kelimelerim çamur gibi döküldü.

Gözleri düştü ama kendini toparladı ve çenesini kaldırdı.

"Jax'in gelip bizimle yaşamasını istiyorum," dedi gayri ciddi bir şekilde ve birdenbire. Nefes almayı bıraktım ve gözlerimi ona diktim, cevap veremeyecek kadar şok olmuştum.

Pardon?

Jax bizimle mi yaşıyor?

Hafifçe gülümsedi ve ben daha şaka yapıp yapmadığını anlamaya fırsat bulamadan masanın etrafında bana doğru döndü.

"Jared, bir avukatla konuştum bile. Hiçbir şey kesin değil ama...." duraksadı, bana dikkatle baktı, "ama yardımcı olabilir. Kardeşinin de bizimle gelmesini ister misin?"

Kardeşimin güvende olmasını istedim.

Sandalyenin arkasındaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Onu burada mı istiyorsun?" Ona sordum.

Gözleri düştü ve dudakları düşünceli bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Evet. Jaxon'dan hoşlanıyorum." Sonra tekrar bana baktı. "Senin içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor. Tıpkı Tate'in eskiden yaptığı gibi."

Pasta yiyemezdim.

İlgiden hoşlanmıyordum ve annemin bana mum üfletmesi fikri midemi bulandırıyordu.

Odama gidip kapıyı kapattım ve ne kadar süre dayanabilirsem o kadar süre karanlığın ve sessizliğin tadını çıkardım.

Jax bizimle mi? Yatağımda uzanırken düşündüm.

Bunu düşündüğüne hâlâ inanamıyordum. Onu yanına almak istediğine.

Pahalıydı ama umurunda değil gibiydi.

Bu, kafamı karıştırsa da hiç zorlamadığım bir konuydu. Bir muhasebe firmasında çalışıyordu, bizi geçindirecek kadar kazanıyordu ama sahip olduklarımıza yetecek kadar değil. Evimizin parası ödenmişti, benim her zaman en iyi cep telefonlarım vardı ve onun da güzel bir arabası vardı. Ödenmişti.

Dürüst olmak gerekirse, sormaya korkuyordum. Nasıl bu kadar iyi yaşadığımızı bilmek istemiyordum.

K.C.'den arkadaş olduğumuzu umduğunu söyleyen bir mesaj aldım ve boktan erkek arkadaşına yardım ettiği için teşekkür etti.

Bir ay içinde yine aldatacak. Her zaman yaparlar. Ama bunu ona söylemedim.

Ayrıca Tate'in artık tek başına olduğunu da pek de ince olmayan bir şekilde ağzından kaçırdı. Misafir büyükannesi şehri terk etmişti.

Dudaklarım yukarı kalktı ve tam oraya gidip Tate'le yeni bir kavgaya tutuşacaktım ki bir mesaj aldım.

Her şey yolunda mı?

Tate'in babası.

Tamam, geri yazdım.

Evin anahtarını Tate'e geri verdin, değil mi? Evet, yalan söyledim. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Teşekkürler. Mutlu 18'ler. Hediye yakında gelir.

Teşekkürler, ben de cevap yazdım, nezaket konusunda iyi değilim.

Tate'in doğum günü bir hafta sonra. Ne istediğini öğren, diye emretti. İçimi çektim.

Bu zor olabilir, mesaj attım.

Otuz saniye geçmeden karşılık verdi. **Bir adam...?**

Ve yumruğumla yatağı yumrukladım.

...işi hallediyor. İsteksizce bitirdim.

Bunu gerçekleştirin ve teşekkür ederim, diye karşılık verdi.

Gömleğimi çıkarıp sıcak duşa girdim ve son yirmi dört saat içinde ilk kez biraz huzur ve sessizlik hissettim.

Babama vurduğuma hâlâ inanamıyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, o yaz kendimi savunmak için bile.

Tate'in başka bir adamın bebeğini doğurmasıyla ilgili yorumun beni neden bu kadar kızdırdığını bilmiyordum. Babam yapmak istediği şeyi başarmıştı ve ben yine ona kanmıştım.

Kendimi şimdi ya da gelecekte bir baba olarak düşünemiyordum.

Ama kesin olan bir şey vardı. İster şimdi ister on yıl sonra olsun, Tate'in başkasının çocuğunu doğurmasını istemiyordum.

Ama bir gün onları isteyecekti. Çoğu insan isterdi.

Ve beyzbol topu büyüklüğündeki yumruyu yuttum, çünkü onun geleceğinde ben olmayacaktım.

24

Pazartesi sabahıydı ve hayatımda ilk kez haneye tecavüz ediyordum. En azından kendi özgür irademle.

Anahtarı kilide sokup Brandt'ların boş evine girerken ellerim titremiyordu bile. Tate okula gitmek için yarım saat önce çıkmıştı ve ben de okula geç kaldığım için biraz sinirlenmiştim. Bu sabah erkenden çıkıp kimya laboratuvarında ne yapıyorsa onu yapacağını ummuştum ama bugün öyle olmadı. Geç çıkmıştı ve şimdi ben de geride kalmıştım.

Tate'in babası sanki arkadaşmışız gibi doğum günü için ne istediğini öğrenmemi istedi ama o daha iyi biliyordu. Cevabı öğrenmemin tek yolu ona sormaktı ve ilişkimiz iyi temellere dayanmıyordu.

Ben de araştırmaya karar verdim.

Evet, ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

Dizüstü bilgisayarındaki geçmişi kontrol et, lanet olası günlüğünü karıştır, belki çekmecelerinde açık prezervatif kutuları var mı diye bak...

Bacağım karıncalandı ve titreşen telefonumu çıkardım.

Neredesin?

Madoc.

Geç yazdım.

Arka kapıyı kapatıp anahtarlarımı cebime geri k o y d u k t a n sonra mutfaktan geçip merdivenlere doğru yürüdüm.

Her yerde o vardı. Şampuanının ılık çilek gibi kokusu ağzımı sulandırıyordu.

Tüm hafta sonu boyunca Tate'i ne görmüş ne de ondan bir haber almıştım. Kamyonet garaj yolundaydı ama o Cuma gecesinden beri saklanıyor gibiydi.

Odasına girmeden önce uzun bir nefes çektim. Neden olduğundan emin değilim.

Tek bildiğim aynı anda hem tahrik olmuş hem de sapık hissettiğimdi.

Elimi çabuk tutup dışarı çıkmaya karar verdim.

Korkak değildim. Birinin pisliğine gizlice girecek cesaretim vardı.

Kıyafetler odanın her yerine dağılmıştı ve ben odaya girdiğimden beri duvarlara birkaç resim ve poster daha eklemişti.

Yavaşça etrafta dolaşırken gözlerim mekânda gezindi v e dizüstü bilgisayarını gördüm ama onu atlayıp yatağına oturdum.

Boğazım kurumuştu.

Sikeyim.

Vicdanımı geliştirmek için bu anı mı seçtim?

Bilgisayar geçmişi tam olarak ihtiyacım olan şeyi ortaya çıkarabilir ya da bilmem gerekmeyen şeyleri gösterebilir. Google'da yüz kremlerini ve tasarımcı şemsiyelerini arıyor olabilir. Ya da Fransa'da tanıştığı bir serseriye veya çok uzaklardaki üniversitelerin kabul ofislerine e-posta gönderiyor olabilir.

Yavaş başlamaya karar verdim ve onun yerine komodinin çekmecesini açtım.

Biraz el losyonu, lastik bantlarla dolu küçük bir kase, biraz şeker ve... bir kitap vardı.

Kaşlarımı çattım ve yıllardır görmediğim ama sanki daha dünmüş gibi gelen yırtık pırtık, soluk ciltsiz kitabı elime aldım.

Anılar bir anda akmaya başladı.

Tate, ortaokulun ilk gününde sırt çantasına tıkıştırıyor.

Tate gölde yüzdükten sonra bana Abraham Lincoln hakkında bir şiir okumaya çalışıyor.

Tate'in babası, Madman onu alıp kaçtığında bağı bantlıyordu.

Walt Whitman'*ın* "*Çimen* Yaprakları" adlı kitabı daha eskiydi. Yirmi yıl kadar. Annesine aitti ve Tate onu hep yakınında tutardı. Ne zaman bir seyahat için şehirden ayrılsa onu yanına alırdı.

Sayfaları çevirerek sevdiğim şiiri -tek şiiri- aradım. Adını hatırlayamıyordum ama bir bölümün altını çizdiğini hatırlıyordum.

Daha sayfaları çevirmeye başlamıştım ki bazı fotoğraflar ortaya döküldü. Kitabı unuttum ve onun yerine fotoğrafları kucağıma aldım.

Kalbim boğazımda güm güm atıyordu.

Tanrım.

O bizdik.

Fotoğraflarda o ve ben vardık. İki tane vardı, ikisi de on iki ya da on üç yaşımızdaydı ve bir ton lanet duygu aynı anda üzerime çöktü.

Tate benim fotoğraflarımı mı saklamış?

Bunlar annesinin çok değer verdiği kitabındaydı.

Ve büyük olasılıkla bunları, içinde bulundukları kitapla birlikte Fransa'ya götürmüştü.

Başımı salladım, ayaklarım bir kova çimentonun içinde sıkışmış gibi hissediyordu.

O da benim gibi fotoğraflarımızı saklıyordu ve ben bir şey kazanmış gibi hissederek gülümsedim.

Ve sonra, şifonyerinin üzerinde duran siyah dantelli sütyeni görür görmez, tadını çıkardığım lanet olası laleler arasında parmak ucunda yürüme hissi yere çakıldı. Kalbimin üzerinde paten kayan birinin karıncalanma hissi güneye kaydı ve şimdi onu aramak için buradan ayrılmak istiyordum.

Çenem hareket etti ve sikimi kontrol altında tutmak için neredeyse dilimi ısıracaktım.

Vay, vay, vay... Tate iç çamaşırı giyiyordu.

Siyah dantellere bürünmüş zarif vücudu beynimi örttü ve sonra gözümü kırptım.

Bekle.

Farkına vardı.

Tate iç çamaşırı giyiyordu.

Tate. Giymiş. Sikeyim. İç çamaşırı!

Ne için? Ve kim için?

Sert bir elimi saçlarımda gezdirdim ve alnımdaki teri hissettim.

Siktir et.

Bırak babası ona biraz para versin. Her gencin doğum günü için istediği şey bu, değil mi?

Kitabı çekmeceye geri attım, odadan çıktım, merdivenlerden aşağı indim ve ön kapıdan çıktım.

Okula arabayla gittiğimi bile hatırlamıyorum.

Bir süre boyunca gördüğüm tek şey, Tate'in iğneli bir pislik için iç çamaşırı giydiği görüntüler oldu.

Sabah derslerim bir sis içinde geçti. Ya kollarımı kavuşturmuş, gözlerim sıramın üstünde, etrafımdakileri görmezden gelerek oturuyordum. Dördüncü derse geldiğimde, Fransızca dersine girip kavga çıkarmamak için sıramı, sandalyemi ya da başka bir şeyi sıkıca kavradım.

Öğretmenler beni çağırmadı, ben de dikkatimi verme konusunda endişelenmedim. Notlarım yüksek kaldı ve bana soru sorduklarında ukalalık ettim, böylece kendilerini

benimle ilgilenme zahmetine girdin.

Yemeğe gitmek için acele etmedim.

Orada olacaktı ve ben sadece onu yanımda isterken arkama yaslanıp ikimizin de birbirimizi görmezden gelmeye çalışmamızı izlemek istemiyordum.

"Tatum Brandt!"

Bu da ne...?

Yemekhanede birinin ona seslenmesiyle durdum.

Sam ve arkadaşı Gunnar'ı her zamanki masamızda görmüştüm ve alçak bir sesin yüksek sesle bağırdığını duyduğumda bir içki ve sandviç almayı henüz bitirmiştim.

Madoc'a odaklandım, yüzü bana dönüktü ve odanın ortasında diz çökmüştü! "Lütfen benimle mezuniyet balosuna gelir misin?" diye bağırdı ve ben de onu takip edince

Baktığı yerde parmaklarımı sıkarak elimdeki sandviçi yok ettim.

Siktir.

Çok şaşırmış olan Tate arkasını döndü, omuzları gerilmişti ve gözlerini diğerlerinden kaçırıyordu, sanki utanmaktan çok sinirlenmiş gibiydi.

Tate Madoc'a katlanamıyordu.

Oh, şimdi ne halt ediyordu?

Tıklım tıklım dolu kafeterya sessizliğe büründü.

Madoc dizlerinin üzerinde Tate'e doğru yürüdü ve onun elini tuttu.

Odada birkaç kıkırdama duyuldu ve uzuvlarımda bir itme ve çekme kuvveti savaşıyordu.

Çekil! Onu takip ediyor. Onu hep istiyordu. Hayır,

olduğun yerde kal. O senin arkadaşın. O bunu

yapmaz.

"Lütfen, lütfen! Hayır demeyin. Sana ihtiyacım var," diye bağırdı, Tate'ten çok seyircilere bağırdı ve herkes kahkahalar ve tezahüratlarla onu teşvik etti.

"Lütfen, bu işi halledelim. Her şey için özür dilerim," diye devam etti ve Tate'in ona baktığını görebiliyordum, gözleri kocaman açılmış ve kızarmıştı, sanki hastaydı.

Hasta ve kızgın.

Ona duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve sonra "Ama bebeğin bir babaya ihtiyacı var!" diye bağırdı.

NE. NE. NE?

Midem bulandı ve odadaki her şey kıpkırmızı oldu.

Tate'in yüzü düştü ve kalabalık Madoc'un gösterisinden duydukları zevki

haykırdı. Dudakları kıpırdadı ama çok az.

Ona ne diyordu?

Adam çok memnun görünüyordu, çünkü ayağa kalktı ve onu kollarının arasına alarak seyircilerin zevkine göre salladı.

Herkes ıslık çalıp alkışladı ve ben de hiç bakmadan yemeğimi çöpe attım.
Evet mi dedi?
Daha onu yere bırakmadan arkamı döndüm ve dışarı çıktım.

25

"Lanet olsun!" Madoc, eli yüzüne doğru kalkarken uludu ve arkasındaki dolap sırasına çarptı.

Beden eğitimini birlikte paylaşıyorduk ve koşup gözünün tam ortasına vurmadan önce göz teması kurmasını bile beklememiştim.

Soyunma odasındaki sınıf yoldan çekildi ve ben de sıranın üzerinden geçerek yere kaymış olan en iyi arkadaşımın önüne oturdum.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve ona baktım.

"Özür dilerim," d i y e nefes aldım ve bu doğruydu. "Ama beni zorladığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı, bir eliyle gözlerini kısarak baktı.

Beni hep zorlardı ve bu beni kızdırırdı ama bunu neden yaptığını biliyordum. Rol yapmamı istiyordu. Tate'in ayaklarına kapanmamı ve beni istemesini sağlamamı.

Ama o evet demişti. Bu

beni de kızdırdı.

Onu dansa kendim davet etmeyi düşünmemem bile beni kızdırdı.

Danslardan nefret ederdim.

Dans etmekten nefret ederdim.

Ama benim sayemde Tate geçmişte böyle şeylere gitmemişti ve belli ki gitmek istiyordu.

Ağzıma acı bir tat yerleşti.

Bir ağız dolusu gururu yutmadan hemen önce aldığınız tattır.

"Hey, Dr. Porter." İkinci sınıftaki Kimya öğretmenimle okul çıkışında koridorda karşılaştım. "Tatum Brandt bugün laboratuvarda mı çalışıyor?" Arkasındaki kapıyı işaret ettim.

"Evet," diye ağzından kaçırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve beni gördüğü için garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Öyle. Ama şimdi aklıma yalnız olduğu geldi. Boş musun? Ona göz kulak olur musun? Genelde orada olurum ama bir toplantım var."

"Yalnız mı?" Çenem bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi. "Sorun değil."

Yürümeye devam etti ve ben de laboratuvarın kapısını açtım, kalbim içinde boğulmak istediğim türden bir belanın vaadiyle çarpmaya başlamıştı bile.

Oda boştu ama malzeme dolabından gelen tıkırtılar duydum, ben de öğretmen masasına oturdum ve ayaklarımı uzatarak onu beklemeye başladım.

Laboratuvar, okuldaki sınıfların daha büyük olan tarafındaydı. Her masada iki ya da üç koltuk bulunan yaklaşık on iki masa vardı. Üstleri beherler, şişeler, ocaklar ve lavabolarla kaplıydı.

Masaları sevdim.

Boyları iyiydi.

Kafamda uçuşan görüntülere yarı güldüm, yarı iç geçirdim.

Yüce İsa.

Daha önce hiçbir kız hakkında Tate'le kurduğum fantezileri kurmamıştım ama kendimi aşıyordum. Bırak üçüncüyü, ikinci aşamaya geçmeme bile izin vermeyebilir.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek parmaklarımı başımın arkasına geçirdim ve sikimi kontrol altında tutmak için Lifetime Movie Channel'ı düşünmeye çalıştım.

Dolabın kapısı açıldı ve Tate kollarında bir sandık malzemeyle dışarı çıktı.

Saçları bugün ortadan ayrılmıştı ve yüzünün ve vücudunun etrafından akarak gözlerini kısmen kapatıyordu.

Ama o beni gördü.

Sarı saçların arasından bile fırtınayı seçebiliyordum.

Bacakları hareketsiz kaldı ve şaşırmış, sinirlenmiş ve biraz da kızmış

görünüyordu. Birbirimiz üzerinde de aynı etkiyi yarattık.

"Şimdi olmaz Jared. Meşgulüm," diye uyardı sandığını sağ tarafımdaki masaya taşırken. Ses tonu kararlı ve sertti.

Bana haddimi bildiriyordu.

"Biliyorum. Sana yardım etmeye

geldim."

Yalandı ama sanırım ona yardım edebilirdim. Kimya ve matematik derslerinden anlıyordum. Kıçımı ısıran İngilizce ve Psikoloji gibi hassas konulardı.

"Bana yardım eder misin?" Sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi gözleri parladı.

"Yardıma ihtiyacım yok." "İhtiyacın olup olmadığını sormuyordum," diye karşılık verdim.

"Hayır, sadece varsayımda bulunuyorsun," diye karşılık verdi, malzemelerini boşaltmaya devam ederken gözlerime bakmadı.

"Hiç de değil. Neler yapabileceğini biliyorum." Sesim eğlenmekten çatlıyordu ama bana bakmasını istiyordum.

"Eğer arkadaş olacaksak," diye devam ettim, "bunun başlamak için iyi bir yer olabileceğini düşündüm."

Sandalyemden kalkarak ona doğru yürüdüm, arkadaşlıktan başka bir şey istediğimi anlamasını umuyordum.

"Yani..." O bir şey söylemeyince devam ettim. "Ağaçlara tırmanmaya ve yatıya kalmaya geri dönemeyeceğiz, değil mi?"

Göğsü sessiz bir nefesle doldu ve bir an için boşalmayı bıraktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için kıçını tezgâhın üzerine koymama izin vereceğini ve ona aramızdaki bir yatıya kalmanın nasıl olacağını göstermeme izin vereceğini düşündüm.

Ama sonra gözlerini kıstı ve dudaklarından çok dişleriyle konuştu. "Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım yok."

"Dediğim gibi, sormuyordum," diye tekrarladım, hiç vakit kaybetmeden. "Porter'ın ateşle ilgili deneyleri tek başına yapmana izin vereceğini mi sandın?" Deneyinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bazı malzemelerini gördükten ve Porter'ın onu yalnız bırakma konusundaki endişesinden sonra, bunun brülörlerle ilgili olduğunu anladım.

"Deneyimi nereden biliyorsun? Arkadaş olacağımızı kim söyledi?" diye alay etti ve eğilip çantasından bir şey çıkardı. "Biliyor musun, belki de çok fazla zarar verildi. Özür dilediğini biliyorum ama bu benim için o kadar kolay değil."

Bu benim tanıdığım Tate değildi. Tate sert biriydi. Yıllar boyunca şakalarımla onu ağlattığımda bile başını dik tutar ve yoluna devam ederdi.

Tate'in büyük jestlere ihtiyacı yoktu. İhtiyacı var mıydı?

"Bana kız gibi davranmıyorsun, değil mi?" İğnelemeye çalışıyordum ama bir mucize olmasını istiyordum.

Evet, Jared. Özür dilediğin için teşekkür ederim ve seni affediyorum. Devam edelim.

Gerçekten istediğim buydu.

Ama o yüzünü dosyasına gömdü ve beni görmezden geldi. Ya da beni görmezden geliyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Parmaklarım uğulduyordu ve ona dokunma isteğimi yok etmek için yumruklarımı sıktım.

Kağıtlarına bakmaya devam ediyordu ama hiçbir şey okumadığını biliyordum. Benim onu hissettiğim gibi o da beni hissediyordu.

Sonunda iç geçirdi, taşlamayı bıraktı ve annemin canına tak ettiği zaman yaptığı gibi bana baktı. "Jared, burada gösterdiğin çabayı takdir ediyorum ama bu gereksiz. Egonun seni şişirdiğinin aksine, son üç yıldır sensiz gayet iyi idare ediyorum. Tek başıma daha iyi çalışıyorum ve ne bugün ne de başka bir gün yardımına minnettar kalmayacağım. Biz arkadaş değiliz."

Nabzım boğazımda zonkladı ve yutkundum.

Bensiz iyi mi?

Ve aklımda o olmadan tek bir gün bile nefes almadım.

Boyun eğmiş ifadesi ve düz gözleriyle bana baktı. Söylediklerine inanıp inanmadığını merak ettim.

Doğru olup olmadığını merak ettim.

Çalışma masasına geri döndü, elindeki dosyayı yere düşürene ve içindekiler etrafa saçılana kadar hiçbir şey belli etmedi.

Arkasına geçtim ve kağıtları almak için birlikte eğildik.

Gergin miydi?

Tate genelde sakar değildi.

Kâğıtları toplayıp kaşlarımı birbirine yapıştırdım ve kâğıtların arasındaki satılık arabaların internet çıktılarını inceledim. "Araba mı bakıyorsun?" diye sordum.

Seçenekler arasında bir Mustang, bir Charger, bir 300M ve bir G8

vardı. "Evet," diye kestirip attı. "Kendime bir doğum günü hediyesi

alıyorum." *Doğum günü.* Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim.

Sanırım artık babasına ne istediğini söyleyeceğimi biliyordum.

Yakında arabayı isteyecekti. Bir haftadan kısa bir süre sonra doğum günü yaklaşıyordu. Acaba onu bekletmek yerine bir araba almak için peşine takılmam konusunda bana güvenir miydi?

Bana güvenir *miydi*?

"Jared?" Kâğıtları almak için elini uzattı.

Düşüncelerimden sıyrılarak gözlerimi kırptım. "Doğum gününün yaklaştığını unutmuşum," diye yalan söyledim. "Baban bu kadar erken bir zamanda araba almak istediğini biliyor mu?"

Masada onun yanına gelirken sordum. "Annen reşit olmayanlara alkol sağladığını ve hafta sonları yatıp kalktığını biliyor mu?"

diye karşılık verdi, bokumu bana geri servis ederek.

"'Annemin umurunda mı' daha iyi bir soru olurdu." Sandığını boşaltmasına yardım ederken ses tonumdaki küçümsemeyi gizleyemedim.

Tate'le tanışmadan önce bile annemle ilişkim bozuktu. Dolaşıp duruyordum, annemin içkici arkadaşlarından biri sert davrandığında kendimi ya da annemi savunmak zorunda kalıyordum. O yaşta pek ağırlığımı koyamazdım ama denedim.

Tate monologunda, benim onu iyileştirdiğimi düşünürken onun beni nasıl iyileştirdiğini hatırlattı.

İkimiz de mutluluk için savaşıyorduk. Tanıştığımızda sadece çocuk olmak için savaşıyorduk.

Birlikte geçirdiğimiz o dört yıl, hayatımda hissettiğim en güzel şeydi.

Camın kırılıp yere düştüğünü duyduğumda başımı yana çevirdim.

Bu da ne...?

Tate, muhtemelen matarayı yakalamaya çalışarak arkasına dönmüş ve tezgâha yaslanarak dağınıklığına bakmıştı.

Ona neler oluyordu böyle?

Hasara baktı, göğsü sert ve derin nefeslerle inip kalkarken neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Tate "kontrollü" diyebileceğim biri değildi ama döndüğünden beri Madoc ve benimle başa çıkmaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar.

"Seni sinirlendiriyorum," dedim pişmanlıkla, yerdeki kırık camlara bakarak. "Sadece git." Acı dolu fısıltısını duydum ve irkildim.

Ona baktığımda gözlerindeki utanç ve hayal kırıklığını gördüm. Beni burada istemiyordu. Bunun benden nefret ettiği ve gitmemi istediği için mi yoksa ne istediğinden emin olmadığı için mi olduğunu bilmiyordum.

Sonunda onu nasıl çarpıttığımı görüyordum. İstemeden de olsa onunla oynuyordum. Ondan nefret ettiğimi sanıyordum, bu yüzden onu ittim. Şimdi onu istiyordum, bu yüzden onu geri çekiyordum.

Her seferinde konu ben oldum, o olmadı.

"Bana bak." Elimi yanağına götürdüm ve kolumdan bir sıcaklık şoku geçti. "Özür dilerim. Sana asla böyle davranmamalıydım."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana inanmasını diledim.

Nefes alış verişi sığlaştı ve gözlerimde bir şey aradı. Ya da bir şey bekledi.

Diğer elimi yanağına koyarak teması hiç kesmedim. Yaklaşmamı izledi, beni hoş karşılamadı ama karşı da koymadı.

Dudaklarımı yaklaştırdım, beni itmesini beklerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Saniyeler geçtikçe, yeniden düşünmesi için daha fazla zaman tanımadan önce nihayet ağzını kaptım.

Tabii ki evet.

Onu ellerimin arasında tutuyor, tatlı, dolgun dudaklarının tadına doyamıyormuşum gibi bakıyordum.

Tate. Benim Tate'im. En iyi arkadaşım ve en kötü düşmanım. Tulumuyla ve kırmızı beyzbol şapkasıyla dünyamı alt üst eden kız.

Güzel anılarımın hepsinde yer alan tek kişi.

Elleri önce tereddütlüydü, ama sonra boynuma dolandılar ve onun açıldığını hissettim

etrafımda.

Lanet olsun, yumuşak vücudu benimkine sürtündü, ağzından en yumuşak inilti çıktı ve yumruklarım saçlarında sıkılaştı. Kendimi kaybetmek üzereydim. Güç ondaydı. Her zaman vardı ve her zaman olacaktı.

Kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirdi ve ellerimi yanlarından aşağıya, mükemmel, yuvarlak kıçına doğru gezdirdim.

Ellerimin arasına alıp, onu kendime doğru çektim.

Benimkini.

Ağzının ıslaklığı, sıcaklığı ve göğüslerinin göğsümdeki kıvrımı sikimin serbest kalmak için ağrımasına neden oldu. Bütün bu pisliği yere atmak ve onu masaya yatırmak istiyordum.

Bakire olup olmadığını merak ettim ve başka birinin onu bu şekilde öpebileceğini düşününce boynumdan terler boşandı.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum," diye fısıldadım ağzına karşı. "Seni hep yan odada görüyordum... Bu beni deli ediyordu."

Ağzını daha da açtı ve daha fazlası için daldı. Evet,

bir süre buradan ayrılmayacaktık.

26

Tate'le ilk kez bir laboratuvar masasında sevişecek değildim -bana izin vereceğinden değil- ama onu henüz bırakmıyordum da.

Ne yazık ki, onun başka fikirleri vardı.

"Yapma..." Dudaklarımdan koptu ve geri çekildi.

Ne? Hayır.

Gözlerimi açtım, zor nefes alıyordum ve aniden çok boştu.

Beni neden durdurduğunu merak ederek yüzünün her santimini aradım. Ağzı benimkine yapışmıştı, beni tamamen öpüyordu.

Bunu o istemişti.

Ama şimdi değil. Mavi gözleri öfkeyle kısılmıştı ve sanki görünmez bir zırh giymiş gibiydi.

Vücudu bunu istiyordu ama o istemiyordu.

O yapmadı.

Ben de geri çekildim. "O zaman yapmayacağım," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

Bana baktı, milyonlarca kilometre uzağa bakıyordu. "Neyin

peşindesin?" "Arkadaş olmamızı istiyorum." Acı bir kahkaha attım.

"Neden şimdi?"

Tanrım.

"Neden bu kadar çok soru?" Ben de karşılık verdim.

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Arkamıza bakmadan ilerleyebileceğimizi umuyordum." Bunu beklemenin çok fazla olduğunu biliyordum ama Tate'in büyük resmi göreceğini umuyordum.

Tüm öfke ve hasara, tüm mesafe ve yanlış anlamaya rağmen hala birbirimize uyuyoruz.

"Uyuşamayız," diye karşılık verdi. "Bir gün beni tehdit ederken ertesi gün öpüyorsun. I o kadar hızlı vites değiştirmeyin."

Ben mi?

"Seni öpmek mi? Sen de beni öptün... hem de iki kere," diye belirttim. "Ve şimdi Madoc ile okul dansına gidiyorsun. Burada kırbaçlanan kişinin ben olduğumu söyleyebilirsin."

Gözlerini kırpıştırdı ve bir an için yüzü asıldı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim," diye cevap verdi acınası bir şekilde.

"Gitmemelisin."

"Ben istiyorum. O da bana sordu." Tartışmanın sona erdiğini işaret ederek işine döndü.

Hayatta olmaz.

Kollarım yandı. Onu kollarıma geri getirmek istedim.

Arkasından yaklaşıp onu içime çektim. B a ş ı n ı n üst kısmı çenemin hemen altına düşüyordu ve kolları da dahil olmak üzere tüm gövdesi göğsümün genişliğine sığıyordu.

Uydu.

"Aklında *o mu* vardı, Tate?" Saçlarındaki kokuyu içime çektim ve iki elimi masanın iki yanına koyarak onu hapsettim. "Onu istiyor musun? Yoksa hayalini kurduğun ben miyim?"

Elleri yavaşladı ve ben de bunu iyiye işaret olarak kabul edip devam ettim.

"Sana ellerimi sürdüğümde bunu isteyeceğini söylemiştim. Hatırladın mı?" Sözlerimle ona dokunmaya çalışarak yumuşak bir şekilde sordum.

Bir an durakladı ve sonra dönüp bana baktı. "Bana dokunmandan hoşlandığımın bir sır olduğunu sanmıyorum. Bana sakladığın her şeyi anlatmaya hazır olduğunda, belki o zaman sana tekrar güvenebilirim. O zamana kadar..." Ve geri dönerek bağlantıyı kesti.

Sırtına baktım, içeri girmenin başka bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bir bok bilmek istiyordu.

Anlamıştım.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Sorunlarımı yayınlamadım. Ve babamı dünyamıza getirmiyordum.

Geri çekilirken, gerçek içime bir kaya gibi oturdu.

Tate bu işin peşini bırakmayacaktı.

Hayatta olmaz. "Jared?

İşte buradasın."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Piper'ın siyah-turuncu amigo üniformasıyla durduğu kapı aralığına doğru kaydırdım.

Kahretsin.

"Bugün beni eve bırakmayacak mıydın?" Uzun, siyah saçlarını ve eteğini düzelterek bir gösteri yaptı.

Tate'in yüzünü göremiyordum ama sinirli olduğunu biliyordum. Elindeki malzemelere ve kâğıtlara biraz fazla konsantre olmuş, meşgul görünmeye çalışıyordu.

"Bugün bisikletim var, Piper." Ki bu doğruydu. Piper hiç beni bırakır mısın diye sormamıştı, zaten ben de onu bırakacak değildim.

"Ben halledebilirim," diye karşılık verdi. "Hadi gidelim. Zaten burada pek meşgul görünmüyorsun."

Tate bana ya da ikimize de bakmıyordu ve karnım, başka bir adamın ona ilk öpücüğünü verdiğini gördüğüm geceki gibi çukurlaştı.

Ama yine de gitmek istemedim. Piper'ın bana tatlılarını yedirmesindense Tate'in bana dikenlerini yedirmesini tercih ederdim.

Ama Tate'in işi bitmişti. Paçamı kurtarmama izin vermeyecekti. En azından bugün.

İyi o zaman. Bir nefes verdim ve dik durdum.

"Evet, meşgul değilim." Kapıya doğru yürüdüm, Tate'ten uzaklaştıkça daha da üşüdüğümü hissediyordum.

"Ee, Terrance?" Piper söze girdi.

Oh, Tanrım. Tate ile konuşuyordu.

"Mezuniyet balosuna gidip sevgilinin gözünü morartmadın, değil mi? Zar zor görebiliyor. Erkekleri dövmeyi gerçekten bırakmalısın yoksa insanlar senin bir lezbiyen olduğunu düşünmeye başlayacak."

Siktiğimin sinsi kızları.

"Madoc'un gözünü morartmadı," diye araya girdim. "Ben yaptım."

Tate'in kıskandığımı bilip bilmemesi umurumda değildi. Şimdiye kadar onu istediğimi kesinlikle biliyordu. "Neden?" Piper sordu.

Dışarı çıkarken soruyu duymazdan geldim. Kendimi hiç açıklamadım.

27

Hediye için teşekkürler. Tate'in babasına mesaj attım.

Bana verdiği devasa alet kutusu kullanılmıştı ama yenisi 15.000 dolar ederdi. Mükemmel durumda olmasa bile yine de oldukça pahalıya mal olurdu. Bugün geldiğinde, neredeyse adamdan geri almasını isteyecektim.

Ama Bay Brandt beni tanıyordu. Böyle profesyonel, ağır hizmet tipi bir seti ne kadar çok istediğimi biliyordu ve ben de aldım. Uzun zamandır ilk kez bir hediye karşısında gülümsedim.

Rica ederim. Üzgünüm, geç oldu. Tate'le **ilgili bir şey var mı?** diye sordu.

Aklıma gelen ilk şey odasında gördüğüm siyah iç çamaşırı oldu ve benim için onu giydiğinde nasıl görüneceğini düşündüğümde aletim anında harekete geçti.

Aceleyle **A car'a** mesaj attım ve cevap beklemeden telefonumu garajdaki tezgâhın üzerine fırlattım.

Şu anda hoşlandığım bir kızın babasıyla mesajlaşmak biraz garipti.

"Sam, ben duş alırken sen de arabanın gazını aç, olur mu?" Boss'u ayarlamayı bitirdikten sonra arkadaşıma sordum.

Cuma gecesiydi ve bir saat sonra yarışım vardı. Piste çıkmak için sabırsızlanıyordum. Sinirlerim bozulmuştu.

Bir aydan fazladır biriyle yatmamıştım ve istediğim tek kız bana zaman ayırmıyordu.

Ve en kötü kısmı?

Son zamanlarda hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sertleşmiştim.

Umutsuzca biraz stres atmaya ihtiyacım vardı ve ne kadar çocukça gelse de

Bu gece pisliğin teki yüzüme vurdu.

Kanlı olmak istiyordum ve sağır olmak istiyordum.

"Pekâlâ." Sam anahtarları aldı. "Yirmi dakika içinde

dönerim."

Ben temizlenmek için yukarı çıkarken o garajdan geri döndü.

Tate evdeydi. Birkaç saat önce geldiğini görmüştüm ve benimle gelmesini istemeyi düşünmüştüm ama bu fikirden vazgeçmiştim. Sadece cevaplamak istemediğim sorular soracak ve beni düğümler içinde bırakacaktı.

Soğuk su vücuduma ateş gibi çarptığında "Tanrım," diye homurdandım. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu ve tenim ürperdi.

Tatum Lanet Brandt.

Siyah bir havluyu belime sardıktan sonra bir tane daha aldım ve saçlarımı kurutarak yatak odama doğru yürüdüm.

Bir lambayı yaktım ve pencereme doğru yürüdüm, ağacın arasından yatak odasına baktım. Işığı yanıyordu ama görünürde yoktu. Her şeyin güvenli göründüğünden emin olmak için ön ve arka bahçede görebildiğim kadarıyla bir tarama yaptım.

Onun yalnız olması fikrinden gerçekten nefret ediyordum. Bu gece Loop'a gitmek için can atarken, onu görebileceğim bir yerde olmasını istiyordum.

Ona gelmesini söylemeliyim.

Hoşuna giderdi.

Tate benimle arasına mesafe koysa da yarışları seviyordu. O kadarını söyleyebilirim. Çocukken, kendi arabalarımız olduğunda orada yarışmaktan bahsederdik.

Onunla zaman geçirirsem, ona güvenebileceğimi gösterirsem, belki o zaman geri çekilirdi. Belki geçmişi unuturdu. "Jared?"

Yumuşak, alçak bir ses içimi parçaladı ve kalbim göğsümde gümbürdeyerek döndüm.

Ne oluyor be?

"Tate?" Odamın karanlık köşesinde duran görüntü beni aynı anda hem ürküttü, hem şaşırttı, hem de heyecanlandırdı.

Burada mıydı? Benim odamda mı?

Orada durdu, çenesi aşağıda ve gözleri bana dikilmişti. Beklerken kılını bile kıpırdatmadı. Yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi görünüyordu.

"Odamda ne halt ediyorsun?" Sakince sordum, kızmaktan çok kafam karışmıştı.

Son konuşmamızda beni takip edenin o olmayacağı konusunda hiçbir şüphem kalmamıştı, o halde neyin peşindeydi?

Sessizce öne doğru adım atarak bana doğru yaklaştı. "Arkadaş olmaya çalışmakla ilgili söylediklerini düşündüm ve sana mutlu yıllar dileyerek başlamak istedim."

Ha?

"Yani doğum günümden bir hafta sonra bana "Mutlu Yıllar" demek için odama mı girdin?" Hatırlamış olmasından dolayı göğsümde bir parça zevk hissettim ama yalan söylüyordu. Burada olmasının nedeni bu değildi.

"Eskiden yaptığımız gibi ağaca tırmandım," diye önerdi.

"Ve doğum günün yarın. Yatak odana tırmanabilir miyim?" Alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?" Sert gözlerle onu kıstırdım ve ona o kadar yaklaştım ki midemde bir ateş canlandı.

Lanet olsun. Bir duşa daha ihtiyacım olacaktı. Onun vücudunda da aynı etkiyi yaratmış mıydım? "Ben... um..." diye kekeledi ve ben de gülümsememi tutmak zorunda kaldım.

Oyun mu oynamak istiyordu? Hiçbir fikri yoktu.

Bakışları benimkilerle buluşmak için mücadele etti. Gözlerini uzun süre kaçıramadı ama bakışlarımı da tutamadı.

Sonunda derin bir nefes aldı ve titrek bir yarım gülümsemeyle saçlarının bir kısmını kulağının arkasına itti.

"Aslında senin için bir şeyim var." Yüzüme doğru eğildi. "Bunu bana hediyen olarak kabul et," diye fısıldadı.

Bu da ne...?

Dudakları benimkilerin içinde eridi ve sıcak şeker gibi oldu.

Yüce İsa. O ne yapıyordu?

Sıkı vücudu benimkine bastırdı ve g ö z l e r i m i kapattım, ellerime bir karıncalanma yayıldı. Parmaklarımı teninin her kıvrımına batırma dürtüsü kontrol edilemezdi.

Dudakları beni kızdırdı ve büyüledi. Kalçalarını yavaş, küçük hareketlerle benimkilere doğru hareket ettirdi ve dili üst dudağımın altında gezinerek benimle oynadı.

Eğer durursa başım büyük bir belaya ve bir dünya acıya girecekti.

Kollarını boynuma doladı ve kaşlarım havaya kalktı. *Vay anasını.*

Buna son vermiyordu. Devam ediyordu.

Tanrı'ya şükür.

Kollarımı sırtına dolayarak kontrolü elime aldım ve bir daha bu şansı yakalayamayacakmışım gibi ağzına daldım.

Her şeyi unuttum. Neden burada olduğunu. Neden bu saçmalığı başlatan oydu. Geri dönüşü olmayan noktaya yaklaştığımızda ne yapacağını.

Kimin umurundaydı ki?

"Tanrım, Tate," diye nefes aldım, başını boynuma doğru eğdiğinde sersemlemiştim. Dudaklarının, dilinin ve dişlerinin verdiği haz bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Bu Tate'di, ama değildi.

Vahşiydi, mutfak tezgâhındaki gece gibi beni öpüyor ve ısırıyordu. Kalçalarını benimkilere doğru nasıl hareket ettirdiğini, kendini bana nasıl bastırdığını hissedebiliyordum.

O her yerdeydi ve ben kendi adımı bile hatırlayamıyordum.

Parmakları sırtımdaki yara izlerinin üzerinde gezindiğinde bir an gerildim. Orada olduklarını biliyordu ama fark etmemesini umuyordum. Daha fazla soru sormak için bunu durdurursa şeytanın ta kendisiyle kapışmaya hazırdım.

Ağzı sıcaktı ve nefesinin tatlılığı beni sersemletmişti. Boynumu öperken dili tenimi tatmak için her fırladığında neredeyse hırlıyordum.

Kulağıma fısıldayarak vücuduma *"Onu yatağa götür!" diye bağırdı*.

"Durmayacağım," diye alay etti.

Tabii ki evet.

Onu kaldırdım, bacaklarını etrafıma sararken onu yatağa taşıdım. Harika bir duyguydu. Tate'in bana sımsıkı sarılması. Beni istemesi.

Gerçekten neden burada olduğunu bilmiyordum ve birdenbire fikrini değiştirmesine şaşırmıştım ama numara yapmıyordu.

Ve bunu berbat etmeyecektim.

Onu yere yatırdım ve altımdaki Tate'in görüntüsüne bakarak üzerinde gezindim. Atletini yavaşça sütyenine kadar çıkardım, ellerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Karnı pürüzsüz ve gergindi, yanlardan içeri doğru kıvrılıyor ve yumuşak ama sıkı görünüyordu. Tate'in bu vücudu bana çok göstereceğini umuyordum.

"Çok güzelsin." Başımı karnına doğru eğip sıcak teninin tadına bakmadan önce bir süre gözlerini tuttum.

Dudaklarının tadı her zaman meyve gibi tatlıydı. Vücudu ise vahşi ve çiğ bir tada sahipti ve arabamın kaputunun üzerinde onunla sevişirken çıplak göğsüne yağmurun düştüğünü hayal ettim.

"Jared," diye haykırdı, vücudu dudaklarıma doğru eğilmişti.

Henüz değil.

Kot pantolonunun üst kısmına kadar tenini öptüm ve hafifçe ısırdım.

Beynim aşırı hızdaydı. Bu işi aceleye getirmek istiyordum, çünkü kafamdaki kaşıntı bana zamanımızın kısıtlı olduğunu söylüyordu. Mantıklı Tate -normal Tate- beni her an durdurabilirdi.

Ama yine de acele etmedim.

Dişlerimin arasına biraz almadan önce dilimin ucuyla sıcak tenini sıyırdım. Gözleri kapalıydı ve beni çıldırtacak kadar kıvranıyordu. Kot pantolonunu çıkardığımı ya da iç çamaşırının bacaklarından aşağı kaydığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

Tanrım.

Kalbim boğazımda güm güm atıyordu ve midem sanki bir silindirin üzerindeymişim gibi düşüyordu.

bardak altlığı.

Tate çok güzeldi. Her yerde.

Geçmişte birlikte geçirdiğimiz onca zaman ve onun penceresinin benimkini mükemmel bir şekilde görüyor olması nedeniyle onu daha önce de açık saçık görmüştüm ama bu yeniydi.

Beklemedim. Vücuduna geri döndüm ve karnında, kalça kemiklerinde ve uyluklarında bir öpücük izi bıraktım.

"Jared," diye yalvardı, boğuk sesi nefes alış verişleriyle kesiliyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım, bana bakıyordu ve sikim patlamak üzereydi.

Bunu durduracaktı.

Ama yapmadı. Soyunma işini bitirmek için gömleğini başından çekmeden önce sadece bir an durakladı.

Cehenneme. Ve rahatlayarak gözlerimi kapattım.

Beklemeden s ü t y e n i n i n askılarını omuzlarından indirdim ve benim için çıplak ve açık duran muhteşem vücuduna -Tate'in vücuduna- huşu içinde baktım.

Onun burada olduğu gerçeğinin üstesinden gelemiyordum. Yatağımda çırılçıplak.

Onu daha önce bir çocuk gibi sevmiştim ama artık çocuk değildik.

Karnını, kalçalarını ve uyluklarını öperek, haftalardır tatmak için can attığım şeye doğru daldım.

Hatta daha da uzun süre.

Dilimin ucuyla bacaklarının arasındaki yumuşak, ıslak sıcaklığın tatlı uzunluğunu yavaşça yaladım.

Lanet olsun.

Nefesi kesildi ve hafifçe sarsıldı. "Oh!"

Sakin ve eğlenmiş bir şekilde başımı kaldırdığımda onun şaşkın

bakışlarını gördüm. Ve anladım.

Kimse ona böyle dokunmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kafası

karışmıştı. Neredeyse gülecektim.

Mutluluk yanaklarıma karıncalanma gibi yayıldı ve yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. "Sen bakiresin," dedim, neredeyse kendi kendime.

Hiçbir şey söylemedi, sadece biraz gergin görünüyordu, ama başımı tekrar eğip dikkatimi iç uyluklarını öpmeye verdiğimde heyecanlanmıştı.

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," diye mırıldandım ve ağzımı tekrar ona götürdüm.

Merkezinin vahşi tadı. Sıcaklığının tatlı kokusu. Dudaklarımda ve dilimde pürüzsüzlüğü. Her şey beni daha fazlası için aç bıraktı.

Her kıpırdanışı ve her inleyişi ona yaptığım şey yüzündendi. Benim için çözüldü.

Klitorisinin sert çıkıntısını emdim, nazikçe dişlerimin arasına aldım ve sonra sadece sahiplenmek ve tekrar sertçe emmek için serbest bıraktım. Bir elimle kalçasını kavradım ve diğer elimle bacağını yukarı ittim.

Onu uzun uzun ve yavaşça emdim, tenini tekrar tekrar kavradım, nefesi kesilene kadar yavaşça sürükledim. Tekrar tekrar aşağı indim, tadına baktım ve onu sertçe emdim.

Bana durmamı söylemesine imkân vermeyecek kadar ateşli olduğunu anladığımda yalamaya başladım.

Sıcak ve ıslak.

Dilimi biraz içine kaydırdım ve klitorisine doğru ilerlettim. Tekrar tekrar. İçeri ve yukarı. Sadece dilimin ucuyla. İçeri ve yukarı. İçeri ve yukarı. Sonra vücudunun ıslaklığı ve ağzımın sıcaklığıyla dilimi yumruğunun etrafında döndürdüm.

Aletim şarj olmuş ve taş gibi sertleşmişti. Onu içine sokma ihtiyacından başka bir şey düşünemiyordum.

Ama yapmadım. Bu kısmı itiraf etmek istediğimden daha çok seviyordum.

Ellerimdeydi, ağzımdaydı ve şu anda kendimi düşünmediğimi bilmesini istiyordum. Beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünü görmesini istedim.

Başımı kaldırıp baktığımda, kaşlarını birbirine kenetlemiş, nefes nefese kaldığını gördüm. Dudakları nemliydi ve acının en güzel halini yaşıyor gibiydi. Meme uçları dikleşmişti ve uzanıp bir göğsünü yoğurdum. Sertliği teninin yumuşaklığını tamamlıyordu ve bu da ağzıma almak istediğim bir başka şeydi.

"Tanrım," diye fısıldadım seksine karşı, "kendini bir de benim g ö z ü m d e n görebilseydin. Çok güzel."

Onu daha çok çalıştırdım, emdim, yaladım ve sonra dilimle içine daldım. Yataktan kalktı, daha fazlası için yalvardı ve - kahretsin - vücudum serbest kalmak için ağrıyordu. Neredeyse orada boşalıyordum.

Vücudu sanki sevişiyormuşuz gibi hareket ediyordu, kalçaları ağzıma karşı okyanustaki küçük dalgalar gibiydi.

Göğsü sanki hava almıyormuş gibi aniden durdu. Birkaç saniye tamamen sessiz kaldı ve sonra göğüsleri sert, sığ nefeslerle tekrar yükselip alçalmaya başlarken adımı inledi.

Geliyordu.

İçime bir fırtına gibi sevinç yayıldı ve gerçekten işimizin bitmediğini bilmesini umuyordum.

"Kahretsin, Tate." Elimi göğsünden kalçasına kadar vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Güzelliğin

geldiğinizde nasıl göründüğünüzle kıyaslanamaz bile."

"Bu..." diye devam etti, umarım benim gibi keyifle kaybolmuş hissediyordur.

Alt yarımı onun üzerine koydum ve eğilip gözlerinin içine baktım. "Seni çok uzun zamandır istiyordum."

Üst kısmını yataktan yukarı itti ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak bir kolunu boynuma doladı. Onunla kullanmak istemediğim prezervatifi almak için başucumdaki çekmeceye uzandığımda, bacaklarımın arasında bir şimşek fırtınasının yayıldığını ve uyluklarımda dallandığını hissettiğimde hemen durdum.

Elim tekrar yatağa çarptı, çünkü neredeyse şok içinde onun üstüne düşüyordum.

Vay anasını!

Tate beni tutmuştu ve elini yavaşça sikimde aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Tanrım. Gözlerimi sıkıca

kapattım. Bu hiç iyi değildi.

Tate yavaşlığı hak ediyordu. O tatlıyı hak ediyordu.

Ama bunun bu gece gerçekleşme ihtimalinin, babasının istediği gibi West Point'e girme ihtimalim kadar olduğunu biliyordum. Yavaş ve tatlı olmuyordu.

Onu deli gibi becerecektim.

Sütyenini tamamen çıkardıktan sonra, onu yatağa geri ittim ve göğüslerine yöneldim, her birini ağzıma aldım ve ikimiz de hazır olana kadar kalçalarımı ona doğru salladım.

"Jared, hazır mısın?"

Ha?

Kapı çalındı ve bir erkek sesi duyuldu, ikimiz de kafalarımızı arkamda salladık.

Sam.

Gözeneklerimden ter sızdı ve aletimin içine keskin bir ağrı yerleşti.

Lanet olsun. Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Onu öldüreceğim," diye ısırdım ve sonra kapıya doğru bağırdım. "Aşağı in!"

"Zaten geç kaldık dostum," diye bastırdı. "Arabanın benzini bitti. Hadi gidelim!"

Geri geleceğini nasıl unuttum? Ön kapıyı kilitlemeliydim.

Lanet olsun!

"Aşağıda bekle dedim, Sam!"

"Pekâlâ!" Kapının altındaki gölgesi kayboldu.

Tanrım, kalbim küt küt atıyordu, çok kızmıştım. Tate kollarını göğsünde kavuşturmuştu, gözleri şimdi utanmış ve tetikteydi.

Yataktan kalktım ve onu durdurmak için ellerimi kaldırdım.

"Hayır, giyinme," diye emrettim. "Gidip ondan kurtulacağım ve bu işi bitireceğiz."

"Bu gece yarışacak mısın?" diye sordu sessizce,

doğrulup. Kot pantolonumu giydim. "Artık değil."

Yarışı boş ver. Yarın babama ödeme yapacak param yoktu ama şu anda hiçbir şeyin beni parçalayamayacağını ya da alaşağı edemeyeceğini hissediyordum.

Onun dışındaki her şey kayboldu.

"Jared, git. Sorun yok," diye fısıldadı, ayağa kalkıp kıyafetlerini giyerken birkaç dakika öncesinden çok farklı görünüyordu. Kafasından neler geçtiğini bilmek istiyordum, çünkü yine düşünüyor gibi görünüyordu.

Yine de ona bunu mahvetme şansı vermedim. Onu kaldırarak, göz göze gelebileceğimiz şekilde şifonyerimin üstüne geri koydum.

"Irklar önemli değil Tate," diye homurdandım usulca, dudaklarına eğilerek. "Seninle olmak istediğimden başka bir yer yok."

Biraz mutlu, biraz da tereddütlü gözleri yanlara kaydı, sonra tekrar benimkilerle buluştu.

"O zaman beni de yanında götür," diye önerdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Seni de yanımda götüreyim mi?" Bu fikri kafamda evirip çevirdim. İhtiyacım olan parayı kazanabilirdim ve sonrasında o da benimle eve gelirdi. "Tamam, git üzerine daha sıcak bir şeyler giy, hazır olduğumuzda gelip seni alacağım." Kalçasını okşadım ve kapıya doğru yürüdüm. "Ve yarıştan sonra," dönüp ona baktım, "buraya geri gelir ve bunu bitiririz."

Bu bir rica değildi.

Pırıl pırıl ve sıcak gözleri, sırıtışını gizlemeye çalışırken benimle oynadı.

Sam'i önümüzdeki piste gönderdim ve Tate'i almadan önce bir duş daha aldım. Soğuk bir duş daha.

28

"Orada iyi görünüyorsun." Yolcu koltuğunda oturan Tate'e bakarken sesim Volbeat'in *Heaven Nor Hell* şarkısına karıştı.

Benim yanımdaydı, benim aracımdaydı. Doğru hissettirdi.

"Senin koltuğunda daha iyi görünüyorum," diye karşı çıktı ve arabamla yarıştığı anı aklıma geldi.

Evet, bu konuda onunla tartışamam.

Ve yarım saat önce nasıl bir tadı olduğunu da unutmuyordum.

Onu evime geri götürmek için sabırsızlanıyordum, ama sonra ilerideki tüm ışıkları, arabaları ve seyircileri gördüm ve bir anda, bizi tam olarak yönlendirmek istediğim yer olan evime geri döndüm.

Görünüşe bakılırsa kasabadaki herkes buradaydı. Kiminle karşılaşacağımız ve Tate'in ne bekleyeceği konusunda endişelenerek ağzımın kenarını çiğnedim.

Bu tür şeylere hep yalnız giderdim.

Her zaman yalnız olacaksın, çünkü bunun daha iyi olduğunu biliyorsun.

Kızlar halka açık gösterileri severdi. El ele tutuşmalar, sarılmalar, yapmadığım şirinlikler... Özel hayatımda mutlu bir şekilde bölgeci davranırken, başkalarının önünde herhangi bir şeyi önemsediğim izlenimini vermekten hoşlanmıyordum.

Arabaların kalabalığı, Loop'a doğru ilerlerken üzerimizdeki gözler, her şey arabada Tate ile benim aramda bir bölücü gibi hissettirdi.

Volbeat şarkısı bitti ve Patronum pistte ilerlerken bir başkası başladı ve ben sadece nefesimi bıraktım ve her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar verdim.

Hiçbir şey.

Tate'le aramızda hâlâ bir anlaşmazlık vardı ve bunu daha sonra açıklığa kavuşturmayı umuyordum ama şimdilik her şey basit kalacaktı.

Arabayı boşa alıp e-freni çektikten sonra Tate emniyet kemerini taktı ve kapıya doğru uzandı.

"Hey." Elini tuttum ve dönüp bana baktı. "Burada kafamı oyuna vermeyi seviyorum. Eğer çok arkadaşça davranmıyorsam, bunun seninle bir ilgisi yok, tamam mı?"

Gözleri bir an için düştü ve ben hemen sözümü geri almak istedim.

Tekrar yukarı baktı ve omuzlarını silkti. "Elimi tutmak zorunda değilsin." Yine yapmıştım.

Onu uzaklaştırdım. Onu incittim.

Ve şimdi duvarı yükselmişti, tıpkı son üç yıldır olduğu gibi.

Kahretsin.

Babamın yanındayken, korunmak zorundaydım. Tek başıma, güçlü durmalıydım. O korkunç yazdan sonra güvenmediğim insanlara karşı başka, yakın olduğum insanlara karşı başka davranmak çok zor geldi, bu yüzden kural olarak mesafeli durdum.

Ve bir süre sonra, başka türlü nasıl olabileceğime dair tek bir ipucum bile yoktu.

Arabadan inişini izledim, arkasını döndü ve söylemek istediği her şeyi içinde tuttu.

Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyorduk.

Radyoyu kapatarak arabadan indim ve rakibim Bran Davidson ve Zack ile konuşmak için ön tarafa doğru yürüdüm.

Tate uzaklaşmıştı ve ben gözlerimi kaydırarak nerede durduğunu görmek için kalabalığı taradım.

Orospu çocuğu.

Ben kenarda durdu ve kız doğruca ona doğru gitti.

Midemde acı bir şeyler dönüyordu ve gece havasındaki soğuğu hissetmiyordum bile.

Sinirli bir şekilde başımı salladım ve benimle konuşan iki adama döndüm. "İhtimaller benim lehime dostum," diye alay etti Bran ve koluma vurdu.

Çürüyen ruh halimin ses tonuma sızmasına izin vermemeye çalıştım. Bran iyi bir adamdı ve biz arkadaştık.

"Evet, harika," diye mırıldandım. "Demek ki kazandığımın karşılığını fazlasıyla alacağım."

"Benim bir Camaro'm var," diye işaret etti, sanki ne kullandığını anlayamayacak kadar aptalmışım gibi. "Neredeyse otuz yıllık bir Camaro," diye belirttim, Tate ve Ben'e bakışlar fırlatarak.

Fiziksel olarak yakınlaşmamışlardı. Birbirlerine bakmıyorlardı bile. Ama kız gülümsüyordu.

Onu güldürüyordu ve gözlerim bir saatten kısa bir süre önce kimin ağzının onun üzerinde olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi ona dikildi.

Tate ve ben ikimiz de siyah kapüşonlu sweatshirt giyiyorduk ama o ellerini sıcak tutmak için ön cebine sokmuşken ben terlemiştim ve benimkini yırtmaya hazırdım.

Sakin ol.

Belki de aşırı tepki veriyordum. Belki sadece konuşuyorlardı, belki de konuşmuyorlardı. Ne sikime umurumdaydı ki?

Onun aklından geçenler ya da geçmeyenler yüzünden uykularım kaçmıyordu. Canı cehenneme.

"Pisti boşaltın!" Zack bağırdı ve ben de kimseye bakmadan arabama yöneldim.

iPod'umu Godsmack'in *I Stand Alone* şarkısına ayarlayarak -*şiirsel*, diye düşündüm- motorumu çalıştırdım ve etrafımdaki herkesin gürültüsünün göğsümdeki ağrıyı bastırmasına izin verdim.

Başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapattım ve müziğin beynimin kontrolünü ele geçirmesine izin verdim. Çalınan şarkı sözleri kendimi yeniden güçlü hissetmemi sağladı.

Ritim babamın sesini aldı. Her şey kayboldu.

Ta ki gözlerimi açıp hemen bir inilti çıkarana kadar.

Kahretsin.

Piper.

Arabamın önünde durdu, hafifçe dönerek kısa eteği ve ince, lacivert atletiyle vücudunu sergiledi.

Kalabalık tezahürat yaptı ve onun başlangıç olduğunu ve bizi yolumuza gönderdiğini anladım. Piper bakmak için bir angarya değildi ve o bunu biliyordu.

İşimizin bittiğini o da biliyordu ama bu onu her fırsatta görüş alanımı kesmekten alıkoymadı.

Ben sinirli bakışlarımı gizlemeye çalışırken o gülümsedi ve arabanın benim tarafıma doğru yöneldi.

Açık penceremden içeriye doğru eğilerek, öğrenmem gereken bir şey varmış gibi kıkırdadı. "O sarışınla işin bittiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun."

Şaşkın bakışlarım Piper'dan uzakta, ileride kaldı. "*Eğer* onunla işim biterse, tabii."

"Yapacaksın." Sesi şakacı ve ukalaydı. "İyi kızların tadı bir süre sonra bok gibi olur."

Sırıttım, aslında eğlenmiştim. Keşke bilseydi...

Tate'ten bıkacağımı hiç düşünemezdim.

Açık kahverengi gözlerine usulca bakarak parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. "Nefesini tutma, Piper." Elimi bıraktım ve gözlerimi tekrar önümdeki yola çevirdim. "Şimdi arabamdan in ve bizi gönder."

"Ahh!" diye çığlık attı, başımı yana salladığımda hırıltısı kulak zarlarımı tırmaladı.

Piper'ın vücudu geriye doğru savruldu ve işte o zaman Tate'in Piper'ı uzun saçlarından tutarak arabadan uzaklaştırdığını fark ettim.

Ne. Ne. Cehennem mi?

"Tate," diye uyardım arabadan inerken.

Piper'ı önüne itti ve Tate orada öylece durup Piper'a bakarken ve yumruklarını sıkarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nefesleri uzun ve derindi. Gergin değildi.

Sadece gerçekten çok kızgındım ve gülümsememi bastırmak için elimi dudaklarıma götürdüm. Kavga çıkardığı için onunla bu kadar gurur duymamalıydım.

Ama kıskanıyordu ve bu beni tahrik ediyordu. O

da tepki veriyordu.

Hem de çok.

Ve hemen kalabalığa baktım, aptalca bir şekilde bunun her saniyesini izlemiyor olabileceklerini düşündüm.

Düşük profilden hoşlanıyordum ve Tate yüksek sesle ve net bir şekilde onun olduğumu yayınlıyordu. *Onun* olduğumu.

"Seni kaltak!" Piper hırladı. "Senin derdin ne lan?"

Piper Tate'e saldırdığında kalbim küt küt atmaya başladı. Onlardan birini ya da ikisini birden yakalamak için uzanmak üzereyken durdum.

Tate, Piper'ın ayağını altından çekti ve Piper kuru toprak yola kıç üstü düşerken gözlerim açıldı.

Evet, Tate'in yardıma ihtiyacı yok. Şok içinde başımı salladım.

Kalabalık çılgına dönmüştü, dövüş için tezahürat yapıyor, ıslıklar ve alkışlarla kutluyorlardı. Kimin için tezahürat yaptıklarını bildiklerini sanmıyordum. Sadece bir dövüş istiyorlardı.

Tate eğildi, Piper'ın şaşkın yüzünü iki kez alkışladı ve yüksek sesle konuştu. "Şimdi dikkatini çektiğime göre, bilmeni isterim ki o seninle ilgilenmiyor."

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Ne avuç dolusu.

Bana dönerek derin bir nefes aldı ve gözleri sakinleşti. Yürüdü ve

gördüğüm tek şey o oldu. Piper unutulmuştu.

"Ben duvar kâğıdı değilim," dedi sessizce ve daha önce arabada onun duygularını incittiğimi biliyordum. Tate sıradan biri değildi.

Eğer içerideyse, içerideydi. Dışarıdaysa, dışarıdaydı. Ve benim erkek olmam gerekiyordu.

Fosil kolyeyi çıkardı ve elime tutuşturdu. "Benden saklanma ve benden de saklanmamı isteme," dedi sadece benim duymam için.

Kolyenin etrafındaki yumruğumu sıktım.

İçerideydi.

Çenesini yukarı kaldırarak onu hafifçe öptüm ve neredeyse onu kollarıma alma isteğiyle boğuluyordum

tam burada ve şimdi.

"İyi şanslar," diye fısıldadı ve kalabalığa doğru geri yürürken sıcak gözleri benimle aynı hizadaydı.

"Tate?" Daha arabama binmeden seslendim.

Arkasını döndü, ellerini kapüşonunun cebine sokarken kaşlarını kaldırdı. "Benimlesin bebeğim," dedim ona. "Atla."

Yüzündeki ifadeyi görmeyi bile beklemeden koltuğuma geçtim ve yolcu tarafındaki kapıyı açmak için eğildim.

Kazandıktan sonra, yarış sonrası geleneksel şenlik ateşinden vazgeçtim ve Tate'i oradan sürükleyerek çıkardım, daha önce hiç eve dönmek için bu kadar acele etmemiştim.

Ne yapacağımızı bilmeyen çok fazla insan da olmayacaktı. Bitiş çizgisini geçtikten hemen sonra, Tate'in ve benim emniyet kemerlerimizi koparmak ve onu öpmek için kucağıma almak sadece iki saniyemi almıştı.

Yarış tansiyonumu yükseltmişti. Yanımda otururken heyecanın enerjisini hissetmek kaslarımı ve sinirlerimi adrenalinle pompaladı.

Yarışmak her zaman zevkliydi ama babam sahip olduğum her kuruş için kanımı emerken, yarışmanın heyecanı çoktan kaybolmuştu. Artık para kazanmanın bir yolu olarak yarışıyordum ve Tate bu gece bunu değiştirmişti.

Yarışırken gözlerimi pistte tutmakta zorlanıyordum. Virajları dönerken çıkardığı nefis küçük nefesler bağımlılık yapıyordu.

Sonunda kanım yine bunun için ısındı ve Tate olmadan Loop'a asla geri dönmek istemedim.

Evime dönerken yolcu koltuğundan "Jared?" diye seslendi. "Hafta sonları nereye gidiyorsun?"

Hafta sonları.

Gözlerimi kısmıştım. Kafamda bir sürü düşünce dönüp duruyordu ama bir tanesine bile tutunamıyordum. Midem çukurlaştı ve her nefes alışımda arabadan kaçmak istedim.

Babam hapiste. Bunu ona söyleyemezdim.

Jax koruyucu aileye verilmişti ve annesi de babamızın avladığı yasal olmayan bir gençti. Benim annem de öyle. O ne düşünürdü?

Dayak. Bodrum. İhanetim, Jax'i arkamda bırakmam.

Safra boğazıma kaçtı ve ona her şeyi anlatmak bir yana, zar zor yutabildim.

İğrenç bir hikaye.

"Sadece şehir dışındayım." Cevabımı kısa ve basit tuttum. "Ama nerede?"

"Ne fark eder ki?" Isırığım bir kılıf değildi. Çenesini kapatması gerekiyordu.

Geçmiş utanç verici ve kirliydi ve Jax dışında kimse o yaz neler yaşandığını bilmiyordu. Eğer hafızasından silebilseydim, silerdim.

Direksiyonu sağa doğru kırdığımda, garaj yoluna dönüşteki çukura girdiğimde dibe vurdum. Garaj yoluma doğru hızlanırken Tate kendini sabitlemek için tavandaki kolu tuttu.

"Neden Piper bilebiliyor da ben bilemiyorum?" diye üsteledi, sesi daha acil ve savunmacı çıkıyordu.

Piper'ı biliyor muydu?

"Siktir, Tate," diye homurdandım ve arabadan atladım, annemin arabasının açık garajda olduğunu kısa bir süre fark ettim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Ve gerçek de buydu. Bugün değil, hiçbir zaman. Nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Eğer gerçekten benimle yoluna devam etmek istiyorsa, o zaman bu işin peşini bırakırdı.

"Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun!" Beni dışarı kadar takip etti ve kaputun üzerinden bağırdı. "Ne olacağını sanıyorsun?"

Olur mu? Beni gerçekte olduğum kişi olarak görebilir. Olabilecek olan bu.

"Boş zamanlarımda ne yaptığım beni ilgilendirir. Bana güvenin ya da güvenmeyin."

"Güven mi?" Gözlerini buruşturdu ve bana küçümseyerek baktı. "Sen benimkini uzun zaman önce kaybettin. Ama bana güvenmeyi denersen, belki yeniden arkadaş olabiliriz."

Arkadaş mı? Bir daha asla sadece arkadaş olamayacaktık. Ya onu aşağı it ya da uzaklaştır, dedim kendime.

"Sanırım arkadaşlığın ötesine geçtik, Tate," diye ekşi bir gülümsemeyle alay ettim, "ama bu oyunu oynamak istiyorsan, o zaman tamam. Yatıya kalabiliriz ama işin içinde sevişmek de olacak."

Keskin bir nefes aldı ve omuzları dikleşti. Gözleri bana acı ve şokla bakıyordu ve ben bunu yine yapmıştım.

Neden bu boku yapmaya devam ettim? Onu kolayca hayal kırıklığına uğratıp çekip gidebilirdim. Ama yapmadım. O anda, öfke ve savaşla güçlendim.

Ama her halükarda, onun hüzünlü, gözyaşı dolu mavi gözlerinde hala aynı bakışı görüyordum ve sanki söylediğim ve yaptığım her korkunç şeyi silecekmiş gibi onu yakalayıp gözlerini, burnunu ve dudaklarını öpmek istiyordum.

"Tate..." Arabanın etrafında dönmeye başladım, ama o bana doğru geldi ve karnıma bir şey soktu.

Ona yapıştım ve bahçelerimizden geçip evine doğru koşmasını çaresizce izledim.

Hayır.

Onun ardından -artık karanlık olan verandaya ve kapalı ön kapıya- bakarken, elimde kâğıdı hissetmem bir iki dakika sürdü.

Aşağıya baktığımda ağzım kurudu ve kalbim göğsümde acıyla çarpmaya başladı. Bu bir resimdi.

Benden.

On dört yaşımdayken.

Babamla yaptığım ziyaretten dolayı morarmış ve kanlar içindeydim ve Tate bunu yatağımın altındaki bir kutunun dibinde bulmuştu.

Bu gece bana "Mutlu Yıllar" dilemeye gelmemişti. Onu

gizlice izlerken yakaladım.

Ve ben de zaten bildiği bir şeyi söylemediğim için onu kendimden uzaklaştırdım.

29

Garaj yolundan hızla çıktım ve sertçe sürdüm. Caddeden aşağıya ve ışıkların ulaşmadığı kasabanın kenarına doğru.

Araba kullanmak kafamı toparlamama yardımcı oluyordu ama Tate yüzünden kafam yine darmadağın olmuştu. Kaçmıyordum. Ayrılıyordum.

Anlamayacaktı ve beni farklı göreceğinden emindi. Neden bunun önemli olmadığını anlamadı?

Sanırım bu konuda daha nazik olabilirdim, ama onu i l g i l e n d i r m e y e n şeylere burnunu sokmaya devam e t t i .

Direksiyonu boğazıma kadar sıktım, kendimi gazda kalmaya ve geri dönmemeye zorladım.

Geri dönemezdim. Her şeyi bilmek isteyecekti ve kardeşime yaptıklarımdan duyduğum utanç, ona yaptıklarımdan duyduğum utançtan daha ağır b a s a c a k t ı .

Bazı şeylerin gömülü kalmasının daha iyi olduğunu görmedi mi? "Git, kardeşine yardım et," diyor babam bana, çok nazikçe. Ellerim titriyor ve ona dönüp bakıyorum.

Neler oluyor? Kendime soruyorum.

"Seçme şansın varmış gibi davranma." Elindeki şişeyle bana işaret ediyor.

Attığım her adımda ahşap merdivenler gıcırdıyor ve aşağıdaki küçük ışık beni hiç rahatlatmıyor.

Eski bir fırından gelen ürkütücü ışık gibi, ama aşağı indikçe havanın daha da soğuduğunu hissedebiliyorum.

Jax nerede?

Merdivenlerin başında, mutfakta duran babama dönüp bakıyorum ve giderek bir kara deliğin içine çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Bir daha asla görülmeyecektim.

Ama eliyle devam etmemi işaret ediyor.

Gitmek istemiyorum. Çıplak ayaklarım donuyor ve merdivenlerden düşen tahta parçaları ayaklarıma batıyor.

Ama sonra duruyorum ve kalbim boğazıma

kaçıyor. Jax'i gördüm.

Onları görüyorum.

Ve sonra kanı gördüm.

Arabamı parkın arka girişine yakın bir yere park ettim. Eagle Point'in iki girişi vardı. Arabayla girilen bir ön giriş ve yürüyenler ve bisikletliler için bir arka giriş. Ancak arka giriş, arabanızı bırakıp yürüyerek geçebileceğiniz bir park yeri sunuyordu. Ben de bu kapıyı seçtim.

Gölete en yakın olanı.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ama araba kullanırken dikkatim dağılıyordu. Er ya da geç, her zaman olmak istediğim yerde olurdum.

Bazen arabamla uğraşmak için kendimi Fairfax'in Garajı'nda buluyordum. Bazen de Madoc'un evinde parti yapıyordum. Birkaç kez de kendimi bir kızın evinde buldum.

Ama bu gece? Parka mı? Balık havuzunda mı?

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve asitin boğazımda bir çizgi oluşturduğunu hissettim. Burada olmayı, yarın babamı görmeyi ne kadar istiyorsam o kadar istiyordum.

Ama yine de içeri girdim. Gecenin bir yarısı kapıdan geçtim. Ve kayaların üzerinden yıllardır görmediğim gölete indim.

Gölet insan yapımıdır ve alan, göletin etrafındaki zemini, onu çevreleyen kayalıkları ve ona inen basamakları oluşturan kumtaşı kayalarla vurgulanmıştır. Aynı taştan yapılmış bir patika, göletten uzaklaşarak nehir üzerindeki bir gözetleme noktasına yürüyebileceğiniz ormana doğru uzanıyordu.

Tate ve benim için özel, tuhaf ve özel bir yerdi. Buraya piknik yapmaya, bir komşumuzun düğününe ve evlerimizden gizlice kaçtığımız gecelerde takılmaya gelirdik.

En son buraya geldiğimde ağlamıştım.

"Tate? Buraya gel tatlım," diye sesleniyor Bay Brandt ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Ona sarılmak için.

Ve ona daha önce söylemem gereken şeyi söyleyeceğim. Onu sevdiğimi.

Karnım açlıktan gurulduyor ve ellerime bakıyorum, kırışıklıklar kir içinde. Keşke onu aramaya gelmeden önce temizlenmiş olsaydım, ama Tate'in umursamayacağını biliyorum.

Taş basamaklardan aşağı inerken battaniyenin üzerine uzandığını, ayak bileklerini kavuşturarak ellerinin üzerine yaslandığını görüyorum.

O çok güzel. Ve gülümsüyor.

Jax aklıma geliyor ve kaslarımın aciliyetle gerildiğini hissediyorum. Birine söylemem gerekiyor.

Ama önce Tate'e ihtiyacım var.

Ona doğru yürümeye başladım ama sonra annemi gördüm ve kayanın arkasına saklandım. Öfke ve tiksinti beni sardı.

O neden burada? Onu görmek istemiyorum.

Yaz boyunca aramıştım. Ona yardım etmeye çalıştım ama beni orada bıraktı. Annem neden burada onlarla birlikte?

Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum ama boğazımın ağlayacakmışım gibi sıkıştığını hissediyorum.

Tate benim ailem. Gerçek ailem. Benim sarhoş annemin burada onlarla eğlenmeye hakkı yok.

"Jared'in dönmesi için sabırsızlanıyorum." Sesinde Tate'in gülümsemesini duyuyorum ve göğsümden yükselen çığlığı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Ona gitmek istiyorum ama herkes etrafımdayken bir şey yapamıyorum. Annemi görmek istemiyorum ve Bay Brandt'ın beni böyle görmesini istemiyorum. Kirli ve çürük.

Tate'in elini tutup kaçmak istiyorum.

Bay Brandt, "Will'le bu yaz Karate'de öğrendiğiniz hareketleri ona gösterebilirsin," diyor ve ben nefes almayı kesiyorum. Boğazımda rehin tutulan hıçkırık karnımda bir yangına dönüşüyor.

Will mi? Geary mi?

Gözlerim bir açıklama arar gibi sağa sola kayıyor ama bir açıklama bulamıyorum.

Hâlâ onunla görüşüyor muydu?

"Jared yokken vakit geçirecek birinin olması çok güzel." Annem kolasının kapağını açıyor. "Ve bence bu mesafe iyi bir şey. İkiniz oldukça yakınlaşıyordunuz."

Annem Tate'e gülümsüyor ve bacağını dürtüyor. Tate gözlerinde utançla başka tarafa bakıyor. "İğrenç. Biz sadece arkadaşız." Burnunu kıvırıyor ve nefesim kesiliyor.

Tamamen kayanın arkasına saklandım, arkama yaslandım ve başımı eğdim.

Şimdi olmaz. Bunu bana şimdi yapma!

Başımı iki yana sallıyorum, yumruklarımı sıkarken ellerimdeki pislik avuçlarımdaki terle birleşiyor.

"Sen iyi bir kızsın, Tate." Annemin dediğini duydum. "Erkeklerle aram iyi değil sanırım."

"Kızlar da zordur, Katherine," diye araya giriyor Tate'in babası ve piknik malzemelerini yerleştirdiğini duyuyorum. "Jared iyi bir çocuk. Siz ikiniz bir yolunu bulursunuz."

"Bir kızım olmalıydı," diye cevap veriyor ve ben ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum. Çok fazla ses var. Başım sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyorum ve kurtulamıyorum. Gözlerim yanıyor ve çığlık atmak istiyorum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tertemiz, pırıl pırıl parlayan suya baktım. Üç yıldan fazla bir süredir bu parka adım atmamıştım. On dört yaşımdayken, buranın Tate'i ilk kez öptüğüm yer olacağından emindim.

Ama sonra kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı oldu. Ya da kaybettiğimi sandığım şeyi.

Buraya geldiğim son gün, artık hayal kırıklığına uğramayacağım bir noktaya gelmiştim. Beni istemeyen başka birini dinleyemezdim.

Ben de kapattım. Tamamen ve hemen. Değişimin olayı bu.

Kademeli olabilir. Yavaş ve neredeyse fark edilemez.

Ya da aniden olabilir ve başka türlü nasıl olabileceğinizi bile bilemezsiniz.

Kalbinizin katılaşması, beyninizde sağa ya da sola dönme seçeneğinizin olduğu bir kavşak değildir. Bir çıkmaz sokağa giriyorsunuz ve kaçınılmaz olanı durduramadan uçuruma doğru gitmeye devam ediyorsunuz, çünkü gerçek şu ki bunu yapmak istemiyorsunuz.

Sonbaharda özgürlük vardır.

"Jared," diye tereddütlü bir ses duyuldu arkamdan. Omuzlarım dikleşti ve arkamı döndüm. Oh, bu da ne böyle?

"Burada ne yapıyorsun?" Anneme sordum.

Sonra yarıştan eve döndüğümde arabasının garajda olduğunu hatırladım. Her zamanki gibi hafta sonu için gittiğini sanıyordum.

Kot pantolonu ve uzun kollu hırkasıyla akşam soğuğuna karşı kendini kucaklıyordu. Benimkiyle aynı tonda olan çikolata kahvesi saçları omuzlarına kadar dökülmüştü ve dizlerine kadar uzanan kahverengi botlar giymişti.

Ayık olduğumdan beri annem her zaman güzeldi ve beni ne kadar kızdırsa da ona benzediğim için mutluydum. Her gün aynada babamın gözlerine bakabileceğimi sanmıyordum.

Şanslı Jax.

"Ön kapı açıktı." Yaklaştı, gözleri içeri girmenin bir yolunu arıyordu. "Tate'e ne olduğunu duydum."

Öyle bir şey olmayacak.

"Burada olacağımı nereden bildin?"

Küçük gülümsemesi kafamı karıştırdı. "Benim de kendi yöntemlerim var," diye mırıldandı.

Ben de ne olduğunu merak ettim, çünkü annem o kadar zeki değildi.

Yanımda oturdu, bacaklarımız gölete doğru beş metrelik bir düşüşle küçük uçurumdan sarkıyordu.

"Yıllardır buraya gelmedin." Beni tanıyormuş gibi davrandı.

"Nereden biliyorsun ki?"

"Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum," dedi gölete bakarak. "Şu anda başının belada olduğunu biliyorum."

"Oh, hadi ama. Şimdi anne gibi davranmaya

başlama." Yerden kalktım ve ayağa kalktım.

"Jared, hayır." Annem ayağa kalktı ve benimle yüzleşti. "Senden bir şey isteyeceksem, o da şimdi beni dinlemen. Lütfen." Ses tonu beni şaşırttı. Titrek ve alışılmadık derecede ciddiydi.

Yanaklarımı emdim ve yumruklarımı kapüşonumun cebine soktum.

"Geçen yıl, tutuklanmandan sonra," diye başladı, "ve ben Haywood Merkezi'nden döndükten sonra, senden her gün odaklanabileceğin bir şey -bir fikir- seçmeni istedim. Sevdiğin bir şey ya da seni merkezde tutan bir şey. Bana ne olduğunu hiç söylemedin ama sonra o sıralarda sıvışıp başka bir dövme yaptırdın." Çenesini bana doğru salladı. "Fener. Pazunda. Onu neden yaptırdın?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Evet, biliyorsun. Neden?" diye itti.

"Görünüşünü beğenmiştim," diye bağırdım bıkkınlıkla. "Hadi ama, bu

da ne?" Tanrım. Bu da ne böyle?

Tate. Bir fener. İkisini ilişkilendirdim ve o gittiğinde ona ihtiyacım vardı.

Neden bir fener? Bilmiyorum.

"On birinci doğum gününde sarhoş oldum." Sözleri sakin ve yavaş çıkmıştı. "Hatırlıyor musun? Brandt'larda yememiz gereken akşam yemeğini unutmuştum, çünkü arkadaşlarımla dışarıdaydım."

Benim için iyi geçen pek fazla doğum günü yoktu, bu yüzden hayır, hatırlamıyordum.

"Doğum günün olduğunu unutmuşum," diye devam etti gözleri dolarken. "Senin için bir pasta bile almamıştım."

Büyük sürpriz oldu.

Ama konuşmadım. Sadece dinledim, daha çok nereye varacağını görmek için.

"Her neyse, saat on gibi eve geldim ve sen kanepede oturmuş beni bekliyordun. Bütün gece evde kalmıştın. Bensiz yemeğe gitmedin."

Ben. Karanlıkta. Tek başıma. Kızgın.

Aç. "Anne, dur. İstemiyorum-"

"Yapmak zorundayım," diye araya girdi ağlayarak. "Lütfen. İlk başta üzgündün, hatırlıyorum, ama sonra bir tavır takındın. Bana utanç verici olduğumu ve diğer çocukların daha iyi anne ve babaları olduğunu söyledin. I

sana bağırdı ve seni odana gönderdi."

Deli adam kapımda sızlanıyor. Yağmur camlara vuruyor. "Hatırlamıyorum."

"Keşke bu doğru olsaydı Jared. Ama ne yazık ki o dövme hatırladığını kanıtlıyor." Ağlamayı bırakmıştı ama gözyaşları hâlâ yanaklarındaydı. "Yaklaşık on dakika sonra odana gittim. Seninle yüzleşmek istemedim ama haklı olduğunu biliyordum ve özür dilemeliydim. Kapını açtım ve sen açık pencerenden dışarı eğilmiş gülüyordun."

Durakladı, hiçbir şeye bakmadan düşüncelere daldı. "Tate," dedi sonunda, "açık Fransız kapılarının önündeydi. Babası ve senin ona erken doğum günü hediyesi olarak yaptığınız Japon fener lambası dışında odası karanlıktı." Annem küçük bir gülümseme bıraktı. "Beastie Boys'*un Fight For Your Right* şarkısı çalıyordu ve çılgınca dans ediyordu... sadece senin için çılgınca. Geceliğiyle odasında zıplayan küçük bir yıldız gibi parlıyordu." Annem gözlerini kaldırdı ve bana baktı. "Seni neşelendirmeye çalışıyordu."

O gece Tate'i kapısında görür görmez artık kendimi boktan hissetmiyordum. Annem unutulmuştu. Doğum günüm unutulmuştu. Tate benim için kendi kanımdan daha çok bir yuva olmuştu.

Ve asla onun olmadığı bir yerde olmak istemedim.

"Jared, ben kötü bir anneyim." Sertçe yutkundu, belli ki daha fazla gözyaşını tutmaya çalışıyordu. Gözleriyle buluşamadan yan tarafa baktım. "Atlattım anne."

"Yaptın... biraz. Seninle gurur duyuyorum. Güçlüsün ve bir takipçi değilsin. Seni dünyaya hayatta kalan biri olarak göndereceğimi biliyorum." Hafif sesi sert ve ciddi bir hal aldı. "Başka bir oğul istemezdim. Ama Jared, sen mutlu değilsin."

Etrafımdaki hava daraldı, beni her yönden itti ve çıkmak için nereye döneceğimi bilemedim. "Kim mutlu? Sen mutlu musun?" diye bağırdım.

"Jared, sana hamile kaldığımda on yedi yaşındaydım." Kollarını kavuşturup kendine sarıldı, kendini ısıtmaktan çok bir şeyden saklanıyormuş gibiydi. "Şimdi sadece otuz altı yaşındayım. Birlikte mezun olduğum insanlar -bazıları- ailelerini yeni kuruyor. Ben çok gençtim. Hiç desteğim yoktu. Dünyam altüst olmadan önce yaşama şansım olmadı-,"

"Evet, anladım, tamam," diye kestim sözünü. "Haziran'a kadar yakandan düşmüş olacağım."

"Kastettiğim bu değildi." Yaklaştı, sesi titriyordu ve düşüncelerimi durdurmak istercesine elini uzattı. "Sen bir hediyeydin Jared. Işıktın. Baban ise cehennemdi. Onu sevdiğimi sanıyordum. Güçlü, kendinden emin ve ukalaydı. Onu örnek alırdım..." Sözlerini yarıda kesti ve yemin ederim gözleri yere düşerken kalbinin kırıldığını duyabiliyordum.

O pislik hakkında bir şey duymak istemiyordum ama konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve bazı nedenlerden dolayı ona izin vermek istedim.

"Yaklaşık bir ay boyunca onu idolüm olarak gördüm," diye devam etti. "Hamile kalacak ve onunla sıkışıp kalacak kadar uzun bir süre." Sonra tekrar bana baktı. "Ama gençtim ve olgunlaşmamıştım. Kendimi

her şeyi biliyordum. İçmek benim kaçışımdı ve seni terk ettim. Bunu asla hak etmedin. O gece Tate'in seni mutlu etmeye çalıştığını gördüğümde, ona izin verdim. Ertesi sabah odanda değildin. Pencereden baktığımda ikinizin de onun yatağında sızmış uyuduğunuzu gördüm. Ben de buna izin verdim. Yıllarca, uyumak için gizlice oraya gittiğini biliyordum ve buna izin verdim, çünkü ben başarısız olduğumda o seni mutlu ediyordu."

Dünyamdaki en saf, en gerçek, en mükemmel şeydi ve ben yıllarca onun üstüne yığın yığın bok dökmüştüm.

Kafamda bir farkındalık düğümü oluştu ve yumruğumu lanet olası bir duvara vurmak istedim.

"Yüce Tanrım." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, kendi kendime fısıldarken gözlerim kapanıyordu. "Ona çok kötü davrandım."

Annem de Bay Brandt gibi Tate'e yaşattıklarım hakkında muhtemelen hiçbir şey bilmiyordu ama artık arkadaş olmadığımızı biliyordu.

"Tatlım," diye konuştu, "herkese karşı korkunç davrandın. Bazılarımız bunu hak etti, bazılarımız hak etmedi. Ama Tate seni seviyor. O senin en iyi arkadaşın. Seni affedecektir."

Yapacak mı?

"Onu seviyorum." Bu, uzun zamandır anneme söylediğim en dürüst şeydi.

Babam kendi kıçını öpebilirdi ve annemle ben iyi ya da kötü hayatta kalırdık.

Ama Tate?

Ona ihtiyacım vardı.

"Onu sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum," dedi uzanıp yanağıma dokunurken. "Babanın ya da benim senden başka bir şey almamıza izin vermeyeceksin, anlıyor musun?"

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve onları tutamadım.

"Onun gibi olmayacağımı nereden bileceğim?" Fısıldadım.

Annem beni incelerken sessizdi ve sonra gözleri kısıldı.

"Ona doğruyu söyle," diye talimat verdi. "Ona her şeyinle güven, özellikle de kalbinle. Bunu yaparsan zaten baban gibi olmazsın."

30

Dün sonsuza dek sürer.

Yarın asla gelmez.

Boş yazıcı kağıdına baktım, dövmemin kelimeleri bana bakıyordu. Artık ne anlama geldiklerini biliyordum.

Ben kocaman bir aptaldım. Bu kesindi.

Sadece babamın saçmalıklarıyla kendimi bağlamama izin vermekle kalmadım, aynı zamanda nefretimin beni kontrol etmesine isteyerek izin verdim, yanlış bir şekilde bunun beni daha güçlü yaptığını düşündüm.

Eğilerek kağıdı kalçamın üzerine koydum ve bir satır daha karaladım.

Sen gelene kadar.

Omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissederek, Tate'in ve benim evlerimizin arasındaki ağaca çiviledim ve geri kalan eşyaları yerden aldım.

Geri çekilerek, henüz dökülmemiş kırmızı ve altın rengi yapraklarıyla olduğu kadar, astığım yüzlerce beyaz ışık ve birkaç fenerle de ışıl ışıl olan devasa Akçaağaç'a baktım.

Bugün onun doğum günüydü ve tek düşünebildiğim on bir yaşımdayken günümü nasıl aydınlattığıydı. İyiliğinin karşılığını vermek ve ona hatırladığımı göstermek istedim.

K.C. ile dışarıda olduğunu varsayarak, yatak odasında takıldım, açık Fransız kapılarının dışındaki parmaklıklara yaslandım ve yatağının üzerine yerleştirdiğim dosyaya baktım.

Babamın bana yaptıklarının tüm kanıtlarının olduğu dosya. Odamı karıştırdığında zaten görmüştü.

Ama henüz benden duymamıştı.

Alt katta bir kapı kapandı ve sırtım dikleşti.

Kasten nefes aldım -yavaş ve sakin- ama vücudum ısındı ve kalbim hızlandı.

Tanrım.

Çok gergindim.

Ona söylediklerim yeterince iyi olacak mı? Anlayacak mı?

Tate yavaşça odasına girdi ve ben hemen arkamdaki korkulukları kavrayarak onu acele ettirmemek için kendimi tuttum.

Merak ve endişe karışımı bir ifadeyle bana bakarken kaşları hafifçe birbirine yaklaşmıştı.

Saçları açıktı ve koyu renk, solmuş bir kot pantolon ile kısa kollu, siyah bir bluz giymişti. Çok fazla kıyafet vardı ama Tate'in bu yönünü seviyordum. Asla çok fazla şey göstermiyordu ve bana paketini açmak için sabırsızlandığım bir hediyeyi hatırlatıyordu. Çok seksi görünüyordu ve aklımı odadaki yataktan almakta zorlanıyordum.

Yatağın üzerindeki dosyayı işaret ettim. "Dün gece odamda aradığın şey bu muydu?" Başını dik tuttu ama gözleri aşağı kaydı ve yanaklarını pembenin bir tonu kapladı.

Haydi, Tate. Korkak olma.

Gizlice bakması beni gerçekten memnun etti. Önemsiyordu.

"Devam et." Dosyaya doğru başımı salladım. "Bir göz atın."

Muhtemelen geçen gece onları görmek için fazla zamanı olmamıştı.

Bakışları bir an için benimkilere kaydı ve merakını giderip gidermemeyi düşünüyor gibiydi.

Ama teklifi kabul etti.

Yavaşça dosyayı açtı ve fotoğrafları yaydı. Birini eline alıp neredeyse nefes almadan bakarken elleri titriyordu.

"Jared," diye inledi elini ağzına götürerek. "Bu da ne böyle? Ne oldu sana böyle?"

Gözlerimi yere indirdim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Düşündüğümden daha zor oldu.

Ona her şeyinizle güvenin, özellikle de kalbinizle.

"Babam." Uzun, sessiz bir nefes verdim. "Bunu bana o yaptı. Ve kardeşime."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve ağzı biraz açıldı.

Tate bir kardeşim olduğunu bilmiyordu. Tabii babası ona söylemediyse. Babası da gerekli olmayan hiçbir şeyi söylemezdi.

"Birinci sınıftan önceki yaz, bütün yazı seninle takılarak geçireceğim için çok heyecanlıydım ama hatırlarsın, babam durup dururken aradı ve beni görmek istedi. Ben de gittim. Onu on yıldan fazla bir süredir görmemiştim ve onu tanımak istedim."

Yatağa oturdu ve dinlemeye başladı.

"Oraya gittiğimde," diye devam ettim, "babamın bir oğlu daha olduğunu öğrendim. Bir çocuk

başka bir ilişki. Adı Jaxon ve benden sadece bir yaş küçük."

Jax gözümün önüne geldi, on iki yaşındaydı ve cılızdı. Yüzü kir içindeydi ve siyah saçları o zamanlar kısaydı.

"Devam et," diye fısıldadı ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. Ve ona

tüm hikâyeyi anlattım.

Babamın bizi uyuşturucu satarak, evlere girerek, bok dağıtarak para kazanmak için nasıl kullandığı hakkında.

Jax'i nasıl incittiğini ve sonra kirli işlerini yapmayı reddettiğimde beni incitmeye başladığını.

Evin etrafında dolaşan serseriler tarafından nasıl mağdur edildiğimizi anlattım ve babamın bana kemer tokasıyla verdiği sırtımdaki yara izlerini görmesine izin verdim.

Ayrıca ona babamın bizden nasıl nefret ettiğini ve annemin bizi nasıl terk ettiğini ve sonra Jax'i nasıl terk ettiğimi ve benimle ayrılmayı reddettiğinde onu babamla nasıl bıraktığımı anlattım.

Tate'in gözleri kızardı ve tutmaya çalıştığı yaşlarla doldu.

Kafamdaki tüm hastalıkları ve kalbimi karartan pislikleri serbest bıraktım ve onun benim için ağladığı gözyaşlarını silmek istedim.

Beni hep önemsedi. Beni hep sevdi.

Üç yıl boyunca ona bir köpekten daha kötü davranmıştım ve o hala *benim* için ağlıyordu.

Ona bakarken boğazımda bir acı hissettim, yüzü üzüntüden iki büklüm olmuştu ve beni affetmemekte sonuna kadar haklı olduğunu biliyordum.

Ama yapacağını biliyordum.

Belki de aşkla ilgili kaçırdığım şey buydu.

Hak edildiğinde onu esirgemez ya da bölüştürmezsiniz. Bu

şekilde kontrol edemezsiniz.

Ona çirkin hikayeyi anlattıktan sonra yanında oturdum ve bir şey söylemesini

bekledim. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama konuşmama izin verdi ve beni dinledi.

"O zamandan beri babanı gördün mü?" diye sordu sonunda.

Baban. Kelimeler çok yabancıydı. On yedi yaşında bir kızı avlayan yirmi iki yaşındaki adamı tanımlamak için ona babam diye hitap ettim ve sonuçta ben oldum.

"Onu bugün gördüm," dedim. "Onu her hafta sonu görüyorum."

Ki bu doğruydu. Teknik olarak son ziyaretimi yapmamış olsam da.

"Ne?" Mavi gözleri kocaman oldu. "Neden?

"Çünkü hayat bir sürtük, işte bu yüzden." Acı bir kahkaha attım.

Geçen hafta attığım yumruktan sonra, yargıç taahhüdümü yerine getirdiğime karar verdi ve bugün beni serbest bıraktı. Bu sabah babamı uzaktan gördüm ama onu son kez görmemiştim. Bunu biliyordum.

Tate bana baktı ve söylediğim her şeyi içine çekti. O gittikten sonra ona sorundan bahsettim.

Fransa - onu nasıl özlediğimi, Jax'in üvey babası tarafından nasıl dövüldüğünü ve yargıcın bana nasıl bir anlaşma yaptığını.

Ayağa kalktım ve Fransız kapılarına doğru yürüdüm, onu yatağın üzerinde her şeyi içine çekmesi için bıraktım.

"Demek oraya gidiyorsun," dedi sonunda. "Crest Hill'deki Stateville Hapishanesi'ne."

Crest Hill mi?

Dün gece odamı karıştırırken başka şeyler de görmüş olmalı. Annem benden vergi zamanı için motel ve benzin faturalarını saklamamı istemişti. Bok odamın her yerine dağılmıştı.

"Evet, her Cumartesi," dedim başımı sallayarak. "Ama bugün son ziyaretimdi."

"Kardeşin şimdi nerede?"

Güvenli.

"Weston'da. İyi bir aileyle birlikte güvende ve sağlam. Pazar günleri onu görüyorum. Ama annem ve ben devletin bizimle yaşamasına izin vermesi için uğraşıyoruz. Bir süredir ayık. Neredeyse on yedi yaşında, yani çocuk değil."

Onunla tanışmasını istiyordum ve eğer annem avukat konusunda başarılı olursa, o zaman en kısa zamanda bizimle yaşamaya başlayacaktı.

Yataktan kalktı ve Fransız kapılarının yanından bana doğru yürüdü. "Neden tüm bunları bana yıllar önce anlatmadın?" diye sordu. "Senin yanında olabilirdim."

Keşke sana izin verseydim.

Bu yine de zor zamanlar geçireceğim bir şeydi. Tate'in beni tutması -ya da tutmaya çalışması- bu odayı on kat daha küçük hissettiriyordu.

Küçük adımlar, bebeğim.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve korkuluklara yaslandım. "O yaz nihayet eve döndüğümde ilk aklıma gelen sendin. Jax'e yardım etmek için elimden geleni yapmak dışında," diye ekledim. "Seni görmem gerekiyordu. Annemin canı cehenneme. Tek istediğim sendin. Seni seviyordum," diye fısıldadım son kısmı, midem pişmanlıkla düğümlenmişti.

Yumruklarımı sıktım, her şeyi değiştirdiğim o günü düşündüm. "Evine gittim ama büyükannen dışarıda olduğunu söyledi. Kalmam için beni ikna etmeye çalıştı. Sanırım iyi görünmediğimi gördü. Ama yine de seni bulmak için koştum. Bir süre sonra kendimi parktaki balık havuzunda buldum." Sonunda ona baktım. "Ve sen oradaydın... baban ve annemle birlikte, küçük aile oyunu oynuyordun."

Gözlerindeki şaşkınlığı anlıyordum. Şimdi bile, bunun çok fazla önemsediğim üzücü bir dizi küçük olay olduğunu biliyordum. Yanılmışım.

"Jared-" diye başladı ama ben onu durdurdum.

"Tate, sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu artık biliyorum. Sadece benim zihniyetimi anlamalısın. Cehennemi yaşadım. İstismar yüzünden zayıf düşmüştüm ve acı çekiyordum. Açtım. Açtım.

Güvendiğim insanlar tarafından ihanete uğradım: İhtiyacım olduğunda yardım etmeyen annem, beni inciten babam ve çaresiz kardeşim." Derin bir nefes aldım. "Ve sonra seni ailemizle birlikte gördüm, mutlu, tatlı bir aile gibi görünüyordun. Jaxon ve ben acı çekerken ve her günü tek parça halinde atlatmaya çalışırken, sen benim hiç sahip olamadığım annemi gördün. Benimki beni kırbaçlarken baban seni pikniğe ve dondurma yemeye götürüyordu. Kimse beni istemiyormuş ve hayat bensiz devam ediyormuş gibi hissettim. Kimsenin umurunda değildim."

O gün ve öncesindeki haftalar çok fazla, çok hızlıydı ve birdenbire farklı bir çocuk olmuştum.

"Sen bir hedef haline geldin, Tate. Ailemden nefret ediyordum, kardeşim için endişeleniyordum ve kendimden başka kimseye güvenemeyeceğime emindim. Senden nefret ettiğimde kendimi daha iyi hissettim. Çok daha iyi."

Çenesinin sertleştiğini gördüm ve bunu kabullenmesinin kolay olmadığını biliyordum. Ama devam ettim.

"Hiçbir şeyin senin hatan olmadığını anladıktan sonra bile senden nefret etmeye çalışmaktan vazgeçemedim. Bu iyi hissettiriyordu, çünkü incitmek istediğim kişiyi incitemiyordum."

Yüzünden yine sessiz gözyaşları dökülüyordu ve lanet olsun ki Tate'in artık benim için ağlamasını istemiyordum.

Çocukluğumuz çok iyi geçmişti ve ben bunu geri istiyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana yumruk atmamasını umdum. "Bunu telafi edebileceğimi biliyorum. Benden nefret etme."

Başını iki yana salladı. "Senden *nefret* etmiyorum. Yani..." bana kaşlarını çattı, "Biraz kızgınım ama çoğunlukla boşa harcanan zamandan nefret ediyorum."

Evet.

Onu yakaladım, kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim.

O benimkini beceriyordu. Aynı anda hem çığlık atmak hem de gülümsemek istiyordum. Alnımı onunkine yapıştırdım, dudaklarım onu içime çekerken tadına bakmak için can atıyordu.

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye fısıldadı. "Bunu kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum." Hiçbir şey kaybolmamıştı.

Onu kaldırdım, bacaklarını etrafımda dolaştırdım ve merkezinin sıcaklığını karnımda hissederek yatağa doğru yürüdük.

"Bunu hiç kaybetmedik." Elim yanağındaydı ve gözlerini benimkilerle buluşturdum. "Ne kadar denesem de seni kalbimden asla silemedim. Bu yüzden bir pislik gibi davrandım ve erkekleri senden uzak tuttum. Sen her zaman benimdin."

"*Sen* benim misin?" diye sordu başparmağıyla gözyaşlarını silerken.

Titrek nefesi yüzümü okşadı ve kendimi daha fazla tutamadım. Ağzının kenarını hafifçe öperek dudaklarına doğru fısıldadım: "Her zaman öyleydim."

Kollarını bana doladı ve ben de ona sımsıkı sarıldım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Öyle misin?" Son üç yılın onun için de cehennem gibi geçmediğine bir an bile inanmayarak karşılık verdim.

"Olacağım."

Eğer birbirimize sahip olursak, iyi olacaktık.

"Seni seviyorum, Tate."

Ve yatağa geri yattım, onu da yanımda getirdim, umarım sonsuza dek.

31

"Jared, beni dürtüyorsun." Tate'in uykulu iniltisi beni uyandırıyor ve gözlerimi açmam birkaç dakikamı alıyor.

Onu dürtmek mi? Ona dokunmayan ellerimi kontrol ediyorum ve sonra pantolonumdaki ateşi ve gerginliği hissediyorum.

Kahretsin.

Sırt üstü dönüyorum, böylece artık onu kucaklamıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Aletim yeniden sertleşti ve rahatsızlıktan ve utançtan titriyorum.

Bu son zamanlarda çok sık oluyor.

Tate'e bakıyorum, uyurken sırtı hala bana dönük ve oturmaya başlıyorum.

"Hayır," diye inliyor ve yuvarlanıyor, "gitme." Bir kolunu belime koyuyor ve ben kıpırdamaya korkarak olduğum yerde kalakalıyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Patlamak üzereyim ve gitmem gerek. Her sabah bu oluyor ve ben çok sinirleniyorum.

Bana dokunma, Tate.

Lütfen.

Ama yine de ona izin verdim. Başını boynuma yaslayıp tekrar uykuya dalarken beni tekrar aşağı indiriyor.

Aynı tanıdık kanın güneye d o ğ r u aktığını ve midemin derinliklerindeki yanmayı hissettiğimde gözlerim kırpışarak açıldı.

Doğruldum ve gözlerimdeki uykuyu ovuşturarak rüyayı kafamdan silkeledim.

Ya da hafıza.

Tate.

Doğrulup karanlık odayı tarıyorum.

Neredeydi o?

Onun yatağındaydım. İtirafımdan sonra uykuya dalmıştık ve bu rüya onunla burada yattığım son zamandı. Yaz için babamın yanına gittiğim sabah.

Ama şu anda burada değildi.

Banyosundan da hiç ışık gelmiyordu.

"Tate," diye seslendim ama cevap alamadım. Tek ses çatıdaki yağmurun pıt pıt sesiydi.

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım, yatak odasından çıktım ve karanlık merdivenlerden aşağı indim.

Işık azdı ama önemli değildi. Bu evi karanlıkta da bulabilirdim.

Geçmişte burada o kadar çok zaman geçirmiş olmasam bile, Brandt'ların evi her zaman canlı görünüyordu. Antredeki dede saatinin tik takları, merdivenlerin gıcırtısı, havalandırma deliklerinden gelen yumuşak, boğuk uğultu - hepsi her odaya kendi kişiliğini veriyor ve burayı bir yuva yapıyordu.

Burada rahattım.

Oturma odası ve yemek odasının önünden geçerken her ikisi de boştu, bu yüzden mutfağa girdim ve hemen arka kapının açık olduğunu gördüm.

Bahçeye doğru yürüdüm ve Tate'in sırılsıklam olmuş, başını gökyüzüne doğru eğmiş bir halde sağanak yağmurun altında durduğunu görünce hemen gülümsedim.

Omuzlarım gevşedi ve aynı anda gözlerimi kapattım.

Bilmem gerekirdi.

Sessizce dışarı çıktım ve evin arka tarafına, tentenin altına yaslandım.

Tate yağmuru hep sevmiştir. Yağmurda canlanırdı ve ben yıllardır onu böyle görmekten keyif alamamıştım. Bir yanım onun gök gürültülü fırtınalarda nasıl bir sihir gördüğünü hep merak etmişti ama bir yanımın da bunu bilmesine gerek yoktu.

Onu izlemek bile kafamın içinde müzik dinlemek gibiydi.

Uzun, sarı saçları sırılsıklamdı ve kıyafetleri vücuduna yapışmıştı, tıpkı ilk öpüştüğümüz gece onun kıvrımlarını ve çukurlarını mükemmel bir şekilde hissettiğim zamanki gibi.

Orada durdu, bacaklarını hafifçe ayırdı ve kollarını iki yana açarak neredeyse dans eder gibi yavaşça bir o yana bir bu yana sallandı.

Yağmurdan parlayan siyah bluzu sırtına ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve ona dokunduğumda her kasını hissedeceğimi biliyordum.

Göğsüm ısındı ve ellerim uğuldadı.

"Jared!" diye bağırdı ve beni fark ettiğini anlayarak gözlerimi kırptım. "Beni korkuttun." Gülümsedi. "Uyuduğunu sanıyordum."

Elini göğsüne götürdü ve bir şey söylememi bekledi ama söyleyemedim. Artık konuşmak istemiyordum. Sadece onu istiyordum.

Duvarı iterek ona doğru yürüdüm, ellerimi kalçalarına koyarken gözlerimi ondan ayırmadım. Onu kendime kilitledim, parmaklarımı içine batırdım ve vahşi ve güzel yüzüne baktım.

Tate asla oyun oynamazdı. Onu fark etmemi sağlamak için hiçbir zaman gözlerinde flörtöz bir ışıltı ya da dudaklarında bir oyun olmadı. Şu anda bana tıpkı eskiden olduğu gibi bakıyordu.

Sanki Noel'deymişim gibi.

Parmak uçlarında yükselmeye başladı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde nefesim kesildi. Ağzındaki tatlı yağmurun tadını aldım ve nabzım vücudumda dalgalandı, daha fazlasını arzuladım.

Vay be. Çok iyi.

Bir kolumu beline dolayarak diğer elimle yüzünü tuttum ve kontrolü ele alırken dudaklarını yönlendirdim.

Her bir küçük sıkma, ısırma ve yalama vücudumda şimşek gibi çakana kadar dilini ve nefesini tadarak içine doğru ilerledim.

Fırtına etrafımızı sarmıştı ama ben fark etmedim bile.

Ellerim karıncalandı ve ona dokunduğum her yer beni daha da ateşlendirdi.

Titredi ve ben de ona daha sıkı sarıldım, yağmurdan mı yoksa bizden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ama bırakmadım.

Daha hızlı ve daha hızlı Tate'i yuttum, tekrar tekrar dudaklarına daldım, o kadar zor nefes alıyordum ki boşalmak için can atıyordum.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım, kalçalarını benimkilere sürttü ve kendimizi kaybettik.

Belki yumuşak iniltileri ya da kalçalarımı kavrayan elleriydi ama bunu durdurmayacağını biliyordum.

Ve tam burada onun içinde olmak istiyordum. Şu anda.

"Üşümüşsün," dedim öpücük üstüne öpücük kondurmaya devam ederken.

Nefesi sıcaktı ve aceleci kolları göğsümü ve boynumu okşuyordu. "Isıt beni," diye yalvardı.

Fuuuuuck.

Aşağı uzandım ve kıçını tutarak onu kendime çektim.

Şimdi.

Onu burada ve şimdi istiyordum ama dudakları ve diliyle boynuma bir şeyler yapmaya başladı ve ben kafamı toparlayamadım.

"Seni seviyorum Jared," dedi kulağıma nefes nefese ve ben de gözlerimi kapadım.

Kalbim o kadar doldu ki acıdı.

"Bekleyebiliriz," diye boğuk bir ses çıkardım, bir milyon yıl geçse de bunu durdurmak istemezdim.

Başını yavaşça salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Siyah tişörtümün eteklerini başımın üzerinden kaldırarak parmaklarının uçlarını göğsümde, kalçalarımda ve sırtımda gezdirdi.

Sırtımdaki yara izlerini parmaklarken ürperdim ve hikâyemi düşünmediğini umdum.
Şu anda onun kafasında olmasını istediğim şey bu değil.

Ama gözlerini benimkilerden ayırmadı ve ben de rahatlayarak bir nefes verdim.

Elleri er ya da geç vücudumun her yerinde olacaktı. Buna şimdiden alışsam iyi olur.

Çürük, siyah bluzunu başının üzerinden kaldırıp sutyenini çıkarırken dişlerimi sıktım ve parmaklarımı arkasına geçirdim.

Tanrım, diye mırıldandım sessizce, nefesimin altında.

Orada durduk, yüz yüze, çıplak göğüs göğüse, soğuk bir Ekim gecesinde ıslak ve sıcak ve birini hiç bu kadar çok sevmek istememiştim, asla duramayacağımdan endişeleniyordum.

Yavaşça uzandım ve elimin tersini sol göğsünde gezdirdim. Gece havası yüzünden zaten sertleşmiş olan meme ucu, dudakları dışında ağzıma ilk girecek olan tek parçasıydı.

Islak saçlarını omuzlarının arkasına iterek onu baştan aşağı süzdüm ve her santimini ezberlemeye çalıştım. Tate atletik bir vücuda sahipti ve çok zayıf değildi. Omuzlarında ve kollarında biraz kas vardı ama belli belirsizdi, cildi ise bir porselen parçası gibi pürüzsüzce parlıyordu.

Bakmama izin vererek onu içime çekmemi izledi.

Cesur kız.

Hoşuna gitti ve asla örtbas etmeye ya da başka tarafa bakmaya çalışmadı.

Onu tekrar kendime çekerek ağzına daldım, alt dudağını emdim ve ısırdım, kendimi daha yavaş gitmeye zorladım.

Vücudunun içine doğru ittim, göğüsleri bana sürtünürken göğsüm yanıyordu.

Ellerinin bedenimi terk ettiğini kısa bir süre fark ettim ama ağzı da beni terk edene kadar irkilmedim.

Sonra kotunu çıkardığını fark ettim.

Lanet olsun. Bir yanım onu kendim soymak istiyordu ama siktir et.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum, bu yüzden önümde neredeyse çıplak durana kadar ellerimi ondan uzak tuttum.

Tate. Sadece külotuyla. Yağmurda
ıslanmış. Hayatımda hiçbir şey bu kadar
ateşli olmamıştı.

Onu kalçalarının arkasından tutarak kaldırdım ve kolumu ince, pürüzsüz sırtına doladım.

ve onu avlunun karşısındaki şezlonga taşıdım. Bir tentesi vardı, hatırladım ve şimdi içeri girmemizin imkânı yoktu.

Yağmurda -Tate'in sevgili fırtınasında- ilk kez sevişeceğimiz yer burasıydı. Onu yatırırken pembe dantelli iç çamaşırı giydiğini gördüm.

Tanrıya şükür siyah değiller. Kendi kendime gülümsedim.

Siyahı tercih ederdim ama Tate'in beni şaşırtması hoşuma gitti.

Benim pembeli güzel kızım.

Sadece benim için kötü olan iyi bir kız.

Eğilerek göğsünü ağzıma aldım ve yumuşak, esnek tenini tatmanın verdiği zevkle titredim. Elimi uzattım ve ulaşabildiğim her yerini keşfetmek için kullandım. Pürüzsüz kalçalarını, kalçalarını ve karnını, altımda her kamburlaşıp kıvranışında pantolonumun içinde daha da şişiyordum.

"Jared..." diye yalvardı. "Jared, lütfen."

Oh, Tanrım.

"Sabırlı ol," diye usulca homurdandım karnını öpmeye devam ederken. "Eğer böyle yalvarmaya devam edersen, şu anda kendimi kaybedeceğim."

Vücudumu kontrol altına almam gerekiyordu. Derin nefesler alıp sakinleşmeliydim. Bunun dışında her şeyi istiyordum. Boşalmaktan çok, onun vücudunun benimkinin altında titrediğini hissetmeye ihtiyacım vardı. Benimle birlikte içine boşaldığında yüzünün kaybolduğunu görmeye ihtiyacım vardı.

Külotunu çıkarıp yere bıraktıktan sonra ayağa kalktım ve gözlerinde ateşle bana bakan kızımı ıslattım.

Prezervatif almak için cüzdanımı karıştırdım, kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım, ağrıyan aletim serbest kalınca irkildim ve yavaşça bacaklarının arasına indim.

Onun sıcaklığını sikimin üzerinde hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Ellerini boynumun arkasına doladı ve ben de hazır olduğunu umarak ona baktım. Pişman olmayacağını umarak.

Seni istemediğimi biliyordum. Babamın sesi kafamın içinde uzak bir adadan yankılandı ve tereddüt ettim.

Ama Tate bana baktı ve elini yüzümde gezdirerek dokunuşuyla erimemi sağladı.

Gözlerimi kapattım.

Mutluluk, cennet, coşku - hangi durumda olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama yeniydi ve gerçekti.

Siktir git, baba.

Prezervatifi ambalajından çıkarıp taktım ve anasını siktiğim babamı kendimden milyonlarca kilometre uzağa ittim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve dizini yukarı kaldırarak içine girdim.

"*Ahhh*..." Vücudu sarsıldı ve nefesi kesildi, sert ve hızlı. Kıpırdamadan durdum, vücuduma yayılan bir sıcaklık hissettim.

Tate.

O gerçekten bakireydi.

Ona acı çektirme fikri başımı döndürdü ama bu beni de tahrik etmediyse ne olayım.

O artık benimdi.

Daha fazla kıpırdamadım ama ona bakmak için ellerimin üzerinde doğruldum.

Avuçlarını göğsüme dayamıştı ve nefes alışının yavaşlamasını izlerken göğüslerinde yağmur damlaları parlıyordu.

Acıyı içine çekerken gözleri biraz kısıldı ama bağırmadı.

Çok sert zonkluyordum. İçine girmem gerekiyordu ama Tate umurumdaydı ve onu öylece almayacaktım. İkinci, üçüncü ve sonsuza dek geri gelmesini istiyordum.

"Sen iyi misin?" Tekrar düşünmemesini ve benden uzaklaşmayı düşünmemesini umarak sessizce sordum.

"Ben iyiyim," diye nefes verdi ve başını salladı. "Durma ama yavaş

git." İkinci kez söylememe gerek yoktu.

Yavaşça ve aldığım her santimde sinirlerim ısınırken, gömülene kadar onun güzel vücuduna battım.

Lanet olası cennet. Bir nefes verdim, onun sıkı, ıslak sıcaklığında ölüyor ve yeniden canlanıyordum.

Titredi ve birkaç saniyeliğine nefesi kesildi ama acının geçtiğini anladım.

"Lanet olsun." Kaslarım gerildi ve gözlerimi kapattım, onu içimde yumuşak ve sıcak hissediyordum. "Çok iyi hissediyorsun. Mükemmel."

Kaldım, onun üzerinde gezindim, çekildim ve sonra tekrar tekrar içine daldım. Vücudum çığlık atıyor, ağrıyor ve daha fazlası için inliyordu.

Bir iki dakika sonra belimi kavradı ve vücudunu benimkiyle aynı ritme sokmaya başladı. Kalçaları küçük daireler çizerek hareket ediyordu ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. Dans ediyordu. Uzanıyor ve tatlı bir rüya gibi hareket ediyordu, vücudu benimkine doğru eğiliyor ve akıyordu.

Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni dudaklarına doğru çekti.

Yüce İsa.

Onun tadı -onun lanet tadı- her yerdeydi. Dudaklarındaki yağmur ve ter, sikimdeki sıcaklığı... her yerdeydi. Tate dudaklarımı ısırırken, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi bana sürtünüyordu.

Gözlerimi kapattım ve sanki bir ziyafetmiş gibi ağzına saldırdım.

Tabii ki evet.

Geri çekilerek dudaklarıma karşı nefes nefese kaldı. "Seni her yerde hissediyorum," diye alay etti ve ben inledim.

"Böyle konuşma bebeğim. Çok yakında işim bitecek."

Alnımdan alnıma, ben onu becerirken onun beni beceren ıslak, sıcak bedenine baktım ve artık babamın sesini bile hatırlayamıyordum.

Tatlı göğsünü ağzıma aldım, meme ucunu sertçe emdim ve kalçalarımız tekrar tekrar bir araya gelirken vücudunun benimkinin altında titrediğini hissettim. İçine gömüldüm ve o inledi.

Daha hızlı. Daha sert. Daha çok. Ve tekrar.

Nefes alış verişi kesildi ve sonra tamamen durdu.

Başımı kaldırıp baktığımda kaşlarının birbirine kenetlendiğini ve ağzının hava almadığını gördüm. Fırtına dolu gözbebekleri, hayatımda gördüğüm en mükemmel, en ham anda yakalanan zevk ve acının en tatlı karışımıydı.

Geliyordu.

Bir ya da iki saniye sonra uzun, tatlı bir inilti çıkardı ve gözlerini tamamen kapattı. Vücudunun sıkılıp gevşediğini ve beni de bırakmaya hazır bıraktığını hissettim.

Onu nazikçe öptüm ama karşılık v e r m e d i . Gözleri hâlâ kapalıydı ve titriyordu. Hâlâ geliyordu.

Birkaç itişten sonra, bacaklarımın arasında sallanan ve kalçalarıma ve karnıma yayılan zevk titremeleriyle onun içinde patladım.

Nefesim kesildi, başım hafifledi ve göğsüm ateşle doldu.

Yüce İsa.

Nefes üstüne nefes emdim, birkaç kez daha içine doğru sarsıldım.

Daha fazla.

Sadece prezervatifi çıkarıp bir tane daha takmak ve tekrar başlamak istedim.

Lanet olsun. Onu öperken ve ironiyi düşünürken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

Onu geç saatlere kadar korku filmleri izletirdim ve bunca zaman sonra hiçbir şey değişmemişti.

Kızı hala bu gece hiç uyumayacaktı.

32

Islak giysilerimizi mutfağa bıraktım ve banyodan iki gri havluyla geri döndüm. Şezlonga uzanırken birini belime sardım ve diğerini onun üzerine örttüm.

"İçeri girmiyor muyuz?" Havluyu göğsüne bastırarak önemli yerlerin örtüldüğünden emin oldu.

"Üşüyor musun?" Başımı boynuna doğru eğip elimi bacaklarının arasına koyarken muzipçe sordum. "Hepsi seni tekrar ısıtmak için yaptığım planın bir parçası."

Parmaklarını elime dolamıştı ama aslında beni uzaklaştırmaya çalışmıyordu. "Dur," diye acınası bir şekilde yalvardı.

"Bana hayır mı demeye çalışıyorsun?" Alay ettim ve bir parmağımı içine soktum.

Nefes nefese kaldı ve vücudu hafifçe sarsıldı. Elleri şimdi beni durdurmaya çalışmak yerine, anında aşağı uzanarak elimi daha sert bir şekilde içine itti.

Dudakları göğsümü sıyırdı. "Seni hep istedim, Jared. On iki yaşındayken bile beni öpmeni istedim."

Ona ilk öpücüğü veren ben olmalıydım. Ve onun tek öpücüğü.

"Bu gece bana yaşattıkların için teşekkür ederim." Ne kadar ıslak olduğunu görünce inledim ve şişip ağırlaştığımı hissettim.

"Keşke ilk sevgilin ben olsaydım. Bir sürü kızla birlikte oldun, değil mi?" Sesinde bir parça hüzün vardı ve gözlerimi kaçırdım.

Evet, kesinlikle bu konu hakkında konuşmak

istemiyordum. "Olması gerekenden daha fazla."

Kolay cevaba sadık kaldım.

İsimleri mi? Gittiler.

Yüzleri? Unutuldular.

Tate'i seviyordum ve hiçbir şey gerçekten sevdiğim biriyle sevişmekten daha iyi olamazdı. Onu öpmek için eğildim ama o geri çekildi ve bana sertçe baktı.

"Bilmem gerek Jared," diye nazikçe ısrar etti.

"Neyi bilmem gerekiyor?" Omuz silktim ama yine de göğsüme bir korku çöktü.

O ne yapıyordu?

Doğrulup havluyu vücuduna daha sıkı sardı. "Eski kız arkadaşlarının çoğunun bizim okula gittiğini varsayıyorum, değil mi? Kim olduklarını bilmek istiyorum." Sanki bunu beklemem gerekiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Tate." Bacağını okşadım. "Onlar benim kız arkadaşlarım değildi. Benim kız arkadaşım yok."

Yüzü şaşkınlık, kafa karışıklığı ve çok fazla kızgınlık karışımı bir ifadeyle buruştu ve dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattım.

Salak.

"Ne?" diye bağırdı ve ben irkildim. "O zaman ben neyim?"

Evet. Ben koca bir kova aptalım.

Ama ben hasar kontrolü yapamadan, Tate salondan fırladı, avluya doğru tepindi ve arka kapıdan çıktı, giderken etrafındaki havluyu düzeltti.

"Tate!" *Kahretsin!*

Peşinden gittim ve açık kapıdan içeri daldım.

"Bebeğim, kastettiğim bu değildi," diye hemen çıkıştım, mutfağın karşısında kollarını göğsünde kavuşturmuş durduğunu gördüğümde.

"Bana bebek deme. Eğer kız arkadaşın değilsem, kesinlikle "bebeğim" de değilim."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Kız arkadaş seni tanımlamak için yeterli değil, Tate. Bu terim tek kullanımlık. Sen benim kız arkadaşım, sevgilim ya da kadınım değilsin. Sen. Sadece. Benimsin," her heceyi ısırarak söyledim, böylece anlayacaktı. "Ve ben de seninim," diye ekledim, biraz daha sakin bir şekilde.

Sakinleşerek bir nefes aldı. "Jared, bana hangileri olduğunu söylemelisin."

Acı ve düzensiz bir kahkaha attım. "Neden? Onlardan birini her gördüğünde üzülesin diye mi?" "Ben bundan daha olgunum," diye hırladı. "Bana biraz güven. Bu onlarla ilgili bile değil.

Bu senin sahip çıkmanla ilgili."

Ne oluyor lan?

"Sana tüm geçmişimi anlattım!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Daha ne istiyorsun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum! Okulda koridorlarda yürürken bilmeden becerdiğin beş farklı kızla göz göze gelmek istemiyorum!" diye bağırdı, gözleri ateşli ve öfkeliydi.

"Hiçbirinin önemi yok!" Havluyu belime doladım ve ortasından ona baktım.

aramızda duran ada. "Az önce seninle seviştim. Seninle. Ve bir daha sadece sen olacaksın!"

Yani, ne istiyordu ki zaten? Geri dönüp yaptığım hiçbir şeyi değiştiremezdim ve bu saçmalıkları yeniden yaşamanın bir anlamı yoktu. O benim geleceğimdi ve tüm bu çirkinlikleri bilmesini istemiyordum.

Ona dokunan erkeklere takıntılı olur muydum? Evet, lanet olsun! Bu yüzden sormadım.

"Karanlıkta olmaktan hoşlanmıyorum, Jared." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göğüslerini havlunun üstünden daha da itti. "Bu kızlarla aynı okulu paylaştığımı bilerek benden çok şey istiyorsun. Kim olduğunu, nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Sen kolay kurtuldun. Benim için sadece sen olduğunu biliyorsun. Benim olanı aldıklarını bilerek bana kendini beğenmiş sırıtışlarla bakmalarına gerek yok. Ve K.C. hakkında da bilgi edinmek istiyorum," diye ekledi.

Mesele de buydu.

Ve lanet olsun, gülümsemekten kendimi alamadım. "Kıskanıyorsun."

K.C.'yi böyle fark ettiğimi mi sanıyordu? Ya da diğer kızları onu gördüğüm gibi gördüğümü? Her zaman onun yüzüydü. On yaşımdan beri sadece onu gördüm.

Çenesini kaldırdı, sanki yaramazlık yaptığım için odama gönderilecekmişim gibi kararlı görünüyordu. "Git. Erkek gibi davranana kadar da geri gelme," dedi sakince.

Islak saçları sırtına yapışmış bir halde arkasına döndü ve k o r i d o r d a n merdivenlere doğru yürüdü.

Gitmek mi?

Bu gece ona yapmak istediğim en az on farklı şey vardı ve o benim gitmemi mi istiyordu?

Öfke midemi yakıyor, kanımı kaynatıyordu ve ciddi bir kavga çıkarmaya hazırdım. Kardeşim, babam ve tüm o aptal acıklı hikâyem hakkında zaten içimi dökmüştüm. İstemediğim şeyler hakkında konuşmuştum çünkü onu seviyordum ve bana güvenebileceğini bilmesini istiyordum.

Ama bir geceliğine itilip kakılmaktan bıkmıştım.

Onu kolundan yakalayarak kendime doğru çektim ve ayaklarından kaldırarak mutfağa geri götürdüm.

Kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni."

Onu önüme yatırarak mutfak masasına yasladım ve üzerine eğildim. "Üç yıldır seninle oyun oynuyorum Tatum. Artık kaçıp gidemezsin."

Gözleri keskinleşti ve öfkeli bir nefes çekti. "Tatum?" diye sordu, yüzüme bakarak.

Ona sadece küçümsemeye çalıştığımda "Tatum" dediğimi biliyordu. Kızdıklarında sana tam adınla seslenen ebeveynler gibi.

Ama kızgın değildim ya da küçümsemeye çalışmıyordum. Aslında onun öfkesinden zevk alıyordum.

Hoşuma gitse de gitmese de, karşı karşıya geldikçe sikim daha da sertleşiyordu. Tate'in vahşileştiğini görmek kasıklarıma elektrik çarpması gibiydi.

Lanet olsun. Çok güzeldi.

Gözleri keskindi ve ağzından sert bir şekilde nefes alıyordu. Öfkeli ve ateşli görünüyordu ve bana vuracak mı yoksa beni becerecek mi hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim her ikisinin de şiddetli olacağı idi.

Eğilerek onu öpecek kadar yaklaştım, sağ elimi kaldırdım ve parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. Ben ona fısıldarken nefesi dudaklarımda titriyordu.

"Her şeyi bilmek mi istiyorsun? O zaman sana göstereyim. Arkanı dön ve eğil."

Gözleri gezegenler kadar büyüdü. "Ne-Ne?" diye kekeledi nefes nefese.

Bakışlarıyla karşılaştım, anlamak için duyduğum yoğunluğu ve aciliyeti hissettim.

"Korkmuyorsun, değil mi?" Kaşlarını çattığında ağzımın kenarları kalktı. "Hadi ama Tate. Güven bana. Her şeyi bilmek istiyorsun, değil mi?"

Yüzü iyice gerilmişti ve gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Yavaşça arkasını döndü ve içimi bir rahatlama kapladı. Sırtı bana dönüktü ve orada öylece durmuş, muhtemelen vücudunun çarpık bir şekilde ihlal edileceğini düşündüğü şeyi bekliyordu.

Ama beni sevdiğini biliyordum.

Artık beni tanımıyordu. Tam olarak tanımıyordu. Tek bildiği, bir yerlerde bir çocuğum olabileceği ve hafta sonları babamı ve kardeşimi ziyaret etmek yerine uyuşturucu satıyor olabileceğimdi. Bir inanç sıçraması yapıyordu, çünkü önemsiyordu.

Önüne uzanarak, tek giysisi olan havluyu muhteşem vücudundan kaydırdım ve yere düşmesine izin verdim. Ona bakmak için biraz geri çekildim. Planın bir parçası değildi ama elimde değildi.

Her zamanki gibi cesur olan Tate orada durdu, kendini gizlemeye çalışmadı ve muhtemelen elimde olduğundan emin olduğu her türlü saçmalığa göğüs germeye hazırdı. Ama yine de gergin olduğunu söyleyebilirdim. Nefesleri sığ ve vücudu kaskatı kesilmişti.

Göğsüm sırtına sürtünerek ona doğru geri adım attım, parmaklarımı bileklerine doladım ve kollarını göğüslerinin üzerine getirdim. Benim kollarım da onun göğsünü kavradı ve onun kırılgan, küçük bedenini tuttum, ne kadar kolay sığdığını sevdim.

Her zaman uyardı.

"Bana güvenebilir misin?" Tekrar sordum.

"Evet." Sesi çok kısıktı. Artık emin değildi.

Hâlâ onu tutarken kollarını bedeninden ayırdım ve kulağına fısıldadım. "Eğil

masanın üzerine bırak o zaman."

Nefes alış verişi kesildi ve neredeyse küçük bir kahkaha atıyor gibiydi. Endişeli ya da korkmuş olabilirdi ama aynı zamanda buna devam ediyordu.

Karnı, ardından göğüsleri ve sonra da başı karanlık, sert ahşap mutfak masasının üzerine yüzüstü uzandı ve kollarını yana doğru açması için yönlendirdim.

Kasıklarıma ısı hücum etti ve onun içinde olma ihtiyacıyla seğiriyordum. Şimdi.
Ve o kadar da yavaş değil.

Lanet olası sorunlarım

vardı. *Sakin ol, dostum.* Bu

Tate'le ilgiliydi.

Eğildim, ellerim pürüzsüz sırtında ve omuzlarında gezinirken kendimi arkasına bastırdım.

Boynunun arkasını hafifçe okşadım ve gövdesinin yanlarını yoğurdum, dokunuşumun altında titrediğini ve rahatladığını hissettim.

Eğilerek belindeki esnek teni ağzıma aldım ve göğüs kafesine doğru öpücükler gönderdim.

Dilimi omurgasında gezdirdikten sonra dişlerimi nazikçe omzuna batırdığımda inleyerek sırtını kamburlaştırdı.

Vücudu harika hissettiriyordu ve ona dokunabilmeyi seviyordum. Eğer sikime hücum eden kan çok fena ağrıtmasaydı bunu saatlerce yapabilirdim.

Bir elimi sırtında aşağı yukarı kaydırırken, diğer elimi bacaklarının arasından sıcaklığına doğru kaydırdım.

Hemen bir nefesle ve ardından bir iniltiyle sarsıldı.

Parmaklarımı onun üzerinde gezdirdim, döndürdüm ve okşadım, ama henüz oyunun sonuna doğru gitmedim. Onu boşaltmaya çalışmıyordum. Henüz değil.

Nazik parmaklarımla kıvrımlarının içini ve klitorisinin etrafını ovuşturdum, gerildiğini ama sonra rahatladığını hissettim. Yumru sertleşmişti ve çoktan ıslanmıştı.

Şu anda Tate'in çocukluğuna dönmek istediğimden değil ama yine de burada olduğumuza inanamıyordum. Bu, yağmurda gidonuma binen kızdı. Sıkıcı bir kış gününde ağzına patlamış mısır atarak atış talimi yapmama izin veren kız. Sarıldığım tek kız.

Onu on üç yaşındayken doğum günü pastası yediğimiz mutfak masasında becerecektim.

Ve sonunda onun altımda olduğunu, beni istediğini, adımı inlediğini düşündükçe aletim sertleşti.

İçime girmeye başladı ve neredeyse Tanrı'ya şükredecektim, çünkü tadına bakmaya hazırdım.

"Dizini masanın üzerine koy, bebeğim." Bacağını yukarı kaldırmasına ve diğer ayağı yere sabitlenmiş haldeyken iç uyluğunu mutfak masasının üzerine koymasına yardım ettim.

Ateş karnımın altına yayıldı ve bacaklarımın arasından bir şimşek fırladı.

Tanrım, benim için açılmıştı, açıklığı lanet masanın tam ucundaydı ve ben onun için ölüyordum.

Ben de hiç vakit kaybetmeden diz çöktüm ve ağzımı onun sıcak merkezine gömdüm. Dudaklarım klitorisini buldu ve emdi.

"Jared," diye soludu ve kıpırdandı, ben de uzunluğunu yalamak için geri çektim.

"Tadın çok güzel," diye ona karşı nefes aldım ve sonra onu tekrar dişlerimin arasına aldım.

Nefes alış verişi yoğunlaştı ve vücudu sanki acı çekiyormuş gibi hareket etti. Emdim ve yaladım, ihtiyacının arttığını hissettim. Vücudunun ağzımda parçalandığını hissediyordum.

Ve sonunda dilimi onun içine soktum. "Jared, lütfen." Başını arkaya attı ve ağladı. Ve lanet olsun, ben de hazırdım.

Ayağa kalkarak sikimi ona bastırdım ve kalçalarını yoğurdum. "Bana ne istediğini söyle, Tate. Lütfen. Benden ne istiyorsun?"

"Ben...Jared..." Kelimeler için savaştı, nefesi kesilmişti ve ihtiyacı sınırların dışındaydı. Tıpkı benimki gibi.

"Tanrım, çok güzelsin." Kulağına fısıldamak için eğildim. "Söyle bana. Benden ne istiyorsun?"

Omurgasının alt kısmında ter parlıyordu ve oda yanıyor gibiydi. Sırılsıklam tenimiz, dudaklarımdaki tadı, her şey hiç ayrılmak istemediğim bu yeni dünyayı yarattı.

Okula gidecek kadar yataktan kalkmasına izin verirsem şanslı sayılır.

"Benden ne istiyorsun?" Hırlayarak onu tekrar kasıklarıma doğru çektim. "Sert," diye haykırdı. "Sert yap."

Ve kalbim boğazıma kaçtı.

Tenini okşayarak, hâlâ ıslak olduğundan emin olmak için parmağımı tekrar içine soktum. İlk seferinden sonra acıyacaktı ve benden istediği şeyi kaldırabileceğinden emin olmak istedim.

Çok ıslak. *Evet.*

Nefes nefese havlumu çıkardım ve son prezervatifimi bulmak için ıslak kotumu karıştırdım, ambalajını dişlerimle yırtarak açtım. Düzleştirerek onu kalçalarından tuttum ve içine daldım.

Sert.

"Lanet olsun," diye inledim nefesimin altında.

Çok sıkı.

"Jared," diye fısıldadı. "Evet."

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu ve sakinleşmem birkaç saniye sürdü. Ona bu şekilde sahip olmak kadar güzel bir şey hissetmemiştim.

Onun ıslak, sıcak seksine daldım ama sıcaklık tüm vücuduma yayıldı.

Masadan sarkan ayağının topuğu kalçamın arkasına dolandı, beni ona doğru bastırdı ve daha fazla bekleyemedim.

Sert olmasını istiyordu ama hayatında sadece ikinci kez seks yapıyordu ve ben onu incitmek istemiyordum.

"Sert mi?" Emin olmak istedim.

İniltisi yalvardı. "Evet."

Ben de önce yavaş, sonra daha hızlı içine girdim. Çok geçmeden kalçalarını kavrıyor, daha fazla ilerleyemeyinceye kadar içine doğru itiyordum.

Ama o da orada öylece yatıp alınmaktan memnun değildi. Tate

değil.

Ellerini yukarı kaldırdı ve ben neredeyse orada boşalıyordum.

Sikeyim.

Avuç içleri masanın üzerinde düz duruyordu, gövdesini dik tutuyordu ve sırtı kavisliydi. Önümde duruşuna hayranlıkla bakarken, o daha fazla kontrolü ele aldı ve ben içine girerken bana doğru geri çekildi.

Tate. Evet.

Her saniye hız ve baskı artıyordu ve lanet olsun, ıslanmıştı. Kalçalarını tuttum, keşke ellerimi her yere sokabilseydim diye düşündüm ama dayanmam gerekiyordu. İçime doğru gittikçe daha sert itiyordu.

Her zamanki gibi, Tate beni becermenin bir yolunu buldu.

Ne avuç dolusu.

Hızımı sabit tutarak sırtına doğru eğildim ve göğüslerinden birini avuçlayarak ağzıma almak istedim.

Boynunu öptüm, dilimi ona bastırdım ve tuzlu teninin tadına baktım. Elim karnının üzerinde gezindi ve sonra bacaklarının arasına dalarak parmaklarımın klitorisinin etrafında tekrar dolaştığı yere geldi. Tanrım, şimdi çok sertti. Kollarımı ona dolamak ve kollarımda parçalanırken her sarsıntısını ve spazmını hissetmek istedim. Kafasının ve vücudunun içinde olmak, onu paramparça ettiğimde nasıl hissettiğini bilmek istiyordum.

"Jared. Bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi vücutlarımız tekrar tekrar birbirine çarparken kararsızca.

"Evet, öyle," diye kulağına nefes verdim. "Çünkü bu senin ve benim ve kimse bunu bizden alamaz."

Ben bile.

O benimdi ve aramızdaki bu mükemmel şey bir daha asla mahvolmayacaktı. "Jared!"

Başını arkaya attı ve çığlık attı. "Oh, Tanrım...."

"Seni seviyorum, Tate." Ona daha sert vurdum. "Benim için gel."

Nefes almayı bıraktı ve parçalandı, h a y k ı r ı r k e n evin dışındaki gök gürültüsü gibi geldi, etrafımda sıkıştı ve beni de lanet olası uçurumdan aşağı gönderdi.

Yüce Tanrım!

Ateş ve zevk vücudumdan aktı ve hemen arkasından boşaldım, ikimiz de masaya... ve Dünya'ya düşerken onun sırtına yığıldım.

Orada nefes nefese yatıyorduk, hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştük. En azından benim için.

"Senden gerçekten nefret ediyorum." Sesi zayıftı ama bana şaka yaptığını söyleyen bir kenarı vardı. "Neden?"

"Masaj, oral, öpüşme, konuşma... Sonuçta bunları başka kızlarla da yaptığını bilmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

"Yapmadım," dedim hemen. "Ne?"

"Bunların hiçbirini başka bir kızla yapmadım." Başımı kaldırdım ve ona baktım. O da tartışarak başını kaldırmaya çalıştı. "Ama... ama sana bana söylemeni söylemiştim-"

"Diğer kızların benden ne aldığını bilmek istiyordun. İşte alamadıkları şey bu." Sesim sert ama yumuşaktı. Beni duymasına ihtiyacım vardı. "Vücutlarına hiç böyle dokunmadım ya da onları kucaklamadım. Bundan zevk almalarını hiç umursamadım. Sahip olmaya değer hiçbir yanımı alamadılar, Tate. Özellikle de K.C. Ona hiç böyle dokunmadım." Saçlarını okşadım. "Sen benim bedenime ve ruhuma sahipsin ve bunu herkes bilecek. Bazen seninle yavaş gideceğim, bazen de seni becereceğim. Ama bu her zaman aşk olacak, Tate."

Her zaman öyleydi. Ve her zaman da olacak.

33

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum, bu yüzden sadece bekledim, onun için ne kadar acı çektiğimi hissetmediği için cehennem gibi endişelendim.

Elleriyle kendini tutarak benimle buluşmak için geriye doğru yükseldi ve burnunu çekti.

Kahretsin.

Yutkundum.

Ağlıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, arkasını dönerek.

Yüzü parçalanıyordu. Döktüğünden daha fazla gözyaşını tutuyordu.

Yüzünün iki yanından tutarak onu kendime çektim. "Bunu hak etmiyorum ama yapacağım. Söz veriyorum."

Küçük, tatlı gülümsemesi ve kapüşonlu gözleri o kadar bitkin düşmüştü ki, çekilirken onu bırakmaya korktum.

"Ah," diye fısıldadı dişlerinin arasından nefesini içine çekerek.

"Evet." Ellerimi kalçalarına koyarak onu destekledim. "Yavaş ol. Biraz ağrın olacak."

"Zaten öyleyim."

"Burada kal," dedim, ona bir havlu uzattım ve diğerini belime sardım. "Duşa gireceğim ve seni almak için geri geleceğim."

"Üst kata çıkabilirim," diye güldü. "Kal."

Ve ben yürüdüm.

Suyu akıttıktan ve sıcaklığını kontrol ettikten sonra koşarak aşağı indim ve Tate'i kucağıma aldım.

Onu yukarı taşırken, "Sanırım doğum günü şaplakları bitti," diye şaka yaptım.

Gözlerini devirdi. "Erkeklerin nesi var? Madoc dün okulda teklif etti bile." "Ne yaptı?"

Merdivenlerin başında durdum.

Kollarını boynuma daha sıkı doladı ve kulak mememi dişlerinin arasına alarak eğildi.

Sert bir nefes verdim ve Madoc unutuldu.

"Su iyi olmalı." Perdeyi geri çektim ve onu küvete yatırdım.

"Duş kısmını aç," dedi uykulu bir şekilde, yere oturup dizlerine sarılarak. "Yağmur sesi gibi."

Düğmeyi çektim, bacaklarına su sıçramasını izledim ve ardından arkasına tırmanmak için havlumu çektim.

Otururken kollarımı ona doladım ve onu göğsüme doğru çektim.

"Biliyorsun," dedim kulağına. "Sen yokken bir ay boyunca senin odanda kaldım." "Ne?"

Başını bana doğru çevirdi ve ben de ona sıkıca sarıldım.

Ne olduğunu bilmiyordum ama birdenbire her şeyi bilmesini istedim.

"Başım belaya girdiğinde ve annem ayılmak için gittiğinde, baban beni yanına aldı. Beni tekrar yola getirdi. En azından daha düzgün. Senin katında uyudum."

Sesimi hafif tutmaya çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Gitmenden nefret ediyordum, Tate. Herkesle kavga ettim. Derslere girmedim. Kardeşime duyduğum sevgi bile beni bu durumdan kurtaramadı. Seni kontrol ettiğimde, hayatımda anlamlı olan tek bir şey vardı. Bu kanımı hızlandırdı. Sen yanımdayken yarını iple çekiyordum. Sana odaklanabildiğimde, canımı yakan diğer her şeyi düşünmüyordum."

Tate başını omzuma yasladı ve bana baktı, artık tamamen uyanıktı. "Neden benim yatağımda uyumuyorsun?" diye sordu usulca.

Dudaklarımı onunkilere dokundurdum, yumuşak ve sıcaktı. "Çünkü beni orada istemezdin." Ben hasta bir adamdım.

Onu aşağılayabilir, izole edebilir ve incitebilirdim, ama o uzaktayken yatağında uyumak çok mu saldırgandı? Evet, ben de açıklayamadım.

Eğildi ve çene çizgim boyunca öpücükler bıraktı. Boynuma doğru fısıldadığında kollarıma bir ürperti yayıldı. "Seni kesinlikle yatağımda istiyorum. Ve seni seviyorum."

Gözlerimi kapattığımda yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Keşke Madoc beni şimdi görebilseydi.

Ya da belki de değil... "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," dedi sesinde bir kahkaha ile daha yüksek sesle. "Daha fazla," diye alay ettim.

"Seni seviyorum." Yanağımdan öptü. "Seni seviyorum." Bir öpücük daha. "Seni seviyorum." Ve devam etti

Dudaklarını yakalayıp onu sertçe öpene kadar yumuşak, ıslak öpücükleriyle beni kızdırdı.

Bu duştan asla çıkmayacağız.

"Nasıl hissediyorsun?" Onu bıraktığımda sordum.

"Güzel." Başını salladı ve kaşlarını oynattı. "Belki de suyun içinde nasıl olduğunu görmeliyiz."

İçimdeki ısı ve diğer tüm lanet enerji kaynakları aşağıya doğru fırladı, ama ezici hayal kırıklığı bana bir tuğla gibi çarptı.

"Yapamam," diye mırıldandım. "Başka prezervatifim yok."

Belki Tate'te vardı.

Bekle... Yapmasa iyi olur.

"Jared, bir resim istiyorum!" diye bağırdı yüksek sesli ve alışılmadık derecede saldırgan annem ben merdivenleri koşarak çıkarken.

Resim mi?

Şifonyerimin üzerinde arabamın anahtarlarını ararken sıkıntımı üzerimden attım. Tate ve ben mezuniyet balosuna gidiyorduk.

Baştan söyleyeyim, Tate, *Madoc* ve ben mezuniyet balosuna gidiyorduk. İkisi de dışarıda bekliyordu, oysa tek yapmak istediğim onun karnına bir yumruk atıp eve göndermek ve hafta sonu için Tate'le birlikte şehirden kaçmaktı.

Ama... o pisliğin beni kıskandırmada, harekete geçmeye zorlamada parmağı vardı ve o iyi bir arkadaştı.

Ama en önemlisi, Tate gitmek istiyordu. Bunu ona borçluydum.

"Fotoğraf yok. Tanrım," diye küfredip başımı sallayarak anahtarlarımı kaptığım gibi aşağıya indim.

Ama annem aşağıda bekliyordu. "Oh, hayır yapamazsın." Yanından geçmeye çalışırken beni durdurmak için kolumdan tuttu.

Kızgın görünmeye çalışarak döndüm ama anne rolünü ne kadar doğal bir şekilde üstlendiğini görünce biraz eğlendim.

Balık havuzundaki içten konuşmamızdan beri ortak bir zemin bulmuştuk. Hâlâ kucaklaşıp öpüşmüyorduk ama daha nazik konuşuyor ve daha sabırlı davranıyorduk.

"Ne?" Yüzümde beliren gülümsemeyi gizleyemedim. "Ben fotoğraf çektirmem... Anne."

Gözleri parlayarak genişledi ve siyah kravatımı düzeltmeden önce boğazını temizledi.

"Pekâlâ, ama söyleyecek bir şeyim var ve bundan hoşlanmayacaksın." Gözlerini benden ayırmadı.

kravatımı düzeltme görevine odaklandı ve sesini sert bir tonla sabitledi. "Tatlım, sen ve Tate birbirinize geri döndüğünüz için daha mutlu olamazdım-"

Oh, Tanrım.

Arkamı dönmeye başladım.

"Ama," dedi yüksek sesle, beni tekrar yüzüne doğru çekerek, "bebek anneler genellikle bebek babalarla evlenmezler."

Sanki anlayamayacak kadar aptalmışım gibi her kelimeyi ısırarak söylediler.

Başımı yana eğdim ve ona baktım, zaten anladığım bir noktaya değinme ihtiyacını hoşgörüyle karşıladım.

Tate'i hamile bırakma. Evet, teşekkürler. Ben hallederim!

Gözleri tehditkâr bir şekilde benimkilere dikilmişti. "Neredeyse her gece oradaydın - aslında her gece - ve eğer beni otuz altı yaşında bir büyükanne yaparsan, seni öldürürüm."

Şaka

yapıyordu.

Sanırım.

Her neyse, annemin endişelenecek bir şeyi yoktu. Tate ve ben dikkatliydik ve zaten bütün hafta boyunca beni ondan uzak tutmuştu. Dikkatinin derslerden dağılmasını istemiyordu ve ben de zorlamıyordum.

Bu gece mi? Evet, onun içindi.

İçimi çekerek annemin yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum ve ön kapıdan çıktım.

Tate ön verandada durmuş, muhteşem görünüyordu ve Madoc'la arkadaşmışlar gibi konuşuyordu.

Olayların bu şekilde geliştiğine inanamayarak başımı salladım. Adamın burnunu kırmış, kıçına tekme atmış ve onunla birden fazla kez laf dalaşına girmişti.

Ama o da babası gibiydi. Sorunu çöz ve yoluna devam et.

Ve Madoc yoluna devam etmeye fazlasıyla hazırdı. Dans için heyecanlıydı ve etkilemek için giyinmişti. Neredeyse tamamen aynı görünüyorduk, ancak ben tamamen siyah giyerken, o takım elbisesini mor bir kravatla değiştirdi.

Tate hâlâ aynı görünüyordu -güzel ve parlıyordu- ama biraz daha tehlikeliydi. Bu gece onunla flört eden biri yüzünden bir kavgaya karışacağımı az çok tahmin ediyordum. Uyluğunun ortasına kadar inen, dar, nude renkli, straplez bir elbise giymişti. Tenini o kadar çok görebiliyordum ki çıplak halinin nasıl göründüğü çok açıktı.

Tate'e doğru yürüyüp kulağının altındaki yumuşak noktayı öptüm. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Annem benimle konuşuyordu."

"Ne hakkında?" diye sordu Madoc yanına gelip diğer kolunu tutarken.

"Seni hamile bırakmamak hakkında," diye fısıldadım ağzımın kenarından ama

Gözler ileri.

Ona bakmıyor olmama rağmen kaskatı kesildiğini görebiliyordum ve boğazını temizlediğini duydum.

Ve bunu ona söylememeliydim.

Dürüstlük çizgime gerçekten bir son vermem gerekiyordu ama ona söylemem gereken bir şey vardı ve geçen hafta bununla yüzleşemeyecek kadar uçmuştum.

Sonra kendime söyledim.

"Hazır mıyız?" Madoc onun diğer tarafından sordu.

Kolumdaki tutuşu gevşedi ve bir nefes verdiğini hissettim.

"Kesinlikle," diye başıyla Madoc'u onayladı. "Bu harika bir arkadaşlığın başlangıcı."

"Harika bir porno filmin başlangıcı da olabilir," diye karşılık verdi Madoc ve ben yumruklarımı sıktım.

"Orospu çocuğu!" Yarı kızgın yarı şaka yaparak bağırdım. "Bu gece alacaksın," diye uyardım ama ikisi de sadece güldü.

34

Mezuniyet dansı tam olarak düşündüğüm gibiydi. Resimler, yumruklar ve berbat bir müzik. Spor salonu Tate'in çok sevdiği New York temasıyla dekore edilmişti ve Madoc'un da bize katılmış olmasından son derece memnundum.

Benim başarısız olduğum
yeri o doldurdu. Toplum
içinde dans etmek mi?
Tamamdır.
Sevgi dolu pozlarla şirin fotoğraflar mı?
Tamam. Kibar, nafile, saçma sapan
konuşmalar? Tamam.

Rolümü oynadım ama bu gibi durumlar ağız dolusu limon yemek gibiydi. Madoc en azından Tate için daha eğlenceli hale getirdi.

Peki ya o?

Beni bir kitap gibi okudu.

Halka açık sevgi gösterilerinde hafif, göz sevişmelerinde ağırdı. Onu eve
götürmek için sabırsızlanıyordum.

Ama önce başka bir görüntümüz daha vardı.

"Gitmek istediğine emin misin?" Beckman'ların garaj yolunda el ele yürürken ona sordum.

Tori ve Bryan Beckman, ikizler ve sınıf arkadaşlarımız, bir parti veriyorlardı ve Madoc parmaklarımızı kıçımızdan çıkarıp çıldırmamız için ısrar etti.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Hiç yorgun değilim."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. Yorgun olmasından endişelenmiyordum ama geçen yılki olayı da gündeme getirmek istemiyordum. Asıl endişelendiğim şey buydu.

Bir yıl önce, Tate Fransa'ya gitmeden önce, Madoc'un arabasının anahtarlarını buradaki havuza atmasına izin vermiş ve onları çıkarmak için havuza dalışını izlemiştim.

Aşağılanmıştı ve buranın olmak isteyeceği son yer olduğunu düşündüm.

Aslında ben de burada olmak istediğimden emin değildim.

Sadece *parti sonrası* için *bir* planım yoktu, aynı zamanda hikâyenin geri kalanını anlatmak için bekledikçe, düşündüğüm tek şey bu oldu. Bütün hafta bunun üzerinde oturdum ve artık elimi taşın altına koyma vakti gelmişti.

Ona Jax'ten bahsetmeliydim.

Seramik döşeli a n t r e d e n geçerek halı kaplı merdivenlerden aşağı inen Madoc'u takip ettik ve büyük oturma odasına girdik.

Büyük salon şimdiden en az altmış yetmiş sınıf arkadaşımızla dolup taşıyordu ve müzik o kadar sert çalıyordu ki ayakkabılarımdan hissedebiliyordum.

Kolumu arkama uzattım ve geriye baktığımda Tate'in tamamen durduğunu fark ettim.

İçimi çektim. *Kahretsin.*

Göğsü hızla inip kalktı ve yutkundu, gergin olduğu her halinden belliydi. Far ışığındaki bir geyik gibi. Midem sıkışmıştı ve onu hemen oradan çıkarmak istiyordum. Bu kötü bir fikirdi.

"Tate, iyi misin?" Sesimi yumuşak tutmaya çalıştım ama *beni* çekiştirip burnumu kırmasından korkuyordum.

Bu sefer bir yıl önce burada yaptığı gibi Madoc'un yerine.

Etrafına bakınırken gözlerini kıstı ve sonra başını salladı. "Evet, bir içkiye ihtiyacım var."

Ona inanmadım ama yine de ağzımın kenarları yukarı kalktı.

Sert kız.

In This Moment'ın *Adrenalize* şarkısı evin her yerinde bangır bangır çalarken mutfaktan çıkan insan kalabalığının arasından sıyrıldık. Madoc çoktan içki hazırlamaya başlamıştı ve Tate'in ikram ettiği içkiyi almasını izledim.

Bu gece şoför olarak ben görevlendirilmiştim - yani hemen hemen her gece, çünkü toplum içinde pek içki içmezdim ve zaten burada uzun süre kalmayı planlamıyordum. Orada öylece durdum, o koyu renkli sıvıyı yutarken gülmemeye çalıştım.

Madoc sırıtarak çenesini yukarı kaldırdı, içkisinin son kısmını da yuttu ve bardağı lavaboya fırlattı.

Elinin içine öksürdü ve tek yapabildiğim belini tutarak rahatlamasına izin vermek oldu.

Eğlenmeliydi. Gergin olmasını ya da şaka yapacağım diye korkmasını istemiyordum. Zaten bu yüzden içiyordu, ben de oluruna bıraktım.

"Domates gibi kıpkırmızı olmuş," diye şaka yaptı Madoc.

"Defol git," diye kaşlarını çattı Tate ama Tate ona göz kırpmakla yetindi.

K.C. ve Liam, yin ve yang gibi görünerek içeri girdiler. Kız parlak gözlü ve gülümserken, adam sıkılmış ifadesi ve büzülmüş dudaklarıyla kabız gibi görünüyordu.

Liam'ı arkasına çekerek, "Selam çocuklar," diye selam verdi.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Madoc ile bana başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Onu rahatsız edenin ben olduğumu biliyordum ve yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum.

Muhtemelen hâlâ kız arkadaşının pantolonuna girdiğimi düşünüyordu ve ona gerçeği söylemediği için K.C.'den etkilenmeden edemiyordum. Onunla oynuyordu, ona acı çektiriyordu, şüphesiz. Neden çekmesin ki?

O ve Tate hâlâ başa dönmemişlerdi ama oraya varacaklardı ve Liam da gidip kendini becerebilirdi.

Madoc içkisini bitirdi ve ben ona başımı sallayana kadar hemen iki tane daha yapmaya başladı. Tate K.C. ile konuştuğu için bunu fark etmedi ama Madoc uyarımı almıştı.

Bir süre uyanık kalması gerekiyordu.

Eğilerek kulağına fısıldadım. "Benimle gel."

Elini tutup onu mutfaktan çıkarmadan önce bana bakmasını bile beklemedim. Küçük kümeler halinde partiye katılan kalabalığın arasından sıyrıldık ve bu sırada içki yağmuruna tutulmamaya çalıştık.

Merdivenlere ulaştığımızda Tate'i aceleyle ikinci kata çıkardım. Buradaki odaları onunla birlikte kullanmak gibi bir planım yoktu ama insanlar bizi yukarı çıkarken görmüşlerdi ve aşağı indiğimizde kendi sonuçlarını çıkaracaklardı.

Sadece birkaç dakika yalnız kalmasına ihtiyacım vardı. Bir yanlışı düzeltmek için.

Bulduğum ilk yatak odasının kapısını açarak içeri baktım ve boş olduğunu gördüm. Tate'i içeri çektiğimde kapıyı daha yeni kapatmıştım ki, onu geri geri içeri soktum ve dudaklarına yapıştım.

Tökezledi ve kendini sabitlemek için omuzlarıma tutundu. Çıkardığı şaşkın inilti ağzımı öyle bir doldurdu ki, bu fırtınayı hemen şimdi ve burada atlatmaya hazırdım.

Evet, planladığım bu değildi ama bu gece iyi iş çıkarmıştım.

Bir ödülü hak etmiştim.

Tadı şeftali gibiydi ve ben de onun zar zor giydirilmiş bedenini kendime çektim, en başta neden burada olduğumu unutmak üzereydim.

"Tanrım, Tate." Kulak memesini dişlemek için başımı eğdim. "Elbisen yakılmalı."

"Neden?" diye nefes verdi, daha fazlası için boynunu bana yasladı.

"Bu gece her erkek sana bakıyor. Tutuklanacağım."

Ses tonum şakaydı ama sözlerim öyle değildi. Tate konusunda güvensiz değildim. Beni sevdiğini biliyordum ve ona güvenebilirdim. Ayrıca diğer erkeklerin ona bakmasını, onu istemesini de umursamıyordum. Aslında bu beni tahrik ediyordu.

Hayır, benim suçum, bu gece ne zaman bir gerizekalı onu işaret etse ya da bir pislik yanından geçerken iki kez baksa, kimin hak iddia ettiğini göstermek için ellerimi onun her yerine sürmek istememdi.

Bakabilirler.

İsteyebilirler.

Ama o benimle eve geliyordu ve ben de bunu yüzüne vurmak

istiyordum. Yine de onu herkesin içinde elleyemezdim.

Uzaklaştı ve başımı ellerinin arasına aldı, gözleri benimkileri arıyordu. "Ben seninim. Her zaman sendin," diye güvence verdi.

Bakışlarını tuttum, ateşi buzumla buluştu ve onu hak ettiği lanet olası bir şeyden daha mahrum edemezdim.

"Buraya gel." Onu odanın ortasına götürdüm ve telefonumu çıkardım. Ben Seether's *Broken*'a tıklayıp telefonu balkon kapısının yanındaki çekmeceye yerleştirirken o da beni izledi.

Tate kollarını iki yana açmış, gözlerinde merak ve heyecan karışımı bir ifadeyle sessizce beni izliyordu.

Elini elime aldım, kollarını boynuma dolayıp vücudunu kendime çekerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

Müzikle birlikte hareket etmeye başladığımızda, neredeyse hiçbir şey duymuyordum. Alt kattaki partinin gürültüsünü değil. Evin etrafındaki ve dışarıdaki konuşmaları da.

Gözleri benimkilere yapışmış, her şeyin ötesine bakıyordu.

Ve aniden yine on dört yaşındaydık, yatak odasına geri dönmüştük ve Silverchair hakkında

tartışıyorduk. Ben Jared'dım. O Tate'ti. Ve birbirimizden ayrılamazdık.

"Bu gece seninle dans etmediğim için özür dilerim," dedim ona, sesime pişmanlık karışmıştı. "Böyle şeyleri toplum içinde yapmayı sevmiyorum. Sanırım çok kişisel hissettiriyor."

Derin bir nefes aldı ve sert bakışlarını üzerime dikti. "Olduğun kişiyi değiştirmeni istemiyorum," dedi başını sallayarak. "Ama bir ara seninle dans etmek ya da elini tutmak isteyebilirim."

Ellerimi beline dolayarak onu kendime kilitledim. "Deneyeceğim, Tate. Dün gitti. Bunu biliyorum. Eskiden sahip olduğumuz o rahatlığı geri istiyorum."

"Dövmen mi?" Sanki bir şeyin farkına varmış gibi başını kaldırıp bana baktı. "'Dün sonsuza dek sürer, Yarın asla gelmez'. Böyle yazıyor. Ne anlama geliyor?"

Saçlarını hafifçe okşadım. "Sadece geçmişte yaşıyordum. Babamla olanları, seninle olanları... Öfkemi asla yenemedim. Dün beni takip etmeye devam etti. Ve yarın, yeni gün, hiç gelmeyecek gibiydi."

"Peki ya kolundaki fener?" diye üsteledi ve ben güldüm.

"Oh, çok fazla soru soruyorsun."

Ama o sadece bana bakmaya devam etti ve zihinsel olarak ayağına vurdu.

Pekala, lanet olsun.

"Fener sensin, Tate. Işık." On bir yaşındayken üzerinde beyaz yıldızlar olan açık mor geceliğiyle yaptığı dans aklıma geldi. "Geçen yıl başım derde girdikten sonra aldım. Kendime çeki düzen vermem gerekiyordu ve annem de aynı şeyi içki konusunda yapmaya karar verdi. İkimiz de günü atlatmamızı sağlayacak bir düşünce seçtik. Bir hayal ya da bir arzu..." Anneme hayalini ya da arzusunu hiç sormamıştım.

"Ben mi?" Kaşlarını birbirine çattı, şaşırmış görünüyordu.

"Her zaman sendin." Ben de aynı sözleri tekrarladım. "Seni seviyorum, Tate."

Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve ağzımdaki gıdıklanma bedenimi saran bir ateş gibiydi.

Yüce İsa.

Parmaklarım ona batıyordu ama bana sahip olan onun elleriydi. Bir elini saçlarımın arasından geçirmeden önce ellerini kollarımda gezdirdi.

Geri çekildi ve sonra beni tekrar tekrar kızdırmak için geri geldi: dilini üst dudağımın altında gezdirdi ve alt dudağımı dişlerinin arasında yakaladı. Küçük ısırıklar kasıklarımda elektriklenmelere neden oldu ve midem neredeyse açlıktan gurulduyordu.

Sikmek. Onu becermek mi yoksa yemek mi istediğimi

bilmiyordum. "Fermuarımı aç," diye zorladı çenemdeki

öpücükler arasında.

Bunu şimdi yapma, diye sessizce yalvardım.

"Hadi buradan gidelim," diye önerdim. "Şipşak bir sevişmeden daha fazlası için

havamdayım." "Ben hiç şipşak yapmadım ki," diye alay etti. "Fermuarımı aç."

Nefesimi içime çektim, pantolonumun içinde zonkluyordum ve onun için çok hazırdım.

Aşağıya düşen ve beline oturan elbisesini çözdüğüm anda ikimiz de geri dönüşü olmayan bir noktadaydık.

"Benim iyi kızım nereye gitti?" Alay ettim, ama hoşuma gitti.

Sadece benim için kötü.

O bir uyuşturucuydu ve ben bir uçurtmadan daha yüksektim. Kısa bir süre içinde ellerim onun pürüzsüz, cennet gibi sırtının her yerindeydi ve dudaklarım sıcak boynuna gömülmüştü.

Aceleci parmakları kravatımı ve gömleğimin düğmelerini çözerken ben de göğüslerini avuçluyor, ağzından çıkan her küçük inilti ve nefesi yutuyordum. Göğsü çok hassastı. Bir kolumu sırtının arkasında dolaştırdım ve diğer elimi göğüslerinden birinde aşağı yukarı gezdirdim, meme ucunun her seferinde daha da sertleştiğini hissettim.

"Jared," diye fısıldadı, bir kolunu boynuma doladı ve beni öptü. "Ben gerçekten iyi bir kızım, ama bu gece gerçekten çok kötü olmak istiyorum."

Lanet olsun. Beni öldürüyordu ve yemin ederim dudaklarımız her birleştiğinde patlamak üzereydim. Eve gidene kadar bekleyemedim.

Siktir et.

Gömleğimi yırtıp açtım, bu sırada birkaç düğme uçtu, bu arada yarı sersemlemiş bir halde, sadece çıplak renkli yüksek topuklu ayakkabılarını bırakarak kıyafetlerinin geri kalanını soymasını izledim.

Vay canına.

Kalbim hızlandı, ağzım kurudu ve nefes alışım hızlandı. Tüm kanım güneye aktı ve lanet bir tuğladan daha serttim. Kesinlikle daha önce hiç olmadığım kadar acı çekiyordum.

Onun içine girmem gerekiyordu.

"Siktir, Tate." Ulaşabildiğim kadarını okşadım ve onu sertçe öptüm. Vücudumdaki her kas gerilirken, onu lanet olası yatağa atmamak için kendimi zor tuttum. "Özür dilerim. Seninle yavaş ilerlemek istiyorum. Bu çok zor. Sence on yıl sonra seninle sertleşmek için ön sevişmeye gerçekten ihtiyaç duyacağım bir noktaya gelecek miyim?"

Orada durdu, cesur ve gözü pekti, beni parmağında oynattığını biliyordu.

Cebimden bir prezervatif çıkardım, komodinin üzerine koydum ve kıyafetlerimin geri kalanını soydum, aletim serbest kaldığında rahatlayarak iç çektim.

Tate'e ne yapmak istediğimi hayal etmek, onun bana baktığını görmek kadar acı verici değildi. Vücuduma baktı, sanki incelemek için zaman ayırmak ister gibiydi. Elini uzatıp beni okşamaya başladığında neredeyse sıçrayacaktım.

Kısa, ağır nefeslerle sertçe nefes verdim.

Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Vücudumu böyle keşfetmemişti.

Gözleri şaşkın ve meraklı görünüyordu ve bunu hiçbir şey için kaçırmak istemedim. Ona nasıl tepki verdiğimi, yumuşak ama güçlü dokunuşuyla nasıl büyüdüğümü ve sarsıldığımı izledi ve olduğumdan daha fazla yanabileceğimi düşünmedim.

Kahretsin, bebeğim. Şimdi, şimdi, şimdi.

Daha fazla dayanamadım. Topuklu ayakkabılar, vücudu ya da sadece kendisi olarak aklımı başımdan alması olabilirdi, ama işim bitmişti.

Prezervatifi kaptığım gibi ambalajını yırtarak açtım ve gözümü ondan ayırmadan emiciyi taktım.

Onu kendime çekerek vücudunu kendiminkiyle ezdim ve sıcak, çıplak teninin benimkiyle eridiğini hissettim.

Teması kesti ve kulağıma fısıldadı. "Benim sıram."

Ne?

Ne demek istediğinden emin olamadığım için gözlerim büyüdü, ta ki beni yatağa sırt üstü yatırıp üzerime çıkana kadar.

Aletim onun sıcak, ıslak açıklığına bastırılmıştı ve neredeyse hırlayarak kalçalarını sıktım.

"Sen mükemmelsin. Benim için mükemmelsin," dedim ellerimde yumuşak, seksi tenini hissederek.

Lanet olsun, ona ihtiyacım vardı. Şimdi.

Sarı saçları etrafına dökülüyordu ve bir hayvandı, beni nasıl öldüreceğini çok iyi biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Ben sikimi içine sokarken o da yavaşça yukarı kalktı ve aşağı indi. O kadar küçüktü ki yardıma ihtiyacımız vardı ve bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Arkama yaslanıp sıcaklığının üzerimi kapladığını hissettiğimde zevk bir sıcaklık dalgası gibi üzerimden geçti. Bir elimi göğsüne, diğerini kalçasına koydum, dokunuyor ve yönlendiriyordum.

"Bana beğendiğini söyle, Tate." Bunu sevdiğini bilmeliydim. Daha fazlası için geri geleceğini.

O benim kız arkadaşımdı.

Hiç kimseye bu unvanı vermek istemedim, çünkü bu taahhüdü yerine getiremeyeceğimi düşündüm.

Bu değildi.

Benim zaten bir kız arkadaşım vardı. Başından beri, düşman olsak bile, kimse Tate'in yerini alamazdı.

Söyle bana, bebeğim. Söyle.

"Ben..." diye soluk soluğa kalçalarını vahşi bir şekilde hareket ettirdi.

Kalçalarımı yukarı kaldırdım, içine daha derine ittim. "Söyle."

Sözcükler arasında bocalarken kaşları iyi bir acıyla birbirine çarptı. "Bayıldım." Gülümsedi. "Seninle olmayı seviyorum."

Ayağa fırladım ve kollarımı sırtına doladım, yüzümü göğsüne gömdüm ve sert bir göğsünü ağzıma aldım.

"Tadın şeker gibi," diye fısıldadım tenine karşı, dişlerimin arasında bir meme ucunu sürüklerken. "Bu gece hiç uyuyamayacaksın, Tatum Brandt. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, yüzümü ellerinin arasına alarak.

Ne avuç dolusu.

"Geçen hafta senin odandayken sana söylemediğim bir şey var."

Çıplak ve mutlu bir şekilde yorganın altına uzanmış, tavana bakıyorduk. Başını çenemin altına yasladığında kolunu okşadım.

Bu mükemmel sakinliği bozmak istemedim ama zamanı gelmişti. Gerçeği söylemek yalan söylemek gibidir. Bir kez yapınca, daha kolay olur.

"Ne?" Sesi hırıltılıydı ve karnımı deşen bir aslan mı yoksa göğsümde tepinen bir gergedan mı bilmiyorum ama gergindim.

"Kardeşimi babamın evinde bıraktım. Onsuz oradan kaçtım," diye itiraf ettim.

Bana bakmak için boynunu geriye doğru kaldırdı. "Jared, biliyorum. Bana o kısmı anlatmıştın. Gitmesi için uğraştığını ama onun gitmediğini."

Başımı salladım. "Yine de sana her şeyi anlatmadım. Kaçtığım gün, babam kardeşime yardım etmem için beni bodruma inmeye zorladı. Ne için olduğunu bilmiyordum ama oraya indiğimde şunu gördüm..." Safra boğazımı zorlamaya başladı, ben de nefesime konsantre oldum. "Babamın kız arkadaşını ve arkadaşını bodrum katında ölü olarak gördüm."

Ayağa fırladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Öldü mü?"

"Buraya geri gel." Onu tekrar aşağı çektim ama kolunu yatağa dayadı ve başını yumruğunun üzerine koydu.

Sanırım göz teması istedi.

"Evet, o lanet mesafeyi koruyarak söyleyebildiğim kadarıyla. Jax uzaktaki duvara yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve hiçbir şeye bakmıyordu. Korkmuş ya da kızgın görünmüyordu, sadece biraz kafası karışmış gibiydi." Gözlerimi kıstım, aklından neler geçmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

"Öldüklerini nereden biliyorsun?" diye sordu usulca ve yutkundu.

"Kan vardı. Hareket etmiyorlardı." Kafamdaki görüntüleri silkeledim. "Her neyse, Jax'in uyanmasını sağlayamadım, tabiri caizse. Orada öylece oturdu ve sadece iyi olduğunu ve ortalığı temizlememiz gerektiğini söyledi. Sanki odada benim olduğumu bile bilmiyordu."

Tate bana baktı, gözlerinde endişe vardı ve anladığını umdum.

"Suçlu hissediyorsun." Beni anladı.

"Evet," diye itiraf ettim. "O evde olmak dayanılmazdı. O bodrumda olmak. Neden benimle gelmedi?" Tate'ten çok kendime sordum.

"Ona sordun mu?"

"Bir kez." Saçlarını okşadım. "Hatırlamadığını söylüyor."

"Sence aşağıda ne oldu?" Yıllardır kendime sorduğum soruyu sordu. Babam cinayetten tutuklanmadı. Eve gidip kardeşimin istismarını bildirdiğimde polisin cesetleri bulup bulmadığını bile bilmiyorum.

Bir an düşündüm, şüphelenmenin saçma olduğunu bildiğim şeyi yüksek sesle itiraf etmekten korkuyordum. "Bence iki serseri tam olarak hak ettiklerini buldular."

35

"Hiç ağrın var mı?" Pazartesi sabahı okula girerken saçlarına fısıldadım.

Nefes alış verişi kesildi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Birazcık." "Güzel," diye mırıldandım ve kolumu boynuna dolayarak onu kendime çektim.

Cumartesi gecesi, Mezunlar Günü'nden sonra onu evine geri götürmüş ve bütün hafta boyunca beni kol mesafesinde tuttuğu için onu bütün gece ayakta tutarak cezalandırmıştım.

Pazar gününü kardeşimle geçirdikten ve Tate'le konuşamadıktan sonra -çünkü telefonumu aptalca Beckman partisinde bırakmıştım ve çalınmıştı- dün gece onun odasına girmiş ve kollarımda uyuyakalmıştım.

Ama onu erken uyandırdım. İkimiz de yarı uykuluyduk ama hava hâlâ sıcaktı. Bana gözlerini devirdi. "Sen tam bir ego manyağısın," diye yakındı. Sırıtarak ona baktım. "Ve sen buna bayılıyorsun."

"Yapma," diye dudak büktü ve dudaklarımı alnına götürdüm.

Evet, var.

İçimi çektim. "O zaman değişeceğim," diye söz verdim. "Tabii ki değişeceksin."

Dolabının önünde durdu ama ben arkasında kalıp kalçalarını tuttum. Büyük bir kırbaç yığınına dönüşüyordum ama o yakındayken ona dokunmadan edemezdim.

Geçen hafta boyunca insanlar bize bakıyordu. Bizi düşman olarak görmeye ve beni toplum içinde asla bir kızın üzerinde görmemeye alışkın olduklarından, kafaları oldukça karışmış görünüyordu.

Ama kaçmak ve sert adam yüzümü takınmak yerine hepsine orta parmağımı gösterdim.

Şey, mecazi olarak.

Sıranın aşağısına baktığımda Piper ve Nate'in başlarını birleştirdiklerini gördüm, sonra dönüp bana baktılar.

Midem bulanıyordu, ikisiyle de başa çıkamadığımdan değil, Tate'in onların varlığını fark etmesini bile istemiyordum.

Mutlu olacaktı... ya da başka türlü.

Nate, haftalar önce ona verdiğim morarmış gözün kalıntılarıyla bile eğlenmiş görünüyordu, Piper ise tiksinmiş gibi dudaklarını büzmüştü. Yine de gözleri öfkeliydi ve huzursuzluk beynimin arkasına yerleşti.

Harika.

Gün bitmeden bir yüzleşme yaşayacağımdan emindim.

"Pekâlâ." Tate arkasını döndü ve kitaplarına sarıldı. "Ben çıkıyorum. Benimle

yürüyecek misin?" "Hayır, aslında danışmanın ofisine gitmem gerekiyor."

Danışman kelimesini duyunca kusmak istedim ama bu tüm son sınıflar için gerekliydi. "Ah,

gelecek planların nedir?" diye konuşurken başını sallayarak alay etti.

Kalbimin yerinden fırlamasına neredeyse gülecektim. "Gelecekle ilgili tek planım seni Şükran Günü'nde bir konsere götürmek," dedim sessizce cebimden iki bilet çıkarırken.

"Oh!" Gözleri büyüdü ve biletleri elimden kaptı. "Sen yapmadın! Avenged Sevenfold!"

"Gecikmiş doğum günü hediyesi," diye açıkladım. "Satışa çıkmalarını bekliyordum." Kendimi tutmaya çalışırken bir sırıtış çenemi gıdıkladı. "Avenged Sevenfold'u seviyorsun, değil mi?"

Tate'le ne kadar ayrı zaman geçirmiş olursak olalım, onun hakkında artık bilemeyeceğim şeyler olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım.

Bana üç kafam varmış gibi baktı. "Avenged Sevenfold gibi mi?" Küçük, siyah hırkasının altına giydiği siyah tişörtü - Avenged Sevenfold tişörtü - görmem için kollarını uzattı. "M. Shadows benim her şeyim," diye dalga geçti.

"Hey." Kısmen kaşlarımı çattım ve kısmen gülümseyerek onu kendime çektim. Hırıltılı bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı dudaklarıma, beni içine çekerek.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Geri çekilerek şakacı bir şekilde göğsümü itti. "Git. Randevuna git ve New York'ta bir üniversite için planlar yap."

Arkasını dönüp koridorda yürümeye başlamadan önce gözlerimi devirmeye ancak vakit bulabildim.

"Notların iyi görünüyor. Harika değil ama iyi bir okula girmek için yeterli." Bayan Varner bir dosya klasörünü -benim dosyamı- açtı ve bu ay konuştuğu diğer üç yüz son sınıf öğrencisine de aynı konuşmayı tekrarladı.

Orada oturdum, kollarımı kol dayanaklarına dayadım ve bir ayak bileğimi diğer dizimin üzerine koydum. Odadaki hava keskindi ama kaldım çünkü müdür bu toplantıları zorlaştıran öğrencileri taciz ederdi. Oturdum, kaldım ve mümkün olduğunca kolay bir şekilde dışarı çıkacaktım.

"Hangi üniversiteleri düşünüyorsun?" diye sordu bana endişeyle bakarak.

"Kararsızım." Her zamanki tek kelimelik cevaplarım için dişlerimi zar zor sıktım.

Gözleri kısıldı ve dosyadan bir paket çıkarmadan önce bir süre beni inceledi.

"Kariyer testinin senin hakkında ne söylediğini görmek ister misin?" diye sordu yüzüme bile bakmadan.

"Hayır."

"Hiçbir şey söylememişim gibi," diye devam etti, "liderlik konusunda güçlü yönleriniz olduğunu söyledi."

Bu da ne...?

"Koç gibi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Ben ve spor mu? Hayatımın geri kalanında bir okulda çalışıp bok gibi para kazanacağım. Evet, bu lanet olası bir hayat kaybı olurdu.

Gülümsemesini eliyle örttü. "Hayır," sesi gülerek çatladı. "Ordu ya da politika gibi."

West Point gibi, Bay Brandt'ın sesi de bana musallat oldu.

Hayır, belki bir gün kendi dükkanımın sahibi olurum ya da yarışlara katılırım ama tank kullanmam ya da jet uçurmam...

Bekle...

"Evet, tamam." Kokpitteki görüntümden sıyrıldım. "Bunu düşüneceğim." Düşünmeye hiç niyetim yokken gitmek için ayağa kalktım.

"Jared," diye seslendi ve ben durdum. "Test aynı zamanda senin bir koruyucu, bir besleyici olduğunu söylüyor..." diye devam etti.

Ne oluyor lan?

"Sağlık hizmetleri veya gençlik rehberliği alanlarında kariyer yapmayı düşünebilirsin." Ve neredeyse utanarak yere baktı.

Gençlik rehberliği mi?

Yüzüm muhtemelen biri bana kurttan doğduğumu söylemiş gibi görünüyordu. Ona baktığımda çılgın bir kadın gördüm.

"Testinizi kontrol ettirin," diye homurdandım ve kapıdan çıktım.

Lanet bir gençlik rehberliği pilotu mu?

Ve o işte para mı kazanıyor?

Kafam allak bullak olmuştu ve bu sabahki sakinliğimi kaybetmiştim. Genelde beynim bir depo gibiydi. Bir kutuyu alır, açar, onunla ilgilenir ve başka bir kutuyla ilgilenmeden önce onu kaldırırdım. Şimdi bütün kutular aynı anda açıktı.

Tate'i sonsuza kadar motosikletimin arkasında görmek ve başka bir şey istememek çok mu yanlıştı?

Ön ofise doğru yürüdüm ve dışarı açılan kapıyı çektim.

"Jared!" Solumda adımın bağırıldığını -hayır, böğürüldüğünü- duydum ve Madoc'un bana doğru tepindiğini görmek için döndüm.

Omuzlarım hemen dikleşti.

Kızgın görünüyordu. Saçları elleriyle taranmış gibi görünüyordu ve dudakları gergindi.

"Senin derdin ne lan?" diye suçladı ve ben de nedense geleceğinden emin olduğum bir yumruk için kendimi hazırladım.

Ne?

"Sen neden bahsediyorsun?" Eğer danışmanın ofisi sıcaksa, şu anda kızgın bir tavanın içindeydim. Siyah kapüşonlu tişörtümün yakasını terli boynumdan çektim.

Yüzünün yanında duran telefonunu elinden aldım ve Tate'le Mezunlar Günü gecesi seks yaptığımız videoyu izlerken dehşet içinde bakakaldım.

Ne?

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve nefesimi tutamıyordum.

Tanrım.

Burnumdan sıcak hava girip çıkıyordu.

Beckman'ın yatak odasındaydık ve o üstteydi, tamamen çıplaktı.

Nasıl olur?

Madoc'ta bu video

vardı. Onu o şekilde

görmüş.

Yumruklarımı sıktım, onu yere sermeye hazırdım.

Ama... Madoc'un elinde neden bu video vardı?

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

"Bunu başka kim gördü?" Kusmaya ya da yere atılmaya hazır bir şekilde

homurdandım. "Herkes," diye alaycı bir şekilde tükürdü. "Bunu sen göndermedin

o zaman?"

"Tabii ki bunu ben göndermedim! Seks videosu çekmedik. Aman Tanrım!" Bağırdım ve etrafımızdaki öğrencilerin sınıfta olmaları gerekirken dışarıda kıçlarını çekiştirdiklerini belli belirsiz fark ettim.

Yere baktı. "Telefonundan geldi." Daha yumuşak konuştu.

Gözlerimi kapattım. *Hayır, hayır, hayır.*

"Tate bu videoyu almış olabilir. Kahretsin." Fransızca için üçüncü katta olduğunu bildiğimden merdivenlere yöneldim ama Madoc beni dirseğimin iç kısmından yakaladı.

"Abi, o çoktan gitti." Başını salladı ve midem bulandı.

Telefonum kayıptı ve birisi benim numaramdan tüm okula Tate ve benim bir videomu göndermişti.

"Jared!"

Arkamı döndüğümde Sam'in koridorda koştuğunu ve başparmağını dışarı açılan çift kapıya doğru salladığını gördüm.

"Tate arabanı mahvediyor, dostum!" diye bağırdı, nefesi kesilmişti.

Madoc ve ben beklemedik. Patronumun etrafında toplanan kalabalığı görmek için çift kapıdan çıktık.

Tate.

Pek bir şey göremiyordum ama sallanışını gördüm ve elindeki metal silah arabama her çarptığında göğsümde keskin bir kesik hissettim.

Kendini kaybediyordu.

Parçalanmadan önce daha kaç kez aşağılanabilirdi?

Hasar onarılamaz hale gelmeden önce kaç kez incinebilirdi?

"Tate, kes şunu!" Levyeyi tekrar indirmeden önce onu arkasından yakaladım.

Hasarın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi.

Benden uzaklaştı ve bana doğru döndü. İşte o zaman

onu gördüm.

Son.

Gözlerindeki ölüm. Duygu yokluğu. Geçen hafta aramızda inşa ettiğimiz iyi olan her şeyin teslim oluşu.

O videoyu tüm okula gönderdiğime inanıyordu. Onu tekrar incitmek istediğime inanıyordu.

"Tate..." Konuşmaya çalıştım ama

yapamadım. Kızgın ya da üzgün

görünmüyordu.

Benden vazgeçmişti.

Bunu fark ettiğimde o kadar felç olmuştum ki, tehdidini zar zor duydum.

"Benden uzak dur, yoksa bir dahaki sefere arabanın parçalanmasından daha

fazlası olur." Uzaklaştı ve etrafımdaki kalabalık sustu ama söyleyecek bir şeyim

yoktu.

Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Gençlik rehberlik danışmanı mı?

Evet, doğru.

36

"Telefonunu bana ver," diye emrettim Madoc'a, sessiz fısıltılar ve meraklı gözlerle dolu kalabalığın arasından ilerlerken.

"Dostum, onu şimdilik rahat bırak," diye inledi.

Bütün bu lanet insanlar. Gözleri üzerimdeydi ve hatta bazıları okulun pencerelerinden dışarı sarkıyordu. Herkes bunu görmüştü ve muhtemelen birileri Tate'in arabamı parçaladığı bir video çekmişti.

Benim arabam. İnledim. Ona bakamadım bile.

"Telefon. Hemen." Biraz uzaklaştıktan sonra elimi uzattım.

Elime bıraktı.

"Onu aramaya gidiyorum." Tate'in numarasını çevirmeye başladım. "Sen burada kal ve gidip müdürle konuş. Bu yüzden başının belaya girmeyeceğinden emin ol."

Müdür Masters, Madoc'un babasından korkuyordu ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Bay Caruthers sadece bir avukat değildi. Hukuk fakültelerinde davaları incelenen bir adamdı.

Onun kilosu bizi beladan uzak tutuyordu ve şimdi Tate de sicilini temiz tutacaktı.

Anahtarlarımı almak için cebimi karıştırdım.

"Videodan haberleri olacak Jared. O n u beladan uzak tutacak ama babasını arayacak."

Kahretsin.

"Siktir!" Hırlayarak etrafimdaki herkesi susturdum.

Kızlar ciyakladı ve diğerleri geri çekildi.

İşte o zaman hala bir dinleyicim olduğunu fark ettim ve haftalardır ilk kez

Boktan bir vuruş.

"Hepiniz," diye bağırdım, parmağımla etrafımda bir daire çizerek, "o videoyu lanet telefonlarınızdan silin! Hemen! Eğer o videoyla birini görürsem, ölürsünüz! Sürtükler de dahil."

"Oh, Tanrım." Madoc ellerini yüzünde gezdirdi. "Tutuklanmaya mı çalışıyorsun?"

Hepsinin canı cehenneme.

"Eğer herhangi bir nedenle ortaya çıkarsa, bir telefon bul ve beni ara." Arkamı döndüm ve neredeyse parçalanmış arabama bindim.

Babasını aramak için cesaretimi toplayana kadar yaklaşık bir saat araba kullandım. Okuldan duyabilirdi ama önce benden duyması gerekiyordu. Tate'i durmadan arıyor ve mesaj atıyordum ama artık yüzleşme vakti gelmişti.

Tate'in babası ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Alo?" diye sordu, sesi şaşkınlıkla doluydu. Madoc'un telefonu bendeydi ve o numarayı bilmiyordu.

"Bay Brandt? Ben Jared."

"Jared?" diye ağzından kaçırdı. "Neyin

var?" Neredeyse gülecektim.

Bay Brandt ve ben mesajlaşırdık. Eğer ben arıyorsam, bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Tate iyi," diye hemen ona güvence verdim ama bu yalan gibi geldi. Fiziksel olarak iyiydi. "Ama bir şey oldu." Duraksadım ve sonra ağzımdan kaçırdım. "Mümkün olduğunca çabuk eve gelmen senin için iyi bir fikir olabilir."

Tadı sirke gibiydi ama bundan kaçış yoktu. Tate'in şu

anda babasına ihtiyacı vardı.

"Ne oldu?" diye bağırdı ve telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Yavaşça ve çekingen bir şekilde, mümkün olan en şeker kaplı dili kullanarak, Tate ve benim seks yaptığımızı, Mezunlar Günü partisinde bir videomuzun kaydedildiğini ve kaybettiğim telefonumdan tüm okula gönderilmiş gibi göründüğünü söyledim.

Evet, vurulacaktım.

Hattın diğer ucundan gelen ağır sessizlik beni ürpertti. Kendime sürekli susmamı söylüyordum, çünkü her an uzanıp boynumu tutacak ve beni öldürene kadar sıkacaktı.

"Bay Brandt?" Cevap vermeyince kendimi dayak yemeye hazırlar gibi gözlerimi kıstım. "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra boğazını temizledi. "Belki mezarlığa." "Evet, efendim.

Orayı deneyeceğim."

"Jared," diye tekrar seslendi, beklediğimden daha sakindi. "Çocuğumu bul. Onu eve sağ salim götür," diye her öfkeli sözcüğün altını çizdi. "Ve ben eve dönene kadar onun yanından ayrılma."

O göremese de başımı salladım.

"Ve sonra," diye ekledi, "bir daha ona yaklaşmana asla izin vermeyebilirim." Midem ayaklarıma kadar indi ve telefonu kapattı.

Concord Hill Mezarlığı'na gitmek sallantılı bir zeminde bir rüyaya adım atmak gibiydi. Buraya daha önce pek çok kez gelmiştim ama nadiren Tate olmadan.

Annesi orada gömülüydü ve onun bir arkadaştan daha fazlası olduğunu fark ettiğim yer burasıydı. Annesinin mezarına bir balon getirmiş ve Tate'in annesine bıraktığı fosil kolyeyi buradan çalmıştım.

Burası Tate için acı verici bir şeyle bağlantılı olsa da, buraya güzel anılarla baktım.

Annesinin mezarının yanındaki yolun kenarına park etmiş babasının Bronco'sunu gördüğümde kalbim bir tenis topu gibi göğsümde zıplamaya başladı.

Güvendeydi.

Bir nefes verdim ve kamyonetinin arkasına yanaşıp motoru durdurdum.

Arabadan inerken Tate'in kırdığı camları botlarımla ayaklarımın altına aldım ama fark etmedim bile.

Gözlerim onun üzerindeydi, annesinin mezarının üzerinde yatıyordu, alnı yere eğikti.

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım.

İnsanların beni biriyle seks yaparken görmesi umurumda mıydı? Evet.

İnsanların kız arkadaşımın vücudunu görmesi umurumda mıydı? Sadece onun çıplak vücudunu değil, benimkine ne yaptığını da?

Kesinlikle evet.

Yaptığımız şeyi kirli hale getirdi.

Göğsüm ağrıyordu ve bunu kimin yaptığını bulmak için kasabayı parçalamak istiyordum. "Tate." Yaklaşırken adını fısıldamaktan başka bir şey yapamadım.

Gerildi ama bana bakmadı.

Lanet olsun.

Tate, bu lanet karmaşadan öyle ya da böyle çıkacağız, çünkü kimse bizi mahvedemez.

"Sen kazanmadın mı, Jared? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Tate, bu çok boktan bir durum. I-"

Sözümü kesti. "Hayır! Artık yok!" diye bağırdı, etrafında döndü ve dolu gözlerini bana dikti. "Beni duyuyor musun? Buradaki hayatım mahvoldu. Kimse bunu yaşamama izin vermeyecek. Sen kazandın. Anlamıyor musun? Sen kazandın. Kazandın. Kazandın! Şimdi beni yalnız bırak!"

Kelimelerimi kaybettim. Nefesim kesildi. Ellerim saçlarıma gitti ve bunu nasıl kontrol altına alacağımı bulmaya çalıştım. "Sadece bir dakika dur, tamam mı?" Ellerimi uzattım ve sesimi sakinleştirdim.

"Hikayelerini dinledim. Bahanelerini."

Ayağa kalktı ve yola doğru yürümeye başladı. Arabasına doğru.

"Biliyorum," diye karşılık verdim ona. "Sözlerim yeterince iyi değil. Bunların hiçbirini açıklayamıyorum. O videonun nereden geldiğini bilmiyorum!" Durmayınca bağırdım.

"Senin telefonundan geldi, pislik!" diye karşılık verdi, yüzünü hafifçe bana doğru çevirerek. "Hayır, boş ver. Seninle konuşmayı bıraktım." Ve ilerlemeye devam etti.

Kalıp bunu konuşmayacaktı. Çok kızgındı ve açıkça benden uzak olmak istiyordu.

"Babanı aradım!"

Bu onu durdurdu.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama ben duyamadım. Muhtemelen ben de duymak istemedim.

Hareketsizdi. Sessizdi.

Çekil, orospu çocuğu!

"Tate, o videoyu kimseye göndermedim." *Duy beni, bebeğim*. "Bizim bir videomuzu bile kaydetmedim."

Bu senin ve benim, kimse onu bizden alamaz.

Beni dinliyordu, ben de izin verdiği sürece devam ettim. "Telefonumu iki gündür görmedim. Tori'nin partisinde müzik dinlerken üst katta unutmuşum. Daha sonra hatırladığımda almak için geri döndüm ama gitmişti. Hatırlamıyor musun?"

Havadaki soğukluk alnımdaki teri buz gibi hissettirdi ve rüzgârın Tate'in uzun saçlarını sırtına savuruşunu izledim.

Uzaklaşmadığı sürece bu iyiye işarettir. "Sen bir

yalancısın," diye kısık bir sesle hırladı.

Bu iyiye işaret değildi. Şansımı

deneyerek ona doğru yürüdüm.

Daha bu sabah, parmaklarım yanlarını gıdıklarken gülüyor, sonra onunla sevişirken adımı fısıldıyordu.

Beni hissetmek zorundaydı. Ona dokunmasam bile, beni hissetmek zorundaydı.

"Babanı aradım, çünkü nasıl olsa öğrenecekti. O lanet olası video ortaya çıktı ve bunu ilk benden duymasını istedim. Eve geliyor."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı ama başı öne eğildi. Neredeyse pes etmiş gibiydi.

"Seni kendimden daha çok seviyorum," dedim ona, "Tanrı aşkına, kendi ailemden bile daha çok. Sen yanımda olmadan bu dünyada bir adım daha atmak istemiyorum."

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, doğruydu.

Annemi ve kardeşimi severdim. Ama üçü arasında kalsaydım, her zaman Tate'i seçerdim.

Arkasını dönüp bir şey söylemeyince elimi omzuna attım. "Tate." Ama o arkasını dönerek elimi vücudundan uzaklaştırdı. Gözleri temkinliydi.

Ben hala düşmandım.

"Bana güvenmemekte sonuna kadar haklısın, Tate. Bunu biliyorum. Şu anda kalbim yerinden çıkacak gibi. Bana öyle bakmana dayanamıyorum. Seni bir daha asla incitemem. Lütfen... bunu birlikte düzeltmeye çalışalım." Sesim çatlıyordu ve boğazımdaki yumru gittikçe büyüyordu.

"Peki." Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Birlikte oynayacağız."

Oynamak mı?

"Ne yapıyorsun?" Bulanık gözlerimi ona dikerek sordum.

"Anneni arıyorum." Ekranındaki tuşlara basmaya başladı.

"Neden?"

"Çünkü satın aldığında Android'inize bir GPS izleme uygulaması yükledi. Telefonunuzu kaybettiğinizi mi söylediniz? Hadi bulalım."

37

Tate telefonunu cebine geri koyarken neredeyse fısıldayarak "Okul," dedi. "Okulda." "Orospu çocuğu." Annem beni takip mi etmişti? Sanırım bu beni o gece nasıl bulduğunu açıklıyordu. balık havuzunda. "Düşündüğümden daha zeki," dedim kendi kendime.

Telefonum okuldaydı. Partide bırakmıştım, bu da demek oluyor ki bizim okuldan biri almıştı ve açıktı.

Bu aptalcaydı.

Bu yine de birinin videoyu nasıl kaydettiği sorusunu çözmüyordu. Telefonum o gece müzik çalıyordu ama kesinlikle Tate ve beni kaydetmiyordu.

Kahretsin.

Gözlerimi uzun uzun

kırptım. Balkona.

Biri bizi filme almış olabilir mi?

Şimdi içim asitle dolmuştu ve suçlanmıştım.

Tate ilk kez kontrolü ele almış, yeni bir şey denemiş ve zirveye çıkmıştı. Cesur ve güzeldi, ben de sarsılmıştım.

Balkonda sürekli bizi izleyen biri olduğunu düşünmek. Onu izlediğini. Yeniden odaklanarak, kaşlarını kaldırmış olan Tate'e baktım. Korkmuştu.

Ama o artık bir koşucu değil.

"Gözlerindeki o bakışı görüyorum." Yaklaştım ve sessizce konuştum. "Bu, kaçmak istediğin zamanki bakışın. Kalıp savaşmaya karar vermeden hemen önceki bakış."

"Ben ne için savaşıyorum?" dedi sesi çatlayarak.

Biz, kahretsin!

"Biz yanlış bir şey yapmadık, Tate."

Ağlamaktan gözleri kızarmıştı ama kaçmadığını biliyordum. Nefes alış verişi d ü z l e ş t i ve dudakları kararlı bir çizgiye yerleşti.

"Hadi gidelim." Dönüp kamyonetine doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Tanrı'ya şükür. Uzun bir nefes aldım**.**

Belki telefonumu bulamazdık. Belki de onun gözünde masum olduğum kanıtlanamazdı. Belki de onu o gözlerle okula geri götürmek büyük bir hataydı.

Ama yine bizim için savaşıyordu ve bu beni o kadar mutlu etti ki, ne zaman istese herkesin içinde dans edebilirdim.

"Arabanız sürmek için güvenli mi?" Kamyonetinin arkasına park etmiş olan Boss'u işaret etti.

Bebeğim, umurumda bile değil. Başımı salladım.

"Dert etme. Bu bana daha fazla yükseltme yapmak için bir bahane veriyor."

Gözleri doldu ama gözyaşlarını kırpıştırarak uzaklaştırdı ve derin bir nefes aldı.

"Annenin şirketinde dur ve telefonunu al," diye talimat verdi, çünkü benimkini bulmak için annemin telefonuna ihtiyacımız olacaktı. "Seninle okulda buluşuruz."

Annemin telefonunu alıp sorularından aceleyle uzaklaştıktan sonra, Tate'i otoparkta beni beklerken bulmak için okula doğru hızla yola çıktım.

"Sen iyi misin?" Elini tutarak sordum ama elini hemen geri çekti. Kalbim

karnıma düştü.

"Tate."

Bana bakmadı. Gözlerini başka tarafa çevirmiş, okula bakıyordu.

"Bana iyi olup olmadığımı sorma." Sesi sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi kısıktı. "Bir süre buna nasıl cevap vereceğimi bileceğimi sanmıyorum."

Elini uzun sarı saçlarında gezdirdi ve okula doğru yürümeden önce derin bir nefes aldı.

Tanrım, umarım işe yarar.

Zaman geçtikçe benden daha da uzaklaştı ve suçlu olsam da olmasam da, bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Tate'in canına tak etmişti.

Karşılık vermekle içine kapanmak arasındaki çizgide yürüyordu.

Yanına yaklaşırken ona yakın durdum ama dokunmadım.

Herkes hâlâ sınıftaydı ama uzun sürmeyecekti. Birazdan zil çalacak ve hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış hayvanlar gibi olacaktık.

Etrafta gözler var ama dönecek yer yok.

Annemin telefonundaki takip cihazını takip ettim, beni takip etmesine kızmadığım için hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Uzun süre tek başımaymışım gibi hissettikten sonra, birinin benim için endişelenmesi gerçekten rahatlatıcı geldi.

Işık yanıp sönerek telefonumun genel konumunu gösteriyordu ama kesin değildi.

Bunu yapmanın daha hızlı bir yolu olmalıydı.

Ellerim titriyordu ve zil çalmadan önce buradan siktir olup gitmek istiyordum.

"Hâlâ yanıp sönüyor mu?" Tate elimdeki telefona bakarak sordu.

"Evet." Birinin bizi görmesini bekleyerek etrafıma bakındım. "Telefonumun iki gün sonra hâlâ açık olduğuna inanamıyorum. GPS'ler çok fazla pil kullanır."

"Video bu sabah gönderildi," diye belirtti. "Eğer söylediklerinizi doğruysa, telefonunuzu her kim kullandıysa muhtemelen Cumartesi gecesinden beri şarj ediyordur."

Çok uzakta.

"Eğer söylediklerim doğruysa..." Sözlerini tekrarladım, her şeyin bu kadar çabuk değişmesinden nefret ediyordum. Bu sabah onun her yerindeydim ve şimdi sanki beni uzakta istiyor gibiydi.

"Bak," diye konuşarak aramızdaki sessizliği bozdu. "Bu takip cihazı sadece elli metre içinde doğru sonuç veriyor. Yani-"

"O zaman telefonumu çevirmeye başla," diye araya girdim. "Belki duyabiliriz."

Elli metre çok geniş bir alanı kapsıyordu. Telefon buradaydı ama tam olarak nerede olduğunu bulmak için yardıma ihtiyacımız vardı.

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve beni aradı. Karo döşeli zeminlerde sessizce yürüdük, dolaplardan gelen zil seslerini ya da titreşimleri dinledik.

Telefonu kulağına dayamış olmasına rağmen, sesli mesajımın açıldığını duyabiliyordum. Her seferinde telefonu kapattı ve biz yürümeye devam ederken tekrar aradı.

Beşinci aramadan sonra nihayet "Ayrılalım," diye önerdi. "Ben aramaya devam edeceğim. Sadece bir ses dinle. Sanırım bir dolapta."

"Neden?" Durup ona bakarak sordum. "Birinin üzerinde de olabilir."

"Ben her on saniyede bir ararken mi? Hayır." Başını iki yana salladı. "Telefonu kapatırlardı, bu durumda da doğrudan sesli mesaja giderdi. Telefon açık ve dolabın içinde."

Ayrılmak mı?

Çenemi ovuşturdum, bu fikirden hiç

hoşlanmamıştım. Ama fazla vaktimiz yoktu.

"Peki," diye ısırdım. "Ama onu bulursan hemen annemin telefonunu ara. Seni içeride istemiyorum.

salonlarda yalnız, bugün değil."

Orada durmuş beni inceliyordu, sanki tüm bunların zamanını harcamaya değip değmeyeceğinden emin değildi. Muhtemelen videoyu benim gönderdiğimi ve şu anda sadece onunla oynadığımı düşünüyordu.

Arkasını dönerek çıktı ve merdivenlerden bir üst kata fırladı.

Birinci katı aramaya devam ettim, telefonumun sesini dinlerken yumruklarım kapüşonumun ön cebinde sıkılıp gevşiyordu.

Saat takmıyordum, genellikle zamanı öğrenmek için telefonumu kullanırdım ama yaklaştığımızı biliyordum. Zil çalacaktı ve bu işi bırakıp buradan defolup gitmemiz gerekiyordu.

Bu sabah onun öpücüklerini, ellerini ve mutluluğunu hissetmiştim. Ama şimdi sadece şüphesini hissediyordum.

Aramıza on tonluk bir fil gibi oturdu.

Elimdeki telefon çaldı ve o kadar hızlı kaldırdım ki neredeyse düşürecektim.

2nd kat, Kuhl'un odasının yanında!! Tate mesaj attı.

Kahretsin.

Bir sonraki kata çıkmak için en yakın merdiveni hızla çıktım ve son zil çaldığında neredeyse basamaklara takılıp düşüyordum.

Dehşet midemi ayaklarıma vurdu ve kapılardan geçip ikinci kata çıkmadan önce sadece bir an tereddüt ettim.

Öğrenciler koridoru doldurmuş, hepsi dolaplarına ya da alt kata inmeye çalışıyordu.

Çoğu beni görünce bir an duraksadı ama ben sadece sola döndüm ve kalabalığın arasından olabildiğince hızlı ilerledim.

Yolumdan geçen insanlar yavaşladı, diğerleri ise arkadaşlarına fısıldamak için durdu. Akıllarından ne geçtiği belli değildi ve yumruklarım öfkeyle sıkılmıştı. Sadece olanlara kızgın değildim, aynı zamanda benim yapmadığım bir pisliği temizlemek zorunda kaldığım için de çok kızgındım.

Sonunda Tate'i koridorun sonuna doğru bir dizi dolabın yanında buldum ve kesinlikle izleyicileri vardı.

Vücudu kaskatı kesilmişti ama dik durdu ve onların bakışlarından saklanmadı. Bana baktı ve bana karşı gardının düştüğünü görünce eridim.

"İyi misin?" Yüzünü ellerimin arasına alarak sordum.

"Evet." Sesi bana her şeyi anlatıyordu. Bana inanmıştı. "Telefon burada, 1622'de," dedi usulca ve ben gerildim. "Ama kimin dolabı olduğunu bilmiyorum."

Benim var.

Arkasına baktım, gözlerim dolabın üzerinde sertleşti.

Piper.

Çenem birbirine yapışmıştı ve oksijen yakıt gibi içeri akıyordu.

Kadınlara vurmazdım ama Tate'in ona vurmasına izin verirdim.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" diye arkamdan bir kadın sesi yükseldi. "Porno kariyerin şimdiden başarısız mı oldu?"

Tate'in vücudu ellerimin altında kıpırdandı ve ben de kaltakla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce alnına hafif bir öpücük kondurdum.

Tate'i arkamda tutmaya çalıştım ama o beni geri çekti ve hızla önüme geçti.

Oh, Tanrım. Alnımı ovuşturdum ve gülümsememeye çalıştım. Burada komik bir şey yoktu ama Tate beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Aslında biz de seni bekliyorduk," dedi sahte bir mutlulukla. "Bu sabah Jared'in telefonundan gelen videoyu biliyor musun? Hani herkesin gördüğü? Onu o göndermedi. Telefonu Cumartesi gecesi çalındı. Nerede olduğunu biliyor musun?" Tate kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

Salon sessizleşmişti ve herkes bir boks ringinin dışındaymış gibi durup içeriyi izliyordu.

"Telefonunun nerede olduğunu neden bileyim ki?" Piper alay etti.

Tate cep telefonunu kaldırdı. "Oh, çünkü...." "Tekrar ara" tuşuna bastı ve herkes Piper'ın dolabından *gelen* Tate'in zil sesini - Limp Bizkit'in *Behind Blue Eyes* şarkısını - duydu.

Fransa'ya g i t t i k t e n sonra koyduğum zil sesiydi - hiç aramazdı - ve hiç değiştirmedim.

Tate ekranını herkese gösterdi, böylece ekranda kimi aradığının benim adım olduğunu görebildiler.

"Bu senin dolabın, Piper," diye işaret ettim, böylece herkes bilecekti.

Tate aşağılanmıştı. Olan olmuştu.

Ama bu bir seçim değildi. Herkes bilmeliydi ki onu b u şekilde incitmekten ben sorumlu değilim. Bir daha asla.

"Biliyor musun, bu şarkıya bayılıyorum," diye takıldı Tate. "Hadi tekrar dinleyelim." Tekrar aradı ve insanlar etrafta durdu, bazıları kavga çıkmasını beklerken diğerleri fısıldadı ya da başını salladı.

Yanına gidip yüzüne doğru eğildim. "Dolabını aç ve lanet telefonumu bana geri ver, yoksa Dekan'ı çağırırız, o da dolabı açar."

Dudakları büzüldü. "Bu Nate'in fikriydi!" Çatladı ve kendini savunmaya başladı.

Seyirciler gülmeye başladı.

"Seni aptal sürtük!" Nate'in kalabalığın içinden bir yerden havladığını duydum. "Bu senin fikrindi." Ve o öne çıkınca omuzlarımı dikleştirdim.

Bazı insanlar aptal doğar.

Yumruğumu geri çektim ve burnuna bir yumruk indirerek onu ölü bir geyik gibi yere serdim. Kanlı burnunu tutarak yere düştü ve ben de kıçının tekrar kalkması için hazır bir şekilde bekledim.

Madoc kalabalığı yararak ilerledi, yerdeki Nate'i incelerken gözbebekleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"İyi misin?" diye sordu gözlerini Tate'e çevirerek.

Onun yanıt verdiğini duymadım ya da görmedim ama Madoc başını salladı ve tekrar Nate'e baktı. "Bunu nasıl yaptın?" Tate Piper'a sordu.

Cevap vermedi.

"Baban bir polis, değil mi?" Tate sordu. "Numarası ne?" Çevirmeye hazırmış gibi telefonunu kaldırdı. "Ah, evet, 911."

"Ah, tamam!" Piper çığlık attı. "Nate beni mezuniyet balosuna ve sonrasında Tori'nin partisine götürdü. Jared'la senin yukarı çıktığını gördüğümüzde Nate kameralı telefonunu alıp balkona tırmandı. Daha sonra bana videoyu gösterdiğinde, Jared'in telefonunu şifonyerin üzerinde unuttuğunu gördüm, bu yüzden onu almak için odaya gizlice girdim."

Orospu çocuğu.

"Yani video Nate'in telefonundan geldi," diye onayladı Tate ama bana bakıyordu. "Mesaj atılmadan önce Jared'in telefonuna aktarılmış."

Gözlerimiz kilitlendi ve omuzlarıma bir rahatlama dağı çöktü.

"Jared'in telefonunu getir, Piper. Hemen," diye emretti Madoc ve ben ayağa kalkmaya çalışan Nate'e baktım.

Yine de gözlerimiz buluştuğunda, tekrar uzandığında yeniden düşünmüş gibi görünüyordu. Piper telefonu almak için yorucu bir dakika harcadı ve sonra Tate'e fırlattı.

"İşimiz bitti," dedi nazikçe ve elini sallayarak Tate'i kovdu. "Gidebilirsiniz."

Ona söylemek istediğim yüzlerce isim vardı ama zaman kaybı olacaktı. Bunun icabına bakacaktım. Piper ve Nate'in yanına kâr kalmayacaktı.

Sadece Tate'i buradan çıkar.

Ama tabii ki Tate'in başka planları vardı.

"Piper?" diye sakince konuştu. "Kendine bir iyilik yap ve biraz yardım al. Jared senin değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Aslında, bir daha sana bakıp iyi bir şey göremeyecek, tabii en başta iyi bir şey gördüyse."

Tate bana döndü, ama birdenbire Piper onu saçından çekmeye başladı!

Ve orada lanet bir moron gibi durdum, hangisini tutacağımı bilmiyordum, çünkü çok hızlı hareket ediyorlardı.

Tate dolaplara çarptı. Piper ona yumruk atmaya çalıştı. Tate eğildi ve sonra Piper'ın suratına bir tokat attı. İki kere.

Kahretsin.

Madoc'un bana el salladığını gördüm.

"Porter!" diye fısıldadı, ben aceleyle kızımı kaptığım gibi yüzüne aciliyet kazındı ve

kulağına fısıldadı.

"Şşşt." Onu kontrol etmeye çalıştım ama mücadele ediyordu.

Dr. Porter kalabalığın arasından ilerliyordu. Ön tarafa geldiğinde "Burada neler oluyor?" diye homurdandı.

Tate hemen vücudumun içinde gevşedi. Tutuşumu bıraktım ve Porter yerde sızlanan Piper ile yanındaki kanlar içindeki Nate yığını arasında bakışırken o sessizce orada durup aşağıya baktı.

"Dr. Porter," diye konuştu Madoc. "Nate ve Piper birbirlerine çarptılar."

Sırtımdan aşağı ter boşanıyordu ve Tate'e mi sarılmak, Madoc'u mu tokatlamak, yoksa... Madoc'u mu tokatlamak istediğimi bilemiyordum.

"Bay Caruthers, ben aptal değilim." Dr. Porter kalabalığa baktı. "Şimdi burada ne oldu?"

Ayağımı kaldırdım ve çenesini kapalı tutması için bir uyarı olarak Nate'in koluna baskı uyguladım. Mücadele etti ama ben daha sert bastırdım.

Yine de bir şey söyleyeceğinden şüpheliydim. Bu konuda polise gitmemizi

istemedi. Tate isteseydi giderdim ama kendi başıma halletmeyi tercih ederim.

Arkadaşım Gunnar, "Ben bir şey görmedim efendim," dedi.

"Ben de, Dr. Porter," bir başka öğrenci de onu izledi. "Muhtemelen sadece bir kazadır."

Kalabalıktaki diğer herkes oyun planını anladı ve aynı şeyi yaptı.

Porter kimseden bir şey almadı ve kimsenin başı derde girmedi.

Tate güvendeydi ve onu herhangi bir sorun çıkmadan eve götürebilirdim.

Sakalını ovuşturan Dr. Porter, Nate ve Piper'a baktı. "Pekâlâ, siz ikiniz. Kalkın ve hemşireye gelin. Diğer herkes. Evinize gidin!" diye bağırdı.

Nate ve Piper, Porter'ın peşinden koridora çıktılar, gerçi Nate biraz sallanıyordu. Öğrencilerin geri kalanı yavaşça ve sessizce ayrıldı. Kimse ellerinin arkasından gülmedi. Kimse Tate'e bakmadı.

Videoyu benim yapmadığımı biliyorlardı ve eğer ben buna katılmıyorsam, onlar da katılmamalıydı.

İnsanların sizden korkması faydalı olabilir.

Kollarımı Tate'in boynuna dolayarak onu güvenli bir yere, içime götürdüm.

Kurtarılmaya ihtiyacı olduğundan değil.

"Sana güvenmediğim için çok özür dilerim." Boğuk sesi göğsümde titreşti. "Ve arabana yaptığım şey için de."

Siktiğimin arabası umurumda bile değil.

"Tate, sen benimsin, ben de senin. Her geçen gün bunu daha çok anlayacaksın. Buna şüphe duymadan inandığınızda, güveninizi kazanmış olacağım."

Henüz sahip olmadığımı biliyordum. Bugün, verdiğim zararın sonucuydu.

"Ben seninim. Sadece gerçekten benim olup olmadığından emin değildim," dedi sessizce.

"O zaman emin olmanı sağlayacağım." Başının tepesini öptüm ve Piper'ın onu saçlarından yakaladığı görüntü aklımdan geçti.

Tate'in onu nasıl çekip aşağı indirdiğine şaşırmamak için kendimi zor tuttum.

"Şu anda gülüyor musun?" Geri çekildi ve bana baktı, yarı kızgın yarı şaşkındı.

Evet, şu anda kesinlikle gülmemeliyim.

"Ben kendi öfke sorunlarım için endişeleniyordum ama şimdi seninkiler için endişeleniyorum. İnsanlara vurmayı seviyorsun." Yüzümdeki kocaman sırıtışı tutamadım.

Gözlerini devirdi. "Kızgın değilim. Hak ettiğini buldu ve ilk saldıran ben oldum."

Tate'i kucağıma aldım, bacaklarını belime doladım ve onu koridorun sonuna kadar taşıdım, artık ona dokunamıyordum.

Bir daha asla ulaşamayacağımdan çok korkuyordum.

"Bu senin hatan, biliyor musun?" dedi kulağıma

karşı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Beni acımasız yaptın. Ve şimdi zavallı, savunmasız kızları... ve erkekleri yumrukluyorum," diye ekledi ve Madoc'a verdiği zararı düşünerek tekrar gülmek istedim.

"Metali çeliğe dönüştürdüğümü söyleyebilirsiniz."

Kulağımın kenarını öptü ve bedenimi bir ürperti sardı. "Geceleri

uyumana ne yardım edecekse, seni koca kabadayı," diye alay etti.

Ve bir gün tüm yanlışları düzeltebileceğimi umarak ona daha sıkı sarıldım.

38

Sonraki hafta boyunca videoyu kaldırmak ya da ev sahibi siteye bildirmek için çok çalıştık.

Tate, sitelerden birinde videoyla ilgili yorumları okuyana kadar olayı soğukkanlılıkla karşıladı. Bazıları acımasızdı. Bazıları çarpıktı. Hepsi de iğrençti.

Tüm interneti yakmaya hazırdı, bu yüzden ona bırakmasını ve geri kalanını kendim halledeceğimi söyledim. Aslında, görevi Jax'e devrettim. O bu işi benden daha iyi biliyordu. Ve bu işte daha hızlıydı.

Piper'ın ailesi videoyu *ve* onun bu işe karıştığını öğrendi. Yılın geri kalanı için onu okuldan aldılar. Mezun olana kadar evde eğitim görecekti.

Nate başka bir meseleydi. Geçen hafta koridorda olanlardan beri ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden onu şimdilik ikinci plana attım.

Ama eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve ben bunu henüz atlatamamıştım.

Öte yandan Tate'in babası başa çıkılması en zor kişiydi. Yeni ilişkimizi destekliyordu ama "yavaşlamamız" gerekiyordu.

O ve ben geçen hafta sonu Tate'i internetten baktığı R8'i almak için Chicago'ya götürdük. Onun için bir arabaya o kadar para harcamaktan pek hoşlanmadı ama onun gülümsemesini görmek istedi. Meşgul ol. Başka bir projeye odaklan.

Bazı insanlar onun terapötik taktiklerinin saklandığını düşünebilir ama öyle değildi. Geçen yıl benim için icat ettiği Nova projesi, sürekli düşünmememem için bir yoldu. Boşluk, mesafe ve perspektif elde edebilirdim.

Tate üzerinde işe yaramaya başlamıştı bile. Videoyu bu kadar çabuk atlattığına inanamıyordum.

"Nedir bu?" Meraklı gözleri az önce eline tutuşturduğum kutuya bakıp gülümsedi. Yatağında dizlerimin üzerine oturdum ve ayaklarımın üzerine yaslandım. "Aç şunu."

Ağaçtan ve yağmurdan tırmanıp gizlice ziyarete geldiğimde Tate yataktaydı.

Jax'i de yanımda Madoc'un bana bahsettiği bir outlet alışveriş merkezine sürüklemiştim. Normalde pek alışveriş yapan biri değilimdir ama yine de bir fikir almak istedim.

Tate'e özel bir şey vermek istedim.

Kutunun üstünü kaydırdı ve tılsımlı bileziği çıkardı, gözleri şaşkınlık ve biraz da kafa karışıklığıyla parlıyordu.

Bileklikten sarkan dört tılsımı incelemesini izledim: bir anahtar, bir bozuk para, bir cep telefonu ve bir kalp.

İfademi düz tuttum, ne kadar zayıf olduğumun bilinmesinden hâlâ tedirgindim. Umutlarım nasıl da bu kızın benim bir halta yaradığımı düşünmesine bağlıydı.

Birkaç dakika sonra gözleri büyüdü ve farkına vardı. "Hayat çizgilerim!" diye geveleyerek gülümsedi ve ben de rahatlamış bir nefes verdim.

Yakın zamana kadar Tate'in benimle ilgili hayatta kalma taktiklerini bilmiyordum. Lisedeyken partilere ya da diğer sosyal toplantılara gittiğinde hep yanında taşıdığı şeylerdi bunlar.

İhtiyacı olduğunda benden kaçmak için kullandığı acil durum tipi nesneler. Para, telefon ve araba anahtarları.

"Evet." Bir elimi saçlarımda gezdirdim, damlacıklar yüzüme düştü. "Chicago'ya giderken bana geçmişte benimle uğraşırken hep kaçış planları yapmak istediğini söylediğinde, artık beni o şekilde görmeni istemedim."

"Ben-" Başını salladı.

"Biliyorum," diye araya girdim. "Ama güvenini bir daha asla kaybetmeyeceğimden emin olmak istiyorum. Senin yaşam çizgilerinden biri olmak istiyorum, Tate. Bana ihtiyacın olmasını istiyorum. O yüzden..." Bileziği işaret ettim. "Kalp benim. Senin yaşam çizgilerinden biri. Bugün onu seçmesi için Jax'i yanıma aldım."

Ona sadece kalpli bir bileklik almalıydım. İşte bu kadar. Lanet bir kalp. Tek ihtiyacı olan buydu. Onu güvende tutacak kişi bendim. Koşacağı kişi bendim, eğer Tate birine koşarsa.

-Yardım ya da rahatlık için.

"Kardeşin nasıl?" Beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Dayanmaya çalışıyor," diye önerdim. "Annem velayetini almak için bir avukatla çalışıyor. Sizinle tanışmak istiyor."

Ve yaptı da. Kardeşimin sözleri, "Seni bu kadar sıkıcı yapan kızla tanışmak istiyorum."

Ne küçük bir pislik.

"Çok isterim," dedi usulca ve bileziği parmaklarının arasında döndürüp gözlerindeki pırıltıyla incelemesini izlerken kalbim kabardı.

"Bana mı takacaksın?" diye sordu ve yanağından süzülen gözyaşını görmezden gelmeye çalıştım. Umarım

mutlu bir gözyaşıydı ve birdenbire babasının ne kadar süre birlikte olabileceğimize dair kuralları gevşetmesini bekleyemedim. Ona dokunmam gerekiyordu.

Ve yakında.

On sekiz yaşındaydık ama ikimiz de babasına saygı duyuyorduk. Ama onun kafasında -ve muhtemelen çoğu babanın kafasında- on sekiz yaş, ona yapmak istediğim şeyler için hâlâ çok küçüktü.

Ona zaten yaptığım şeyler için.

Tokayı çözüp bileğine taktım ve sonra onu kucağıma çekerek üzerime oturmasını sağladım.

Oh, Tanrım.

Kollarını boynuma doladı, merkezi beni gıcırdatıyordu ve bir an için gözlerimi kapattım.

Çok uzun zaman olmuştu.

Tamam, sadece bir hafta, ama yine de.

Sizi doyuran tek şeyin tadına baktığınızda, ondan daha fazlasını istememeniz imkansızdır. Çok daha fazlasını.

Eğildi, yumuşak, tatlı dudaklarını dudaklarımda eritti ve ben de kalçalarını sıkıca tuttum. Kalamayacağımı biliyordum ama durmak da istemiyordum.

"Jared," diye tehdit etti derin bir erkek sesi ve ikimiz de başımızı kapıya doğru çevirdik.

Kahretsin. Tate'in babası.

İçimi çektim, başımı salladım.

"Artık eve gitmen gerekiyor," diye kapalı kapıdan bana emretti. "Yarın akşam yemekte görüşürüz."

Harika.

Vücudum çığlık atıyordu ama ona ne söyleyebilirdim ki?

Hey, kızına üç saatliğine ya da yorgunluktan bayılana kadar ihtiyacım var. Ya da yatıya kalmamın bir sakıncası var mı, çünkü Tate'in dudakları boynuma gömüldüğünde hiç bu kadar iyi uyuyamıyorum?

Evet, diye homurdandım, *bu gerçekten iyi giderdi.* "Evet efendim," diye cevap verdim ve Tate'in vücudunun sessiz kahkahalarla titrediğini hissedebiliyordum.

Ona dönüp baktım. "Sanırım gitmem gerekiyor."

Gömleğimi tuttu, burnunu benimkine değdirdi. "Biliyorum," dedi isteksizce. "Bileziğim için teşekkür ederim."

Yataktan kalktım ve vedalaşmadan önce onu öptüm. O da bunu hiç kolaylaştırmıyordu, bana sanki beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Ama bana söyleneni yaptım -şimdilik- ve ağaca geri tırmandım. Bay Brandt'ın bu şeyi hiç kesmemiş olması beni gerçekten heyecanlandırmıştı.

Bekle... şimdi olabilir, gerçi.

Kendi kendime gülerek penceremden içeri girdim, ona el salladım ve ışıkları kapattım.

Pantolonumdaki ereksiyon azalmamıştı ve onu odama geri götürmek için yarı yarıya teşvik edildim.

Bir soğuk duş gecesi daha.

Banyoya doğru giderken telefonumun kalçamda titrediğini hissettim ve cebimden çıkardım.

Ekrana bakarken içimden sifonu çekip tuvalete atmak geldi.

K.C.

39

İnledim.

Geç olmuştu ve onunla pek konuşmuyorduk. Ne istiyordu ki? Ekranı

kaydırarak cevap verdim. "Evet?"

"Senin için bir şeyim var," diye şarkı söyledi, sesi yavaş, boğucu ve fazlasıyla sinir bozucuydu.

Omuzlarımı dikleştirdim, gerildim. "İlgilenmediğimden eminim," diyerek duşu açtım.

"Oh, olacaksın." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Madoc'un evindeyim. Acele et yoksa sensiz başlayacağız."

Tanrım. Yargılayacak biri değildim ama K.C. bazen biraz aptal olabiliyordu. Ancak şu anda sadece sarhoş görünüyordu.

"Telefonu ona ver," diye emrettim, sabrım tükenmek üzereydi.

Diğer uçtaki hışırtıdan önce kıkırdadığını duydum.

"Dostum, buraya gel," diye güldü Madoc, sesini alçak tutarak. "Bundan bir parça isteyeceksin."

Ne oluyor lan? "K.C.'den mi?"

"Ne?" Madoc savunmaya geçti. "K.C. harika biri. Sana bir hediye aldı. Şu anda jakuzide bekliyor. Sana bir ipucu vereyim. Adı Nate."

Nabzım boğazımda zonkladı ve yüzüm ısındı.

"O yüzden o lanet kıçını buraya getir!" diye bağırdı ve telefonu kapattı.

Oh, adamım. Nefes alıp verdim, aynı anda hem gülmek hem de bir şeyleri tekmelemek istiyordum. Tamam, sanırım K.C. o kadar da aptal değilmiş.

Nate ile Madoc'un evinde nasıl bir araya geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu mükemmeldi. Kendim için onun canına okurdum ama Tate için onu öldürürdüm.

Geçen hafta babasıyla yüzleşmek zorunda kaldığında nasıl ağladığını düşündüğümde. Ya da kimsenin ona bir şey demediğinden emin olmak için ona her sınıfta nasıl eşlik ettiğimi.

Yüzündeki her gözyaşı, göğsündeki her titreme ve utanç içinde gözlerini her kapayışı benim sebep olduğum acılardı. Nate ve Piper'ın onunla bir sorunu yoktu. Bana misilleme yaptılar.

Boş yatak odasına girdim ve kardeşimi sarsarak uyandırdım. "Gidip kavga etmek ister misin?"

Bugün Tate'in hediyesi için Chicago'ya gittikten sonra benim evimde kalmıştı. Bizimle olmamasından nefret etsem de, koruyucu ailesinin ziyaretler konusunda hoşgörülü davranması beni rahatlatmıştı. Bu hafta her gece bizde kaldı, her gün okula bir saat araba kullanarak gitti.

"Tabii ki evet," diye mırıldandı ve yataktan kalktı.

Saçlarını uzun bir at kuyruğu yaptı ve kapıdan çıkmadan önce ikimiz de Trent'in alametifarikası olan siyah kapüşonlarımızı giydik. Annem uyuyordu ve kısa bir süre için Tate'i de yanıma almayı düşündüm ama evde kalması daha iyiydi. Başını daha fazla belaya sokma riskini göze almanın anlamı yoktu.

Neredeyse onarılmış Boss'uma bindik ve yola çıktık.

Şehrin diğer tarafına doğru kaygan, siyah sokaklarda ilerlerken Jax yanımda esnedi.

"Geç saatlere kadar gelmiyorsun ve hep erken kalkıyorsun. Daha fazla uykuya ihtiyacın var." Göz ucuyla onun bakışlarını yakalamaya çalıştım.

Başını iki yana salladı. "Konuşmalısın. Saat ikide duşta küfrederek uyanıyorum.
her sabah. Gidip o kızı al ve yarın onu güzel, uzun bir gezintiye çıkar. Eminim o da en az senin kadar acı çekiyordur."

Bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim ama sesimdeki kahkahayı engelleyemedim. "Hiçbir şey fark etmez. Yine de soğuk bir duşa ihtiyacım olurdu. Sevdiğin biri varsa, her zaman daha fazlasını istersin."

"Oh, Tanrım," diye sızlandı. "Lütfen onun adını vücuduna dövme yaptırma. Bir erkeğin dövme yaptırması gereken tek hatun ismi kızınınkidir."

Başımı salladım ama bir gün omuzlarıma binecek fırtına mavisi gözlü, kahverengi saçlı küçük bir kızın hayaline engel olamadım.

Yüce İsa.

Geleceğime dair fikirlerimin nasıl değiştiğini düşünmemeye çalışarak pencereden dışarı baktım.

Jax ve ben yolun geri kalanını sessizce Madoc'un evine doğru sürdük, burası Tate ve benim yaşadığımız mahalleden yaklaşık on kat daha şıktı.

Beni yanlış anlamayın. Harika bir bölgede yaşıyorduk. Bir sürü bakımlı ev, parklar ve şirin mahalle partileri.

Ama Madoc? Kasabanın avukatları ve doktorları için fazla zengin bir yerde yaşıyordu. Burası sadece profesyonellere göre bir yer değildi. Chicago'da çalışırken ailelerini saklayan cerrahlar ve şirket CEO'ları için bir mahalleydi.

On iki metrelik siyah metal kapıya kadar gidip şifreyi girdim.

Gün boyunca, ziyaretçilerin giriş ve çıkışlarını kontrol etmek için görevli güvenlik vardı, ancak geceleri personel çok azdı ve zamanlarını genellikle SUV'larıyla toplulukta devriye gezerek geçiriyorlardı.

Kapı açıldığında uğuldadı ve ben yavaşça Yedi Tepe Vadisi'ne giden mükemmel asfaltlı caddeden aşağı indim.

Birkaç ev sonra Madoc'un garaj yoluna döndük ve kapısının önündeki halkanın etrafından dolandık. Dışarı atlayıp kapıyı kapattım ve ellerimi sıkarak heyecanlanmaya çalıştım. Buradaki planımın ne olduğundan hâlâ emin değildim ama her zamanki gibi balıklama atladım ve ne yaptığımı biliyormuş gibi davrandım.

Şüpheye düştüğünüzde, bildiğiniz şeylere bağlı kalın.

Jax'in arkamdan geldiğini duydum ve ikimiz de Madoc'un evine girdik ve fuayeden arka tarafa doğru ilerledik.

Aslında bir malikaneydi ama Madoc yıllar önce bu terim konusunda beni düzeltti. Bir evdi... ya da başka bir şey.

Hayattaki konumuyla ya da parasıyla asla övünmezdi. Eğer yapsaydı, arkadaş olmazdık.

"Hey, ahbap. Tam zamanında." Bizimle koridorda buluşmak için koştu. Saçma sapan bir şey giymişti.

siyah ve gri ekoseli şortu ve geriye doğru taranmış sarı saçları yüzmüş gibi görünüyordu. Ama geri kalanı kuruydu.

Cadılar Bayramı'na iki gün vardı ve hava buz gibiydi ama Madoc'un jakuzisi havayı tolere edilebilir hale getirecekti.

Onun önünde durdum. "Yani gerçekten senin evine mi geldi?" diye sordum.

Nate, Madoc'un en iyi arkadaşım olduğunu biliyordu. Videodan sonra Nate'in Madoc'la aynı havayı solumaya güvenecek kadar aptal olduğunu düşünmedim.

Gülümsedi. "Harika olan da bu. Buranın K.C.'nin evi olduğunu sanıyor." Nate'i kandırdığı için gurur duyuyormuş gibi gözleri parlıyordu. "K.C. bu gece dışarıdaydı ve ona rastladı. Bir plan hazırladı ve bana mesaj attı. Onu buraya getirmesini söyledim. Beni henüz görmedi bile."

Omuzlarını silkti ve cevap vermemi bekledi.

Kendimi tuttum, bunu ne kadar ileri götürmek istediğimden emin değildim. Artık kaybedecek bir şeyim yoktu ve uzun zamandır ilk kez hayatımın nereye gittiğini önemsiyordum.

Jax yanımda boğazını temizledi. "Tasma biraz sıkı mı, Jared?"

Tasma mı?

Lanet olası küçük pislik.

Başımı yana eğdim ve ona bir bakış attım ama o sadece gülümsedi ve başka tarafa baktı.

Jax, Nate'le olan her şeyi biliyordu - sonuçta videoya yardım ediyordu
-Tate'e olan bağlılığım konusunda bana zor anlar yaşatsa da o bizim tarafımızdaydı. O pisliğin cezasını çekmesini en az bizim kadar istiyordu.

Koridordan mutfağa doğru ilerlerken Madoc ve Jax'in arkama düştüğünü hissettim.

Cam kapılardan K.C. ve Nate'i gördüm, jakuzide eğleniyorlardı, dışarı çıkıp onun rahat küçük dünyasını bölmeden önce.

"K.C., sıcak küvetten çık." Başımı yana doğru salladım. "Ne-

" diye başladı Nate.

"Konuşma." Sözünü kestim.

Üzerinde sadece siyah sütyeni ve iç çamaşırı olan K.C., dışarı çıkarken küvetteki suyu bulandırdı.

Gözlerimi Nate'ten ayırmadan, "Giysilerini getir," diye emrettim. Bir saniye içinde Madoc geldi ve Nate'in bokunu küvetin kenarından aldı.

Nate'in bir şey giyip giymediğinden emin değildim ama onu tanıdığım kadarıyla çok cesurdu.

Mavi gözleri benim, Madoc'un ve Jax'in arasında gidip gelirken konuşmadı. K.C.'nin nereye gittiğinden emin değildim ama evin kapısının açıldığını duymamıştım, bu yüzden hâlâ burada, verandada olduğunu varsaydım.

"Jax, bana bıçağını ver." Elimi yanıma doğru uzattım, gözlerim hala Nate'in şok olmuş ifadesine odaklanmıştı ve bir an sonra avucuma bir sustalı yerleştirildi.

Düğmeyi kaydırdığımda, kısmen tırtıklı bıçak elimde titreyerek dışarı fırladı.

Nate'in gözleri daha da büyüdü ve bakışları bir kaçış yolu arıyormuş gibi sağa sola kaydı.

Evet, deneme bile.

"Neden kızgın olduğumu biliyorsun." Küvetin karşı tarafında durup ona baktım. "Ve unutmayacağımı bilmen gerekirdi."

"Jared-" diye başladı.

"Kapa çeneni," diye

çıkıştım.

Kısa, siyah saçları terden alnına yapışmıştı ve dudakları hafifçe titriyordu. "Polise

gidebilirdik," dedim ona, "ama ben kendi hesabımı kendim görürüm." Elimi döndürdüm Bıçağı vurgulayarak bileğini. "Ve bu gerçekten acıtacak."

"Lütfen." Ayağa kalkmaya çalışırken sesi hırıltılıydı. "Açıklayabilirim."

"Açıkla?" diye bağırdım ve o da yerine oturdu. "Hangi kısmı? Ormanda kız arkadaşıma zorla sahip olmaya çalıştığın zaman mı, yoksa bizi çıplak olarak videoya çekip tüm dünyanın görmesi için yayınladığın zaman mı?"

Jakuzinin etrafında dönerek onun alanına girdim. "Görüyorsun, basit bir yönergeyi anlayamayacak kadar aptal olduğunu anlayabiliyorum." Sesimi cehenneme düşürdüm ve bıçağın biraz konuşmasına izin verdim. "Ama şunu anlayacaksın. Çok rahatsız bir gece geçireceksin."

Yaklaştım, eğildim.

"Özür dilerim," diye soludu, mavi gözleri yüzümle sağ elimdeki parlak, siyah bıçak arasında dans ediyordu. "Ona dokunmamalıydım. Ona bir daha bakmayacağım bile. Lütfen bakma."

"Sen nesin?" Durdum ve kaşlarımı çatarak sordum. "Özür

dilerim," dedi daha yüksek sesle.

"Ne için üzgünsün?"

"Kız arkadaşınla uğraştığım için özür dilerim," diye atıldı.

"Hayır." Yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşur gibi başımı salladım. "Benimle uğraştığın için üzgünsün.

Tate," dedim.

Kız arkadaşım olsun ya da olmasın, ona bir daha bulaşmayacak. Asla.

"Tate." Zor nefes alarak kendini düzeltti. "Tate'e bulaştığım için özür dilerim. Bir daha asla olmayacak. Aptalca davrandım. Sarhoştum. Ondan özür dileyeceğim."

"Hayır." Sesim hafif bir eğlenceden ölüm tehdidine dönüşmüştü. "Onunla bir daha konuşursan, ona bakarsan, onun hakkında konuşursan... hatta ona gülümsersen, bu bıçağın koleksiyonuna senin kanını da eklerim." Çenem gerginlikten ağrıyordu ve Madoc ile Jax'in yana kaydıklarını hissedebiliyordum. "Şimdi eve git," diye emrettim Nate'e.

"Ne?" Madoc'un feryadını duydum ama gözlerim jakuziden çırılçıplak çıkan Nate'te kaldı.

"Gidiyor." Dönüp arkadaşıma ve kardeşime baktım, ikisi de gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. "Bu sefer."

Bu sik kafalının kıçının tekmelendiğini görmek istediklerini biliyordum. Kahretsin, ben de istedim.

Ama bir şeyler değişmişti. Her zaman Tate'in benden daha iyisini hak ettiğini düşünmek istemiyordum.

Bu gece içgüdülerimin Nate'e yapmak istediği şeyi yapmak hiçbir işe yaramayacaktı. O bir ezikti. Benim kızım vardı. O beni seviyordu. Ben kazanmıştım.

"Kıyafetlerim." Nate kıpırdanarak ve titreyerek etrafına bakındı. "Anahtarlarım kot pantolonumun içinde." "O zaman sanırım sorunların var." Gülümsememin uğursuz görünmesini umuyordum. "İyi yürüyüşler."

Bir an tereddüt etti, muhtemelen on mil ötedeki evine Ekim soğuğunda kıyafetsiz nasıl gideceğini merak ediyordu.

Ama tartışmadı.

O avludan ayrılırken herkes sessizdi.

K.C.'nin çok uzakta, havluyla örtülü bir şekilde durduğunu fark ettim. Telefonda sesi sarhoş gibi geliyordu ama şimdi yüzü kasvetliydi.

"Dışarı çıktığından emin olacağım," diye güldü Madoc. "Evimden kıyafet çalmaya çalışmasını istemem."

Bıçağı geri s o k m a k için düğmeyi kaydırdım, kardeşime attım ve eve doğru yürümeye başladım.

"Jared, ne oluyor? Bir yumruk bile mi atmadın?" Sesi yumuşaktı. Hayal kırıklığından çok kafası karışmıştı.

"Uğruna savaşmaya değer başka şeyler de var, Jax."

Tate'in en iyi arkadaşına doğru yürürken, K.C.'nin yanımda olmasından gerçekten memnun olduğuma şaşırdım. Madoc ya da Jax'in bu gece Nate'i buraya getirebileceğinden şüpheliydim. O da ben de kendi bencil nedenlerimiz yüzünden aptallık etmiştik ama bu gece Tate'in arkasında olduğunu biliyordum ve K.C.'nin her şeyi açıklayacağını umuyordum. Tate'in ondan bir açıklamaya ihtiyacı vardı.

"Teşekkürler." K.C.'ye

başımı salladım. "Elbette."

Gözleri hızla Jax'e döndü ve kaşlarını birbirine kenetledi.

Ona baktığımda, onu aşağı yukarı taradığını, bir erkeğin bir kadına dokunmadan onu ihlal edebileceği her şekilde onu ihlal ettiğini gördüm.

"Neye bakıyorsun sen?" diye tersledi.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Seni tanımıyorum." Küçümseyici bir tavır takınmıştı.

"Yapacaksın," diye karşılık verdi kesin bir tavırla. "Şimdi tanışsak iyi olur."

Oh, Tanrım.

Yüzü düştü, ama bu iyiliğe karşılık verdi ve ona bir kez daha baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Seni çözecek kadar yaşlı."

Elimi yüzüme sildim, eve gitmeye hazırdım.

K.C. ikimizin arasına baktı, kaşlarını çatmıştı ve açıkça sinirlenmişti.

"İkiniz de aynısınız." Başını salladı ve uzaklaşmak için arkasını döndü. "Madoc, beni eve bırakman lazım!" diye bağırdı eve girerken.

Jax'in bir kahkaha attığını duydum ve sadece gözlerimi devirdim.

İkimiz de bağlılıktan uzak durduk ama bunu farklı şekilde yaptık. O benim gibi kısa, kopuk ilişkilerin uzun çizgisine kapılmadı. İnsanların içeri girmesine aldırmıyordu, çünkü onunla asla son bölgeye ulaşamayacaklarını biliyordu.

Çok fazla umursayacağımdan

korkuyordum. Jax yeterince

umursamayacağını biliyordu.

Madoc'un evinden geçip arabama doğru yürürken "Kimdi o?" diye sordu. "Tate'in en

iyi arkadaşı, K.C."

Arabamızın kapılarını açtık ve içeri girdik.

"K.C. ne anlama geliyor?" At kuyruğundan dökülen saçlarını geriye attı.

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdim. "Onu tanıdığımdan beri K.C.'dir." Ona baktım

Kontağı çevirmeden önce. "Ve yapma," diye

emrettim. "Ne yapmayayım?"

"Tate'le aynı seviyeye gelmeye çalışıyorum. Sakinleşmesi gerekiyor. Daha fazla drama yaratmayın. K.C. tek gecelik bir kız değil ve kesinlikle çıkar ilişkisi için fazla duygusal. Onu rahat bırak."

"Çok geç, kardeşim. Benim halkım avcıdır."

Halkı. Üzücü olmasına rağmen kendi kendime güldüm. Jax'in bırakın kabilenin adını, annesinin neye benzediğini bile hatırladığından şüpheliydim. Zaten o sadece dördüncü Kızılderili'ydi, ama onun için tamamen Kızılderili'ydi.

"Senin tipin değil," diye belirttim. "Gergin ve mızmız."

Evin önünden geçerken gaza bastım ve kapıya doğru hızla ilerlemeye başladım. "Tam

benim tipim." Alçak sesle konuştu. "Böyle birine aşık olamazsın."

40

"Orospu çocuğu," diye homurdandım, yatakta doğruldum.

Bacağımı bükerek alnımı elime yasladım ve dirseğimi dizime dayadım.

Boku yedim.

Aletim o kadar sert zonkluyordu ki canım yanıyordu.

Sürekli sertleşerek uyanıyordum ve sanki yeniden on üç yaşındaymışım gibiydi.

Bacaklarımın arasındaki baskıyla acı içinde uyanıyordum ve istediğim tek şey yan kapının kilit altında olmasıydı.

Uzun bir yıl olacaktı. Bu kesindi.

Üniversite hakkında hâlâ bir planım yoktu ama kesin olan bir şey vardı. Nereye gidersem gideyim, Tate'i ziyaret etmeyi ve ailem olmadan, mahremiyet içinde onun beynini becermeyi dört gözle bekliyordum.

Bir gıcırtı düşüncelerimi böldü ve Tate'in odama adım attığını görmek için başımı elimden kaldırdım.

Göğsüm çöktü ve rüya görmediğimden emin olmak için birkaç kez göz

kırptım. Kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı.

"Lütfen beni düşündüğünü söyle." Sözlerini mırıldanırken dudakları yumuşak ve şakacıydı.

Beni beceriyordu.

Bakışlarıyla, sert ve aceleci. Ağzı nemli ve açıktı. Yumuşak ve alaycı sesiyle, burada olduğu için şanslı yıldızlarıma şükretmeye hazırdım.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım ve battaniyeyi çırparak üzerimdeki

Uykuya daldığım kot pantolonumdan sert bir şişkinlik çıkıyordu. "Şu pisliğe bak. Düzgün düşünemiyorum."

Yataktan fırladım ve ona doğru koştum. Dudaklarımız birbirine değdi ve vücudunun benimkiyle bütünleşmesindeki tatlılık, dokunduğum diğer tüm kızlara pişman olmamı sağladı.

Tate'in tadı her zaman güzeldi, sıcak elmalar ve kızgın gökyüzü gibi; dili ise şeker gibiydi.

Benimle nasıl hareket edeceğini biliyordu. Ben eğildiğimde, o da arkasına yaslandı. Başımı geri çektiğimde, aklımı okudu ve boynunu bana açtı.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Ön kapınız açıktı. İçeri girdiğimde anneni görmedim ama uyanmış olmalı."

Onu azarlayarak başımı salladım. "Bunu sen başlattın. Ve burası senin evin değil. Burada kural yok." Gülümsedim ve iPod yuvama doğru eğilip gürültümüzü bastırmak için Rachel Rabin'in *Raise the Dead* şarkısını açtım.

"Buraya gel," diye fısıldadım, onu kalçalarından tutup bedenime

çektim. Ama o beni itti.

Hayal kırıklığı - hayır, acı ve kafa karışıklığı - içime işledi.

"Ne-" diye sormaya başladım ama kıyafetlerini çıkarmaya başlayınca nefesimi tuttum.

Fuuuuck.

Küçük, beyaz atleti mi?

Gitmiş.

Pijama şortu ve külotu mu?

Tek bir hareketle çıkar.

Bana geldiğinde başım dönüyordu ve çok sertleşmiştim.

Parmaklarımı yanlarından geçirdim ve sonra güzel göğüslerinin üzerinde gezdirdim. Teni yağmur gibi ipeksi ve sıkıydı.

Mükemmel.

Beni yatağa itip üstüme çıkmadan önce komodin çekmeceme uzanacak zamanım bile olmadı.

"Tate, bir prezervatif," diye nefes nefese kaldım.

Vay anasını.

Temasla tüm vücudum titredi, ıslak sıcaklığı bana sürtündü ve kanım aletime doğru pompalandı.

"Pantolon," diye fısıldadı ve bir prezervatif almak için eğildiğinde ne demek istediğini

anladım. Yaklaşık üç saniye sonra prezervatifi taktı ve ben de onu içine doğru ittim.

Bir dakika boyunca hareketsiz kaldık, ikimiz de titredik ve bu duyguyu içimize çekerken nefesimizi tuttuk.

Tanrım, Tate. Çok sıkı.

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve ağzına daldım, dilimi onunkine doğru hareket ettirdim.

nefes nefese kaldık ve daha fazlası için geri geldik.

"Jared," diye fısıldadı öpücükler arasında. "Bende bir sorun var. Senden hep daha fazlasını istiyorum."

Kalçaları ileri geri, sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladı, kollarımda ve bacaklarımda tatlı bir gerginlik yarattı.

Cennet gibi teni krem gibiydi ve kıçını ellerimle kavradım, oda ıslak ısı ve terle dolarken onu üzerime doğru çektim.

Tanrım... beni seviyordu. Hala inanamıyordum ama seviyordu.

"Ne istiyorsun, Tate?" Dudaklarına doğru nefes aldım, çaresizdim ve onun tenine, kokusuna, ateşine olan ihtiyacımın içinde kaybolmuştum...

"Seni istiyorum." Gözlerini kapattı ve vücudu benimkine doğru sallanırken başını geriye attı. "Her sabah ve her gece."

Başı tekrar aşağı indi ve parmakları saçlarımda dolaştı. "Seni bütün gün hissetmek istiyorum, Jared."

Evet, uzun bir yıl olacaktı.

Kolumu beline dolayarak bizi döndürdüm, böylece o altta yattı ve hayatımın aşkını beni hissedeceği kadar sert becerdim.

Hepsi. Lanet olsun. Gün.

"Ahhh," diye inledi, çaresiz gözleri benimkilerle buluştu.

"Seni seviyorum, Tatum Brandt." Elimi ağzının üzerine koydum ve daha sert bir şekilde içine ittim. "Şimdi, gel."

Acele etmekten nefret ederdim. Ama annemin çoktan kalktığını biliyordum ve konuşmamız ve inlemelerimiz dikkat çekecekti. Müzik olsa bile.

"Tanrım, bebeğim, çok iyi hissediyorsun." Ağzımı göğsüne götürdüm ve meme ucunu ağzıma aldım.

Sırtımın şimdiden terden sırılsıklam olduğunu biliyordum ve onun tuzlu teninin tadını aldığımda gülümsedim.

Bunu o da benim kadar hissetti.

Kalçaları etrafımda gerildi, tırnakları sırtıma battı ve nefesini tutarken içeriden nabzının attığını hissettim.

Geliyordu ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin çırpınarak kapandığını gördüm. Birkaç dakika sonra küçük bir inilti çıkardı ve elime doğru nefes verdi.

Tate'in ne zaman geleceğini hep bilirdim. Nefesini tutmak gibi bir huyu vardı.

Bir elimle eğilip diğeriyle kalçasını kavradım, kalçalarımı bacaklarının arasında daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdim. Daha fazla ve daha fazla. Daha sert ve daha sert.

Gözlerim kapandı, içimdeki baskı kırılma noktasına gelmişti.

Sikeyim.

Mutluluk dolu yüzüne baktım ve her şeyi bırakmadan önce birkaç kez daha içine daldım. Git.

Damarlarıma soğuk bir ateş yayıldı ve onun üzerine yığıldığımda tüm hava bedenimi terk etti, bir maraton koşucusu gibi nefes

alıyordu. "Jared, temiz bir şir-oh'a

ihtiyacım var."

Başımı kaldırıp Jax'i gördüm ve Tate ciyaklayarak vücudumu aşağı çekip onunkini örttü. "Ne

oluyor l a n ?" Çırılçıplaktım ve Jax öylece duruyordu, dudaklarıyla gözlerini

bir daire oluşturdu. "Defolun gidin!" diye bağırdım.

Bir süre durakladıktan sonra sırıtmaya başladı ve homurdandı. "Hey, sen Tate olmalısın. Ben Jaxon." Ve elini sıkması için ona uzattı.

Neyse ki Tate benim tarafımdan korunuyordu ama ben korunmuyordum. Sik kafalı kapıyı da açık bırakmıştı.

Tate dışarı baktı ve utangaç bir şekilde elini uzattı. "Merhaba, Jaxon. Tanıştığımıza

memnun oldum." Tokalaştılar ve aptal herif orada gülümseyerek durdu.

"Defol git," diye tekrar bağırdım, gözlerim cinayetle yanıyordu.

"Jared, neden bağırıyorsun?" Annem kafasını içeri soktu ve Tate tekrar altımda bir top haline geldi.

Ne oluyor lan?

"Jared!" Annemin fazladan kol ve bacakları fark ettiğinde çıkardığı şok nefesi dişlerimi sıkmama neden oldu.

Jax bir kahkaha krizine girdi ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Herkes dışarı çıksın!" Bağırdım ve Jax dışarı çıktı, hâlâ gülümsüyordu ve belli ki daha fazla kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

Yüzü öfkeyle buruşmuş ve bir şey söylemek ister gibi görünen annem kapının tokmağını tuttu ve çarparak kapattı.

"Aman Tanrım!" Tate göğsüme doğru ağladı. "Bu öylece olmadı."

"Evet, korkarım öyle oldu. Ama kimin umurunda?" S i l k i n d i m . Kızmıştım çünkü Tate utanmıştı ama annem ve Jax bir tehdit değildi.

Başını kaldırıp bana baktı, seksi saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. "Annen babamla

konuşacak." "Annem babandan korkuyor. Hepimiz öyle sayılırız. Hiçbir şey

söylemeyecektir." Onu öptüm.

Alnına.

"Çok terbiyesizim." Doğrulup üzerini örttü, biraz hasta görünüyordu. "Elimde değildi. Ya da... Belki de istemedim. Uyandım ve seni o kadar çok istedim ki. Hiç düşünmedim."

"Bana bak," diye araya girdim, yüzünü ellerimin arasında tutarak. "Yaramazlık yapmıyorsun. Sen iyi bir kızsın. Kimse bunu bizden alamaz, Tate." Sesim sertleşti ve gözlerim keskinleşti. Gözlerime bakması için çenesini dürttüm. "On sekiz yaşındayız. Benim evimdeyiz. Sen güvenli bir yerdesin.

Aşık olduğumuz için özür dilememiz gerekiyormuş gibi davranmayı bırak. Babana onun çatısı altında saygı göstermeyi anlıyorum ama olan oldu. Geriye dönmeyeceğiz." Kollarımı ona doladım ve sıcak boynunu öptüm.

"Biliyorum," diye iç geçirdi, kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum ve... ve buna güveniyorum."

Ama yine de içimde bir şüphe olduğunu hissediyordum.

Emin miydi? Son zamanlarda çok fazla drama ya da çok fazla sorun vardı ama yine de incinmekten korkuyordu.

Boğazımı temizledim ve konuyu değiştirerek üzerimden attım.

"Git okul için hazırlan." Geri çekildim ve ona baktım. "Otuz dakika içinde seni almaya geleceğim. Sen de ön kapıdan çıkabilirsin. Artık burada olduğunu biliyorlar," diye ekledim ayağa kalkarken.

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve temiz tişörtlerimden birini yüzüne fırlattığımda güldü.

"Bunu giy." Başka bir Nine Inch Nails tişörtüydü. En sevdiğim gruplardan biriydi, bu yüzden birkaç tane vardı. "Geçen yıl yaktığının yerine giymek için," diye ekledim kaşlarını çatarak bana bakınca.

"Harika." Gülümseyerek iç çamaşırını ve gömleğini giydi. "Senin kıyafetlerini giymeyi her zaman sevmişimdir," diye fısıldadı seksi bir şekilde ve kıyafeti modelleyerek bir kez döndü.

Ve... Yine sertleşmiştim.

Mutfağa girdiğimde Jax aceleyle, "Dostum, hepsini geri alıyorum," dedi. "*Onun* adını kesinlikle vücuduna dövme yaptırmalısın. Hatta ben onun adını vücuduma dövme yaptıracağım." Yine gülmeye başladı, lanet olası pislik.

"Jaxon, bu davranışa müsamaha gösterilmez." Annem elinde evrak çantasıyla içeri girdi. "Burada yaşarken yaptıklarının yanına kâr kalacağını sanma."

"Evet, anne." Alay etti, ama dürüst olmak gerekirse, annemle benden daha iyi bir ilişkisi vardı.

"Jared. Okuldan sonra evde ol. Konuşuyoruz." Parmağıyla beni işaret etti.

"Peki anne," diye mırıldandım, Jax'in sesini yankılayarak.

"Jax, tatlım." Annem kardeşime baktı. "Dizüstü bilgisayarımla işin bitti mi?"

"Evet, çantaya geri koydum. Teşekkür ederim." Lavaboya yaslanırken bir kaşık dolusu mısır gevreği daha aldı.

Annem dizüstü bilgisayar çantasını omzuna atar atmaz bana doğru yürüdü. Elini yanağıma koymasına izin verdim ama yine de göz teması kurmayı başaramadım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı nazikçe. "Ve okuldan sonra evde ol."

Başımı salladım ve dışarı çıktı, topuklarının sesi koridorda kayboluyordu.

Gülümsemesini engellemeye çalışan Jax'e baktığımda birden kafam karıştı.

"Telefonunuz var. Dizüstü bilgisayara ne için ihtiyacın vardı?" Tezgâhtan bir elma alıp ısırarak sordum.

Omuz silkti ve ağzını daha fazla Captain Crunch ile doldurdu.

"Bu kıyafetin içinde kendini rahat hissettiğinden emin misin?" El ele okula doğru yürürken sordum.

Bana bakmadı ama gülümsemesi alaycılık kokuyordu. "Benim rahatım için mi endişeleniyorsun yoksa kendininki için mi?"

Hiç de sürtük gibi görünmüyordu. Aksine, tam bir dergi kapağı gibiydi. Ama çürük siyah elbisesi kısaydı. Tate genelde erkek fatma gibi giyinirdi ama sanki 7/24 cinsel dürtülerimle oynamayı görev edinmiş gibiydi.

Aşırı hızdaydım.

"Endişemin benimle bir ilgisi yok." Onu yanıma çektim ve bir kolumu boynuna doladım. "Ben sadece seni düşünüyorum."

Koridorlarda geziniyorduk, sonunda okul yeni bir drama geçtiği için pek fark edilmedik. Jax bir dahiydi. Dün gece eve geldikten sonra internette arama yaptım ama videoyu hiçbir yerde bulamadım.

Herkes yoluna devam ediyordu.

"Bugün okuldan sonra bir gezintiye çıkalım," diye önerdim. "Motosiklete bin ve git."

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı ve sırıttı, ama sonra gözleri yanımızdaki dolaplara kaydı ve balonu hemen patladı.

Bakışlarını takip ettiğimde iki kızın Tate'le beni süzdüğünü ve fısıldaştıklarını gördüm. Çok açık davranıyorlardı.

Kızlardan birini tanımıyordum. Diğerini kesinlikle tanıyordum.

Kahretsin.

"Tate, onları görmezden gel."

"Senin için kolay, Jared." Sesi alçak ve sakindi ama içinde bir ısırık vardı. "Sen

On tane porno yıldızıyla film çekilse, yine de adam olurdun. O videonun parasını ödeyen benim. Sen değil."

O haklıydı. O şeyi her gördüğümde tüylerim diken diken olsa da, onun yerinde değildim. Ve onu korumak için yapabileceğim çok az şey vardı.

Onu buradan çıkarmak istedim. Hemen bisiklete binip kaybolmak istedim ama o bunu kabul etmedi. Onun yerine elini tuttum. "Hadi sınıfa gidelim."

İnsan kalabalığının arasından yürümeye başladık ama o tereddüt etti.

Ona bakarken telefonunu çıkardığını ve telefonunun çaldığını gördüm. Diğer telefonların çaldığını ve titreştiğini duyduğumda gözlerim yerinden fırladı.

Deja vu yaşarken korku midemi bulandırdı. Herkes aynı anda bir mesaj alıyordu, tıpkı Tate'in video patladığında bana söylediği gibi.

Kendi telefonum kıçımda titreşti ve yüzümü buruşturarak onu almak için cebime uzandım.

Madoc.

Etrafıma baktığımda neredeyse herkesin burnunun cihazlarında olduğunu fark ettim.

Ekran kilidini açmak için kaydırarak mesajı açtım.

Gerçekten mi?!

Sidik ve öfke midemi yakarken, dün gece jakuzide hüngür hüngür ağlayan Nate'in kaydını izledim. Videoda ben de vardım ama bulanıklaşmıştım ve ne söylediğimi duyamıyordum. Görünen ve duyulabilen tek şey, güvenliği için yalvaran ve özür dileyen Nate Dietrich'ti.

Siktir!

Sırtıma bir sıcaklık hücum etti ve Tate'e baktığımda alnımda serin bir ter oluştu. Şüphesiz o da görüyordu. Diğerleri koridorlarda yuhalamaya ve gülmeye başlarken, bazıları fısıldayarak mesajı almamış olanlara telefonlarını gösterdi.

Video hiç de gurur verici değildi. Açıkça beni korudu ve onu omurgasız bir şaka olarak köpekbalıklarının önüne attı.

İyi, güzel. Benim için sorun yoktu, ama Tate?

Telefonuna bakarken kaşları birbirine çarptı ve sonra ciddi ve çok mutsuz gözlerini bana dikti.

"Jared? Bu sensin, değil mi? Konuştuğu kişi sensin." Nefes alış verişi hızlıydı ve yüzü gergindi.

Orospu çocuğu. Tam da ortalığın sakinleşeceğini umarken. Lanet Madoc ve lanet Jax. Madoc belli ki bunu tüm okula göndermişti ama dün gece arkam dönükken bunu çeken Jax olmalıydı. Bundan emindim. Madoc video düzenleme hakkında bir bok bilmiyordu. Akıllı olan Jax'ti.

İşte bu yüzden bu sabah annemin dizüstü bilgisayarını ödünç almıştı.

"Tate, bu-"

"Bu dün gece miydi?" diye araya girdi.

"Spontane gelişti." Ellerimi kaldırdım ve başımı sallayarak ona doğru yaklaştım. "Nate Madoc'un evindeydi, Jax ve ben de onunla yüzleşmek için oraya gittik."

"Onu tehdit mi ettin? Aklından ne geçiyordu?" diye suçladı. "Yani, beni yanlış anlama," diye devam etti, "jestini takdir ediyorum, ama buna değmez. Şimdi herkes yine bizden bahsediyor Jared. Hepsi bunun ne hakkında olduğunu biliyor."

Etrafıma baktım ve -evet- insanlar yine bize bakıyordu. Konuşuyor ve gülüyorlardı, fısıldaşmaktan bahsetmiyorum bile. Sırıtışlar küçümseyici ya da kindar değildi ama yine de konuşuyorlardı.

Ve Tate bundan bıkmıştı.

"Neden beni de yanında götürmedin?" diye sordu.

Omuzlarımı biraz kaldırdım ve acı bir kahkaha attım. "Seni tekrar o karmaşanın içine sokmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Çok fazla şey yaşadın. Duygusallaşmanı istemedim-"

"Duygusal mı?" Sesi, normalde sessiz olan koridorda havalı bir korna gibi patladı.

Etrafıma göz gezdirerek yaklaştım ve onun bariz öfkesi karşısında sinirlerimin gerildiğini hissettim. "Kastettiğim bu değildi-"

"Bunu bana neden bu sabah söylemedin?" Duvarları kalkmıştı ve ben de bir an önce ona ne kadar yaklaşmış olduğumun şaşkınlığı içinde öylece duruyordum. "Başka bir video, Jared!" diye patladı. "Bundan haberim olmalıydı."

"Kaydedildiğini bilmiyordum!"

Ne oluyor be? Neden kızdı ki? Olsa olsa, onun onurunu koruduğum için mutlu olmalıydı! Tabii ki Nate burnu bile kanamadan kurtuldu ama bıçağım yüzüne saplanırken video kesildi. Nate iyi olduğunu doğrulamak için ortaya çıkana kadar insanlar en kötüsünü düşünecekti.

Tate aşırı tepki gösteriyordu, çünkü ne olduğunu bilmiyordu.

"Geçen sefer de aynı bahaneyi kullanmıştın!" diye karşılık verdi.

"Pardon?" Gerçekten de seks videosunu bildiğimi mi ima ediyordu? "Ortada hiçbir şey y o k k e n patlıyorsun. Yine mi! Tıpkı lanet arabam gibi!"

Elimi saçlarımda gezdirdim ve bir nefes verdim.

"Bak." Dişlerimi gösterdim ve sesim kısıktı. "K.C. dün gece Nate'i Madoc'un evine getirdi-"

"K.C. de mi bu işin içindeydi?" diye araya girdi. "Ben değil miydim? Neden bana söylemedin?"

Oh, Tanrı aşkına.

"Hiç şansım yoktu," diye homurdandım, elimi sallayarak. "Odama girdin ve bu sabah çok hızlı bir şekilde sikimin üzerine atladın-"

"Ugh!" diye homurdandı ve dizini bacaklarımın arasına çarptı.

Öne doğru eğildim ve bir dizimin üstüne düştüm.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin... Kasıklarımdan beyaz bir acı fışkırırken inledim.

Tanrım, Tate!

Gözlerim kapandı ve hızlıca nefes alıp vererek bacaklarımın altıma çökmesini e n g e l l e m e y e çalıştım.

Sikim alev alev yanıyordu ve mide bulantısı dalgalar halinde mideme yayılıyordu. *Vay anasını...*

Kusmamaya ya da ağlamamaya çalışarak nefes nefeseydim.

Tate gitmişti. Gittiğini görmedim ama yokluğunu hissettim.

Ve işte oradaydım. Gözlerim bulanık olduğu ve titrediğim için göremediğim insanlarla dolu bir koridorda yalnız ve aptaldım.

Tatum Lanet Brandt.

Beni öldürecekti.

41

Ağırlık omzuma vurdu ve biraz daha öne doğru eğildim.

"Bunu iyi yapıyor, değil mi?"

Madoc.

Kalkmama yardım etti ve ben de dolaplara yaslanıp dik durmaya çalıştım. İlk şok geçmişti ama hâlâ kötü durumdaydım.

Bu berbat bir şeydi ve bunu bir daha asla hissetmek istemedim.

"Video mu?" Homurdandım, sert görünmek istiyordum ama sesim neredeyse ağlayacakmışım gibi çatallaştı.

"Kardeşin." Başını salladı. "Dün gece sen dikkatini vermediğinde telefonundan diziyi izlediğini gördüm ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu." Kaşlarını kaldırdı. "Ta ki bu sabah bana e-postayla gönderene kadar."

"Lanet olsun size," diye küfrettim. "Ve bunu herkese göndermenin iyi bir fikir olacağını mı düşündünüz?"

"Evet." Kararlılıkla başını salladı, gözleri parlıyordu. "Bunu herkese göndermenin mükemmel bir fikir olduğunu düşündüm. O bok parçasının inlediğini görsünler. Kendi ilacının tadına baksın."

"Tate şimdi de beni suçluyor."

"Şey..." diye gülmeye başladı, "Böyle tepki vereceğini bilmiyordum, ama bunun olacağını biliyordun, değil mi?"

Gülüyor muydu? Evet, bu gerçekten çok komikti.

"Aşırı tepki verdi." Dik durdum, insanlarla dolu bir koridorda aletimi hayata döndürmek için soğukkanlılıkla masaj yapmaya çalıştım. "Dün gece üst yolu seçtim. Ayrıca, o sik kafalının yaptıklarından sonra,

Gerçekten hiçbir şey yapmayacağımı mı düşünüyordu? Ve bu onu neden rahatsız etti?" Sorular gelmeye devam ediyordu. Tate bu kadar sinirlenmemeliydi.

Ter boynumu ve sırtımı kapladı ve onu kovalayıp omzumun üzerinden atmak istedim.

"Tate'in bizim sayemizde bir bagajı var. Güven sorunları var," diye devam etti Madoc ve önümde yürüdü. "Bak." Gözlerini indirdi ve başını salladı. "Normalde kiminle yattığın ya da başını ne tür bir belaya soktuğun umurumda olmazdı. Arkama yaslandım ve kendini yok etmene izin verdim. Ama Tate? O bizim kısamız. Şimdi git de şu pisliğini düzelt."

Arkadaşımın beni şaşırtmaya devam etmesine her geçen gün daha da şaşırarak uzaklaşmasını izledim.

Haklı mıydı?

Haklıydı.

Tate'in bana güvenmesi gerekiyordu. *Hâlâ* bunun üzerinde çalışıyorduk ve dün gece başım belaya girebilirdi. Bana bir şey olsaydı ya da aptalca bir şey yapsaydım endişelenir ve çok kızardı.

Eminim aralarında geçtiğini hayal ettiği herhangi bir şey konusunda da hala güvensizdi. K.C. ve ben. Onsuz arkadaşıyla aynı yerde olmam onu kızdırırdı.

Onu Calculus dersinden çekip çıkarmaya hazır bir şekilde koridorda hızla ilerledim ama okulda aynı yöne doğru giden kalabalığa yakalanınca yavaşladım.

Kalabalık yürüyen, bağıran ve fısıldayan insanlardan oluşan bir karmaşaydı. Bazılarının hala telefonlarına baktığını gördüm - şüphesiz video - ve bazıları adımı söylüyordu, ama onları görmezden geldim.

Herkes nereye gidiyordu?

İşte o zaman hatırladım.

Oditoryum.

Bu sabah o toplantıyı yapıyorduk. Zorbalık üzerine.

Parmaklarımı kafa derime masaj yapacak kadar sert bir şekilde saçlarımda gezdirdim ve uzun, yorgun bir nefes verdim.

Harika. Sanırım kolumu kesip tuz sürmek daha çok hoşuma giderdi.

Lanet olsun.

Oditoryuma açılan iki çift kapıdan geçmeye çalışan uzun öğrenci kuyruğunda elimden geldiğince hızlı bir şekilde ilerledim.

"Jared," diye seslendi biri ama bakmadan el salladım.

Tate burada bir yerdeydi, bu yüzden koridorlarda yürürken sıraları taradım. Okulumuzda yaklaşık iki bin öğrenci vardı, ancak birinci sınıflar spor salonunda ayrı bir toplantıdaydı, bu yüzden bu kalabalık normalde olduğu kadar yoğun değildi.

Sarı saç aramak tam bir kabustu. Şimdiye kadar ne kadar çok sarışınımız olduğunu fark etmemiştim.

Ama Tate'i tanıyordum.

Ve onu gördüğümde tanıyacaktım, bu yüzden oturmamız emredilmeden önce hızlıca araştırdım.

Orta koridordan aşağı inip yukarı çıkarken, mor Chuck'ın orta koridora girdiğini gördüğümde kalbimin hızla çarptığını hissettim. Bacak bacak üstüne atmıştı ve bir ayağı sıranın dışına fırlamıştı.

Hızla menekşe renkli halı yolu yürüdüm ve ellerimi kol dayanağının üzerine koyarak eğildim.

"Konuşmamız gerek." Alçak sesle konuştum. "Şimdi."

Mavi gözleri bana dikildi ve ağzım kurudu.

Sesim bir uyarı gibiydi ve burada kendimi daha da derine gömüyordum.

Sakin ol dostum. Midem kasıldı ve dramadan hoşlanıyor m u y d u m yoksa buna çok mu alışmıştım bilmiyordum. Ama bu iyi yaptığım bir şeydi, bu yüzden ona katıldım.

Yeri ve zamanı değildi ama siktir et.

"Şimdi konuşmak istiyorsun," diye alay etti ve kros kaptanı Jess Cullen'ın onun yanında oturduğunu, bizi izlerken tamamen hareketsiz olduğunu fark ettim.

Tate bana bakmayı reddederek önüne baktı. "Sen kimseden izin almadan tepki verip davranabiliyorsun, ama benim dikkatimi çekmek istediğinde kendimi bırakmam gerekiyor."

Bu bir soru değildi. Bir değerlendirmeydi.

"Tatum-"

"Şimdi ben Tatum'um," diye alay etti ve Jess'e baktı. "B u n u n işe yaraması ne kadar komik, değil mi?" diye sordu.

"Neden kızgınsın? Dün gece seni incitmek için değildi."

Kol dayanağını daha sıkı kavradım. Onun öfkesini

seviyordum. Hep sevmiştim. Lavabonun kenarında ilk

öpüşmemiz ve ben onun olmuştum.

Ama şu anda kızgın değildi, daha çok mesafeliydi. Çenesi aşağı eğikti ve hala bana bakmamıştı.

Bu hoşuma gitmedi.

"Beni dahil etmiyorsun," diye konuştu dişlerini zorlukla sıkarak. "Beni kaybetme riskini göze alana kadar benimle hiçbir şey paylaşmıyorsun. Her şey senin şartlarında... senin programında. Ben hep dışarıdayım ve içeri girmek için kendimi zorlamam gerekiyor."

Önüne bakarken yüzü taş gibi sertti. "Seninle konuşacağım Jared. Sadece şimdi değil. Ve bir süre için değil. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Kendi sonuçlarınıza varmak için," diye suçladım.

"İlişkideki tek kişi ben olduğumda başka seçeneğim yok. Daha önce koridorda beni küçük düşürmüştün. Yine mi! Kendi eğlencen için beni otobüsün altına attın. Sen ne zaman

Kendini benim için feda mı ettin?" diye sakin bir sesle bana karşılık verdi.

Hava ciğerlerime girip çıkıyordu, yoğun ve acı

vericiydi. Onu zar zor geri getirmiştim.

Benden şüphe etti. Ona olan bağlılığımdan şüphe

etti. Onu nasıl suçlayabilirdim ki?

Bana neden güvensin ki? Onu sevdiğimi söylemiştim. Ona göstermeye çalıştım. Ama onu ilk sıraya koyacağımı hiç göstermedim.

Ellerimi onun dışında bir sürü kızın üzerinde görmüştü.

Onu kurtların önüne attığımda ve herkesin önünde şaka konusu yaptığımda acıyı defalarca hissetmişti.

Onun gözyaşlarından ve yalnızlığından zevk aldığımı görmüştü.

O anda, eylemlerimin tüm sonuçları bir çöp yığını gibi bedenimin üzerine çöktü ve gömüldüm.

Orospu çocuğu.

Beni nasıl affetmişti ki?

"Herkes yerine otursun," diye bir erkek sesi, muhtemelen müdür, mikrofondan bağırdı ve sonunda gözümü kırptım.

Ben hep dışarıdayım ve içeri girmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Kendime onun benim olduğunu söyleyip durdum.

Ve ona her zaman onun olduğumu söyledim.

Ama o bunu hissetmedi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve kafamda ne yapacağımı düşünmemem için beni ikna eden bir sis varken koridorda yürüdüm ve sahneye çıkan merdivenleri tırmandım.

Müdür Masters başını bana doğru, seyircilerden uzağa çevirdi.

Kırlaşan kahverengimsi saçları geriye doğru taranmıştı ve gri takım elbisesi çoktan kırışmıştı. Bu adam benden hoşlanmıyordu ama Madoc ve babası sayesinde yıllar boyunca bana pek çok kolaylık sağlamıştı.

"Günümü mahvetmeyeceksiniz, değil mi Bay Trent?" diye sordu, neredeyse mızmızlanarak, sanki gerçekten bir saçmalık yapacağımı kabullenmiş gibi.

Elindeki mikrofonu işaret ettim. "Birkaç dakikanızı alabilir miyim? Mikrofonda?" Boğazım çöl gibiydi ve çok gergindim.

Bu okulun sahibiydim ama şu anda önemsediğim tek bir kişi vardı. Kalacak mıydı yoksa

çekip gidecek miydi?

Masters bana sanki iki yaşındaymışım da duvarı boyamışım gibi baktı. "Uslu

duracağım," diye güvence verdim. "Bu çok önemli. Lütfen?"

Sanırım onu etkileyen 'lütfen' oldu, çünkü kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Beni buna pişman etme. Üç dakikan var." Ve mikrofonu bana uzattı.

Her yer sessizliğe bürünürken ıslıklar ve diğer sözler odanın içinde uçuştu. Dikkatlerini çekmek için bir şey söylememe bile gerek kalmadı.

Buradaki herkes benim gösterişsiz biri olduğumu bilirdi. Sadece bana uygun olduğunda konuşurdum ve asla dikkat çekmeye çalışmazdım.

Bu yüzden bu çok zor olacaktı.

Kalbime pompalanan kan miktarı beni biraz sersemletiyor olabilirdi ama çenemi kaldırdım ve nefes alışımı yavaşlattım.

Odadaki tek kişi olan Tate'i buldum ve onu içeri aldım.

"Sekiz yaşındayken bir oyuncak ayıyı öldürmüştüm," dedim açık yüreklilikle. Erkekler onaylarcasına bağırırken, kızlar "ah "lar içinde patladı. "Biliyorum, biliyorum," diye yavaşça sahnede volta atmaya başladım. "O zamanlar bile hıyarın tekiydim, değil mi?"

İnsanlar güldü.

"Zavallı şeyi parçalara ayırdım ve çöpe attım. Annem ne yaptığımı öğrendiğinde dehşete kapıldı. Sanki bir dahaki sefere hayvanlara zulmedecekmişim gibi. Keşke bilseydi..."

"Mesele şu ki," dedim Tate'e ama bunu herkese söyledim. "Oyuncak ayı sevdiğim bir şeydi. O zamanlar her şeyden daha çok. Kahverengi kulakları ve patileri vardı. Adı Henry'ydi. Çok yaşlanana kadar onunla uyudum."

Erkekler homurdanıp gülüşürken ve kızlar alay ederken ben utanarak başımı salladım. "Bir gün sokağımdaki çocuklar beni ayıyı taşırken yakaladılar ve benimle dalga geçmeye başladılar. Bana korkak, bebek dediler, ucubeymişim gibi baktılar. Ben de ayıyı çöpe attım. Ama o gece tekrar dışarı çıktım ve onu tekrar aldım. Ertesi gün onu tavan arasındaki bir kutuya gömmeyi denedim."

Tekrar Tate'e baktım. Gözleri üzerimdeydi ve beni dinliyordu, ben de devam ettim.

"Belki yakınımda olduğunu ama gitmediğini bilseydim, onsuz yaşayabilirdim. Ama bu da işe yaramadı. Birkaç gün kendi başıma uyuyamadıktan, aptal hayvan olmadan güçlü olamadıktan sonra onu katletmeye karar verdim. Eğer tamir edilemeyecek durumdaysa, o zaman benim için işe yaramazdı. Geçinmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu."

Tate.

"Ben de bahçe makası aldım ve onu parçalara ayırdım. Bacaklarını kestim. Anılar gitti. Kolları kes. Bağlantısı gitti. Çöpe atın. Zayıflık... gitti."

Yere baktım ve sesim çatallaştı, bunu yaptığımda nasıl birinin öldüğünü hissettiğimi hatırladım.

"İlk gece boyunca ağladım," diye ekledim, derin bir nefes alıp boğazımdaki ağrıyı temizleyerek. "Ancak iki yıl sonra Henry'den daha çok sevdiğim bir şey buldum. Bir kızla tanıştım ve o benim en iyi arkadaşım oldu. *O* kadar ki, geceleri bile yanımda olmasını istiyordum. Gizlice

ve birlikte uykuya dalardık. Ona o kadar çok ihtiyacım yoktu, o benim bir parçam olmuştu. İstendim, sevildim ve kabul edildim."

Gözlerim artık sadece Tate'in üzerindeydi. Oturduğu yerde kıpırdamadan duruyordu.

"Bana bakardı ve ben olduğum yerde dururdum, o andan asla ayrılmak istemezdim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?" Seyircileri taradım. "Günden güne, hayatta olmaktan ve sürekli birbiriyle yarışan milyonlarca sevgi ve mutluluk anı yaşamaktan heyecan duyuyorsunuz. Her gün bir öncekinden daha iyi."

Her şey bulanıklaştı ve gözyaşı döktüğümü fark ettim ama umursamadım.

"Ama tıpkı Henry gibi," sesim tekrar güçlendi, "ona olan bağlılığımın beni zayıflattığı sonucuna vardım. Bir şeye ya da birine ihtiyacım olduğunda yeterince güçlü olmadığımı düşündüm ve onun gitmesine izin verdim." Başımı salladım. "Hayır, aslında onu ittim. Uzaklara. Dışarı. Uçurumun kenarına."

"Ona kötü davrandım. Onu parçalara ayırdım, böylece arkadaşlığımız onarılamaz hale geldi." Tıpkı ayı gibi. "Ona isimler taktım, insanların ondan nefret etmesi için dedikodular yaydım, onu dışarı attım ve izole ettim. Onu incittim, ondan nefret ettiğim için değil, onu sevmeyecek kadar güçlü olmadığımdan nefret ettiğim için."

Tüm oda bir mezarlık kadar sessizdi. Gülmüş olan insanlar artık gülmüyordu. Dikkatini vermeyen insanlar, şimdi veriyorlardı.

"Annem beni sevmedi ve babam bana vurdu diye devam edebilirim ama kimin bir hikayesi yok ki, değil mi?" diye sordum. "Bir durumla ilgili olarak başkalarını suçlayabileceğimiz zamanlar vardır, ancak bunlara verdiğimiz tepkiler bize *aittir*. Öyle bir nokta gelir ki, seçimlerimizden sorumlu olan biz oluruz ve bahanelerin artık bir ağırlığı kalmaz."

İşimi tüm okula duyurmuştum. Zorba olduğumu biliyorlardı. Bir pislik. Ama ihtiyacım olan tek iyi fikir onunkiydi.

Merdivenlerden inerken, mikrofon elimde, koridorda kız arkadaşıma doğru yürüdüm. Ve sadece onunla konuştum.

"Geçmişi değiştiremem, Tate. Keşke yapabilseydim, çünkü geri döner ve sensiz yaşadığım her günü yeniden yaşardım ve gülümsediğinden emin olurdum." Gözlerim pişmanlıkla yanıyordu ve onun güzel mavilerindeki havuzları da gördüm. "Geleceğimin her dakikası sana ait."

Sandalyesinin yanına çömeldim, dünyamı tekrar onun gözlerinde gördüğüm için minnettarım ve bir dizimi yere koydum.

"Senin için iyi olmak adına her şeyi yaparım, Tate."

Bana doğru eğildi, yüzünü boynuma gömdü, gözyaşlarının serbest bırakılmasıyla titriyordu. Onu içime çektim ve kollarımı ona doladım.

İşte burasıydı.

Eve.

"Her şeyi yaparım bebeğim," diye söz verdim.

Arkasına yaslandı ve başparmağıyla gözlerini sildi, aynı anda hem hıçkırıyor hem de gülümsüyordu.

"Bir şey var mı?" diye güldü, gözleri mutluluk ve sevgiyle parlıyordu.

Başımı salladım.

Yüzümü ellerinin arasında tutarken alnını benimkine bastırdı ve "Hiç göğüs ucu piercingi yaptırmayı düşündün mü?" diye sordu.

Oh, Tanrı aşkına.

Bir kahkaha attım ve onu sertçe öptüm.

Biz.

Ne avuç dolusu.

the end

Bir Sonsöz istedin, değil mi? Onları üniversitede ya da on yıl s o n r a çocuklarıyla birlikte görmek istediniz. Biliyorum, biliyorum, ama beklemek zorundasınız. Jared ve Tate gelecek hikayelerimde yer alacaklar, bu yüzden bizi izlemeye devam edin!

Yazarın gelecek kitaplarıyla ilgili haberler için lütfen yazarı takip

edin: Facebook: https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor

Twitter: @PenDouglas

Web sitesi: www.penelopedouglasauthor.com

Madoc'un 2014 yazının sonlarında çıkacak olan Rival adlı öyküsüne bir göz atmak için lütfen sayfayı çevirin.

Madoc

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Daha yavaş hareket edebilir miydi?!" Tate'in R8'inin arka koltuğunda ellerim başımın üstünde kilitli otururken Jared'e sordum.

Sürücü koltuğundan döndü, gözleri kafatasıma bıçak s a p l a m a k ister gibi keskin bakıyordu. "Dengesiz bir toprak yolda saatte neredeyse elli mil hızla keskin bir virajı dönüyorum!" diye bağırdı bana. "Bu gerçek bir yarış bile değil. Sana söylemiştim. Söylemiştim. söylemiştim. Daha önce!" Beni azarlarken yüzündeki her kas çelik gibi kaskatı kesilmişti.

Başımı arkaya attım ve bir iç çektim. Jared dirseğini kapıya dayamış ve başını ellerinin arasına almış bir şekilde önümde oturuyordu.

Cumartesi öğleden sonraydı, Tate'in ilk gerçek yarışının yapılacağı gündü ve son üç saattir Beşinci Yol'daydık. Küçük ahmak ne zaman vites küçültse ya da gaza yeterince hızlı basmasa Jared sessiz kalıyordu ama ben kalmıyordum.

Başını çevirdi ama gözlerimle buluşacak kadar değil. "Çık dışarı," diye emretti.

"Ne?" Gözlerim irileşerek ağzımdan kaçırdım. "Ama... ama..." Dikiz aynasında Tate'in muzaffer gülümsemesini görünce kekeledim.

"Ama hiçbir şey," diye havladı Jared. "Git arabanı getir. Seninle yarışabilir."

Adrenalinin zil sesi, gerçek bir heyecan beklentisiyle kollarımı ısıttı. Tate ne yaptığını bilmeyen bir hatunla kesinlikle yarışabilirdi ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey ve büyütmesi gereken taşakları vardı.

Madoc'a girin. Gülümsemek istedim ama yapamadım.

Onun yerine gözlerimi devirdim. "Bu çok sıkıcı olacak."

"Oh, çok komiksin," diye alay etti direksiyonu kavrayarak. "Mızmızlandığında on iki yaşında harika bir kız çocuğu oluyorsun."

Arka kapıyı açtım. "Mızmızlanmaktan bahsetmişken... günün sonunda kimin ağlayacağına dair bahse girmek ister misin?"

"Yapacaksın," diye

yanıtladı. "Hayır."

Bir paket seyahat mendili aldı ve bana fırlattı. "Al. Ne olur ne olmaz."

"Oh, görüyorum ki hazır stok tutuyorsunuz." Gülümsedim. "Çünkü çok

ağlıyorsun, değil mi?" Sarsılarak döndü. "Tais-toi! Je vous détes-"

"Ne?" Sözünü kestim. "Neydi o? Ben seksiyim ve sen beni seviyor musun? Jared, onun duyguları olduğunu biliyor muydun-"

"Kesin şunu!" diye bağırarak ikimizi de susturdu. "Lanet olsun, ikinize de." Ellerini havaya kaldırdı ve aramıza baktı.

Tate ve ben bir an sessiz kaldık, sonra o homurdandı ve ben de kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

"Madoc?" Jared'in dişleri birbirine yapışmıştı. Bunu duyabiliyordum. "Dışarı."

Koltuktan cep telefonumu aldım ve bana söyleneni yaptım, çünkü arkadaşımın yeterince yorulduğunu biliyordum.

Bütün gün Tate'i yemlemeye, şakalar yapmaya ve Jared'in dikkatini dağıtmaya çalıştım. Bu gece sahneye yeni çıkan Michael Woodburn ile yarışacaktı ve kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Çoğu erkeğin bir kızla yarışırken sorun yaşayacağını düşünürsünüz ama Zack bu adamın yarışı tartışmasız aldığını söyledi.

Çok uygundu ve Jared huzursuzdu. Woodburn'ü, arabasını ya da sürüşünü bilmiyorduk ama Tate bunu halledebileceği konusunda ısrar etti.

Ve Tate ne isterse, Tate onu alır. Jared kremadan daha kötü kırbaçlanmıştı.

Yoldan geri dönüp araba yoluna doğru yürüdüm. Gümüş GTO'm yolun kenarında duruyordu ve bir elimle anahtarlarımı bulmak için kot pantolonumu karıştırırken diğer elimle elimin tersini alnımda g e z d i r d i m .

Haziran başıydı ve her şey zaten çok berbattı. Sıcak fena değildi ama lanet nem her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Annem yazın onu ziyaret etmek için New Orleans'a gitmemi istemişti ve ben de ona kocaman bir "Hayatta olmaz" demiştim.

Evet, yeni kocası bana Körfez'de karides avlamayı öğretmeye çalışırken taşaklarımı terletmeyi seviyorum.

Hayır.

Annemi seviyordum ama babam Chicago'daki dairesinde kalırken bütün yaz evimin bana kalması fikri şüphesiz çok daha iyiydi.

Elim bir titreşimle karıncalandı ve telefonuma baktım.

Şeytandan bahset.

"Hey, naber?" Arabamın yanına geldiğimde babama sordum.

"Madoc. Cevap vermene sevindim. Evde misin?" Sesi alışılmadık derecede endişeli

geliyordu. "Hayır, birazdan oraya gitmek üzereydim. Neden?"

Babam neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Büyük davaları yüzünden uzun saatler çalıştığı için Chicago'da bir daire tutmuştu. Onu severdim. Yine de onu sevmezdim.

Üvey annem bir yıldır ortalıkta yoktu. Seyahat ediyor, arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Ondan nefret ediyordum.

Evde sevdiğim tek kişi hizmetçimiz Addie'ydi. Sebzelerimi yediğimden ve okul için izin kâğıtlarımı imzaladığımdan emin olurdu. O benim ailemdi.

"Addie bu sabah aradı. Fallon bugün ortaya çıktı," diye açıkladı ve neredeyse telefonumu düşürürken nefesim kesildi.

Ne oldu? O

burada mı?

Avucumu arabamın kaputuna koydum ve dişlerimi sıkmaya çalıştım.

"Yani?" Sonunda ısırdım. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Addie sana bir çanta hazırladı," diye açıkladı. "Jared'in annesiyle konuştum, birkaç hafta onlarla kalacaksın."

"Ne?" Zor nefes alarak telefona bağırdım. "Neden kendi evimde kalamıyorum?"

Ne zamandan beri bu kaltak her şeyi yönetir oldu? Demek evdeydi. Aman ne önemli! Yoluna gönder o zaman. Neden gönderilmem gerekiyordu ki?

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi babam, tehditkâr sesi derindi. "Eve gitme."

RIVAL 2014 yazında piyasaya sürülecek.

bully poem

by sherelle ross

Zehirlisin, toksiksin, sağlığım için kötüsün.
Açgözlüsün, sinsisin, çok gizlisin.
Beni incittin, kullandın, kötü davrandın ve istismar ettin.
Ama özür dileyen
gözlerin, Yalanlarını
söylerken, Beni tekrar
içine çekiyor,
Ve her günahı affediyorum.
Seni geri alıyorum.
Senin aşkın benim
çatlağım. Belli ki
mazoşistim,
Sen benim kişisel teröristimsin.
İşkencecim,
sevgilim,
zorbam,
arkadaşım.

acknowledgements

Kocam Tatlım, bu kitap boyunca bana katlandığın için çok fazla "kucaklaşma" zamanını hak ediyorsun. Dürüst olmak gerekirse, masajlar yüzünden. Şiirin yazılma sebebi senin ellerin ve senin şefkatli sevgin ve ilgin olmasaydı tam zamanlı bir işle ve bu kitabı yazmakla nasıl başa çıkardım hiçbir fikrim yok.

İyi fikirlerini kolayca ya da çabucak dağıtmayan arkadaşım ve editörüm Bekke'ye.
Beni diken üstünde tuttunuz ve bana gerçeği söylediniz. Umarım bu iyiliğinin karşılığını yakında verebilirim!

Hiç tanışmadığım en iyi arkadaşlarım olan Ing, Marilyn ve Tee Tate'e. BULLY ve UNTIL YOU'daki yardımlarınız kitapların başarısı için çok değerliydi ve umarım yakında bir ya da beş kadeh içki için bir araya geliriz.

Kitabımda şiirlerine yer vermeme izin verme nezaketini gösteren Sherelle Ross'a. Fikirlerimin sanatınıza ilham vermesinden dolayı çok heyecanlıyım ve umarım birlikte çalışmaya devam ederiz!

BULLY'yi okuyan ve inceleyen tüm harika blog yazarlarına! Oh-Em-Gee! Çalışmalarımın başarısının arkasındaki can damarısınız ve desteğiniz, eleştirileriniz ve haykırışlarınız için ne kadar minnettar olduğumu söyleyemem. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Dışarıdaki tüm okuyuculara - BULLY'yi yazdığımda blog turunun ya da çıkış haftasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kesinlikle hiçbir tanıtım yapmamıştım. Bir kitap yazmaya karar vermiş hevesli bir okuyucuydum ve düzenlemede yardımcı olacak bir arkadaşım olduğu için yeterince şanslıydım. Bir gün YAYINLA düğmesine bastım ama kimse BULLY'nin geleceğini bilmiyordu. Elli kişinin okuyacağını ve sonra e-Kitap belirsizliğinde kaybolup gideceğini düşündüm.

Ama okudunuz. İncelediniz, yorum yaptınız, mesaj attınız ve başkalarını da okumaları için teşvik ettiniz. Her yorumu, her mesajı okudum ve neredeyse her incelemeye baktım. Geri bildirimleriniz önemli ve umarım bu kez de Amazon, Goodreads ve/veya diğer tercih ettiğiniz perakendecilerde bir yorum bırakarak bana aynı nezaketi gösterirsiniz.

Bir yazara verebileceğiniz en güzel hediye!

playlist

Müzik, karakterlerimin gelişimine ilham veriyor. Jared öfkeli, tehlikeli ve onu ya kendinizden uzakta ya da her yerinizde isteyeceksiniz. Bu listedeki şarkılar Jared'a ait.

Eleştir-Adelita'nın Yolu
Coming Down-Five Finger Death Punch
Adrenalize Olun-Bu Anda
Soğuk-Crossfade
Love-Hate-Sex-Pain-Godsmack
Heaven Nor Hell-Volbeat
I Don't Care-Apocalyptica
Wicked Game-Chris Isaak
Tears Don't Fall-Sevgilim İçin Kurşun
Bottom of a Bottle-Smile Empty Soul
Crazy Bitch-Buckcherry
Girl from the North Country-Lions
Pain-Three Days Grace
I Stand Alone-Godsmack
Fight For Your Right-Beastie Boys
Sevgili Çaresizler-Gümüş
Sandalye Ölüleri Kaldırın-Rachel Rabin

about the author

Penelope Douglas Las Vegas'ta yaşayan bir yazar ve öğretmendir. Dubuque, Iowa'da doğmuştur ve beş çocuğun en büyüğüdür. Penelope Kuzey Iowa Üniversitesi'nde Kamu Yönetimi alanında lisans eğitimi aldı, çünkü babası ona "sadece lanet diplomayı al!" demişti. Daha sonra New Orleans'taki Loyola Üniversitesi'nde Eğitim alanında Yüksek Lisans yaptı, çünkü kamu yönetiminden NEFRET ediyordu. Bir gece çakırkeyif oldu ve çalıştığı bardaki fedaiye (evet, iş yerinde sarhoştu) oğlunun seksi olduğunu söyledi ve üç yıl sonra evlendi. Oğluyla, fedaiyle değil. Bir çocukları var ama sadece bir tane, Aydan adında bir kız. Penelope tatlıları, Sons of Anarchy dizisini seviyor ve neredeyse her gün Target'tan alışveriş yapıyor.

Bully (Fall Away #1) Haziran 2013'te yayınlanan ilk kitabıdır, ardından Aralık 2013'te *Until You* (Fall Away #1.5) yayınlanmıştır. Lütfen Madoc'un hikayesi *Rival*'ı (Fall Away #2) 2014 yazının sonlarında ve Jaxon'ın hikayesi *Native*'i (Fall Away #3) 2014 kışında bekleyin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.